

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

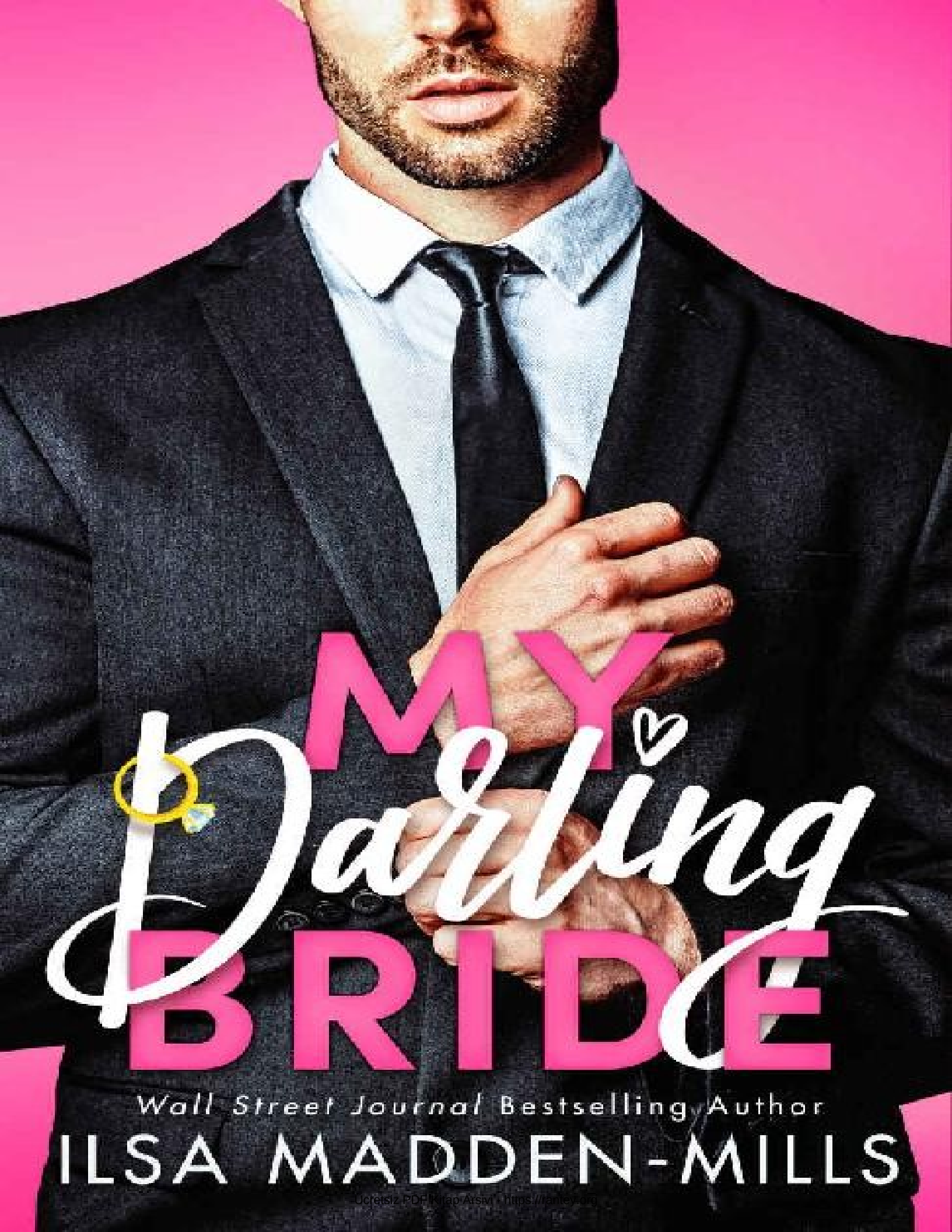
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY Darling BRIDE

Wall Street Journal Bestselling Author

ILSA MADDEN-MILLS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MY *Darling* BRIDE

ILSA MADDEN-MILLS TARAFINDAN DA

Briarwood Akademi Serisi

Çok Kötü Şeyler
Çok Kötü Başlangıçlar Çok
Kötü Şeyler
Çok Çarpık Şeyler

İngiliz Kötü Çocuklar Serisi

Kirli İngilizce
Pis İngilizce
Örümcek

Oyunu Değiştirenler Serisi

Benim Romeo'm
Değil Benim Eşim
Değil

Hawthorne Üniversitesi Serisi

Boyfriend Kelepir
Boyfriend
Malzemesi

Aşık Yabancılar Serisi

Güzel ve Baller
Prences ve Oyuncu

Waylon Üniversite Serisi

*Sana
Meydan
Okuyorum
Bahse
Giriyorum
Senden Nefret Ediyorum
Sana Söz Veriyorum*

Tek Başına

*Sevgili Ava
Sahte Nişanlı
İntikam Paktı
Son Adam (Tia Louise ile)
Doğru Damızlık (Tia Louise ile)*

MY *Darling* BRIDE

ILSA MADDEN -MILLS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© 2023 yazan Ilsa Madden-Mills Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, [.com](http://www.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662514005 (ciltsiz)

ISBN-13: 9781662514012 (dijital)

Kapak tasarımı Letitia Hasser
Kapak fotoğrafı Michelle Lancaster
Kapak görseli: © VectorShow / Shutterstock

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1 GRAHAM</u>
<u>Bölüm Bölüm Bölüm</u>
<u>Bölüm 5 EMMY Bölüm</u>
<u>Bölüm 2 EMMY 3</u>
<u>GRAHAM GRAHAM 4</u>
<u>EMMY 6 EMMY 7 8</u>
<u>GRAHAM Bölüm</u>
<u>Bölüm 10 EMMY9</u>
<u>EMMY</u>
<u>Bölüm 11 EMMY</u>
<u>Bölüm 12 GRAHAM</u>
<u>Bölüm 13 GRAHAM</u>
<u>Bölüm 14 EMMY</u>
<u>Bölüm 15 GRAHAM</u>
<u>Bölüm 16 EMMY</u>
<u>Bölüm 17 EMMY</u>
<u>Bölüm 18 GRAHAM</u>
<u>Bölüm 19 EMMY</u>
<u>Bölüm 20 EMMY</u>
<u>Bölüm 21 EMMY</u>
<u>Bölüm 22 GRAHAM</u>
<u>Bölüm 23 EMMY</u>
<u>Bölüm 24 EMMY</u>
<u>Bölüm 25 GRAHAM</u>
<u>Bölüm 26 EMMY</u>
<u>Bölüm 27 EMMY</u>
<u>Bölüm 28 EMMY</u>
<u>Bölüm 29 EMMY</u>

[Bölüm 30 GRAHAM](#)

[Bölüm 31 EMMY](#)

[Bölüm 32 EMMY](#)

[Bölüm 33 EMMY](#)

[Epilog YAZARIN](#)

[NOTU](#)

[WSJ'NİN ÇOK SATAN YAZARI ILSA MADDEN-MILLS'TEN
SÜRÜKLEYİCİ, DÜŞMANLARDAN AŞIKLARA, GİZLİ
HAYRANLARA UZANAN BİR AŞK ROMANI](#)

[ALINTI: *SEVGİLİ AYA*](#)

[YAZAR HAKKINDA](#)

MY *Darling* BRIDE

Bölüm 1

GRAHAM

Tarlada bir şubat rüzgârı esiyor. Gözlerimi kısarak soğuğu bir zırh gibi kucaklıyorum.

Biz sıraya girerken havada hissedilir bir gerginlik var. Stadyum bile sessiz. Bitime beş saniye kala, kazanmak için bir gole ihtiyacımız var. Oyun kurucumuz Jasper talimatlar yağdırıyor ve biz de geriliyor, ellerimiz çimde, gözlerimiz savunmaya odaklanmış vaziyette duruyoruz.

Ağırlığımı değiştiriyorum, koşmaya hazırım.

Futbol damarlarımda, oyuncuların ritmi ve temposu, ter kokusu, ayaklarımın altındaki çim hissi, üzerimdeki gökyüzü.

Burası ait olduğum yer. Sahaya. kazanmaya.

Yani top atıldığında ve Jasper topu bana fırlattığında, ellerim mükemmel bir yakalama yapar.

Kolumun altına sıkıştırıp kale çizgisine doğru koşuyorum. Kovalamacanın heyecanı, var olan en büyük yükseliş ve vücudum heyecanla titreşiyor.

Savunmaları bana doğru ilerliyor ve ben onların arasından bir hayalet gibi geçiyorum. Az kaldı.

Bir. Daha fazla. Yard.

Kalabalık ayağa fırlar, "*Graham, Graham, Graham!*" tezahüratları kulakları sağır eder.

Vuruşun geldiğini göremedim. Savunma yan hakemi kör bir noktada beliriyor ve vuruş beni geriye uçuruyor ama ayaklarımı çime saplayarak kendimi sabitliyorum. Hayal kırıklığıyla haykıran savunma oyuncusu yüz maskemi indiriyor.

Yere çarparken başıma acı yayılıyor. Ciğerlerimden hava fişkırıyor.

Üzerimde çok fazla oyuncu var. Nefes alamıyorum.

Karanlık görüşümü ele geçirirken korku beni felç ediyor. Ellerim hareket etmek, göğsümü, başımı tutmak için seğiriyor.

Taraftarların çığlıkları beyaz bir gürültüye dönüşürken etrafımdaki dünya yavaşça kayboluyor.

Bir şey. Yanlış. Yanlış.

Kalbimin yavaşladığını hissediyorum, bir anda değil, ama uzun ve ağır atışlarla.

-O zaman hiç atmaz.

Bu da ne?

Öldüm mü ben?

Soru kafamın içinde yankılanıyor, her yerden ve hiçbir yerden aynı anda gelen bir fısıltı.

Mümkün değil.

Sağlığımın en iyi dönemindeyim. Bu sabah uyandığımda dünya parmaklarımın ucundaydı.

Terör pençelerini içeri sokar.

Tanrım, kimse mu? Orada mısın?

Mükemmel değildim, ama lütfen, daha fazla zamana ihtiyacım var, kardeşime yardım etmeliyim, ...

Tam bu düşünce oluşurken, kafamda renkler yanıp sönüyor, bir tuval üzerindeki yağ gibi birbirine bulaşıyor, birbirinin içine kanıyor. Üniversitede bir kez asit almıştım ve kendimden geçmişim. Dünya inanılmaz resimlerle gözlerimin önüne serilirken kardeşlik derneğinin kanepesinde arkama yaslanmışım. Böyle hissettiriyor.

Canlı imgelerden oluşan bir kaleydoskopun kayarak bir araya geldiğini ve beni güçlü duygularla doldurduğunu görüyorum.

Kardeşimi bir çocuk olarak görüyorum, beni kovalıyor, macera ararken hemen peşimden geliyor.

Babamı görüyorum, bizden uzaklaşıyor, bavulu yere çarpıyor.

Annemi piyano çalarken görüyorum.

Divina beliriyor, kalbimi paramparça eden kadın.

Takım arkadaşlarımı görüyorum.

Birbirine karışan ve tamamlanmamış anılara dönüşen bir resim karmaşası.

Yeni vizyonlar ortaya çıktıkça kaybolurlar.

Çölde uçsuz bucaksız bir otoyol.
Güneş ışığı ve vanilya kokusu
alıyorum.
Köpüklü şarap tadıyorum.
Bir kadının yüzü beliriyor, görüş alanıma girip çıkıyor.
Gülümsüyor ve bana işaret ediyor.
Kim o?
Soluk sarı saçlardan bir şelale.
Zümrüt gözler.
Kırılgan ama güçlü.
O bir melek mi?
Bilmek istiyorum çünkü . . .
Ona tapıyorum.
Tek hissettiğim mükemmel bir
huzur. Huzur.
Mutluluk.
Şaşkınlık üzerimde dalgalanıyor.
Sanki büyük bir bilginin eşiğindeymişim gibi.
Hayatın anlamı üzerine.
Hayatımın anlamı üzerine.
Parmak uçlarımdaki kum gibi kayboluyor ve ben haykırıyorum, anıya
tutunmak, anlamını çözmek için can atıyorum.
Geriye kalan tek şey simsiyah bir karanlık ve sonsuz bir
soğuk. Ölüm bir gölge gibi içeri süzülüyor.
Şimdi anlıyorum.
Öldüğünüzde sadece hayatınızın gözünüzün önünden geçtiğini
görmezsiniz; sahip olabileceğiniz hayatı da görürsünüz.
Dayanılmaz bir keder kapladı içimi.
Onun kim olduğunu asla
bilemeyeceğim.

Kalbim atmaya başladığında vücudumu elektrik çarpıyor. Sonra bir tane daha.
Ve bir tane daha.

Gözlerimi kısıarak sağlık görevlilerine açıyorum. Rüzgar bana çarpıyor ve
nefes nefese kalıyorum, havayı sürüklüyorum.

Ben hayattayım.

Hepsi bir rüya mıydı?

Sağlık görevlileri Jasper'ı iterek yoldan çekiyorlar ama Jasper dirsekleriyle onların arasına giriyor, sonra yanımda yere diz çöküyor, yüzü kül rengi.

Kaskını çıkarmış ve bir elini yüzüne götürüyor. Yabani saçları omuzlarına dökülüyor. "Tanrım, dostum, neredeyse kafanı koparıyorlardı. Öldüğünü sanmıştık!"

Öyleydim.

Öyleydim.

Yutkunuyorum, başımdaki acıdan irkiliyorum. En azından kollarımı ve bacaklarımı hissedebiliyorum. Felç olmadım. Futbol kolay bir spor değil. Acımasızdır ve kurallara uyulmazsa işler ters gider. İşler ters gitti.

Yüzünü buruşturuyor, bu garip çünkü kaybettiğimizde amigomuz oluyor.

"Kaybettik mi?" Sedyeden inmek için sabırsızlanıyorum.

Beni tekrar aşağı itti. "Gol attın, G. Biz şampiyonuz. Futbol için endişelenmiyorum bile. Hey, kımıldama. Seni ambulansa götürüyorlar."

Yüzündeki kaybolmuş ifadeyi tekrar düşünürken sağlık görevlileri sonunda onu hareket ettirdi. Bunun benim için *son* olduğunu düşünüyordu. Bir daha asla oynayamayacağım.

Pythons'ın renkleri olan siyah ve altın konfetiler gökyüzünden yağarken pası, koşuyu, vuruşu yakaladığımı hatırlıyorum ama gerisi bulanık.

Bir şey gördüm.

Birisi.

Başımda acı dalgalanırken benden bir tıslama sesi geliyor; sonra her şey kararıyor.

Bölüm 2

EMMY

Birkaç ay sonra

Sıcak Arizona güneşi, bir havuz ve bir içecek. Kulağa hoş geliyor ama güneş bir volkan, havuz Golden Iguana adında boktan bir yere ait ve içeceğim de ılık bir şişe Fiji suyu. Kaya bahçesinden bana kafasını uzatan yarım yamalak bir akrep olduğundan bahsetmiyorum bile. Daha önce banyomda bir tane görmüştüm, fayansın üzerinde koşuşturuyordu. Kanlı bir çığlık atarak spor ayakkabımı üzerine vurdum ve hemen ardından tuvalete kustum. Elveda, ayakkabılar. Onları bir daha asla giyemeyeceğim ve banyoma da bir daha giremeyebilirim. Ve eğer bir tane daha bu motelin sahibiymiş gibi etrafta zıplayan birini görürsem, eşyalarımı toplayıp gideceğim.

Beni gülümseten bir şey var: Motel tabelasının üzerinde soluk yeşil ve altın rengi bir iguana var, dik duruyor ve kollarını açmış sizi karşılar. Bana o sigorta kertenkelesini hatırlatıyor. Ona Darcy adını verdim.

Sonoran Çölü'nün ortasında, Tucson'ın dışında küçük bir yer olan Old Town'a hoş geldiniz. Vegas'tan arabayla altı saat uzaklıkta, Kian'ın bakacağı son yer gibi görünüyordu. Elbette New York'a giden bir uçağa ama Bellagio'dan ayrılırken doğru düşünemiyordum.

Vegas Olayı çok hızlı gelişti. Kian beni bırakıp hışımla odadan çıkar çıkmaz otelden koşarak çıktım, bir taksiye atladım ve şoföre otoyola çıkmasını söyledim. Bir planım yoktu ve ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi düşünemiyordum, bu yüzden ona sadece doğruya gitmesini söyledim.

Buraya geldim ve sadece uyumak istedim.

Kian'ı aklımdan çıkarıp havuz boyunca birkaç kez yüzerek vücudumu yormaya çalışıyorum ve bunun beynimi durduracağını umuyorum.

Son birkaç gündür düşünüp duruyorum.

Camları karartılmış bir Lamborghini park yerine kükreyerek girerken havuzun kenarına yapışıyorum, motoru bir canavar gibi homurdanıyor. Alçak ve parlak araba limon sarısı, altın boğa amblemi güneş ışığında parlıyor. Paslanmış bir kamyonetin yanına park ediyor.

"Sanırım Four Seasons doluydu," diye kendi kendime söyleniyorum, sonra hışırtılı sesimden irkiliyorum. Boğazım şişmiş ve korkunç derecede ağrıyor.

Arabadan hemen kimse inmediğinde, tüylerim diken diken oluyor.

Bir dakika... Kian başka bir araba kiralayıp beni takip mi etti?

Hayır. Dün gece bekârlığa veda partisi vardı, yani bugün uyuyacak; ayrıca ayrılırken yanıma sadece küçük bir çanta aldım. Bavulum hala Bellagio'daki odada, kıyafetlerimin çoğuyla birlikte. Tek bildiği, ona kızgın bir şekilde kumarhanelerde dolaştığım.

Her neyse. Önemli değil. Fazla düşünüyorum.

Gitmene asla izin vermeyeceğim, Emmy.

Suyun altında batarken Kian'ın son sözlerini elimle itiyorum, merdivene doğru yüzüyorum ve basamakları tırmanıyorum. Kitabımı ve güneş kremimi topluyorum, sonra saçlarımı omzuma dolayarak boynumdaki morlukları gizliyorum. Parmak arası terliklerimi giyip odalara açılan kapıya doğru ilerlerken su damlatıyorum, gözüm arabada.

Sürücü tarafındaki kapı açılır ve siyah saçlı bir adam dışarı çıkar.

Omuzlarım çökene kadar ne kadar rahatladığımın farkında bile değilim. Kian değil.

Kollarını yukarı uzatıp boynunu kıvrıran adam kısarak güneşe bakıyor, içinden küfrediyor, sonra arabanın içine uzanıyor. Sırtı geniş. Hem de çok büyük. En az bir buçuk metre boyunda olmalı. Bir çift havacı gözlük takıyor ve sanki kişisel bir intikamı varmış gibi tabeladaki iguanaya dik dik bakıyor. Darcy ile ne alıp veremediği var bilmiyorum.

Bir küfür mırıldanarak arabanın kapısını çarpıyor, sonra saçına bir şapka geçiriyor. Şapka yüzünü gölgede bırakarak ona karanlık bir hava veriyor.

Lambo bir bifttek bıçağı kadar sevimli görünüyor.

Kalçalarına yapışan tasarımcı kotu ve paçaları kıvrılmış pahalı görünümlü düğmeli bir bluz giymiş, bıçak gibi bir burnu, yontulmuş elmacık kemikleri ve duygulu dudakları var. Uzun boylu. Geniş. Kaslı. Çubukta seks. Sağa kaydırın, bayanlar.

Uzun adımlar atıyor ama bir şekilde zarif görünmeyi başarıyor - hayır, onu geç, atletik.

Benim tahminim? Ellerinin altındaki kemiğin çatladığını hissetti. Karamsarlık yayıyor. Benim favorim.

Ne tür bir cinsel hasara neden olabileceğini hayal etmeme izin veriyorum, serbest bıraktığında kollarına yakalanmanın heyecanını merak ediyorum.

Oh, evet. O aygıra vahşi bir kovboy gibi binerdim.

Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Hayır. Daha fazla. Erkekler.

Bir sonraki randevum bir romantik komedi ve bir kedi yavrusuyla olacak. Bir kedi mükemmel bir erkek arkadaş olurdu - saç topları ama drama yok.

Ben bir iplik yumağının etrafında dans eden kedi yavrularını hayal ederken, Lambo omzuna bir çanta atıyor ve ön ofise gidiyor.

Güle güle, seksi canavar. Arizona'nın en boktan motelinde iyi eğlenceler.

Aceleyle ters yöne doğru ilerliyorum ve paslı metal merdivenlerden odama çıkan üçüncü kattaki balkonlu koridora çıkıyorum.

Motel, odaları dışarıda olan, soluk deniz mavisi sıvadan yapılmış, bodur, ufalanan bir hulk. Benim odam seyrek ve çirkin; halı yerine seramik döşeli ve eskiden titreşen ama artık çalışmayan bir karyola var. Dün gece içeri girer girmez yatak takımlarını çıkardım, şiltede leke olup olmadığını kontrol ettim, sonra da üst çarşafta uyumaya karar verdim.

Motelin etrafında otlar uçuşuyor ve asfalttan otlar fişkırıyor. Eski bir kovboy filminden fırlamış gibi. Dün gece kurt ulumaları duydum, sessizlikte yankılanan yalnız bir ses. Kafam daha berrak olsaydı belki de bu kadar yalnız hissetmezdim.

Caddenin karşısında bir lokanta ve yolun aşağısında bir benzin istasyonu var, ancak motel Tucson'dan kilometrelerce çölü görecektense kadar uzakta. Bu sabah çölün kenarında durup boşluğa baktım. Bir şehir kızı olarak böyle bir manzarayı daha önce hiç görmemiştim ve güzelliği kalbimi doğaya duyduğum minnetle kabarttı ama aynı zamanda korku da vardı. Burası sert ve ikircikli bir yer, beni yutabilir ve asla gitmeme izin vermeyebilir.

Kian gibi.

Her erkek gibi, gerçekten.

Tam bunu düşünürken, telefonum ondan gelen bir mesajla titriyor.

Pick up the phone and talk to me!

Piç kurusu. Geri kaydurdım. Ben havuzdayken beni yirmiden fazla kez aradı. Sanırım onu terk ettiğimi biliyor.

İçim burkuluyor, bir yanımla onun telaşından heyecanlanıyor, diğer yanımla ise verdiğim tepkiden rahatsız oluyor. Kian'la aramızdaki bu şey annemin babamla olan ilişkisine çok benziyor.

Birbiri ardına mesajlar geliyor.

Come on, talk to me.

I'm sorry. I fucked up. I never should have put my hands on you. It's been a hard year, you know that. With you by my side, I'll be better.

Kendi başına daha iyi ol, pislik.

Evet, zor bir yıl geçirdi. İki kez alkollü araç kullanmaktan ceza aldı ve takım kadrosundan çıkarıldı, daha sonra bir arkadaşıyla birlikte batan bir restorana para yatırdı. Aslında bu hafta sonu bana evlenme teklif etti. Karnım endişeyle dönüyor. Benim kim olduğumu bilmiyor mu? Evlilik istediğim son şey.

Emmy. I was there for you when you needed me. I sat by your side when your gran died. I held you. I didn't leave. I'm sorry, baby. It will never happen again.

Oh, Kian. Hepsi böyle söylüyor.

Come on, call me. You're messing with my head.

Hayır. Onun hız trenine binmekten bıktım. İniyorum ve onun lunaparkına "Cehennemde görüşürüz" diyorum.

Telefonumu çantama sıkıştırıyorum ama ısıtıyorum ve açık hava yürüyüş yolunda sekiyor. Küfrederek, yukarı kaydırmak için eğildim.

"Hey, ," diye mırıldanıyor arkamdan bir ses ve şaşkınlıkla dönüp Clint Eastwood'u görüyorum -gerçek olanı değil, ucuz bir taklidi.

Sahte Clint dün gece motelin barında siyah deri bir pardösü, botlar ve şapkaıyla ortaya çıktı. Ben barda içerken o yanıp sönen neon ışıklarının gölgesinde gizlendi. Etrafta dolaşıp mekandaki her kadınla sohbet etti ve ben o bana ulaşmadan oradan ayrıldım. Eğer ilginç biri olsaydı ve daha az ürkütücü olsaydı, onunla takılabilirdim. Sırf Kian'ın midemde bıraktığı bu berbat hissi atlatmak için.

En iyisini büyükannem söyledi: *Sevgilim, eğer o iyi değilse, başka bir midilli seç.* Tabii ki yarış pistinden bahsediyordu ama yine de erkekler için de iyi bir referans.

Sahte Clint'e bir cevap vermek istiyorum ama Kian'ı en son gördüğüm anın görüntüsü kafamda yanıp sönmüyor; yumruğunun yanımdaki duvara çarparken çıkardığı şok edici ses, saçlarıma uçan alçıpan parçaları ve ardından parmaklarının boğazıma yaptığı korkunç baskı. Nefes alamıyordum. Sadece dövüşebiliyor, tokat atabiliyor ve yüzünü tırmalayabiliyordum. Akşam yemeğinde yediğimiz balığın limon ve tereyağı kokusunu hatırladıkça mide bulantısı kabarcıklar çıkarıyor.

Beni itti, oda servisi tepsisini devirdi ve sonra kapıdan dışarı çıktı.

Tedirginliğim daha da artarken boş koridora göz gezdiriyorum. İçimde bir düğüm oluşuyor ve nefes alışım hızlanıyor. Burada yalnızım. En iyisi Clint'le muhatap olmamak. Umursamaz bir ses çıkarıyorum ve kapıma doğru ilerliyorum.

"Hey, bekle, kaçma," diyor peşimden gelirken. "Seni havuzda gördüm. İşin buymuş gibi tur atıyordun."

Gözleri göğüslerime takılıyor ve içimden inliyorum, üzerime bir tişört almadığım için pişmanlık duyuyorum. Üzerimde siyah bir tişört ve kasabadaki dolar mağazasından aldığım bikini altları var.

"Size katılırim, belki birkaç tur atarım diye düşünmüştüm ama artık işiniz bitti. Çok yazık." Elinde uzun boyunlu bir bira tutuyor. "Eğer istersen odamda bunlardan daha çok var."

Yırtık pırtık çantamı karıştırıp motelin anahtarını ararken, "Bugünlük buradayım," diyorum.

"Burada yalnızsın, değil mi?"

Uyarı radarım yükseliyor. "Hayır," diye yavaşça cevap veriyorum. "Erkek arkadaşım odada uyuyor."

"Dün gece onu görmedim."

"Kalabalıktan hoşlanmaz. Ya da bana asılan erkeklerden."

"Tek başına içmene izin verdiğine inanmak zor." Göbek piercingimin arasından görünen göbek bakıyor, sonra da bana yapmacık bir sırıtış atıyor. "Fark ettim."

Odan benimkinin yanında. Karton duvarlardan bahsediyoruz. Bu sabah ağladığını duydum. Onunla kavga mı ettin?"

İyi oynayın, diyor omzumdaki melek, şeytan ise ...

Motelin anahtarını bulup sıkıca kavıyorum. "Erkek arkadaşımı uyandırıp ona bir pislik gibi davrandığını söyleyeyim mi?"

"Cesaretini sevdim, ama sadece seni tanımaya çalışıyorum. Erkeğini karıştırmama gerek yok. Tabii bu doğruysa." Kapımı kapatana kadar etrafımda dolanıyor.

Kan çanağı ela gözleri benimkileri tutuyor. Benim yirmi sekizimden daha yaşlı ve bira kokuyor. Bugün kısa bir şort, soluk bir gömlek ve parmak arası terlik giyiyor. Sanırım pardösü ve botlar gündüz kıyafeti için fazla sıcaktı. Küt saç kesimi, zayıf çenesi ve boncuk gözleriyle huysuz bir hamstera benziyor. Ve şimdi kovboy kıyafeti giymiş bir hamsterın çölde ata bindiğini ve İguana Darcy ile silahlı çatışmaya girdiğini hayal ediyorum.

Ben 1.90 boyundayım ve özellikle topuklu ayakkabılarla kendimi koruyabilirim, ama o benden daha yüksek.

"Sakin ol. Sadece benimle bir içki iç. Burada sıkıldım. Nerelisin sen?"

"Yolumdan çekil yoksa erkek arkadaşım kışına tekme yi

basar." "Öyle mi? Adı ne onun?" Dudakları kıvrılıyor.

Beynim bir isim bulmaya çalışıyor. "Darcy."

"Tuhaf bir isim." Saçımın bir teline dokunuyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor, kısmen öfke, kısmen korku.

Senaryolar kafamın içinde dans ediyor. Benden daha iri. Sarhoş. Onun kapısı şu anda açık ve beni benimkinden engelliyor. Beni içeri itebilir. Beni sürükleyebilir. Babamın annemi sürüklediği görüntüler kafamın içinde yanıyor.

Hava gerginlikle yoğunlaşıyor. Kaslarım kaçma içgüdüleriyle titrerken üst dudağımda boncuk boncuk terler oluşuyor.

Ayak sesleri yürüyüş yoluna ulaşır ve rahatlama bir gelgit dalgası gibi vurur.

Lambo güneş gözlüklerini gömleğinin cebine sokarken bize doğru adım atıyor. Ayaklarının üzerinde sallanıyor gibi görünüyor, sonra balkon demirine kendini düzeltiyor. Başını bize çeviriyor ve duraklıyor, gözleri geriliyor, benden Sahte Clint'e kayıyor.

" oluyor?" diye soruyor, sesi koyu kadife bir gümbürtüye dönüşüyor.

Sahte Clint bir adım geri çekilir ve yatıştırıcı bir tavırla ellerini kaldırır. "Ben de tam havuza gidiyordum. Giriş mi yapıyorsun?"

Lambo onu görmezden geliyor ve bana geri dönüyor, yüzü ifadesiz. "İyi misin?"

Sanki onu ortaya çıkarmışım gibi. Adama bir kravat ver, Darcy olsun! *Pride and Prejudice*'deki adam gibi, iguana değil. O da öyle.

Bir adrenalin dalgası çarpıyor. En parlak gülümsememi takınarak çantamı bırakıp öne atılıyorum ve kollarımı beline dolayarak ayı gibi sarılıyorum. homurdanıyor, vücudu sert kaslardan oluşan sağlam bir duvar. Başım göğsünün ortasına çarpıyor. Yirmi dört saat spor yapıyor olmalı ve beni şimdi öldürmeli, ama koyu kiraz, pahalı deri ve sedir gibi sarhoş edici kokuyor.

Gözlerim ona yalvarırken başımı arkaya eğiyorum, çabuk anlamasını umuyorum. Boğazımdaki acıyı yutkunarak, kelimeleri boğuk (umarım seksi) bir sesle söylemeyi başarıyorum. "Sorun yok tatlım, bir şey demek istemedi. Gerçekten. Üzülme gerek yok, şartlı tahliyenin ihlal etmek istemezsin. Ne kadar kıskanç olduğunu biliyorum. Chicago'da benimle dans ettiği için o adamı eşek sudan gelinceye kadar dövdüğünü hatırlıyor musun? Bunu tekrarlayamayız. Tam bir *katliamdı*."

"Ne? Ben-" diye başladı.

"Oops, bu konuyu açmamalıydım. Hapishanede geçirdiğin zaman hakkında konuşmamdan hoşlanmıyorsun. Birbirimizden uzakta olmak çok zordu. Beni ayakta tutan tek şey senin tutkulu mektuplarındı." Parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı yanağına değdiriyorum. Kare şeklindeki çene çizgisindeki tüyler dudaklarımı gıdıkliyor. "Merak etme, bu adama alındığımı söyledim."

Elini kıcıma koyuyor ve beni kendine doğru çekiyor -sanırım seni tanıdığını iddia eden bir kadın kendini sana doğru attığında içgüdüsel olarak.

Omzunun kıvrımına gömülüyorum. Vücudumun nemli olduğunun ve muhtemelen onu ıslattığının farkındayım ama buna . Parmağım göğsüne küçük kalpler çiziyor. Elbise gömleği ipeksi yumuşaklıkta ve belli ki pahalı. Yatağımdaki cızırtılı çarşaflar yerine *bunun* üzerinde uyumak güzel olurdu.

"Beni şaşırttın," diyorum. "Kestiriyorsun sanmıştım."

"Değildim," diyor gözleri bana çakarken. Gözlerindeki yoğunluğu görünce içimi bir heyecan kaplıyor. Buz grisi gözleri, abartılı kalınlıkta siyah kirpiklerle çevrili. Renk çarpıcı, güneşin öptüğü yüzüne karşı ürkütücü. Gözbebeğinin etrafında mavi ve altın rengi çizgiler görüyorum. Griyle karışık,

Gözleri şimşek çakan fırtına bulutları gibi. Düz kaşları granit gibi oyulmuş bir yüzü kesiyor.

Bakışlarım daha aşağılara iniyor, boğazının güçlü kaslı hatlarını izleyerek boynundaki altın kolyeye ulaşıyor, gömleğinin kıvrımlarına gizlenmiş bir kolye ucu. Bence kolye takan erkekler biraz kalitesizdir, ama o bunu bir şampiyon gibi taşıyor. Adamımın tarzı var.

Yüzü kararır. "Neler oluyor-"

Kendimi detaylı incelememden sıyrarak, Sahte Clint'e dramatik bir şekilde kafamı çevirirken onu tutuyormuş gibi yapıyorum. "Bu adam sadece komşuluk yapıyordu, tatlı tavşanım. Benimle konuştuğu için üzgün olduğunu söyledi. Tatilimizi mahvetmesine izin verme. Aramızda tek boynuzlu at romantizmi var."

"'Unicorn' mu?"

"Evet, tatlı tavşanım. *Aşkımız.*"

Sahte Clint başını sallar. "Evet, tabii, her neyse, kusura bakma dostum, araya girmek istememiştim. Sadece komşuma merhaba diyordum. Gerek yok ..." Önce Lambo'ya, sonra da çantasına bakıyor, gözleri kuşkuyla kısılıyor. "Ama bekle, sen sadece kontrol etmiyor muydun-"

Lambo'nun elinden spor çantasını almaya çalışırken, "Güzel, almışsın," diye araya giriyorum. Vermeyi reddediyor, ben de beceriksizce okşuyorum. "Bunu benim için aldığın için teşekkürler. Valizim çok yıprandı." (Burada bile değil. Vegas'ta.)

Sahte Clint bakışlarını benimle Lambo arasında gezdiriyor. Bu maskaralığa inandığından emin değilim.

Altın için gitme zamanı. "Diğer şeyi aldın mı, tatlım?" Lambo bana ters ters bakarken birkaç dakika geçiyor.

, *Lambo, bana yardım et. Tanrım. et. Sen benim ballı tavşanımsın.*

Koyu renk bir kaş soru sormak için kalkıyor, kızgınlık yüzeyin hemen altında.

Görmezden geliyorum.

"Kayganlaştırıcı. Vişneli," diyorum şakacı bir şekilde, onu hafifçe dürterek. "Bu benim favorim çünkü senin gibi kokuyor."

Kaşlarını çatıyor.

"Unuttun," diyorum iç çekerek. "Sen çok *büyüksün*, tatlım."

Ağzını açıyor ve performansımı mahvedmeden önce kolumu onunkinin arasından geçirip onu kapıma kadar sürüklüyorum, kilidi açıyorum ve içeri çekiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bana fazla sorun çıkarmıyor.

Kapıyı bir gürültüyle çarpıyorum bakalım Sahte Clint- sonra da sürgülü kilidi açıyorum.

Lambo'yu kendi bırakıp panjurdan bakarken omuzlarımı geriyorum.

Sahte Clint parmaklıklara yaslanıp bir sigara yakıyor, ben de .

buradan, seni sıçan.

"Tamam, ne lanet olsun?" Lambo arkamdan sesleniyor.

Dönüyorum ve kızgın görünüyor.

Ne yazık ki, bu onun çekiciliğini azaltmıyor. Seksilik için birden ona kadar bir ölçekte Lambo bir milyon. Gerçekten de dağ gibi bir adam ve ayaklarını açmış, kollarını kavuşturmuş, ön kollarındaki kaslara dikkat çeken bir otoriteyle duruyor. Kısa boyunlu, şişirilmiş steroid görünümüne sahip değil; hayır, kasları vücuduna mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Eee?" Bu keskin kelime havada asılı kaldı ve ben bunu tamamen anladım. Bu adam *önemli biri* ve ben sadece onunla uğraştım.

Bileğindeki Rolex'e, Gucci kemerine, İtalyan mokasenlerine dikkat ettim. La-di- da. Nasıl giyineceğini biliyor. Onun gibi adamlardan Manhattan'da bir düzine var. Binamdan çıksam on tane görürüm. Devam et, Emmy.

İç çekerek başımı tekrar kapıya doğru itiyorum. "Clint haklıydı; bu duvarlar ince. Sigarasından nefes alışını duyar gibiyim. Sesini alçalt."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Senin *kim* olduğunu bile bilmiyorum."

Ellerimi kaldırıyorum, sesim yine o korkunç cızırtılı haline dönüyor. "Biliyorum, . Dram için özür dilerim. Gerçekten. Garip davranıyordu; sonra sen ortaya çıktın ve ben de ona uydum."

Sanki ele geçirilmiş gibiydim.

Kendimi bile tanıyamadım.

Lambo'ya adamın en başından beri beni rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Belki Sahte Clint o kadar da tehditkâr değildi, ama Kian'ın yaptığı şeyle, aşırıya kaçmış olabilirim.

Ben düşüncesiz bir kız değilim. Tamam, bu bir yalan. Belli ki öyle. "Golden Iguana'da bir sürü tuhaf tip var," diyor sıkıca.

"İğnelemeyi duyuyorum."

Gözleri dağınık odada dolaşırken homurdanıyor, her yüzeye yayılmış giysileri, kitaplarını, ekşi şeker paketlerini inceliyor. Benzin istasyonuna yaptığım duygusal bir koşudan birkaç tane var. Ayakta durmak için hareket ediyorum

Komodinin önünde, çok sayıda boş minyatür prosecco şişesini saklıyorum. Masaya çarpıyorum ve birkaç tanesi yere düşüyor, birbirine ve evet, aslında hafif bir akşamdan kalmalığım olduğunu doğruluyor. Baş ağrım "Bir İlişkinin Sonu Zonklaması" adını verdim. Yüzmenin iyi geleceğini düşündüm. Ama olmadı. Dalgınca başımı ovuyorum ve o da beni izliyor.

Klima açılıyor ve oda buz kesiyor; meme uçlarım da korumamı yırtmakla tehdit ediyor. Bakışları fener gibi göğüslerime düşüyor ve kumaşın içini görebildiğini hayal ediyorum. Doğru ya. Zar zor giyinmişim. Yataktan beyaz düğmeli bir gömlek alıyorum, Kian'inkilerden birini aşırımtım ve kalçalarım kadar geldiği için şükrederek üzerime geçiriyorum. Birkaç düğmesini kapatıyorum. "Dağınıklık için özür dilerim. Misafirim olacağını bilmiyordum."

"Tanrım. Ben misafir değilim," diyor başını kapıya doğru iterken. "Odama gitmem gerek hanımefendi."

"Elbette, ama önce açıklamama izin verin ..." Ona boş olmayan küçük bir şişe prosecco uzatıyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

"de biraz erken değil mi?"

Omuz silkiyorum. "Sabahın nasıl geçtiğine bağlı."

"Bugün tamamen berbat. Sen. Sinir bozucusun.

Beni."

Bunu görebiliyorum. Gözlerinde öfkeli bir parıltı var ve elmacık kemikleri kızarmış. "İyi, tamam, ne demek istediğini anlıyorum. Dışarıdaki adam, beni kurtardığın adam, dün gece kalbi atan her kadına asılıyordu ve bugün beni yüzerken izliyordu ve merdivenlerden yukarı çıktığımda beni köşeye sıkıştırdı. Yalnız olup olmadığımı sordu, ben de odada bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim ama bana inanmadı."

"Erkek arkadaşın nerede?"

Çekiniyorum. "Mesele de bu. Benim yok. Aslında vardı ama o başka bir hikâye. Bu yüzden sana ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum."

"Kian'ın yaptığı şey kınanacak bir şey değildi. Vegas'tan ayrıldım ve buraya ondan uzaklaşmak için geldim. Oradan eve uçmalıydım ama düşünmüyordum. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden kendimi çölün ortasında buldum."

"Uh-huh."

"Bir daha asla biriyle çıkmayacağım. Bir kedi alacağım. Kurtarılmış bir tane. Sahip oldukları en çirkin, en acınası yaratık, başka kimsenin

istiyor. Beni koşulsuz sevecek."

"Gerçekten umurumda değil, bayan. Kedilerden nefret ederim."

Tanrım. Çetin ceviz. Ve kediciklerden nefret eden bir adam? Endişe verici. Elbette, bir erkeğin (veya kadının) sevdiği şeyi sevmesine izin verilir, ancak kedilerden nefret edenler hangi insanlardan kaçınılması gerektiğini öğrenmek için iyi bir yoldur.

Bence kedileri seven erkekler genellikle nazik ve kibar olurlar, bu da bir ilişki için önemli niteliklerdir. Onları sevmeyen erkekler çabuk yargılayabilir ve sabırsız olabilirler. Öte yandan, Kian kedileri severdi ve şu anda kralı. Lanet olsun. İşte o turnusol testi çöpe gitti.

Yeniden odaklanıyorum. "Her neyse, dışarıdaki adam benimkinin yanındaki odada ve beni duyabildiğini iddia ediyor. Bunu söylediğinde, duvarın diğer tarafında kulağına bir bardak dayayıp beni gözetlediğini hayal ediyorum. Ya da -ve bu korkutucu- belki de duvarımda küçük bir delik var ve beni gerçekten *görebiliyor*. Onun bir seri katil olduğunu söylemiyorum ama sen daha iyi bir seçenek gibi görünüyorsun." Tedirginlik artıyor. Lambo'nun güvenli olduğuna karar verdim ama ne bilebilirim ki? "Sen de onlardan biri misin?"

"Bir ne?" içleriyle gözlerini ovuşturuyor. "Seri katil. Eğer öyleysen bana söylemek zorundasın."

"Bakalım, bir düşüneyim. Hayır! Hayır! Ben hiç kimseyi öldürmedim, ama öldürmüş , şimdi bunu söylemezdim, değil mi?"

"Sanırım olmaz. Demek istediğim, Clint'ten kaçıp sonunda seksi adam tarafından öldürülsem ne kadar ironik olurdu?"

"Sıcak' mı?"

"Yanlış söyledim. Sen bir trolsün." Sıkıca gülümsedim. "Pek sayılmaz."

Omuz silkiyorum. "Her neyse. Senin gibi adamların sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Beni etkilemek için çok şey gerekir."

"Ya seri katil sensen?"

"Beni anında krakere çevirirsin." Prosecco şişelerinden birini kaptım. "Sanırım seni minyatür bir prosecco ile öldürebilirim."

"Yani daha iyi bir silahınız olsaydı bir adamı öldürebilir miydiniz? Lütfen bana silahlı olmadığını söyle."

"Ben sadece akrep öldürürüm," diyorum. "Bu gece yatağını kontrol etsen iyi olur." "Bir akrebi buna tercih ederim."

"Hepsini sana göndereceğim," diye kestirip atıyorum.

On saniye sessizlik oldu. O kadar sessiz ki banyodaki duşun musluğunun damlamasını duyabiliyorum. Hava elektrik titreşimleriyle uğulduyor. Oops. Belki de daha nazik olmalıydım.

"Cesursun," diyor usulca, tehlikeli bir şekilde, bir özelliğimden diğerine geçerek yüzümü incelerken. Delici bakışları kolumdaki tüyleri diken diken ediyor, tüylerim diken diken oluyor. Gözleri derimin altını, çaresizce saklamaya çalıştığım kalp kırıklığımı görüyor gibi.

Gri gözlerini ağzıma dikeyor ve oyalanıyor. O hevesle izlerken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. Garip bir şekilde, onun incelemesi Sahte Clint'inki gibi kendimi açıkta hissetmeme neden olmuyor.

Kedinin sürüklediği bir şeye benziyorum. İçeri girdiğimizde aynada kendimi gördüm. Saçlarım ıslak ve karışık bir şekilde omuzlarımdan aşağı dökülüyor, yüzüm köşeli, elmacık kemiklerim yüksek ve gözlerimin altında uykusuzluktan ve ağlamaktan koyu lekeler var. Burnumdaki ve yanaklarımdaki çiller solgun tenime karşı keskin görünüyor.

Bakışları boynuma çarpıyor ve keskin bir nefes alırken kaşları aşağı iniyor. Gözleri tekrar benimkilere dönüyor ve morlukları gizlemek için gömleğimin yakasını açarken kıpırdanıyorum. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve ben sadece onlar hakkında soru soracağını biliyorum, bu yüzden onu kesiyorum.

"Hiç *Çölde Ölüm'ü* okudun mu?" Beynim karmakarışık bir halde soruyorum. "Wayne Hopper adında bir seri katil hakkında gerçek bir suç hikâyesi. Bunun gibi bir motelde kalan kadınları öldürüp çöle gömüyordu. Kesinlikle tüyler ürpertici. Sabah yürüyüşe çıkmak istedim ama kitabı düşünmeden edemedim. Clint bana Wayne Hopper titreşimleri verdi."

Birkaç gergin an geçiyor; sonra sanki benim hakkımda bir karara varmış gibi onda bir şeyler yumuşuyor. Gür dudakları gevşiyor. Kollarını kavuşturup ellerini ceplerine sokarken alındaki çatıklık kayboluyor. Beden dili bir sanattır ve ben bunu kitapçada insanları izleyerek mükemmelleştirdim.

"Ben almadım. İyi mi?"

"Evet." Belirsiz bir gülümseme sunarken başımla onaylıyorum. "Bak. Özür dilerim, gerçekten. Neredeyse üzerine atlayacaktım, sonra da seni odama sürükledim. Bana kızmakta sonuna kadar haklısın ve bunun için özür dilerim."

"Bunu çok duyuyorum."

İçimden bir kakhaha patlıyor, her şeyden çok sinirden, ama durun, o ciddi; bu bir şaka değil. Yüzümü düzeltiyorum. "Daha önce seni motel odalarına çeken kadınlar oldu mu?"

"Bu beni aptal gibi gösteriyor ama evet. Yine de hiçbirinin bunun kadar tuhaf değildi." Omuz silkiyor, bakışlarını kaçırıyor.

Ünlü mü? Ünlü biri mi? Yüz hatlarında bir aşinalık var ama ben onu tanıyamadan kasketini çıkarıp bir elini saçlarında gezdiriyor. Kalın kuzguni dalgalar yüzünün etrafına sanki koreografi yapılmış gibi yerleşirken düşüncelerim kekeleyor. Hiçbir erkeğin saçları bu kadar parlak ve kat kat olmamalı, ışıpta parlayan yumuşak bukleleri olmalı.

"Peki, dışarıdaki adama dönersek..." Kafasını pencereye doğru uzatır.

Boğazımı temizliyorum. "Doğru ya. Burada yalnız olup olmadığımı öğrenmek istedi. İçeri giremeyeyim diye kapımı kapattı. Bir katil olabilir."

Öfke gözlerini sıkılaştırır. "Lanet olası pislik. Böyle adamlardan nefret ediyorum."

"Benim küçük bir erkek kardeşim var ve çok tatlı biri. Ona daha iyi davranışlar öğretmeye çalıştım."

"Seni gerçekten korkuttu, ha?"

"Normalde gergin olmazdım ama ..." Gözlerimi kaçırıyorum ve parmaklarımı boğazımda gezdiriyorum.

"Anlıyorum. Oraya gidip yumruğumu suratına indireyim mi?" Sesi koyu kadife gibi derinleşiyor ve ben ürperiyorum.

"Hayır, şiddetten nefret ederim ve hapse geri dönmek istemezsin, tatlım."

Dudakları yavaş, harikulade bir gülümsemeye dönüşene kadar seğiriyor ve onu soğuk, yakışıklı bir adamdan seksi bir AF adamına dönüştürüyor.

"Çok şirin," diye mırıldanıyor. "Daha önce hiç böyle çağrılmamıştım. Senin 'tek boynuzlu at aşkın' bir şeydi. Ağzının nasıl açıldığını gördün mü?"

Kıkırdıyorum. "Bir İskoç aksanı eklemeli ve birkaç kez 'wee' demeliydim. Hiç tiyatro dersi almadım ama belki de mesleğimi ıskalamışımdır."

"Oscar'ı hak ediyorsun." Bana boş bir prosecco şişesi uzattı. "Bir konuşma yapmak ister misin?"

Utangaç bir şekilde gülüp şişeyi alırken içime bir sıcaklık yayılıyor. Omuzlarımdaki gerginlik sonunda tamamen azalıyor. Dış görünüşünü aştığınızda iyi biri. Seyirciler varmış gibi davranıyorum ve elimi kalbimin üzerine koyuyorum. "Bu ödül için teşekkür ederim. Benim için çok şey ifade ediyor. Keşke boş olmasaydı." Eğiliyorum.

Sırıttırıyor. "Büyük bir içki gecesi geçirdin, ha?"

"Sadece üzüntülerimi boğuyorum. Kötü ayrılık falan."

"Hmm, daha erken gelseydin, sana katılabilirdim."

"Senin için de mi kötü bir ayrılık?"

Başını sallıyor. "Sadece hayat."

"Belki daha sonra pavyonda buluşup hikayelerimizi paylaşabiliriz?" I

Sor.

Cevap vermeden omzumun üzerinden pencereden dışarı bakıyor. "Bu gitmiş gibi görünüyor."

Bir hayal kırıklığı hissediyorum ve bu düpedüz aptalca. Lambo ile konuşmaya devam etmek istiyor muyum? Belki.

"Ben Emmy, bu arada."

"Ben ..." Duruyor, tartışırken kaşları çatılıyor.

"Ah, sorun değil," diye mırıldandım. "İsimlerin gücü vardır. Paylaşmaya gerek yok." "Hayır, değil. Bana G de." Elini uzattı, ben de benimkini

Onun. Benimkini içine alıyor ve sıcak. Karıncalanmalar koluma doğru ilerliyor ve uzaklaşırken endişeyle gülüyorum.

"Greg'in kısaltması mı?"

"Hayır."

"Grant?"

"Hayır."

"Geoff?"

"Bu bir isim oyunu mu?"

". Adımı zaten biliyorsun ve seninkini söylemeyeceksin, bu yüzden şimdi hayatımın geri kalanında tahmin etmek zorunda kalacağım. Kitapçıdaki raflarda dolaşırken 'Beni çöldeki bir mezardan kurtaran adam kimdi?' diye düşüneneğim."

Saçmalamayı durdurmak için dudağımı ısırıyorum. "Seni bu gösterinin içine çektiğim için tekrar özür dilerim. Yüzünü görmeliydin. Ben, tamamen yabancı biri, vahşi bir kadın gibi üzerine atlıyor, kayganlaştıracıdan bahsediyordum. Korkunçtu." Ellerimi sallıyorum.

"Hmm. Artık o kadar da korkunç değil." Gözleri üzerimde geziniyor, bakışları yine dudaklarımda uzun bir süre duraklıyor.

Nefesim kesildi.

Gerçekten kimsin sen?

Bu bok çukurunda ne yapıyorsun?

"Kurtarma için teşekkür ederim," diyorum usulca.

Dakikalar geçiyor ve sessizlik artıyor, neden emin değilim ama sanki-

Dışarıda bir korna çalıyor, anı bölüyor. Ben başlıyorum ve o göz kırıyor. Çantasını ve oda anahtarını aldı. Onları masanın üzerindeki sandalyeye koymuştu.

içeri girdi. Meraklı gözleri yine boğazıma takıldı. "Bana başka bir şey için mi ihtiyacın var?"

"Clint'i daha sonra görürsen ona tehditkâr bir bakış at, belki göğüslerini tokuştur ama şiddet kullanma. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum. Bu arada, ona adının Darcy olduğunu söyledim."

Bir kaşım kalktı.

"*Gurur ve Önyargı*'daki kahraman," diyorum.

"Sanırım bu seni Elizabeth Bennet yapar?"

Öldür beni şimdi. Jane Austen'ı biliyor.

"Evet," diye ciyakladım. "Okuyor musun?"

Yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor. "*Gurur ve Önyargı* annemin en sevdiği kitaptı."

Öyle miydi? Sesinde kaybın acısını duyuyorum. Şimdiden onunla bir yakınlık hissediyorum.

Ben daha cevap veremeden çantasını tekrar omzuna attı ve bir sonraki sözlerini dikkatle düşünüyor gibi göründü. "Ben senin diğer tarafındayım. Bir şeye ihtiyacın olursa duvara vur ya da buraya gel, tamam mı? Ben seni korurum."

Seni koruyacağım.

İçimdeki derin bir kuyudan, yasaklanmamış duygular yükseliyor. Büyükannem dışında kimse beni korumadı ve o da gitti.

Küçük battaniyelerine sarılıp hastaneden eve geldikleri günden beri kendimin ve kardeşlerimin koruyucusu oldum. İçgüdülerimden gelen bir vahşilikle onların annesi rolünü üstlendim. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaparak üçümüzü güvende tuttum. Bazen bu, iki bebekle birlikte çürük merdivenleri tırmanmak ve tavan arasına saklanmak anlamına geliyordu. Evdeki öfke dinene kadar orada Noel süsleri ve eski elbiselerle çevrili sıkışık bir depolama alanında uyurduk.

"İyi misin?"

Başımı sallayarak bu düşüncelerden kurtuluyorum. "Aslında, ona iyi vakit geçirdiğimizi göstermek için daha sonra biraz gürültü yapmamın bir sakıncası var mı?"

Bana o on bin metrelik bakışını atıyor, bakışları neredeyse elle tutulur gibi, yoğunluğu sanki bana ulaşıp beni kendine çekiyor. Odada gerilim girdapları oluşurken bedenim karıncalanıyor, olasılıklarla kalınlaşıyor.

O tatlı dudaklarını dudaklarıma bastırıldığını, ellerini göğüslerimin üzerinde gezdirdiğini hayal ediyorum.

Ne? Gelmiş geçmiş en kötü fikir.

Az önce bir adamdan ayrıldım. *Oyuna gir, Emmy. Bundan sonra kediler var. Miyav.*

Lambo'nun ilgilendiğinden değil. Bu muhtemelen onun normal bakışı.

"Sadece 'Oh, Darcy, evet, evet, evet!' diye bağırmaya başladığımda gerçekten öldürüldüğümü düşünmeni istemiyorum."

Gülüyor! Adam gülüyor! Tüm yüzü değişiyor, yanaklarında iki gamze belirirken gözleri kırışıyor.

Neredeyse eriyip bir su birikintisine dönüşecektim.

"Beni iyi gösteriyorsun, ha?" diyor.

"Benim ballı tavşanım her zaman iyidir." Tanrım. Bunu neden söyledim ki? "Sanırım artık gitmelisin, böylece ben de utancımdan bir yastığa bağırabilirim."

Sırıttıyor. "Anladım. Sonra görüşürüz."

Zekice bir şey söylemek istiyorum. Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Gerçekçi ol." Bu değildi.

Başka bir şey söylemeden, sahilin temiz olduğundan emin olur, sonra el sallar ve dışarı çıkar.

Kapıyı kapatırken başparmağım hâlâ yukarıda. Sürgüyü kilitledim ve zinciri taktım.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. Bu da ne böyle? Benim prosecco içen, isim oyunu manyağı olduğumu düşünüyor!

Başım karşılaşmamızın etkisiyle dönerken yatağa uzandım. Kendimi ona öylece inanamıyorum. Birden oluverdi.

İlk başta biraz düşmanca davrandı, bu tamamen anlaşılabilir bir şeydi ama sonra Fake Clint'le dövüşmeyi teklif etti. Havaya bir-iki yumruk attım. Kediden nefret etsin ya da etmesin, o iyi bir kedi.

Saatler sonra uyandım ve pencereden güneşin ufku altına batışını izledim. Gökyüzünün yarısı hâlâ karanlık, diğer yarısı ise pembe ve kırmızı renklere bürünmüş. Çok güzel ama eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Kaktüsleri istemiyorum. Central Park'ı, küçük ailemi ve kitapçıyı istiyorum.

Duş almak için kıyafetlerimi aldım. Fazla seçeneğim yok ama temiz bir külot, bir çift gri eşofman altı ve dün aldığım "Arizona Rocks" tişörtünü buluyorum. Sıcak suyun altında duruyorum ve akşam yemeği seçeneklerimi düşünüyorum; pizza siparişi ya da Çin yemeği. Dışarı çıkıp kurulduğımda Çin yemeği seçmiştim.

Aynanın önünde dururken, gözlerim göğüs kafesimin iki yanındaki ameliyattan kalma küçük yara izlerine takılıyor. Kabarık kırmızı yüzeyleri izliyorum,

Sonra elimi kalbimin üzerine koydum. Neyse ki açık kalp ameliyatı yapmak zorunda kalmadılar. Kaburgalarımın girmek, iyileşme süresi daha kısa olan mini labirent ameliyatı için en iyi seçenektir. Normal, düzenli atışlar için şükrederek iç çektim.

Saçımı ortadan ayırıp tarıyorum. Motelde kurutma makinesi olmadığı için saç tellerimi karıştırıyorum. Kurduğunda, sırtımın ortasına kadar dökülen gevşek sarı buklelerim olacak. Eğer uzatırsam, belime kadar uzanacak. Makyaj çantamı çıkarıp yüzüme fondöten sürüyorum ve karıştırıyorum. Sırada maskara var, sadece solgunluğu biraz almaya yetecek kadar. Pırıltılı dudak parlaticısı dudaklarımı kaplıyor.

Gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ettiğimde gülüyorum.

Belki yan odaya gidip G. ile sohbet ederim. Ona yaşattıklarımı düşünürsek, akşam yemeği ısmarlayabilirim. Ugh. Keşke daha güzel kıyafetler olsaydı.

Banyodan çıktığımda telefonum çalıyor ve arayanın Missy olduğunu görünce içimi bir korku kaplıyor. Cevap vermekte tereddüt ediyorum ama telefonu açtığımda yatağa uzanıyorum. O Kian'ın asistanı ve iyi zamanlarımız da oldu ama sonuçta onun kölesi.

Sesi kısık. "Emmy! Tanrı'ya şükür!" Alarm çalıyor. "Ne oldu?"
"?"

"Söylemiyorum."

Kelimeleri aceleyle söylüyor. "Tucson'ın hemen dışındaki bir benzin istasyonunun tuvaletindeyim. Kian arabada. Telefonunu takip etti, Emmy. Nerede olduğunu biliyor."

"Takip cihazını kapattım." İki gün önce Vegas'ta bulduğumda.

Kian'ın arkadaşının düğününde giymek üzere bir elbise almak için alışverişe çıkmıştım. New York'a döndüğümde yanıma bir tane almıştım, siyah, kesimli bir elbise ama denemeyi unutmuştum. Vegas'a uçarken bunun ameliyat izlerimi göstereceğini ve belki de onlara sürtüneceğini fark ettim.

Kian'ı uyurken bırakıp alışverişe gitmişim. Vegas'ta bir butikteyken adımla seslendiğini duydum; sonra bulunduğum soyunma odasına daldı. Nerede olduğumu nasıl bildiğini sorduğumda, telefonuma bir takip cihazı yerleştirdiğini itiraf etti.

O kadar uzun süredir yoktun ki endişelendim, Emmy.

Ben yemedim. Bu sadece benim için endişelenmekle ilgili değildi. Mahremiyetimi ihlal etti ve hareketlerimi takip etti, böylece ne olduğunu saklayabilecekti.

o yapıyordu.

"Yeniden yükledi ve bir uygulamanın altına sakladı," diyor Missy.

Dışlerim gıcırıyor. "Benzin istasyonunun dışında bir motel görüyor musun?"

"Evet. Sanırım oraya gidiyor. Ona sorup duruyorum ama cevap vermiyor. Telefona cevap vermediğin için çok kızgın."

"Bu akşam prova yemeği yok mu?"

"Danny'ye hasta olduğunu söyledi. En iyi arkadaşı evleniyor ve seni aramak için düğünü kaçırıyor. Şu anda kadeh kaldırıyor olmalı."

"Aptalca kararlar vermesi benim suçum değil."

Öfkelendi. "Bunu bitirmek istiyorsan git ve telefonunu kapat.

Onunla olan 'bir var, yok' ilişkinizden b."

"Evet, bitmemizi çok isterdin. Bir çırpıda içeri girip yerimi alırdın." Duraklıyorum, sesim kalınlaşıyor. "O beni incitti, Missy. Ona dikkat et. Lütfen."

Öfkelendi. "Bunu neden bilmem gerektiğini bilmiyorum. O benim işverenim."

Hayır, o bundan daha fazlası.

Vegas'a varıp onları otelde karşılar karşılamaz, hissettiğim gerilim karşısında tüylerim diken diken oldu. Kadının kıpırdanması, gözlerinin tekrar tekrar adama kayması. Adamın ona bakmaması. Benden birkaç gün önce gelmişlerdi ve ben çürümüş bir şeylerin kokusunu almıştım. Elbette, Kian'la çalkantılı bir ilişkimiz vardı ve birkaç kez ayrılmıştık ama birlikteyken ona sadık kalacağına her zaman güvenmiştim.

Yatağının altında bir çift dantelli beyaz kadın iç çamaşırı bulmam şüphelerimi pekiştirmişti.

Sonrasında yaşanan korkunç kavga ise bardağı taşıran son damla oldu.

"Konuştuğumuz gibi kıyafetlerimi çantama atıyorum. Kelimenin tam anlamıyla bana saniyeler kazandırıyor sun."

"Arabada benimle birlikteydi. Seni arayamadım. Mesaj attım." Uyuyakalmışım.

"Konu sen olunca odaklanamıyor," diye ekliyor, ses tonu sinirli. "Gelecek sezona hazırlanıyor olması gerekiyor-"

Telefonu yüzüne kapattım ve telefonumu kapattım. Odanın içinde uçarak şeker ve su alıyorum. Kafam daireler çizerken ellerim titriyor, saniyeler içinde bir plan yapmaya çalışıyorum.

Taksi ya da Uber çağırarak zamanım yok; ayrıca yüklediği uygulamayı silene kadar telefonumu kullanmak istemiyorum. Birini kullanabilirim

ama telefon rehberi yok ve bir taksi şirketinin listesini bulmak için cep telefonumu açmam gerekecek. Bilgi almak için resepsiyonu arayabilirim ama hemen yolun aşağısındalarsa zamanım olmaz. Merdiven boşluğuna ya da karanlık bir köşeye saklanabilirim ama Kian'ı tanıyorsam burayı karış karış gezecektir. Onu telefonundaki el feneriyle motelin çevresindeki çölün eteklerinde yürürken hayal ediyorum. Şu anda, beni aramak için düğünü feda ederek ne kadar önemseydiğini göstererek beni geri kazanacağını düşünüyor.

Bana bak, seni tekrar kollarıma almak için saatlerce yol geldim. O iç çamaşırı bizi ayırmak için bilerek oraya bırakılmıştı.

Neredeyse kapıdan çıkmak üzereydim ki masanın üzerinde bir anahtar seti gördüm. Lamborghini için. G yanlışlıkla bırakmış olmalı. Onları gibi kendi kapımdan çıktım ve onun kapısına yöneldim. Kapıyı çaldım ve adını söyledim.

Mayday. Mayday.

Lütfen. Cevap ver. Odana saklanmama izin ver.

"Ben Emmy, G!" Kapıyı hızla çaldım.

Tepkim sadece Kian'ın kızgın olmasıyla ilgili değil, benim zayıflığımla da ilgili. Adam nasıl yalvaracağını biliyor. Benden af dileyecek, iz sürücü için üzgün olduğunu, Missy'ye asla dokunmadığını, bana ellerini sürdüğü için üzgün olduğunu söyleyecek. Gözlerinde yaşlarla içten vaatlerde bulunacak ve ben de arabasına binip onunla Vegas'a geri döneceğim.

Vahşi bir fikir dönerken kalbim gümbür

gümbür atıyor. Bekle.

Lambo'nun arabasını ödünç alabilir miyim?

Büyükannemin sesi kafamın içinde dans ediyor. *Eğer yanlış geliyorsa, muhtemelen öyledir.*

Çantamdan bir not defteri çıkarıyorum ve zar zor okunabilen bir mesaj karalıyorum.

G

Acil bir durumun ortasındayım! Anahtarlarını odamda unutmuşsun, ben de arabayı ödünç aldım. Tucson'da havaalanında bulacaksın. Benzin için nakit bırakacağım ve anahtarları lastiklerden birine sıkıştıracağım. Bana yardım ettiğin için tekrar teşekkür ederim. ÖZÜR DILERİM!

Emmy

Notu kapısının altından ve hızla geçitten aşağı indim.

Ana ofisten en uzaktaki merdiven boşluğunu kullandıktan sonra otoparka doğru koşuyorum. Lamborghini'nin fob'una basıyorum ve arabanın kilidi açılıyor. Süslü kapıyı açıp içeri girdiğimde rahatlıyorum. Uzay gemisine benziyor. Ve, vay canına, onun gibi kokuyor, zengin deri karışık baharatlı erkeksi bir koku.

Siyah bir Escalade otoparka girdiğinde nasıl çalıştıracağımı bulmaya çalışıyorum. Homurdanarak koltuğa eğildim ve Kian'ın kiralık arabasını tanıdım. Ofisin önüne park ediyor ve iniyor.

Kapıya doğru adım atarken çene çizgisi titriyor. Doc Martens ayakkabılarından pahalı yırtık gömleğine kadar siyah giyinmiş. Kalın gümüş yüzükler, kalçasının yan tarafına dokunan parmaklarını süslüyor. Eskiden onun öfke aurasının, içinde şeytanlar barındıran seksi bir adam olmasından kaynaklandığını düşünürdüm. Ki bu doğru. Öfkeli biri.

Büyükannem vefat ettiğinde bana sarılışını, yumuşak sesiyle düzenlemelerle ilgileneneğini, hak ettiği hizmeti almasını sağlayacağını söyleyişini silmek için gözlerimi kapattım. Sonra cenaze töreni vardı. Ben darmadağın bir haldeyken, apartmanda bir yemek ayarladı ve büyükannemin en sevdiği çiçek olan beyaz kalla zambaklarıyla doldurdu. Birkaç ay sonra beni acil servise taşıdığını hatırlıyorum, yüzü acıdan paramparça olmuştu. Dudaklarının alnıma değmesini, gözyaşlarının ıslaklığını hala hissedebiliyorum-

Onu itiyorum. Buna bir son vermeliyim. Ben annem *değilim*.

Lambo'nun motoru kükrüyor ve yavaşça otoparktan çıkıyorum, sonra havaalanına doğru ilerlerken gaza basıyorum.

Üzgünüm, G.

Bölüm 3

GRAHAM

Çöldeki maceramda bir gün daha geride kaldı. Déjà vu içimi sızlatırken derin bir nefes alıyorum.

Bir yerlerde bir şey kaçırmışım.

Emmy ile olan karşılaşma mıydı?

Başım dönüp dolaşıp boğazındaki morluklara, her iki yanında parmak izine benzeyen koyu lekelere geldi. Elbette o benim fark ettiğimi hissetti ve gömleğinin yakasını açtı ama ben gördüm. Nasıl "tanıştığımızın" ilk şoku geçip ona odaklandığımda, kabadayılığının altında bir arada tuttuğu kırılganlığı hissettim. Yüzümü buruşturdum. Benim gibi.

Akşam yemeğine gelmek isteyip istemediğini sormak için neredeyse kapısını çalacaktım ama bu yolculukta sırada ne olduğunu anlamak için yalnız kalmam gerektiğine karar verdim.

Kesin olarak bildiğim iki şey var: Ömür boyu yetecek kadar yol kurbanı armadillo gördüm ve burası çok yalnız.

Evet, buraya arabamı çölde sürebilmek için geldim ama asıl fikir, çorak bir arazide uçsuz bucaksız bir otoyol gördüğüm bir rüyadan çıktı. Benim teorime göre sahada "ölüyken" gördüğüm görüntüler uykudayken geliyor ya da belki de bilinçaltım onları hatırlayamadığım için hissettiğim hayal kırıklığını telafi etmek için rastgele fikirler üretiyor.

Motel tabelasındaki iguana hariç. Sezgilerim "*Bu, bu.*" dedi.

Direksiyonu kırdım ve içeri girdim.

Ağrı başımın içinde dalgalanıyor ve şakaklarıma masaj yaparak ağrının geçmesini diliyorum. Kotumun cebini karıştırıp ilaçlarımı çıkarıyorum ve bir tanesini ağzıma atıyorum. Kahvemi elime alıp aceleyle bir yudum alıyorum.

Teşhisim postkonküsif sendrom - baş ağrısı ve baş dönmesi, bir futbolcunun ihtiyaç duymayacağı iki şey. Oyuncuların bu tür ağrılar çekmesi alışılmadık bir durum değil ve genellikle birkaç ay içinde düzeliyor ama benimki hala devam ediyor.

Motelin karşısındaki Roller Diner'in içindeyim. Müzik kutusundan Patsy Cline şarkı söylüyor. , tavan vantilatörleri yavaşça dönüyor, tabak ve çatal-bıçak sesleri arasında yumuşak bir vızıltı yaratıyor. Mekan yağ ve kahve kokuyor. İçeri girdim ve oturmak için restoranın en karanlık kısmını seçtim.

Garson kız ballı tavuğumu, pilavımı ve yumurtalı ekmeğimi yerleştirirken şekerli bir sesle "Buyurun, bugünün spesiyali" diyor.

"Harika." Menüyü zar zor okudum.

"Size başka bir şey getireyim mi? Biraz daha su? Kahve?" Eli kalçasına gidiyor ve pembe üniformasını dolduran kıvrımlı vücuduna dikkat çekiyor. Koyu renk saçları ve kırmızı dudaklarıyla çekici bir kadın.

"Ben iyiyim."

Gülümsüyor,
oyalıyor. Kaşlarımı
kaldırıyorum.

"Neredeyse fal kurabiyeni unutuyordum." Kurabiyeyi tepsisinden çıkarıp yere koyuyor, sonra da beklentiyle bana bakıyor.

Annem fal kurabiyelerini ve burçları çok severdi ve ben de onun için bir tanesini asla es geçmem. Sanki onlar aracılığıyla benimle konuşuyormuş gibi. Açıyorum ve küçük kâğıt parçasını çıkarıyorum. Hiçbir zaman yemeğin sonuna kadar bekleyen biri olmadım.

Karanlıktan çık ve güneş ışığını kucakla. Göz kapaklarımı diken diken eden duyguları göz kırparak uzaklaştırıyorum. Tam da onun söyleyeceği bir şeye benziyor. Sahadaki mücadelemden beri karanlıktaydım.

Garson hala gitmedi. Kıkırdadı, ben de baktım. "Siz Pythons'ın sıkı oyuncusu Graham Harlan mısınız? Aşçı senin olduğunu söyledi ama ben 'Eski Şehir'de ne işi var ki' dedim. Sen olduğuna dair beş dolarına bahse girdi. Sen o musun?"

Normalde takımdaki en tanınmış oyuncu ben değilim. Bu, oyun kurucular ve geniş alıcılar için ayrılmıştır, ancak Super Bowl'dan bu yana tüm takım televizyona çıktı. Birçoğu kadın olan bazı kuduz hayranlar edindim, ayrıca daha fazla röportaj talebi aldım ve bu franchise için harika olsa da, hayatım hakkında kamuya açık bir şekilde paylaşacak biri değilim.

"Evet, o benim," diye mırıldandım.

Gözleri büyüdü. "Vay canına! Buraya hiç ünlü insanlar gelmez. Tanrıya şükür takımın kazandı, değil mi? Yani, sonra-"

Yemek çubuklarımı alıyorum. "Sakıncası var mı-" . "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Hayır."

"Öldüğün doğru mu?" Çenem titriyor.

Evet, kalbim durdu. Nefes almıyordum. Beni geri getirmek için defibrilatör kullandılar. Beni izledikleri süre boyunca bir hafta hastanede kaldım. Sahadaki belirtilerim "klinik ölüm "ün nasıl olabileceğini gösteriyordu. Çoğu uzman, beyne dört dakika boyunca oksijen gitmemesinin ardından hücrelerinizin ölmeye başladığını ve beyninizin bazı bölümlerinin ömrünün dolduğunu söylüyor: ilk olarak anıların depolandığı temporal lob.

İki dakikadan az bir süre baygın kaldım.

Tam ona işine bakmasını söyleyecektim ki telefonum çaldı.

"Biraz yalnız kalabilir miyim?" Ona söyledim.

"Tabii, evet. Sırf seninle tanışmak için bahsi kaybetmeye değerdi. Sonra konuşuruz. Saat 10'da çıkıyorum." Üzerinde numarasının yazılı olduğu bir kâğıdı masanın üzerinden kaydırırken göz kırpmıyor. O kaçıp gidiyor, ben de notu buruşturup atıyorum.

Brody'ye "Hey," dedim.

"Şükürler olsun, ağabeyim yaşıyor! Bana her şeyi anlat. Rüyanı çözebildin mi?"

Onu Manhattan'daki dairesinde hayal ederken gülüyorum. Muhtemelen balkonunda martinisini yudumluyor ve Central Park'ın manzarasını seyrediyordur. Bahse girerim pantolon ve tüvit blazer ceket giyiyordur. Çorapları renk uyumlu olacaktır. Yirmi yedi yaşında, benden üç yaş küçük ve kum sarısı saçları ve gülümsemesiyle annemizin bir kopyası. Babamızın karanlık bakışları bana geçerken, o annemizin neşesini ve doğallığını miras almış.

"Çakallar, yol koşucuları, yılanlar ve elim kadar büyük bir tarantula gördüm. Altına sıçardın."

"İğrenç. Ama öldüğünüzde Tanrı'yla sohbet etmeyi düşündünüz mü? Papa Hazretlerini inciler ve toz mavisi bir takım elbise içinde Kraliçe Elizabeth olarak hayal ediyorum."

"Sizin Tanrınız bir İngiliz hükümdarı mı?" "Seninki değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Golden Iguana adında ilginç bir motel buldum. Daha iyi çadırlarda kaldım."

Kafam motele geri dönüyor. Ona Emmy'den bahsetmeyi düşünüyorum. Dudaklarım titriyor. Uzun zamandır görmediğim bir kız arkadaş gibi kollarıma koştı ve lanet olsun ki oyunculuğu çok iyiydi. Merdiven boşluğunda başım dönüyordu ve bana doğru fırladığında önce afalladım, biraz kafam karıştı, sonra da sinirlendim. Onun beni tanıyan ve benimle tanışmak isteyen biri olduğunu düşünmüştüm.

Beni şimdiki zamana geri çekti. "Başın nasıl?" "İyi."

Sert bir nefes veriyor. "Çöl güneşi seni öldürüyor olmalı. Üzgünüm, G."

Parmaklarımı kahve fincanının kenarına vuruyorum. "Bir kadın vardı. Beni odasına çekti."

"İşte şimdi konuşuyoruz! Roarr!"

"Hiçbir şey olmadı."

"Çok lezzetli! Seksi miydi? Sarışın, güzel göğüslü?" Evet. "Fark etmedim."

"Ama pantolonunda bir karıncalanma hissettin?" "Tanrım. Hayır, Brody."

"Yalan söylüyorsun. Bilmek istersen diye söylüyorum, şu anda balkonda mutluluk içinde twerk yapıyorum."

"Benim tipim değildi."

Yine de . . .

Parmaklarım masaya vuruyor, düşüncelerim onun kalp şeklindeki yüzüne ve iri yeşil gözlerine kayıyor. O bikininin içindeki kalçası çok tatlıydı. Güneşin öptüğü teni ve vanilya gibi kokuyordu.

Önemli değil.

İhtiyacım olan son şey bir ilişki.

Kendime zar zor bakabiliyorum.

İç çekiyor, belli ki hayal kırıklığına uğramış. "En azından iguananın birkaç fotoğrafını çek. Belki bir hayal panosu yaparsın. Kaliforniya'ya taşınmamız için bir pano yaptığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Hmm, Hollywood tabelası ve bir sürü seksi adam vardı."

"Annem eşcinsel olduğumu o zaman anladı."

"Sanki bir Picasso'ymuş gibi fuayeye astı."

Nefesinin altında mırıldanıyor. "Onu

özlüyorum."

Aynı şekilde. Ellerim hücrenin etrafında sıkışıyor ve boğazım birikmiş duygularla tıkanıyor. Pişmanlık beni delip geçiyor. Annemi çok severdim. Ben on beş yaşındayken bir kayak kazasında çok erken öldü ama onu kaybetmenin acısı hiç azalmadı.

Konuyu değiştiriyorum. "Cas nasıl? Spor salonu için bir yer buldu mu?" Cas eski bir MMA dövüşçüsü ve Brody'nin eşi.

Diğer uçta sessizlik var ve kaşlarımı çatıyorum. "Hey. Sorun nedir?"

İnliyor, hayal kırıklığı belli oluyor. "Kredi talebimiz geri çevrildi. Üç farklı bankaya başvurduk ve aynı cevabı aldık. Öz sermayemiz yok."

"Ne kadar lazım?"

"En az iki milyon varlığımız var. Dairemiz var ama zaten ilk iş için alınan kredilere karşılık ipotekli. Annemin bazı sanat eserleri ve mücevherleri var ama iki milyon etmez, ayrıca onun çok sevdiği şeyleri satmayı düşünemiyorum. Ondan bana kalan tek şey bu."

Ahşap masanın üzerine daireler çizerken kaşlarımı çatıyorum. Brody ve Cas sporcularla çalışma konusunda uzmanlaşmış lüks bir spor salonu açmak istiyorlar. Cas, MMA'den arkadaşlarını yanına çekebilir ve Brody de öğretmenliği bırakmadan önceki ilk yıllarında çok iyi bir tenis oyuncusuydu. Şu anda bir depoyu ortak işletiyorlar, ancak müşterilerinin büyümesiyle birlikte, tüm zil ve ısıklara sahip yeni bir alana ihtiyaçları var.

Geçen yıl 20 milyon kazandım. Manhattan'da emlak işinde parmaklarım var. "Sana parayı vereyim."

"Hayır. Bize kooperatif yerini ve bazı ekipmanları satın aldınız. Size izin veremem. Düşündüğün kadar hazır olmayabilirsin. Ya yapamazsan ..." Sesi kesildi.

"Tekrar oynayamaz mısın?" Karnım zonkluyor. Oynayamama fikri bile beni ruhsuz hissettiriyor. Boş ve karanlık. Babamın istediği gibi bir Ivy League hukuk fakültesine girecek kadar iyi değildim ama çok iyi bir futbol oyuncusuydum. Sahip olduğum tek şey bu. Emekli olacak çok şeyim var ama anlıyorum. Brody ve Cas gurur duyuyorlar. Bunu kendileri yapmak istiyorlar.

"Peki ya babam?" Cevabı bildiğim için soruyorum.

Brody'nin sesi alçalır. "Hayır. Biriktirmeye devam edeceğiz. Belki beş yıl içinde hazır oluruz."

Garson kız yanımdan geçerken bana sinsice gülümsüyor, Emmy'nin kapısında ona hoşça kal dediğimde takındığı tatlı gülümsemeye hiç benzemiyor.

Başka tarafa bakıyorum, kafam fikirlerle dolup taşıyor. "Bekle. . belki de parayı başka bir şekilde alabiliriz, zaten senin hakkın olması *gereken* parayı."

Alay ediyor. "Sakın ."

"Neredeyse otuz yaşındayım. Evlenebilir, mirasımı alabilir ve sana devredebilirim."

Babamızın annesi ölmeden önce torunları için bir miras ayarladı. Biz üç kişiyiz, hepimiz erkeğiz. Otuz yaşına geldiğimizde on milyon alacağız. Tek şart, bir kadınla evlenmek zorunda olmamız ve dil çok açık.

Otuz yaşında bir torun (eşi olan) mirası alacaktır. En küçük erkek kardeş kırk yaşına geldiğinde, bir kadınla evli olmayan herhangi bir erkek kardeşin mirası bölünecektir.

"Senin bir kız arkadaşın bile yok," diyor bana.

"Bir sürü kadın tanıyorum."

"Mankenler ve aktris özentileri mi? Hayatta olmaz. Bir günlüğüne evleneceğim." "Hmm, ama üç yıl daha otuz yaşında olmayacaksın, ve sen

zaten Cas'la evli."

Duygusal bir nefes veriyor. "Ki bunu değiştirmedim. Onu seviyorum. O benim kayam."

"Büyükannem babamızın bir gün bir kızı olabileceğini düşünmedi bile," diyorum. "Ve homofobikti. Özür dilerim."

"Çok acımasızdı. Jilet gibi gözlerini düşündüğümde hâlâ ürperiyorum."

"Evet. Aynen." Muhafazakâr ve huysuz bir kadındı, demir beyazı saçları ve yaptığınız her şeyi inceleyen sert bakışları vardı. Konuşmama izin verilmeyen resmi aile yemeklerini hatırlıyorum. Brody ve ben küçük çocuklarken bile akşam yemeklerinde ceket giymek zorundaydık. yerken salata çatalı kullanmamız yasaktı. Dilini şaklatarak ya da alay öyle bir konuşurdu ki, sürünerek kaçıp saklanmak isterdiniz.

Üniversitedeki ilk yılımda öldü ve Brody'nin Gay.

"Biz hiçbir zaman onun en sevdiği torunları olmadık. Bu Holden için ayrılmıştı, değerli ilk doğan," diye mırıldanıyor.

Homurdanıyorum. Holden bizim üvey kardeşimiz, benden beş yaş büyük ve babamızın ilk eşinden olan oğlu. Babamın evliliği bittikten sonra, daha genç ve güzel olan annemizle evlendi.

Büyükannem annemiz hakkında, duyabileceğimiz kadar yüksek sesle, *"O kadın tam bir servet avcısı"* derdi.

Devam ediyor. "Vasiyetnameye itiraz edebiliriz ama Holden bunu mahkemeye taşıyacak ve avukat masrafları çıkacak. Bunu riske atamam. Manhattan'daki özel bir okulda bile öğretmenlik bok gibi para kazandırıyor."

Konuyu değiştiriyorum. "Şu evliliğe dönelim. Birini bulabilirim."

"Eski kız arkadaşına telefon et, ha?"

Onu görmezden geliyorum, başım dönerken çoğunlukla kendi kendime konuşuyorum. "Sadece bir iş anlaşması. Evlen, parayı al, boşan."

Uzun bir duraklama oldu. "G? Beni korkutuyorsun."

"Belki de korkutucu bir şey yapmalıyım." Hayatım bir yol ayrımında. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Annem öldüğünde evren dişlerime tekme attı; sonra beyin sarsıntısı geçirdiğimde böbreklerime vurdu. Annemi geri getiremem, başımdaki yarayı iyileştiremem ama Brody'ye yardım edebilirim.

"Düşünmekten hoşlanmadığımız bir şey olduğunu biliyorum ama ya o gün sahada ölseydim? Mirastan benim payımı Holden alırdı, sen değil. Bu beni korkutuyor. Hatta vasiyetnameye bile kızıyorum." Duraklıyorum. "Annem bunu onaylardı. Sana yardım etmemi isterdi."

Kekeliyor: "Hadi ama. Bundan nefret ederdi! Senin değer verdiğin biriyle evlenmeni isterdi, bir anlaşmaya dahil olmanı değil."

"Beni dinle, on milyon dolar. Hepsi senin. Senindir. Bu kadar parayla neler yapabileceğini bir düşün. Saunalar ve jakuziler ekleyebilirsin. Personeliniz için bir hemşire tutabilirsiniz. Cas ve senin istediğiniz doğa unsurlarını yapabilirsiniz, örneğin su öğeleri ve hatta mekanın ortasında lanet bir ağaç."

Bir şey söylemiyor ama düşündüğünü hissedebiliyorum.

"Eğer bu şansı , kırk yaşına geldiğinde Holden mirasın bir kısmını alacak. Mirasını alırken kıcıyla gülmesini ister misin?" Üvey kardeşimizin bizim olması gereken mirasın bir kısmını alacağı fikri bile ellerimi sıkmana neden oluyor.

"Hayır." Nefesi kesildi. "G? Belki . . ."

Parmak eklemlerimi masaya vuruyorum. "Bunu ben yapıyorum. Payını hak ediyorsun."

"Aman Tanrım mı? Aman !" Titrek bir nefes verdi.

"Bekle, ağlıyor musun?"

Burnunu çekiyor, hüngür hüngür ağlıyor. "Hayır. Sen öylesin. Tamam, tamam, düşünmeme izin ver. Eğer bunu yaparsan, kime soracaksın?"

Kaşlarımı indiriyorum. Bunun romantik olmayan bir anlaşma olması gerekiyor. Katı kurallar. Eski kız arkadaşlarım işe yaramaz. Onlardan dostça ayrıldım ama biriyle çıkmayalı aylar oldu. Kadın arkadaşım yok.

"Tam da şüphelendiğim gibi, sonuçlarını düşünmeden bir şeye balıklama atlıyorsun," diye mırıldandı. "Çocukken beni Central Park'ta kamp yapmaya ikna ettiğin zamanki gibi. Sadece biz ve bir kutu Nilla Wafers. Nerede uyuyacağımıza ya da tuvalete gideceğimize dair bir planımız yoktu."

Alay ediyorum. "mısın?"

"Ormanda sıçmak zorunda kaldım, G, ve bir köpek beni kovaladı ve kışımı ısırды, yani hayır, bunu unutmayacağım. Ne zaman kahverengi ve tüylü bir şey görsem travma geçiriyorum. Uyku tulumumu unuttun. Suyu unutmuşsun. Central Park'tan nefret ediyorum ve bu senin suçun."

"O bir sincaptı! Dişleri yoktu. Seni dişlemiş ."

"Umurumda değil. Ben iki katlı tuvalet kağıdına ve güzel başım için bir yastığa ihtiyacı olan narin bir yaratığım. Haşarat olmadan."

"Benimle geldin. Seni ben zorlamadım."

"Bunun bir macera olduğunu söylemiştin! Ağabeyimi ormana kadar takip edeceğimi biliyordun!" Kıkırdıyor, sonra iç geçiriyor. "Gerçekten, eğer bu evlilik işini yaparsan, kızı seçmene yardım etmekte ısrar ediyorum."

"Neden?"

"Berbat bir kadın zevkin var. Divina. Merhaba, aldatan kaltak."

Kalbim onun adıyla sarsılıyor, içimdeki öfke patlamasıyla ellerim telefonun etrafında .

"Tatlı birine ihtiyacınız var," diye devam ediyor.

"Tedbirli birine ihtiyacımız var. Bana gibi davranabilecek biri. Aileyi ikna etmemiz gerekecek."

"Buldum!" diye sesleniyor. "Drama öğretmenimiz Wynona çok güzel ve kimseyle çıkmıyor."

Cadı Wynona mı? "Kedileri ve çenesindeki beni olan o değil mi?" Ben soruyorum.

"Sadece üç tane."

"Köstebekler mi?"

"Graham!"

Sırıyorum. Onu kızdırmaya bayılıyorum.

"Sadece üç kedisi var ve onlar da tuvalete kaka yapma konusunda eğitimli. Elimde videolar var. Onları size göndereceğim" diyor.

"Yapma. Yüzünde olmaması gereken kıllar var, beninde olduğu gibi. Ve bana aşık. Geçen yılki Noel partimizde yatak odama girdiğimde yatağıma dokunuyordu."

"Çakırkeyifti!" diye homurdanıyor.

"Daha açık konuşayım, yorganımı okşuyordu. Adımı inlediğine eminim. Bir dakika sonra, onu mastürbasyon yaparken yakalamış olabilirim."

"O bir drama öğretmeni. İzin alır." "Evet.

Wynona'ya pas."

"Tamam. Spor salonumuzda bir eğitmen var," diyor. "Adı Cinder. Çok güzel."

"Onunla tanıştım ve hayır."

"Sahte bir eş konusunda seçici davranıyorsun."

Eğilip tavuğun bir kısmını yiyorum. "Aynı dairede yaşıyorsak en azından anlayabileceğim biri olmalı." Nedense mutfağında belli belirsiz bir kadın görüyorum. Yemek pişirirken mırıldanıyor, ben adadaki tabureden izlerken kalçaları müzikle sallanıyor. Sarı saçlarından bir şelale sırtından aşağı dökülüyor, kırılmış tişörtü ve kısa şortunun arasındaki çıplak tenle alay ediyor. Omuzlarının üzerinden bana bir bakış fırlatıyor ve gözleri-

Bu saçmalığa kıkırdıyor ve bu küçük hayali kapatıyorum. Yıllardır bir kadın bana yemek hazırlamamıştı. Genelde sipariş verimiz ya da dışarı çıkarız.

"Tamam, peki onu teşvik eden ne? Neden seninle evlensin?"

diye sorar. "Çirkinmişim gibi davranıyorsun."

Homurdanıyor. ". "

"Doğru. Film yıldızları ve ünlüler, çeşitli nedenlerle insanlarla çıkar ve evlenirler. Bu da farklı değil. Sadece yasal olarak tüm boşlukları kapatmamız gerekiyor." Avukatımı aramak için aklıma bir not alıyorum.

"Bekle! A Likely Story Kitabevi'nde bir kız var, hani şu Beşinci Cadde'deki?"

"Hayır."

"Ayrıca dairemizin karşısındaki barda çalışıyor. Mutlaka içeri girmişsinizdir."

Marcelle'in Martini Bar'gördüm ama eğer içiyorsam, sporcular için özel bir üyelik yeri olan Baller'da içiyorum. "Hiç gitmedim. Köstebek var mı?"

"Kapa çeneni. O mükemmel. Ve eğlenceli. Senin eğlenceye ihtiyacın var." Mırıldanıyor. "Tanrım, adı ne? E ile başlıyor. Esme mi? Hayır, bekle, buldum. Emmaline Darling. Ne kadar sevimli, değil mi?"

"Çok sevimli," diyorum kuru bir sesle. Brody tiftik gibi arkadaş biriktirir ve ona zaman veririm en az elli kadın sayar. "Pekâlâ. Bara bir göz atacağım."

Ondan bir ciyıklama sesi geliyor ve arka planda Cas'ın "Neler oluyor?" diye sorduğunu duyuyorum.

"Yılın düğününü planlıyorum!" Brody cevap veriyor ve ben yüzümü buruşturuyorum.

"Sivil tören."

"Her neyse. Fikrini değiştireceğim. Aman Tanrım, seni seviyorum, G! Tekrar dans ediyorum!"

Onun coşkusuna gülümsüyorum ve annemin iyi bir şey olduğunda bizimle birlikte yaptığı "mutluluk danslarından" birini hatırlıyorum. Genelde bizi daireler çizerek döndürürdü.

Planın ne olduğunu anlatırken çoğunlukla Cas'la konuşmaya devam ediyor. Telefonu kapatması en az on beş dakika daha sürecektir.

Göz ucuyla motelde sarı bir şeyin hareket ettiğini görüyorum.

"*Ne oluyor be?* Biri arabamı alıp kaçıyor," diye bağırırken elim içgüdüsel olarak cebimde anahtarlığı arıyor.

Orada değil. Kahretsin. Odada mı bıraktım?

"Bekle! Ne? Senin olduğuna emin misin?"

"Burada benimkinden başka Lamborghini yok," diyorum

acımasızca. Arabam otoyola çıkıyor ve hızlanarak uzaklaşıyor.

Neredeyse yepyeni. İki yıldır özel siparişteydim ve sadece bir ay önce elime ulaştı.

"Belki de bu kraliçenin planının bir parçasıdır!"

"Görüşürüz, kardeşim." Kapattım ve masadan kalktım, yemeğimin ücreti ve bahşişi karşılamak için masaya bir yüzlük bıraktım ve kapıdan hızla çıktım. Nefes nefese boş yola doğru koşuyorum ve kırmızı arka lambaların kayboluşunu izliyorum. Küfrederek 911'i aradım.

"911, acil durumunuz nedir?" diye sorar operatör.

"Birisi arabamı Old Town'daki Golden Iguana'dan çaldı. Doğuya doğru gidiyor-"

Sözümü kesti. "Araçta kimse var mı efendim?"

"Ne? Hayır! Hayır! Yani, evet, biri kullanıyor ama-"

"Efendim, bildiğiniz kadarıyla herhangi birinin hayatı tehlikede mi? Arabada bir çocuk ya da sevdiğiniz başka biri var mı?"

"Çalındı," diye seslendim.

"Sizi oto hırsızlığı bölümümüze aktaracağım," dedi, öfkeme karşı ses tonunda hiçbir değişiklik yapmadan.

Motelin merdivenlerine ulaşıyorum ve telefonda hafif bir caz çalarken odama çıkıyorum.

Anahtarı bulmaya çalışıyorum ve başka bir şey alınıp alınmadığına bakmak için içeri giriyorum. Spor çantam hâlâ yatağın üzerindeydi. Rolex'im masanın üzerinde. Kıyafetlerim dolapta. Hiçbir şey kayıp gibi görünmüyor.

Kapının yanında katlanmış bir kağıt parçası görüyorum ve onu çekiyorum.

Okumayı bitirdiğimde çenem gerildi. Yatağa fırlattım ve hançer gibi baktım.

İnanılır gibi değil!

Korunması gerektiğini düşündüğüm kız, hırsız bir fingirdek çıktı. Yüzümü ovarken küfrediyorum, avuçlarım gözlerime batıyor. Emmy'nin bütün hikâyesi bir yalan mıydı, beni odasına sokmak için bir fırsat mıydı? Belki de Clint de işin içindeydi.

Odanın içinde volta atıyorum, bana o masum gözlerle nasıl baktığını hatırladıkça çenem geriliyor, çaresizce yardım istiyor. Gardımı indirdim. Hikayesine inandım.

Ama görüldüğü gibi değildi.

Değildi.

İnsanlar sizi hayal kırıklığına uğratar. Yalan söylerler.

Babam annemi aldatıp bizi terk ettiğinde.

Divina beni üvey kardeşim Holden için terk ettiğinde. Onunla beş yıl geçirdim ve bana ihanet etti. Duygularım boğazımda düğümlenirken, dişlerim de onları tutmak için sıkılıyor. Onunla ilgili anılarımın en acı kısmı, ona evlenme teklif ettiğimde evet demesiydi. Çoktan kardeşimi becerdiğini bilmiyordum.

Müzik diğer hatta aniden biter.

"Ben Memur Tolbert. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Arabam çalındı," dedim ona. "Ve Tucson havaalanına doğru gidiyor."

Onu daha fazla detayla dolduruyorum. *Hayır, soyadını bilmiyorum ama motelden kontrol edebilirler. Hayır, başka bir şey çalınmadı. Ve, evet, eminim*

Anahtarlarımı onun odasında bırakmış olmama rağmen, ki bu bir kazaydı, ona izin vermedim.

Aşağı inip polisi için odamın kapısını çarparken hâlâ sinirliyim. Emmy'nin kapısına vuran bir adam gördüğümde duruyorum. Adamın yanında minyon tipli, esmer bir kadın vardı; ellerini ovuştururken yüz ifadesi gergindi, sonra adamın kolunu çekiştirerek onu kapıdan uzaklaştırdı.

"O burada değil," der ona. "Boş ver gitsin. Belki prova partisinin sonuna yetişebiliriz."

"Telefonu burada olduğunu söyledi," diye tersledi.

Kız, "Belki uygulamayı bulmuş ve silmiştir," diyor.

Bana döndü. Koyu renk sürme gözlerinin altını çiziyor ve alt dudağı delinmiş. Kahverengi saçları yüzüne düşüyor ve onları geriye itiyor. "Hey, sen, bekle bir dakika." Çenesini dışarı çıkarıyor. "Bu odada kalan kızı gördün mü? Emmy'yi?"

Yakında hapse gireceğini söylemek için ağzımı açıyorum ama duruyorum. "Kian?"

Kian Adams?"

Kaşlarını çatıyor ve başını eğerek beni tarıyor. "Evet. Sen de kimsin lan?"

Göğsümden kısa bir kahkaha yükseliyor. Sezon boyunca saçlarımın dağınık bir şekilde uzamasına izin verdim ve çene çizim kırışıklarla kaplı, ama kesinlikle o kadar da tanınmaz halde değilim.

Kamyon gibi yapılı, rakibimiz New York takımı Hawks'ın savunma oyuncusu. Onun pozisyonunda, dar uçtaki beni çalımlamak isteyen adam o.

Benden birkaç yaş küçük ve ilk draft edildiğinde gerçek bir yetenekte ama son zamanlarda o kadar da değil. Alkollü araç kullanmak için aptal olmak lazım. NFL'deki her oyuncunun lig tarafından sağlanan bir şoföre yedi gün yirmi dört saat erişimi var. Tek gereken bir telefon görüşmesi. Hawks'ın halkla ilişkiler birimi sakatlığı nedeniyle kenara alındığını söyledi ama dedikodular daha çok kişisel sorunlarıyla ilgili olduğu yönünde.

Işığa doğru adım atıyorum ve gözleri açılıyor. "Graham Harlan. Kahretsin. Özür dilerim." Kızgınlığını bir kenara bırakıp hızlıca gülümsedi. "Burada ne işin var?"

". Sen?" Emmy'nin kapısına bakıyorum.

Ellerini pantolonunun içine sokuyor. "Kız arkadaşımı arıyorum. Onu gördün mü?"

Kız arkadaşı mı? Farkına varırken yüzümü soğukkanlı tutuyorum. Görüştüğü adamla ilişkisinin bittiğinden bahsetti. Belki de

Kian'ın adını bile söyledi.

Parmaklarının üstündeki çiziklere, yanağındaki ve gözünün altındaki diğer çiziklere bakıyorum. Onu boğan oydu ve kadın kendini savunmuş olmalıydı.

Öfke içimde bir dalga gibi yükseliyor ama ses tonumu sabit tutuyorum.

"Hayır.

Aranızda bir sorun mu var?"

"Hayır. iyi anlaşıyoruz." Beni değerlendiriyor, gözleri sertleşiyor.

"Onun odasının seninkinin yanında olması çok komik."

"Dünya küçük."

"Çok küçük."

"Minicik," diye mırıldanıyorum.

"Uh-huh. Yani, hiçliğin ortasındayız. İhtimaller nedir ki?" Cep telefonunun fenerini açıyor ve bakışlarını otoparkın üzerinde gezdiriyor, önce lobi alanını, sonra da havuzu tarıyor. Aydınlık ama boş. Otoparkı tekrar kontrol ediyor, araçların içine ışık tutuyor. Bana geri dönüyor, gözleri kısılmış. "Senin odanda mı saklanıyor?"

Gülümsüyorum. Tehlikeli bir şekilde. Yavaşça konuşurken ellerim sıkılaşıyor, kelimelerimi yavaşça telaffuz ediyorum. "Rica ederim... kontrol edebilirsiniz."

Boynunu döndürüyor. "Hayır, hayır, sadece takılıyorum. Sana inanıyorum. Benimle oyun oynamayı seviyor, hepsi bu. Onu görürsen ve beni araması gerektiğini söyle."

"Elbette. Yakında sahada görüşmek dileğiyle."

"Geri mi dönüyorsun? Olanlardan sonra mı? Yani, kafanın karıştığını duydum."

"Duyduğuma göre çok içiyormuşsun."

Bana ters ters bakarken çenesi titriyor. "Evet, görünüşe göre ikimizin de kendimize çeki düzen vermemiz gerekiyor."

Öfkemi bastırarak arkamı döndüm ve aşağıya indim. Tam çıkarken yine kapıya vurduğunu duyuyorum, sesi dışarı çıkması için yalvarıyor.

Masadaki memura ulaşıyorum. Sırtarak, birkaç yüz dolarlık banknotu sayarken yere bakıyor.

Nasıl olduğunu anlıyorum.

Kian'ın oda numarasını almak için görevliye para verdiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Yaklaşıyorum. "307 numaralı odadaki kız. ne?"

Beni fark edince, bir tomar parayı cebine sokarken tükürdü. Boğazını temizliyor, yüzü kızarıyor. "Efendim, bu bilgiyi veremem."

"Ama elindeki para için onun oda numarasını verdin?" Ağzı bir balığinki gibi açılıp kapanıyor.

Yüzlerimiz yakınlaşana kadar tezgâhın üzerine eğildim. Tezgâhı kavrarken sözlerim yumuşak. "İsim. Şimdi. Yoksa o masanın arkasına gelir ve seni pişman ederim."

Bembeyaz kesiliyor ve bilgisayarının başına geçip bir yandan yazarken bir yandan da bana bakıyor. "Ben Emmaline Darling. Ev adresini ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, o da bir şeyler karalayıp bana uzatıyor.

"Arabam çalındı. Bir şey gördünüz mü?" Kaşlarını çatı. "Koşan bir kız gördüm. Sarı saçları vardı."

Pencereden dışarı bakıyorum, bir yanım arabamın sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını umuyor. Kian'ın Emmy'nin kapısının önünde oturduğunu, kızın da onun önünde bir ileri bir geri adım attığını görüyorum. Bir süre daha hiçbir yere gitmeyi planlamıyor gibi görünüyor.

Sırıyorum. *Üzgünüm, Kian. O benim arabamda.*

"Polisler geldiğinde, bizi birinci katta boş bir odaya koyun. Kimsenin işimi bilmesini istemiyorum."

"Evet, efendim."

Bana verdiği kâğıda baktım ve kızın adı gözüme çarptı. *Emmaline Darling*. Görevlinin söylediğini duymuştum ama kardeşimin söyledikleriyle birlikte şu ana kadar aklıma gelmemişti.

Tanrım, adı ne? E ile başlıyor. Esme mi? Hayır, bekle, ben buldum-Emmaline Darling.

Emmaline. Emmy. Tabii ki.

Brody'i arıyorum, ilk çalışta cevap veriyor. "Arabanın nesi var?" "Boş ver onu. Bahsettiğin kızın adı neydi? buluşmaya ihtiyacın var mı?"

"Emmaline Darling. Güzel. Güzel göğüsler - D cup değil, ama yumuşak inişli çıkışlı tepeler varken dağlara ne gerek var - ve uzun bacaklar. Vera Wang içinde harika görünecek."

"Arabamı çaldı."

Nefes nefese kaldı. "Ne? Yok artık. Bu çılgınca bir tesadüf. İmkansız. Ayrıca tatlı biri." "Ve bir hırsız."

Kekeliyor: "Emin misin?"

"İsmi tam önümde duruyor."

Ondan bir hayal kırıklığı iniltisi geliyor. "Ama ben zaten onun için bir Pinterest panosu hazırlamıştım-"

Adımlarımı hızlandırırken ellerimle havayı keserek sözünü kestim. "kişi o. O benim sahte karım."

"Ne? Nasıl? Bekle, seni odasına çeken o muydu? Onunla seks yaptın mı? Hâlâ 'am parıltısı' içinde misin?"

"Pek sayılmaz. Önemli olan bana borçlu olması."

"Um, göremiyorum. O bir hırsız. Neden-" "Bırak ben halledeyim. Gitmem gerek. Güle güle."

"Graham, bekle-"

Telefonu kapattım ve polislerin gelmesini izledim.

Yakaladım, Bayan Darling.

Bölüm 4

EMMY

Feryatlar başladığında saat daha sabahın yedisi bile olmamıştı. Kendimi yataktan dışarı sürükleyerek gözlerimi ovuşturuyorum ve koridora çıkıyorum. Jane'in odasının önünden geçip içeri bakıyorum. Hafifçe horlayan kız kardeşimin uyku maskesi takılı, kulakları tıkalı.

Yan odada Andrew kıpırdanıyor ve kollarını uzatıyor. "Bütün mahalleyi uyandırmadan önce onu yakalasak iyi olur," diyor çarpık bir gülümsemeyle.

"Geleceğim. Erken saatte dersin mi var?" Bornozumu uyku şortumun ve gömleğimin etrafından çekiştirirken kapısında oyalanarak soruyorum.

Çenesini ovuşturuyor. "Kütüphanede bir kızla tanıştım. Felsefe notları alıyor. Ben almadım."

"Hey, NYU ucuz değil." Okul harcı (yılda altmış bin) omuzlarıma ağır geliyor. "Notlarını yüksek tut."

"Tamam anne. Söz veriyorum."

"Annen değil." Kollarımı kavuşturuyorum ve kızarmış gibi yapıyorum. "Ama ben senden sekiz yaş büyüğüm."

Pijama pantolon giymiş, bana gösterişli bir el sallayıp banyosunda kaybolurken ve sonra kafasını tekrar dışarı çıkarırken nefesinin altında kıkırdıyor. Maun rengi bukleleri gamzeli melek yüzünü çerçeveliyor. Tıpkı babamıza benziyor ama tamamen farklı kişilikleri var. "Kian ortaya çıkarsa beni ara."

İnliyorum. Sanki unutacakmışım gibi bunu her sabah söylüyor. "Bunun için endişelenme. Ayrıca, bina uyarıldı." Tüm yirmi beş sakın. Kapı kapı dolaşıp herkesin onun için kapıyı asla açmamaları gerektiğini bildiğinden emin oldum. "Kimse onu içeri almayacak."

Boğazıma bakıyor, burnu alevleniyor. Morluklar soldu ama sanki bir hafta önce eve geldiğim günü hayal ediyor. O zamandan beri

Kian'ın numarasını engelledim ve sadece bir kez geldi. Hoparlörden polisi aramakla tehdit ettim ve bu işe yaradı. İhtiyacı olan son şey kötü basın.

İç çekti. "Belki de bir rapor hazırlamalıydın."

"Ve evimizin önünde bir medya sirki mi var? Fotoğraf çeken ve beni takip eden muhabirler mi? Ailelerimizle olanları gündeme getirmeleri mi? Evet, insanlardan destek gelirdi, elbette ve bugünlerde kadınlara inanılmasını takdir ediyorum, ancak geçmişimizin her yönünü istismar edecek pislikler de var. Yani, hayır. Geri gelmeyecek. Futbol oynamak istiyorsa dönmez."

Yüz ifadesi sertleşir. "O şerefsiz bunu hak ediyor."

Parke zemine bakarken başım öne eğildi. Vegas'ta bir şey koptu, çok ince gerilmiş bir lastik bant gibi. Beni incitti.

"Onunla tekrar bir araya gelmeyeceksin, değil mi?" Gözleri yüzümü arıyor.

İçimi panik dolu bir his kaplıyor. "Tabii ki hayır. Git hadi. Duşunu al. Ben kahve ve kahvaltı hazırlayacağım."

Onu bırakıp koridorda çocuk odasına doğru yürüyorum. Yumuşak bir leylak rengine boyanmış mobilyalar beyaz Fransız country tarzı. Londyn oturmak için çabalarken kapı pervazına yaslanıyorum, beni gördüğünde ağlaması yerini cıvıltıya bırakıyor. Bebek yatağının ahşap korkuluğunu kavrayarak ayakta durmayı başarıyor. Başarısından memnun, altımızdaki apartmandaki aileyi uyandıracak kadar yüksek sesle ciyaklıyor. Dokuz aylıkken, acayip sevimli.

Onu yukarı çekiyorum ve burnumu başına bastırıyorum, teninin tatlı kokusunu içime çekerken içimi bir sevinç kaplıyor.

"Günaydın bebeğim," diye mırıldanıyorum onunla birlikte, güneşin Manhattan silüetinin üzerinden bakmaya başladığı pencerenin önünde sallanırken. Güneşin ilk ışıkları gökdelenlerden ve kahverengi taşlardan yansırken şehir canlanıyor. Huzur, metronun gürültüsü ve sarı taksilerin korna sesleriyle katmanlanıyor. Çölün uçsuz bucaksızlığına kıyasla kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Bu, bu, bu." Bir otobüsün kırmızı ışıktaki çılgılık atarak durmasını izliyor ve işaret ediyor.

"Evet, otobüs çok hızlı gidiyor ama durdu. Herkesin gitmesi gereken bir yer var." Elimi başının üstündeki sarı saç tutamlarının üzerinde gezdiriyorum. "Gecen nasıl geçti? Rüya gördün mü?" Onunla konuşmayı seviyorum ve tüm bebek kitaplarını okudum. İletişim onun dil becerilerini geliştirmesinde kilit rol oynayacak ve o küçük bir dahi olacak.

Saçımı tutup çekiştiriyor. "Daaa."

Burunlarımızı birbirine sürtüyorum. "Evet, aşkım. Yeni bir bez ister misin?"

Üstünü değiştirdikten sonra onu kollarıma alıp dairemizin mutfağına gidiyorum. Manhattan'da, Doğu Nehri'nin kıyısında yer alan dairemiz üç bin metre karenin üzerinde ve altı katlı Bradford Binası'nın en üst katını kaplıyor. Lüks ya da gösterişli değil -aslında eski ve yenilenmeye çok ihtiyacı var- ama daire Londyn'i de sayarsak beş kuşaktır aileme ait. Büyükbabam burada doğmuş. Büyük büyükbabam buranın inşasına yardım etmiş.

Düşüncelerime bir gölge düşüyor. Büyükbabam vefat ettiğinde bize yüklü bir ikinci ipotek bırakmıştı. Londyn'in sütünü hazırlarken dişlerim alt dudağımı sıkıyor, sonra onunla birlikte masaya oturuyorum.

Karnını doyurduktan ve onu oyuncaklarıyla birlikte yere yatırdıktan sonra Jane mutfaka girene kadar yarım saat daha geçiyor. Benim saçlarım daha platin, onunkiler ise bal rengi. Benim gibi onun gözleri de parlak yeşil, hafif eğik ve kalın kirpikli. Benden daha uzun, gerçek olduğundan emin olmak için gözlerinizi kırpmanıza neden olacak türden bir güzelliğe sahip.

Gözlerim mutfak masasının karşısındaki duvarda çerçevelenmiş bir aile fotoğrafına takılıyor. Babam, hiçbir zaman kolay biri olmamasına rağmen, yüzünde rahat bir gülümsemeyle duruyor. Annem Jane'e bakıyor, ifadesi boş. Büyükbabam bebek Andrew'u tutuyor. Bu hepimizin son fotoğrafı.

Keder göğsümde bir gül gibi açıyor. Büyükbabamın yokluğunda geçen bir yıldan sonra daha iyi olacağımı, bir dizi felçle uğraştığı için buna hazırlıklı olacağımı düşünürsünüz, ama keder beni tekrar tekrar eziyor. Gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve kalın kalın yutkunuyorum. Altı yıl önce geçirdiği ilk felçten sonra onun bakımını üstlendim ve Jane ile Andrew'un ihtiyaç duydukları şeylere sahip olmalarını sağladım. Andrew on dört, Jane on beş yaşındaydı. Ben yirmi iki yaşındaydım, üniversiteden yeni mezun olmuştum ve herkesten sorumluydum. Aileme odaklandıkça dünyam küçüldü.

Jane kahvesini alıyor, sonra masaya oturuyor.

"Günaydın," diyorum ona krema koyarken.

Kaşlarını indirerek kahvesine batırıyor.

"Geç bir gece geçirdin," diye mırıldandım. Sabah ikiye kadar eve gelmemişti. "Mesaj atabilirdin."

"Arkadaşlarımı görmek istedim. Yemek yedik ve bir şeyler içtik, sonra da dansa gittik. Önemli bir şey değil." Duraksıyor. "Gözlerini üzerimde hissediyorum. Beni yargılama, Emmy. Bir bebeği tek başına büyütüyorsun. Bir molaya ihtiyacım vardı."

"Yalnız değilsin," diyorum ağzının etrafındaki gerginliği, omuzlarındaki kıvrımı incelerken, sanki kendi içine doğru kıvrılıyormuş gibi. Aramızda yedi yıl var ve o Londyn'i doğurduğundan beri bu boşluk daha da genişledi. Bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Eskiden daha çok gülümserdi, gülerdi. İki yıl önce modellik kariyeri çiçek açıyordu, egzotik destinasyonlar ve üst düzey dergilerdeki mizanpajlarla. Sonra hamile kaldı. Son çivi de erkek arkadaşının onu terk etmesiydi. Hemen ardından büyükannesi öldü.

Alt dudağı titriyor. "Haklısın. Özür dilerim. Mesaj atmalıydım. Beni affeder misin?"

"Tabii ki."

"Döndüğüne sevindim. Sen kendimi çok kaybolmuş hissettim."

Omzunu ovuyorum. "Geri döndüm. İyi olacağız."

Dudağını çiğnedikten sonra, "Bak Emmy, düşünüyordum da... ikimiz de çalışsak bile bu daire bizi kurutuyor. Her ay ödemeleri yapmak çok zor. Satıp ipoteği karşılayabilir ve para kazanabiliriz."

"Ne? Hayır."

"Sen Vegas'tayken bir tahsildar beni aradı."

Hastane faturalarım. Korkunç değiller -sigorta için Tanrı'ya şükürler olsun- ama yine de başka bir yere koyduğum para.

Ben pes eden biri değilim. Büyükannem daireyi bize bıraktı, benim tutmam şartıyla. "Onları geri arayıp bu işi halledeceğim. Satamayız, Jane. Burası bizim *evimiz*. Eğer satarsak, bir şeyler bulmamız gerekecek ve evler her yerde pahalı."

Ellerini sallıyor. "Soba çoğu zaman çalışmıyor, yeni bir su ısıtıcısına ihtiyacımız var ve bu yaz elektrik faturası fırlayacak. Ben de büyükannemi özlüyorum ama o burada değil. O gitti."

Ellerim kenetlendi. "Evimizden vazgeçemem."

Andrew içeri girer, bir tabak yumurta ve simit alır, sonra da yarısını ağzına tıkar. "Hey, NATO görüşmelerini mi böldüm?" Gözlerini aramızda gezdiriyor.

"Hayır," dedim.

Jane ona çocukluk lakabıyla seslenerek, "Günaydın Tiny," diyor. "Aaaa, aaaa, aaaa" diye sesleniyor Londyn ellerini havaya kaldırarak

Onu.

Onu kucağına alır ve odanın içinde onunla dans eder. "En azından Londyn arkadaşlığıma bayılıyor," diyor onu önüne yatırırken

sonra elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine başlıyor. "Sıra sende anne. Hadi salsa yapalım."

Kahvemi bırakıp onu takip etmeye çalışıyorum ama ritmine ayak uyduramıyorum. "Bildiğın tek dansın pipi dansı olduğu zamanları hatırlıyorum. Sana kim öğretiyor?"

Kaşlarını sallıyor. "Kütüphanedeki kız. O bir dansçı." "Striptizci mi?"

Jane bir protein barını kemirirken homurdanıyor.

Bizi ona yaklaştırıyor ve koluna vuruyor. "Hayır, aptal.

Bir dizide oynuyor."

"Kim olduğunu bildiğın birinin önünde 'aptal a-s-s' deme," diye hatırlatıyorum ona.

Beni sallıyor, geriye doğru dans ediyor, sonra da saçlarım

kire

mit. "Yardım et, Londyn. Amcan kendini Patrick Swayze sanıyor," diye .

Ellerini çırpıyor. "Eeee, eeee, eeee."

Andrew eğilir. "Ve buradaki işim bitti. Bütün kadınlar gülümsüyor." Jane dilini ona doğru uzatır. "Benimle hiç dans etmiyorsun."

Kendine bir fincan kahve koyuyor ve fincanını tokuşturuyor. "Sıradaki sana nasıl moonwalk yapılacağını öğreteceğim. Bunu yapamıyorsun ve açıkçası utanç verici. Bir modele göre çok koordinasyonsuzsun ve ne yalan söyleyeyim, sakarsın."

Kıkırdıyorum. "Oh, drama. Bunlar kavga sözleri. Onlara biraz yer açsak iyi olur, Londyn."

Jane parmağıyla Andrew'u işaret eder. "Sen bir pisliksin. Ben podyumda doğmuşum gibi yürüyorum."

"Herkes poz verebilir." Omuzlarını geriye atıyor, elini kalçasına koyuyor, sonra büyük adımlarla pistte ilerliyor. Duruyor ve kibirli, şaşı bir bakışla bize bakıyor.

Sırıttıyorum. "Mavi Çelik. Sende var."

Jane homurdanıyor. "Keşke ben olsaydım diyorsun. Oh, unuttum, model olmak için çok kısasın, Andrew."

"1.80 boyundayım!" diye sesleniyor. "Ve hiçbir zaman boş bir model olmak istemedim." "Aptal değılim, seni Neandertal," diye karşılık veriyor, "ama daha uzunum." "Bir santimin dörtte biri kadar," diye karşılık veriyor. "Büyüdüm. , görelim bakalım

Kimin daha uzun olduğunu. Sırtını bana yasla ve Emmy'nin

ölçmesine izin ver." "Senin kafan daha büyük. Büyük, şışman, çirkin kafa," diye .

Gözlerimi deviriyorum. "Çocuklar, lütfen. Durun yoksa ikinizi de köşeye atarım."

"Pekâlâ anne," diye mırıldanıyor Andrew ve ben gülerek onu geri itiyorum.

Kapı çaldı ve Jane ayağa fırladı. "Bakıcı geldi. Bugün menajerimle bir toplantım var. Belki bir işle ilgilidir."

Alt katta yaşayan yaşlı bir kadın olan Sasha'yı daireye için ayrıldığında, Andrew beni koridora kadar takip ediyor.

"Emmy, bak, okulu bırakabilirim. NYU bir yere gitmiyor."

Konuştüğümüzü duymuş olmalı.

Kollarımı kavuşturup inatçı bir çizgi çekiyorum. "Ben üniversiteye gittim, Jane oyunculuk dersleri aldı ve sen de sıranı alacaksın. Ayrıca Londyn'e de yardım edersin." Jane ya da ben burada değilken geceleri ona göz kulak oluyor.

"Peki ya okul kredisi?"

"Daha on dokuz yaşındasın," diye ısrar ediyorum. "Böyle bir okul borcu hayatının geri kalanında seni takip edecek."

"Bırakacağım."

"Hayır Andrew, bunu söylemeyi kes. Yıllardır NYU'nun hayalini kuruyorsun."

İç çekiyor, yüzü kararsız. "Kalp ameliyatı geçirdin, sonra iki işte birden çalışmaya başladın. Bu beni bok gibi hissettiriyor."

"Küçük bir ameliyattı."

"Hayır, değildi. Ölebilirdin, Emmy. Hayatımda yaşadığım en korkunç şeydi."

"Oh, tatlım. Benim kadar genç insanlar nadiren A-fib'den ölür. Ben iyi olacağım."

Atriyal fibrilasyon, üst odacıklarda düzensiz kalp atışlarının neden olduğu bir ritim bozukluğudur. Birkaç yıl önce göğsümde çok hızlı çarpma ve nefes darlığı başladığında, bunun sadece panik atak veya çocukluğumdan kalma TSSB olduğunu düşündüm. Ama değilmiş. Resmi bir teşhis aldıktan sonra ilaçları denedim, bir süre işe yaradı ama sonra bıraktım. Sonrasında kitapçada işimi yaparken kalbim sanki bir maraton koşmuşum gibi kontrolden çıkmaya başladı. Bana öğretildiği gibi yavaşça nefes almaya ve kendimi yatıştırmaya çalıştım ama hiçbir şey işe yaramadı. Göğsüm bir tren gibi kükreteye devam ediyordu. Başım döndü ve bir kitaplığa çarpıp bayıldım. Beni acilen doktora götürdüler ve bir hafta sonra mini bir ameliyat geçirdim.

Ona sertçe sarılıyorum, her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum ve sonra onu kapıdan kovuyorum. Daha sonra odama gidip yatağa uzanıyorum ve yüzümü ovuyorum.

Evet, daireyi tutma konusunda seçeneklerim azalıyor ama endişelerimin başında bir araba *çalmış* olmam geliyor.

Ne zaman kapı çalsa, polislerin geldiğini hayal ediyorum. Dün, biri kapıyı çaldığında yalnızdım ve kendimi gözetleme deliğinden bakmaya zorladım. NYPD bekliyordum ama alt kattaki komşumuz okulu için kurabiye satıyordu. O kadar minnettardım ki on kutu almıştım.

Dudaklarımı çiğniyorum. Evet, Andrew'a Kian'ı şikâyet etmemek için geçerli sebepler sundum ama karakola gittiğimde hırsızlıktan tutuklanacağımdan ve Arizona'da bir çöl hapishanesinde çürümeye gönderileceğimden de korkuyorum. Ailemi asla göremeyeceğim.

Dün gece rüyamda beni çölün ortasında bir hücrede, çıplak ve donmuş bir halde ranzada uyurken gördüm. Milyonlarca akrep yerde, duvarlarda ve yüzümün üzerinde geziniyordu. İşte o zaman uyandım, hayali akreplerle savaşmak için örtüleri her yöne savururken çılglık atıyordum.

Açıkçası, dolambaçlı bilinçaltım geleceğim için de endişeleniyor ve eğer hayallerim gerçekleşirse, mahvolurum.

Bölüm 5

EMMY

Duştan sonra saçlarıma fön çekiyorum ve tutamları tepede şık bir topuz haline getiriyorum. Havalandırma çok iyi değil, bu yüzden beni serinletmek için banyoya doğru bir vantilatör tutuyorum. Dolaptan korseli dantel korsajlı siyah bir gömlek alıyorum ve onu şeritler halinde kesilmiş kat kat uzun bir tül etekle eşleştiriyorum. Jane'in bana aldığı Louboutinler ayağымda.

Kendime moral konuşması yapıyorum. Yıl boyunca bizi idare edecek kadar birikimim var. Jane'in modelliğı yükselecek. Andrew bu dönemi yakında bitirecek.

Yarım saat sonra, Beşinci Cadde'de işe giderken boynum karıncalanıyor, kötü niyetli bir karıncalanma omurgamdan aşağı kayıyor. Omzumun üzerinden endişeli bir bakış fırlatıyorum. Etrafta sadece yüz kadar insan dolaşıyor ama Kian'ın kafasının onların üzerinde yükseldiğini göremiyorum. Yine de birilerinin beni izlediğini düşünmeden edemiyorum.

A Likely Story'nin önüne geldiğimde bunu bir kenara bırakıyorum ve biri kadın diğeri erkek iki mankenin yer aldığı büyük vitrinde oyalanıyorum. Kadın yere kadar uzanan ampir bel bir elbise giymiş, erkek ise on dokuzuncu yüzyıl başlarına ait bir takım elbisenin replikasını giymiş. Erkek dizlerinin üzerine çökmüş, avucunun içinde bir kitap tutuyor. Jane Austen'ın *Emma* adlı kitabının üzerinde parıldayan bir elmas (sahte) duruyor. Kabarık bulutlar, meleksi aşk tanrısı ve beyaz güvercinler tavandan tellerle . Bunu bir araya getirmek haftalar aldı ve muhteşem bir şey.

"Şu pencereye bak," diye soluk soluğa annesine işaret ediyor küçük bir kız.

"Mayıs ayında romantizmi öne çıkarıyoruz," diye açıklıyorum el sallayarak. "Bizi bir de Noel'de görmelisiniz. Geçen yıl orman için bir kış çay partisine ev sahipliğı yapan tavşanlar yaptık. Bizi görmeye gelin!"

Çoktan gittiler, ama memnuniyet devam ediyor. Elbette New York'taki Bergdorf Goodman, Macy's ya da Bloomingdale's gibi diğer vitrinler kadar ünlü değiliz ama o noktaya doğru ilerliyoruz.

Kitapçı benim hiç sönmeyen parlak yıldızım. Yüz yılı aşkın bir süre önce inşa edilen dört katlı bina eskiden bir dans salonuymuş. Tuğlalara işlenmiş altın bir plaket bile var, üzerinde "**MYRON'S JAZZ CLUB, 1920**" yazıyor.

Çift meşe kapıya asılan **A LIKELY STORY YAKINDA KAPANIYOR** tabelasını görünce "Bu ne" dedim. Elbette, her zamanki yaz tatilim olan iki hafta izin almıştım ve Terry'nin dükkânı satılığa çıkardığını biliyordum ama bir alıcı bulsaydı bana söylerdi.

Zil çalarken içeri daldım. Mermer döşeli rotundaya girip kitap vitrinlerinin ve rahat oturma alanlarının yanından hızla geçiyorum. Havada yoğun bir kahve, sıcak kruvasan ve mürekkep kokusu var. Müşteriler ve personel arasındaki sohbetin rahatlatıcı vızıltısı kulaklarıma ulaşıyor. Normalde, müdavimlerle sohbet etmek ya da vitrinle ilgilenmek için dururdum ama müdür yardımcısı Babs'ın beklediği ana tezgâha doğru ilerliyorum.

Minyon, ellili yaşlarının sonlarında, kızıl saçları şık bir şekilde küt kesilmiş. Makyajı ustalıkla yapılmış, göz kalemi ve kalın takma kirpikleri var. Beni gördüğünde çenesi titriyor.

"Bu tabela da neyin nesi? Bu bir şaka mı?" diye sordum.

"Oh, Emmy! Tanrı'ya şükür döndün. Tabelaya gelince, ofisindeki pisliğe sor. Bu sabah onu asan oydu." Ben mendil bulmak için tezgâhın etrafında dolanırken o gözyaşlarına boğuldu. Kutu yoktu, ben de kahve istasyonundan bir tomar peçete aldım.

"Yemin ederim Terry'den nefret ediyorum. Bir bıçak alıp" -kahve karıştırma çubuklarından birini kapıyor ve dişlerini gösteriyor- "içeri girip taşaklarını keselim var."

"Whoa, horoz kesmeye gerek yok." Bir müşteri tezgâhın önünden geçip bize yan gözle bakarken çubuğu çıkarıyorum. Kullanılmış kitapların nerede olduğunu soruyor ve ben de güzel ferforje spiral merdiveni gösterip üçüncü katta olduklarını açıklıyorum.

"Ama bize hiçbir uyarıda bulunmadı," diye feryat ediyor Babs o gittikten sonra. "Kitapların kokusunu, ciltli bir kitabın ellerimdeki hissini seviyorum. Bu iş olmadan var olamam!"

Bu işe benim de *ihtiyacım var*. Yıllardır burada çalışıyorum, önce barista, sonra müdür olarak.

"Kime sattı?"

Gözlerini siliyor. "Emin değilim ama yaklaşık bir hafta önce bir adam geldi, üzerinde harika bir takım elbise vardı. Yazlık bir takımdı, belki keten ya da onun gibi şeydi ve krem rengiydi. Hayal edebiliyor musunuz? *Krem rengi*. Çok az erkek bunu taşıyabilir. Her neyse, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Bir film yıldızına benziyordu, Emmy." Gözleri parladı, ben de onu dürttüm.

"Satın aldı mı?"

"Bilmiyorum ama söylemem gerektiğini düşündüm, çünkü *size* ve hayır dediğimde Terry'yi görmek istedi. Garip, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. Terry'nin balık avından döndüğünü fark etmemiştim bile. Kasabada olduğu zamanlarda bile haftada sadece iki kez gelir. "Terry'yi tanıyor muydu, yoksa sadece sahibini mi görmek istedi?"

Omuz silkiyor. "O zaman bunu pek düşünmemiştim. Kapıda müdür olarak adınız yazıyor, yani gizemli adam muhtemelen özellikle sizi aramıyordu."

Yayıncılardan birinin temsilcisi olabilir. Ya da tarz sahibi bir dedektif. Ugh.

Burnunu çekiyor. "Her neyse, sen ve Kian öldüğünüze göre potansiyel bir erkek arkadaş olabilir."

"Hayır. Erkekler berbat."

Beni tamamen görmezden geliyor. "Sana bir erkek bulacağım."

"Tanrım, hayır, lütfen." Kian'dan önce beni üç yeğeni, birkaç kuzeni ve kendi oğluyla tanıştırdı.

"Terry'yi bir daha asla sikmeyeceğim, orası kesin. Asla." Sesi yükseliyor ve müşteriler duymadan önce koluna girip onu mutfığa doğru yönlendiriyorum.

Omuzları düşüyor. "Bu bir yalan. Ben zayıf iradeli biriyim; bunu biliyorsun. Sıcak ten hissini, edepsiz konuşmaları seviyorum ..." İnliyor. "Ve Terry onu nasıl kullanacağını biliyor. Kalça protezi ameliyatından beri şu döner şeyi var-"

Babs ve altmış yaşındaki Terry'nin birbirine girdiği bir görüntü tehdit ediyor ve boğazımı temizleyerek onun sözünü kesiyorum.

"Sanırım şu profesyonel kucaklayıcılardan biri olabilirim. Saatte elli dolar aldıklarını duydum, artı beyninin salgıladığı dopamin. Bedava uyuşturucu gibi, ama azmaktan korkarım; o zaman Terry'yi aramak zorunda kalırım ve kızım, onun D'si lezzetlinin büyük D'si-"

"Her şey aşkına, lütfen dur. Çay içmeye çalışıyorum." Hazırladığım kafeinsiz naneli içecekten aceleyle bir yudum alıyorum.

"Güzel. Yetmiş Altıncı Cadde'deki fırın bir tadım testçisi arıyor. Yani, muhtemelen bir tür mutfak deneyimine ihtiyacım olacak. Gençliğimde kar külahı yapmıştım."

Zihnim yarı yolda dinliyor, dükkânın kapanmasıyla nasıl başa çıkacağımı düşünüyor. Bu kadar hızlı satacağını hiç düşünmemiştim ve satın alan kişinin dükkânı açık tutacağını varsaymıştım.

Uzun bir nefes verir. "Her neyse. Ben daha çok senin için endişeleniyorum! Yani, Freddy'den kalan param var. Burada çalışıyorum çünkü evden dışarı çıkmayı seviyorum."

Freddy onun rahmetli kocasıydı.

"İş aramana yardım etmemi istersen, " Tezgâhın üzerinde açık duran dizüstü bilgisayarına başını salladı. "Bakıyordum. Alaska'da kadınlara ihtiyacı olan bir yer var. Bütün kasaba eleman arıyor, neredeyse istediğin her işe. Bana bir gün ver, sana bir tane bulayım. Terry'den nefret ettiğim için birlikte gidebiliriz."

Manhattan'ı asla terk etmezdi. Ama konuşmayı seviyor, bu yüzden gitmesine izin verdim.

üzerinde.

Pudra kutusunu açıyor ve yüzüne bakarak nefes nefese kalıyor. "Aman Tanrım, benim

kirpiklerim çözüldü. Hayatım resmen sona erdi."

Dikkatlice tekrar yapııştırıyor, sonra rujunu yeniden sürüyor. Baristalardan birine el sallıyor, genç bir adam, o da koşarak geliyor. "Benim favorim olun ve bana bir çörek ile biraz ballı papatya çayı getirin lütfen. Sakinleştirici bir şeye ihtiyacım var."

Haftada en az iki kez sakinleştirici bir şeye ihtiyacı var. Bir keresinde bir müşteri bir kitabın parasını ödeyecek parayı bulamamış. Bir süre karıştırdıktan sonra kot pantolonunun önünden kasıklarına uzandı. Kadın sert bir ifadeyle karşıladı ama adam kapıdan çıkar çıkmaz bir sırtlan çılgılığı attı ve ardından kusmak için banyoya koştu. Şimdi kasada çalışırken ameliyat eldiveni takıyor.

Bir keresinde çocuk bölümündeki tüm boya kalemlerini (iki yüzden fazla) kırıp mağazaya atan bir çocukla on beş dakika boyunca göz göze geldi. Çocuk ona boya kalemlerinin çirkin olduğunu ve kendisinin de öyle olduğunu söylemiş. Ona yaklaşmaya devam etti -kim bilir neler olacaktı- ben de PA sistemine koştum ve acil bölümünde birinin yardıma ihtiyacı olduğunu anons ettim, erotik kod Kendini toparladı ve en sevdiği türlerden biriyle ilgili bir müşteriye yardım etmek için koştu.

Bir başka sefer, siyah-kırmızı pelerin giymiş bir adam geldi ve bir vampir yemek kitabı istedi. Ertesi gün haç asmış ve etrafa sarımsak atmış.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor ben koridordan binanın arka tarafına, ofislerin bulunduğu yere doğru ilerlerken.

"Terry ile konuşmak için." Ve bu işin aslını öğrenmeye.

"Ona bittiğimizi söyle, ama beni tekrar tekrar arar ve telesekreterimde güzel olduğumu söylerse açabilirim," diye arar.

Onu arkamdan çeviriyorum ve güldüğünü duyuyorum.

Kapısını çaldım ve hışırtılı sesi içeri girmemi söyledi.

Babs bakımlı ve sofistike bir görünüme sahipken, Terry'nin kırışmış saçları dağınıktır. Uzun boylu, ince yapılı ve sert bir yüze sahip olan Terry'nin üzerinde buruşuk bir kot pantolon ve tatil gömleği var. Bu gömlek soluk seftali renginde ve üzerinde "Bimini Beach" logosu var.

Ağır bir iç çekişle yüzümü inceliyor. "Kızgınsın."

"Bir tür bildirim uygun olurdu. Ben yöneticiyim." Ellerimi hayal kırıklığıyla kaldırıyorum, masasının karşısındaki deri sandalyeye kelimelerim kesik kesik. Masanın üzeri dağınık kâğıtlarla ve fırından alınmış yarısı yenmiş bir çörekle dolu. "Bir alıcı bulmanın birkaç yıl alacağını düşünmüştüm." diye ekliyorum. Ve zamanı geldiğinde mali durumumun daha iyi olacağını umuyordum.

Uzun bir nefes verdi. "Bir gün onu satın alma hayallerin vardı ama ikimiz de büyükannenin seni nasıl bir durumda bıraktığını biliyoruz. Seni aramalıydım ve özür dilerim. Çok ani oldu."

Boğazım düğümleniyor. "Burada çalışmaları olan sanatçılar var, yazarlar planlandı ve çizgi romanlara ve plaklara doğru genişlemeyi konuştuk ..."

Yüzündeki teslimiyet ifadesi karşısında sesim kesiliyor. Nefesim kesiliyor.

Kahretsin.

"Online mağazalarla rekabet etmek zor. Kitapçılar her gün kapanıyor, Emmy."

Ama biz farklıyız. Biz para kazanıyoruz.

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Yazın teması *Jaws* ve kağıttan bir köpekbalığı ile sahte köpekbalığı dişlerini . Biz bir kitapçıdan daha fazlasıyız. The *Times* bizden 'gerçekten dini bir deneyim' diye söz etti. Sergilere, merdivenlere bayıldılar, ayrıca Babs bir kitap kulübü başlatmak için mükemmel bir yer. Bir toplantıda bu konuyu açmayı düşünüyordum-"

"Emmy. Lütfen," diyor sözümü keserken, sonra iç geçiriyor, sesi yumuşuyor. "Bu teklif emekli olmayı planladığımdan daha fazla."

Patlamış bir balon gibi sönüyorum. Emekli olmak isteyen bir adama nasıl kızabilirim?

"Canım, özür dilerim. Gerçekten." Bir kitap rafının önünde durur ve birkaç yıl önce satın aldığı bir balıkçı teknesinin resmine bakar. "Şehirden uzaklaşmak istiyorum. Tekila içmek ve gün batımını izlemek istiyorum."

"Dükkânı tutacaklar mı? Çalışanları?" Ellerim kenetleniyor, en kötüsüne hazırlanıyorum.

"Hayır. Alıcı da isminin gizli kalmasını istiyor. Birkaç gün içinde personel ile detayları içeren bir toplantı yapacağım. Herkes güzel bir kıdem tazminatı alacak."

Şu anda umurumda değil. Sanki bir kolumu kaybetmişim gibi hissediyorum. "Ya yıkarlarsa?"

"Burası tarihi bir bina."

"Hâlâ içini boşaltabilirler. Şehir ceplerindeyse, ki muhtemelen öyledir, o kadar parayla kim bilir neler olur. Krem rengi takım elbise giyerek gelen adam mıydı? Beni sorduğunu duydum."

Yanımdaki sandalyeye oturdu ve omzumu okşadı. "Emmy, hiçbir şey değişmezse hiçbir şey değişmez, bunu biliyorsun. Belki de farklı bir şeye ihtiyacın vardır."

Soruma cevap vermedi.

Yüzümü ovuyorum. "Hayatım havaya uçuyor. Akrepler ." Bana endişeli bir bakış attı. "Bu bir çete falan mı?" "Hayır. Sadece şoktayım."

"Ve bu benim hatam." Çenesini ovuşturuyor. "Bugün izin almalısın."

"Ne? Hayır. Daha yeni geldim."

"Israr ediyorum," diye mırıldanıyor ve omzumu sıkıyor. "Tabelayı asmadan önce sana söylemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Özgeçmişini tazele ve yeni bir iş ara."

Aman Tanrım. Bu gerçekten oluyor.

Güçsüzce bir anlaşıma mırıldanıyorum ve çıkıyorum. Ofisime doğru ilerlerken gözlerim dükkânın üzerinde geziniyordu. Buraya sahip olmak sadece boş bir hayaldi, beni ayakta tutacak bir şeydi. Bir yanım hiçbir zaman paraya sahip olamayacağımı biliyordu ama artık burada çalışmamak... Bunu aklım almıyor.

Masamda otururken ellerimle yüzümü kapatıyorum. Tabelayı gördüğümünden beri göğsümde büyüyen endişe beni pençeliyor.

Faturalar, Lamborghini ve şimdi de kitapçı.

O anda çaresizce büyükanneimin yanımda belirmesini diledim. O her zaman ne yapacağını bilirdi. Bana sarılır ve şöyle derdi: *"Darling kadınlarına limon geldiğinde limonlu martini yaparız."*

Kapı çalınıyor ve ben başlıyorum. "Evet?"

Bisiklet kaskı ve kurye kıyafeti giymiş genç bir adam içeri giriyor. Elini kaldırıyor. "Selam. Beni buraya Babs gönderdi. Sana bir mektup getirdim. İmzalayabilir misin?"

"Elbette." Baş harflerimi karalıyorum ve beyaz zarfı alıyorum, dönüş adresi olmamasına kaşlarımı çatıyorum.

Masamda otururken yırtıp açıyorum ve el yazısıyla yazılmış bir not çıkarıyorum.

Emmy,

Notunuzu aldım ve cevap vereyim dedim. Yaptığın şeye bak (ekteki fotoğrafa bak) ve bunu telafi etmek için benim için bir şey yapacaksın. Çünkü lanet arabamı çaldın.

İrtibatta

olacağım. G

Titreyen ellerimle zarfa uzanıyorum ve dörde altı ebatlarında bir fotoğraf çıkarıyorum. Nefesim kesildi. Olamaz. Buna inanamıyorum. Arabasını havaalanında, pırıl pırıl ve onu beklerken hayal etmiştim.

Bu onun sarı Lamborghini'si, ama havaalanında değil. Bir zamanlar şık ve aerodinamik hatlara sahip olan otomobil, bir sokakta kıvrılmış ve bükülmüş halde zar zor tanınıyor. Kapılardan biri gitmiş. Ön cam kırılmış. Bir tekerlek yerinden çıkmış.

Yüzümden kan akıyor. Vay anasını.

Babs kapıda belirdiğinde başlıyorum, elinde kek dolu bir tepsi taşıyor. Pembe krema dudaklarını kaplıyor. "Düşünüyordum da ..."

Mektubu ve fotoğrafı bir kenara koyup boğazımı temizliyorum. "Öyle mi?"

"Annem her zaman hayattaki değişikliklerin üçer üçer geldiğini söylerdi, özellikle de kötü olanların. Kian, kitapçı satılıyor, bu da başka bir şeyin daha olacağı anlamına geliyor."

Çok komik. Az önce geldi. Kurye ile.

"O yüzden dikkatli olun. Ayrıca, adamlardan birini Yetmiş Altıncı Cadde'deki fırına gönderdim." Gözleri tepsiye kayıyor. "Tat testçisi olmaya çalışıyorum. Yeşil bir tane ister misin? Ona 'çekirge' diyorlar. Bence isimlendirme sürecini geliştirebilirler." Kaşlarını çatıyor, yüzüme bakarken keki indiriyor. "Hey. Sorun ne? Yüzün, *Muhteşem Gatsby*'nin ilk baskısını kaybettiğimizi sandığımız zamanki gibi görünüyor."

Dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. Nadir kitaplar bölümündeki cam bir vitrinin arkasında kilitli olması gerekirken bir çalışan yanlışlıkla rafa kaldırmış. Onu bulmak için her katı aradık, sonra onu müşterilerin insanlara mesaj ve not yazmaları için rotunda'daki bir masada tuttuğumuz antika manuel daktilonun yanında bulduk.

Yaklaşıyor. "Terry bir miydi?" Başımı sallıyorum. "Hayır."

G beni buldu. Nerede çalıştığımı biliyor. Muhtemelen nerede yaşadığımı da.

Yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşme vakti geldi. Karma beni sokmak için geri döndü.

Kendimi toparlıyorum. "Soru: Burada çılgılık atabileceğim boş bir yer var mı?"

"Bodrum. Orada kutular ve kağıttan köpekbalığından başka bir şey yok. Eğer bakmak istersen, sen yokken resimci kız yaptı. Oldukça büyük. Bayılacaksın."

Üzülerek iç çekiyorum. Kimse köpekbalığımızı görmeyecek. Kimse yaz vitrinimizi görmeyecek.

"Bir keresinde bodrumda Terry'ye sakso çekmiştim. Çok iyiydi. Bayılmıştı."

"Haber verdiğin için teşekkürler. Turuncunun içinde nasıl görüneceğimi düşünüyorsun? Belki önlükle?" Soruyorum.

"Kimse turuncunun içinde iyi görünmez. Neden?" "İlçe hapisanesinde giydikleri şey bu."

Yüzünü buruşturuyor. "Başın o kadar belada mı?"

Belirsiz mektubunu düşünürken başımı sallıyorum, içimi öfke kaplıyor. Polisi gönderin artık. Kelepçeleri ve sorgulamayı getirin.

G için "bir şey" yapmıyorum. Senaryolar kafamda dans ediyor. Tam olarak *kimdi*? Varlıklı, evet, arabasından ve kıyafetlerinden belliydi, ancak boktan bir motelde kalıyordu. Mafya ya da başka bir şey olabilir.

bir tür uluslararası hırsız. Belki birini öldürmemi, uyuşturucu kaçakçılığı yapmamı ya da müzelerden sanat eseri çalmamı istiyordur.

Şakağımı ovuyorum. Belki de sadece özür dilemek istiyordur?

Dudaklarımı çiğneyerek arabasının bükülmüş kalıntılarını düşünüyorum. Nedense "Özür dilerim" demenin olmayacağını düşünüyorum.

Çantamı alıp ofisten çıkıp kitapçıya doğru yürürken "Nereye gidiyorsun?" diye soruyor. Aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi peşimden geliyor.

"Bekle. İş aramaya mı gidiyorsun? Ben de gitmek istiyorum. Lütfen."

Elindeki tepsiden keklerden birini alıp büyük bir ısırık alıyorum ve şeker patlamasının tadını çıkarıyorum. "Kal. Araba için bir adam bulmaya gidiyorum." "Bunu söyleyip de açıklama yapmadan duramazsın. Ne arabası? Ne arabası?"

ruhsatım var!"

Ve bu beni bir tane çalmaktan alıkoymadı.

Ona bir el salladım ve kapıdan çıktım.

Bölüm 6

EMMY

Central Park yakınlarındaki martini barı Marcelle's'e girdim. Burada haftada en az iki gece vardiyası almaya çalışıyorum.

G'nin kim olduğunu bulamadım çünkü elimde bir şey yoktu. Moteli aradım ve 306'daki adamın kim olduğunu söyleyip söyleyemeyeceklerini sordum, ama hiçbir yere varamadım. Görevli bana misafirleri hakkında kişisel bilgi vermenin yasadışı olduğunu söyledi. Bunu biliyordum ama yine de denedim.

Kapıyı iterek açtığımda kısık pop müzik sesi beni karşılıyor. Loş ışıklı Marcelle's, kavisli ahşap bir bara, deri kabinlere ve tavandan sarkan endüstriyel tarzda sarkıt ışıklara sahip.

Ciara barın arkasında, aynalı duvardaki şişeleri hizalarken yüzünü konsantrasyonla buruşturuyor. Nashville'den New York'a bale için taşınmış ama dizini incittikten sonra profesyonel olarak baleyi bırakmış.

"Hey! Ben buradayım!"

"Erkencisin-" Bakışları taktığım sırt çantasından çıkan küçük kafaya takılınca sözleri kesiliyor. Hayvanı barın arkasındaki aynada görebiliyorum, büyük kehribar gözleri ve aşırı uzun bıyıkları olan bir kedi yüzü.

Başlıyor, sonra kıkırdıyor. "Sırt çantasında bir kedi mi? Kutsal . . . arkanı dön ve şu çılgın taşıyıcıyı görmeme izin ver."

Dönüyorum ve ona arka tarafı gösteriyorum, bu da kedilerin dünyayı görmesi için mükemmel olan şeffaf, patlamış bir baloncuk. "Kurtarma merkezinde kafesinden nefret ettiğini söyledi, ben de bunlardan bir tane aldım ama fermuarını çekmeye dayanamadım, bu yüzden kafasını üstten çıkarıp şehri görmesine izin verdim. Patilerini omuzlarıma koydu ve yol boyunca orada kaldı."

Sırt çantasını omzuma doğru çevirerek onu dışarı çıkarıyorum ve patisi parmağımın etrafında kıvrılıyor. Ona dinlenebileceği bir yer vermek için kolumu büküyorum. O

Siyah kürkünü okşadığımda sırtını kamburlaştırarak mırılıyor. Kurtarma ekibi onun nereden geldiğini bilmiyordu, sadece kendilerine yetersiz beslenmiş ve kanlar içinde teslim edildiğini söylüyorlardı. "Tanrı kalbini korusun, ne oldu?" diye soruyor. "Bir kulağı eksik. Oh

Hayır, kuyruğu. . ."

"Evet, yarı yolda kesildi. İnsanlar çok acımasız olabiliyor."

"Bunun ne olduğunu anlıyorum. Kian'ın dikkatini dağıtmak mı istedin?" Bana bilmiş bir bakış attı.

Patisini ona doğru sallıyorum. "Miyav. Yeni erkek arkadaşına merhaba de." "Merhaba yeni çocuk, harikasin. Adı ne?"

Onu yanağıma yakın tutuyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Ben çocukken bir kedimiz vardı. Saçımı çiğner ve koltuk altlarımı yalardı. Gece Yarısı onun için havalı bir isim olurdu, ya da ironik olup ona Kartopu diyebilirsiniz. Oh, Lucifurrr'a ne dersin?" diyor ve etkili olması için ismi uzatıyor.

"Hmm, belki. Bir IG hesabına ihtiyacı var. Ona bir papyon takın, belki küçük bir gözlük, içine birkaç kitap atın ve kitapçı vitrininde takılmasına izin verin ..." Hayal kırıklığına uğramış bir inilti çıkardım. "Boş ver. Dükkân kapanıyor."

"Mesajını aldım. Çok üzgünüm, Emmy. Oraya sahip olmayı ne kadar çok istediğini biliyorum."

"Sadece bir rüya." Başımı sokacak bir çatıya zar zor sahip oluyorum. Omzuma vurdu. "Bir kedi şakasına ne dersin?" İnledim.

"Bir anda uydurdum." "Uh-huh."

Kedinin sırtını okşuyor. "Ona yepyeni bir kuyruk almak için nereye gidebileceğini biliyor musun?"

"Nerede?"

"*Perakende* mağazası. Booyah. Bu işte çok iyiyim."

"Lütfen biri beni Ciara'nın şakalarından kurtarsın," diye sesleniyorum alaycı bir şekilde.

Müdür Mason, omzunda bir havluyla mutfaktan çıkıyor. İçecekler için taze kesilmiş meyvelerden oluşan bir tepsi taşıyor, uzun boylu, koyu kırmızı saçları tepeden geriye taranmış ve yanları tıraş edilmiş. Arkadaşlığımız NYU günlerime dayanıyor.

Kediyi gördüğünde "Merhaba, sağlık ihlali," diyor.

"Onu ofisinize bırakabilir miyim?" Yavru kedi koluma tırmanıp yetenekli bir akrobat gibi omzuma tünerken söylüyorum. Kısa kuyruğu sallanıyor

Omzumda dengede duruyor ve masum bir ifadeyle Mason'a göz kırpmıyor.

Mason . "atlayacakmış gibi görünüyor."

"Sana tapıyor," diyorum. "Az önce bana söyledi. Telepatik olarak." Ona göz kırpmıyorum. "Hadi, biraz kum getirdim ve arkada tuvaletini yapması için bir kutu bulabilirim. Ofisin mi? Lütfen..."

Ciara erkek arkadaşına kirpiklerini savururken, "Hadi Mason," diye yalvarıyor. Ellerini kaldırıyor ve yenilgiyle sırtıyor. "Sanki ikinize de söyleyebilirmişim gibi

Hay

ır." Ciyaklayarak onu yanağından öpüyorum ve arkaya doğru gidiyorum.

Yavru kediye ofise yerleştirdikten sonra üniformamı giydim.

geniş paçalı siyah bir pantolon ve beyaz ipek bir gömlek. Gömleğin firfırları ve boynuna dolanan uzun bir kravatı var. Saçımı aşağı salıp parlayana kadar tarıyorum.

İki saat sonra, mekan dolmuştu. Mason ortadaki barı yönetiyor, ben bir ucunu alıyorum, Ciara da diğerini. Masalarda etekli, beyaz gömlekli ve papyonlu garsonlar dolaşüyor.

Bellini karıştırırken tanıdık bir yüz açık bir koltuğa düştü. "Brody!"

Gülümsedim. "N'aber? Nasıl gidiyor?"

Tüvit bir ceket ve pantolon giymiş. Yüzünde siyah çerçeveli gözlükler var. Bir el sallıyor. "Sorman komik. Kader son zamanlarda bana iyi davrandı."

"Güzel." Bir bardağın kenarına şeker koyuyorum, çalkalanmış karışımı döküyorum, şekerli ahududuları atıyorum, bir limon kıvrımını kaydırıyorum, sonra kadına uzatıyorum.

"Cas nerede?" Genelde kocasıyla beraberdir.

"Yola çıktı."

"Spor salonu yeri arayışı nasıl gidiyor?" İşlerini büyütmek için mülk satın almaktan bahsetti.

"Gidiyor ama beklediğim gibi değil." Gözleri keskinleşiyor. "Sen nasılsın?"

"Harika. Bu gece ne istiyorsun?"

"Az önce yaptığın şeylerden bir tane alacağım. Ferahlatıcı görünüyordu." Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor ve ben onun elmas gibi kesilmiş çene hattına, alt kısmı üst kısmından belirgin bir şekilde daha dolgun olan dudaklarına bakarak duraklıyorum. Hmm, onda tanıdık gelen bir şeyler var-

"Bir sorum var: Evlilik hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor içkisini önüne koyduktan sonra.

"Vay canına, derin bir soru. Evlenmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım." Annemle babamın evliliğini düşündüğümde aklıma sadece annemle babamın birbirlerini öldürüp öldürmeyeceklerini merak ettiğim korkunç geceler geliyor.

"New York'taki futbol takımlarımızın hayranı mısınız? Kardeşim Pythons'da oynuyor."

"Pek sayılmaz." Medyada yer alan bazı haberleri gördüm elbette ama Şubat ayında endişelenmem gereken başka konular vardı, yani kalbim.

Kian, Hawks'ın kadrosundaydı ama biz geldiğinden beri oynamadı. met.

Cas geldi. Siyah saçları kırpılmış ve tuğladan bir ev gibi inşa edilmiştir. Kaslarının bile kasları var. Ona bir fiçı bira getirdim ve altına peçete koydum.

Brody ona hayranlıkla bakıyor, sonra bana bir bakış atıyor. "Cas ve ben batıya bir yolculuk yapmayı düşünüyoruz. Yolculuğunuz nasıldı?"

Tezgâhı silerken kolumdaki tüyler huzursuzluktan diken diken oluyor. Vegas seyahatimi kastediyor olmalı, çünkü Arizona'ya gittiğimi kardeşlerimden başka kimse bilmiyor. "Sana Vegas'tan bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Vegas mı?" Düzeltene kadar yüzünde şaşkın bir ifade . "Evet, demek istediğim buydu."

"İyiymi," diyorum bir grup insan için birkaç çikolatalı martini yapmak üzere hareket ederken.

Geri döndüğümde bir sonraki sorusu "Biriyle çıkıyor musun?" oluyor.

Kaşlarımı çattım. "Bu yirmi soru da neyin nesi? Sana Vegas'tan hiç bahsetmediğime eminim."

Bana görünüşte masum bir ifade veriyor. "Oops."

Ben bunun ne anlama geldiğini sormadan Cas gözlerini ona dikeyyor. "Emmy'yi rahat bırak. Çalışmaya çalışıyor."

Brody alay ediyor. "Ama o çok büyüleyici." "Gerçekten değilim," diyorum ihtiyatla.

Cas, Brody'yi kendine doğru çekip tatlı bir öpücük kondururken, "Çok meraklısın," diyor. Küçük kalpler adeta etraflarında dans ediyor. Biraz bayıldım. Sihirli.

"O da neydi?" Cas bana soruyor ve fark ediyorum ki bunu dışarıda söylemiş olmalıyım.

Yüksek sesle.

"Sihir. Siz ikinizde var. Çok az kişide var. Herkes istiyor." Edgar'ı gösteriyorum, müdavimlerimizden biri, üzgün yüzlü yaşlı bir adam. Karanlık bir kabinde oturuyor, içkisine bakarken eliyle yüzünü kapatıyor. "Son karısı onu terk etti ama yakında yeni bir eş bulacak. Hiç büyüğü olmadı da hâlâ arıyor mu diye merak ediyorum." Kafamı, bir masada kocasına bakıp gülen, yaşlanmakta olan Broadway oyuncusu Margot'ya doğru itiyorum. "Tom'la on dokuz yaşındayken evlendi. Lise aşıkları. Birbirleri olmadan asla içeri girmezler ve asla başkasına bakmazlar. Aralarında küçük şakalar var. Gerçek sihir." Benim ailemde yoktu ama büyükannemde vardı.

Brody parlıyor. "Cas'la internette tanıştım. İlk görüşte aşk sayılmazdı."

Cas, kocasına şefkatle yaklaşarak, "Sen benim şişirilmiş bir steroid kullanıcısı olduğumu sanıyordun," diyor.

Brody kıkırdıyor. "MMA olayıydı."

Cas kolunu ona doluyor. "Benimle buluşmayı kabul etmeden önce iki hafta boyunca mesajlaştık. Tam da bu barda tanıştık."

Brody parmaklarını Cas'ın parmaklarıyla birleştirirken usulca, "Beni öldürmeyeceğinden emin olmalıydım," diyor. Bana bakıyor. "Kardeşimle tanışmanı çok isterim. Senin tarzında bir sihir olabilir, Emmy."

"Futbolcu mu?" Başını

sallıyor.

"Üzgünüm. İlgilenmiyorum. Onun yerine bir kedim var." Duraksadım ve barı tokatladım. "Magic! Onun adı bu çocuklar, Magic!" Gerçek hayatta asla sahip olamayacağım bir şey.

Brody ve Cas şaşkın görünüyorlar.

Mason büyük bahşişler için sakladığımız zili çalıp bara anons yaparken Ciara ve Mason çığlık atıyor: "Hey millet, Emmy ofisimi ele geçiren çirkin kediye isim verdi! Aynı zamanda yeni erkek arkadaşı. Sihir, işte bu!"

Herkes alkışlıyor.

Ciara "Purrfect," diye sesleniyor ve Mason kalçasını kontrol edip kıkırdıyor. Brody eğiliyor. "Kardeşim kedilere bayılır."

Cas inliyor. "Aman Tanrım, durmalısın."

Brody onu susturur. "Onun flört profilini mi yazıyorsun? Hayır, ben ." Gözleri benimkileri tutarken içkisinden dikkatli bir yudum alıyor. Gözlerindeki bir şey yaptığım cin toniği karıştırmayı bırakmama neden oluyor.

Tedirginlik üzerime çöktü.

Alarm, . Bir var! Kafamın içindeki bir ses fısıldıyor . . .
Gülümsüyor. "Ayrıca, Old Town'da kardeşimle tanıştın. Orada kıvılcımlar ve kiraz aromalı kayganlaştırıcı olduğunu duydum."

Eski Şehir mi?

Vişne aromalı kayganlaştırıcı mı?

Nefesim kesildi. "Ne?"

"Evet, Graham Harlan ya da G. Bu benim ona taktığım küçük lakap. Küçükken Graham diyemezdin ve bu bir şekilde yapışıp kaldı."

Nefesim hızlanıyor, kıyamet yaklaşıyor.

Tıklıyor. Brody'nin dudakları, tanıdık çene

çizgisi. "Bekle. Kardeşin ..."

Uzun boylu, geniş bir gölge bara girip çiftin arkasında beliriyor ve gözlerim ciğerlerimdeki tüm havayı emen adamı görmek için yukarı kalkıyor. Üzerinde kolları kıvrılmış mavi bir gömlek ve lacivert bir pantolon var. Çenesi traşlı, jilet gibi keskin çenesi ve keskin elmacık kemikleri dikkat çekiyor.

Bardaki herkesin üzerinde yükselen, yontulmuş yüzü sert çizgilerle belirlenmiş, buz gibi görüntüsü ruhu ezen muhteşemliğini etkilemese de, bardaki gerginlik artıyor, etrafımda uğulduyor. Fırtınalı gri gözler beni delip geçiyor. Bir elektrik akımı beni canlı bir tel gibi çarpıyor. Her santimimi didik didik edip beni parçalara ayırırken far ışıkları altında donmuş bir geyik gibiyim.

Barın gürültüsü azalıyor ve barda sadece ben ve o kalıyoruz. Kalbim göğsümde zıplıyor.

Bana baktığında hissettiğim bu korkunç şey nedir? Korku mu?

Cazibe mi? İkisi de mi?

Kahretsin, her ne , iyi değil.

Bakışları dudaklarıma kayıyor, neredeyse onları okşuyor; sonra burnu sinirlenmiş gibi parlıyor.

Barın arka kapısından kaçma isteğimle savaşıyorum.

"Ben," diyor karanlık bir sesle, daha önce Brody'ye sorduğum ve çoktan unuttuğum soruyu yanıtıyor. "Hatırladın mı?"

Barın kenarına tutunurken uzun bir nefes alıyorum. Bu imkansız, ama o orada.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Graham'ın G'si. Şimdi anladım." Şimdi tıraş olmuş ve saçlarını kesmiş olduğu için medyada fotoğraflarını gördüğümü hatırlıyorum. Motelde kör olmalıyım, ama Golden Iguana gibi bir yerde görmeyi asla beklemeyeceğiniz türden bir insan.

Brody kendini yelpazelerken "Burası ısınıyor," diye mırıldanıyor, ikimizi de görebilmek için dönerken gözleri benim yüzümden Graham'inkine kayıyor. Cas kıkırdıyor ama ben etrafımdaki insanları zar zor fark ediyorum.

Brody'nin yanındaki tabureye oturuyor ve yakasını düzeltiyor, sonra kaslı ön kolları barın üzerine gelene kadar eğiliyor. Dövmelerin bir kısmını görüyorum, kolunda kaybolan bir kuş sürüsü. Hazel ismi bileğinin etrafına yazı ile yazılmış. Motelde fark etmemiştim ama o zaman tam olarak kendimde değildim.

Tepedeki ışık kuzguni saçlarını parlatarak altın rengi vurgular yapıyor. Gevşek bukleler çene çizgisini yumuşatıyor. Bileğindeki Rolex'i çeviriyor. "Bana bir Blanton's ver, temiz olsun."

Viski rafına dönüyorum, şişeyi aşağı çekerken ellerim titriyor. Normalde içkiyi müşterilerin önünde hazırlardım, ama bunu yapmıyorum, bunun yerine bir bardak alıp sırtım ona dönükken dolduruyorum.

Mason yanıma kaydı. "Graham Harlan'la aranızda ne var?"

"Hiçbir şey." İrkildim, gözlerimi Mason'a diktim, sonra da kaçırdım. "Tamam. Yanlışlıkla arabasını çaldım."

Geri çekildi. "Ne? Nasıl? Neden bize söylemedin?"

"Çünkü kendimi berbat hissediyorum. Ben bir hırsızım, ugh. Kimseye söylemedim," diye mırıldandım. "Ama henüz polisi aramadı. Sanırım. Bilmiyorum. Kitapçıya kuryeyle bir not göndermiş. Neden benim barımda? Nasıl olur da Brody'nin kardeşi olur da benim haberim olmaz? Şansımız nedir? Aklımı mı kaçıyorum? Hâlâ orada mı?" Beynim bin bir yöne savruluyor.

Arkasına bakıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Evet. Özür dilerim. Onu dışarı atmamı ister misin?"

Ugh. Keşke. "Hayır." Notu göndermiş. Belli ki bir şey istiyor.

Tekrar ona bakar, sesi alçalmıştır. "Sana akşam yemeğinde seni yiyecekmiş gibi bakıyor. Onunla seks yaptın mı?"

Aynada yüzümün kızarmasını izliyorum. Onunla seks yapmayı düşünmüş olabilirim. "Hayır."

Nefesinin altında ıslık çalıyor. "Emmy, adam zengin ve babası da güçlü bir adam. Dikkatli ol."

"Babası kim?"

"Büyük avukat, eski para." Bir avukat! Merhaba, hapishane hücresi.

Viskiyi hazırlamayı bitiriyorum ve Graham'ın bardağını önüne koyarken altına bir peçete sıkıştırıyorum. Zar zor fark etti. Yanındaki tabureye dar siyah elbiseli kızıl saçlı genç ve güzel bir kadın oturmuş, sohbete dalmışlar.

Brody elimi tutuyor, ben ona ters ters bakarken yüzü ciddileşiyor. "Ah, bana kızma, Emmy. Seni öyle ya da böyle bulacaktı. Buranın ikinci bir buluşma için tarafsız bir zemin olacağını düşündüm."

çekiliyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Kardeşin ve benim aramda romantik bir şey yok. *İlk* tanışmamız da hoş değildi."

Gözleri parlıyor. "Sabırlı ol. Büyü zaman alır. Özellikle de kardeşim için. Ona iyi davran, tamam mı? Çok kolay bir yol geçirmedim."

Ne? Tabii ki hayır.

"Ne demek istiyorsun?" Birkaç dakika sonra merakımın beni teşvik etmesiyle soruyorum. "Ona ne oldu?"

Brody eğiliyor. "Büyüye ihtiyacı var, Emmy. Tanıdığım herkesten daha fazla."

Başımı sallıyorum ve içki yapmaya devam ediyorum. Brody'nin söylediği hiçbir şeye inanmıyorum.

Graham kızıl saçlı kıza bir içki, bir espresso martini ısmarlayıp kızın yanına dönerken zaman akıp gidiyor. Kadın fotoğraf çektmek ister, adam da yüzünde mesafeli bir ifadeyle selfie için poz verir. Kadın flört ediyor, hatta parmaklarını adamın kolunda dans ettirecek kadar ileri gidiyor. Adam neredeyse hiç konuşmuyor bile, sadece başını sallıyor ya da o konuşurken başını sallıyor. Öfkelenerek arkamı dönüyorum. Bana işkence ediyor, ben sinirlerim bozulana kadar zaman kolluyor.

"Onları ," diye fısıldıyor Brody komplocu bir sesle ton.

Elimdeki karıştırma çubuğuyla ona işaret ediyorum. "Sen. Dur. Hayatın pahasına değil.

Belki onu yumuşatır."

"Yapmayacak," diye mırıldanıyor. "Ve onu bu plandan vazgeçirmek için elimden geleni yaptım. Bugün bile ona her şeyi oluruna bırakmasını, işin para kısmını kendi başıma halledeceğimi söyledim, ama biriyle ilgili kararını verdiğinde

..."

Ne saçmaladığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Graham "Bir viski daha" diyor, ben onu duymazdan gelip bir limon damlası karıştırıyorum.

"Aşağıda iyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?" Mason bana sordu.

"Ben iyiyim," diyorum, Graham'ın onunla göz göze gelmesini ve sonra tekrar bana dönmesini izliyorum. Düz siyah kaşlarından birini sanki

Merhaba demek için mi? İçkim mi?

Uh-huh. Kaşını motelde kullandı. daha çok şey anlatıyor.
Çok bilmiş, her şeyi bilen bir kaş.

Oflayıp puflayarak viskiyi hazırladım ve önüne koydum.

Kızıl saçlı kız bana kaba bir bakış atıyor, sonra ben kulak misafiri olmak için oyalanırken ona tatlı bir gülümsemeyle bakıyor. Ona bir kulübe gideceğini söylüyor ve onu kendisi ve arkadaşlarıyla gitmeye davet ediyor.

Git, Graham. Eğlenmene bak. Beni unut.

Ona yapamayacağını, barda halletmesi gereken bir işi olduğunu söylediğinde sesli bir şekilde inliyorum. Ondan bir şey istemeden numarasını bir peçeteye yazıyor ve ona veriyor. Son bir sevgi dolu bakış ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra hızla uzaklaşır ve kapıdan çıkar. Adam peçeteyi elinde buruşturur, sonra viskisini yudumlar.

"Konuşabilir miyiz?" Ona sesimi soruyorum.

"Ah evet," diyor karanlık bir tonda.

"Mason, biraz ara vermem gerek," diye sesleniyorum ona. "On beş dakika, tamam mı?"

Mason, Graham'a sert bir bakış atar. "Elbette, Emmy. Seninle ister misin?"

"Hayır," dedim.

Graham ses tonunu sertleştirerek, "Benim için sorun değil," diyor. Mason gözlerimi tutuyor.

"Bana ihtiyacın olursa seslen."

Barın etrafından dolaşıp dışarıdaki çıkışa yöneldiğimde Graham beni takip etmek için ayağa kalkıyor. Kapıyı iterek açıyorum, etrafıma bakıyorum, yarı yarıya mavi ışıklar ve sirenler bekliyorum.

Brody'nin sesi sesleniyor. "Tatlı olun çocuklar."

Rüzgar saçlarımı savururken uzaklarda gök gürlüyor, havada bahar sonu fırtınası esiyor. Uygun. *Kendi yarattığın fırtınayla yüzleş*, diyorum kendime, onu beklemek için barın yanındaki üst tentenin altına eğilirken.

Bana doğru yaklaşıyor ve ben onun devasa boyuna, geniş omuzlarına, gömleğinin kaslarının üzerine uzanışına bir kez daha vuruluyorum. Kollarını benimkilerle aynı hızda kavuşturuyor. Birbirimizden bir metre uzaktayız ve havada onun kolonyasının kokusu dolaşıyor.

Alt dudağımı çiğniyorum, o da fark ediyor, gözleri oraya kayıyor ve öylece kalıyor. Elmacık kemiklerinde iki renk lekesi parlıyor ve bakışlarını omzumun üzerinden bir noktaya yöneltiyor.

İşte hiçbir şey. Göğsümden uzun bir nefes çıkıyor. "Graham, yarattığım karmaşa için gerçekten özür dilerim. Arabanı almak affedilemez, yanlış ve düşüncesizceydi. Son derece aptalcaydı. Daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım. Olaydan bu yana her gün pişmanlık duydum. Büyük suçluluk duydum. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Ne kadar söylesem az. Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın."

Homurdanıyor, kayıtsız.

Birkaç dakika geçiyor ve ben endişeyle başımı sallıyorum, cevap vermeyince gerginlik artıyor.

"Fark edecekse, Arizona'da rol yapmıyordum. Kim olduğunuzu bilmiyordum. Sizin konumunuzdaki bir adamın tanınmaya alışık olduğunu tahmin ediyorum ama benim haberim yoktu. Kaçırdım. Motelde kafam allak bullak olmuştu."

"Erkek arkadaşın bir oyuncu."

"Eski sevgilim. Birlikteyken oynamadı ve ben de sporu takip etmiyorum. Nereden biliyorsun peki?"

"Kian seni motelde bekliyordu." Çelik gibi gözleri kısıldı. "Seni onunla birlikte göremiyorum. Sen uymuyorsun."

Son sözlerinin arasında duraklıyor, bu da onu bir şekilde daha anlamlı kılıyor. Duygusal olduğu zamanki konuşma ritminden mi yoksa Kian'la aramızda olanları bildiğinin altını mı çiziyor bilmiyorum. Nefesim kesiliyor. Elbette, motelde boynumu görmüştü. Boğazıma dokunarak, içim burkulurken bakışlarımı yere indiriyorum. Vegas'ta Kian'ın merhametine kaldığım için çok utanıyorum. Ve gerçek şu ki Old Town'da da onun merhametine kalmıştım çünkü kalıp onunla yüzleşmedim. Onun yerine kaçtım.

"Arabamı çalmamış olsaydın, onu dövmek için zamanım olabilirdi."

Şaşkınlıkla yukarı baktım.

Gözleri öfkeyle parlıyor, bana değil, Kian'a.

"Yine de sana hâlâ kızgınlığım," diye mırıldandı. "O araba iki haftadır bendeydi. Bir Lamborghini Aventador'du."

Yaltaklanıyorum. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa çok pahalı geliyor."

"Evet," diyor acımasızca. "." "Ne kadar?"

"Dört yüzden fazla."

"Bin mi?" Mide bulantısı kabarıyor ve bir elimi mideme götürüyorum.

"Evet."

Aman Tanrım. Yapamıyorum bile.

Bayılabilirim. Butiğin tuğlalarına yaslanıyorum ve birkaç dakika boyunca dehşet içinde ellerimle yüzümü kapatıyorum, sonra onları bırakıyorum. "Neden o kadar parayı bir arabaya harcadın ki?"

Başını eğiyor. "Gerçekten mi? Çaldıktan sonra bunu mu söylemek istiyorsun? Sen *kullandın*. 740 beygir gücü var, sıfırdan altmışa üç saniyeden daha kısa sürede çıkıyor ve saatte 220 mil hıza ulaşabiliyor. Çok güzel."

"Dünyanın neresinde bu kadar hızlı sürebilirsin ki?" "Çölde. Ele geçirilene kadar. Senin tarafından."

Doğru. "Sadece ödünç almak istemiştım. Kapıyı çaldığımda odanda değildin ama anahtarını bırakmıştın, sonra aklım başımdan gitti ve Kian'ın beni Vegas'a geri dönmeye ikna edeceğine inandım. Ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerekiyordu. Geriye dönüp baktığımda, lokantaya kaçabilir ya da çölde saklanabilirdim ama akreplerden ve kurtlardan gerçekten korkuyorum. Onunla yüzleşmeliydim."

"Neden ondan kaçtın?"

Derin bir nefes alıyorum ve bir sonraki sözlerimi tartışıyorum. "Size biraz geçmişten bahsetmek gerekirse, annemle babamın çok çalkantılı bir ilişkisi vardı. Babam içki içerdi, uyuşturucu kullanırdı, bir işte tutunamazdı. Annemi incitti." Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, kafamda annemin morarmış gözleri, kırık bir kolu, kaburgaları ile ilgili anılar dönüyor. Annem sonunda onu affedecekti; sonra çiçekler, şekerler ve tatillerle dolu bir balayı dönemi yaşayacaklardı. "Çocukken, gözünüzün önünde gerçekleşen istismarı izlemek sizi değiştiriyor ve asla bırakmıyor. Kavgı ettiklerinde hep kaçır ve saklanırdım. Sanırım Vegas'ta da öyle yaptım."

"Başına gelenler için üzgünüm."

Boğazım duygularla diken diken olurken başımı sallıyorum. Babamın dün gece annemi saçlarından tutup yerde sürüklediği görüntüler gözümün önünden geçiyor. Durması için yalvaran hıçkırıklarını duyuyorum. Jane sadece üç, Andrew ise iki yaşındaydı. Onları koridordaki dolaba çektim ve kapının aralığında her şeyin nasıl geliştiğini izledim.

"İyi misin?" diye sorar.

"Ben on yaşındayken ..." Sözlerim yarım . "Evet?"

Yanaklarıma renk geldiğini hissediyorum ve ellerimi serinletmek için oraya koyuyorum

Kapalı.

Sorun değil.

Ben *orada*
değilim.

Buradayım.

Ben
iyiyim.

Ben
iyiyim.

Ben bir savaşçıyım. Hayatta kalan biriyim.

"Ne oldu?" diye sorar, kaşları düşer.

Göğsümde bir düğüm oluşuyor, sonra serbest kalıyor. "Onu annem vurdu." Duygularımı içimde bastırarak kelimeleri odun gibi söylüyorum. "Dövülmüştü, kırılmıştı ve hayatı için korkuyordu."

Ağzı açıldı. "Ne?"

Başımı salladım. "Kasıtsız adam öldürmekle suçlandı ama beraat etti." Büyükanнем annem Bryony'ye yardım etmek için en iyi avukatları, araştırmacıları ve psikologları tuttu. Aile içi istismar savunucularını bir araya getirdi, yürüyüşler düzenledi, radyo programları ve podcast'ler yaptı. Gerçek şu ki, aile içi istismara uğrayan pek çok kadın kendilerini istismarcılarına karşı korudukları için uzun hapis cezalarına çarptırılıyor ve büyükanнем bunun annemin başına gelmesini istemedi.

"Peki ya şimdi? Annen mi?"

"Kosta Rika'ya taşındı." Büyükanнемin cenazesine bile gelmedi. Onunla tek iletişimim mesaj yoluyla ve bu da nadiren oluyor. Onu on yaşımdan beri görmedim.

Bir yanımda onun kendi travmasıyla başa çıkmak için gittiğini anlıyor. Onun yumruklarının acısını hissetti ve belki de bize vurmasını engelledi, ama diğer yanımda beni her zaman koruması gereken kişi tarafından terk edilmiş hissediyor.

Bu anıları bir kenara iterek yüzümü ona doğru kaldırıyorum. "Sana bu son derece özel şeyi anlattım çünkü Kian beni incittiğinde bu bana çocukluğumu hatırlattı. Sadece kaçmak istedim. Bu bir mazeret değil, sadece bir açıklama."

Beni dikkatle inceliyor, bakışları sanki ruhumun derinliklerini görmeye çalışıyormuş gibi her bir özelliğimin üzerinde geziniyor. Bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Yemin ederim havaalanında park ettim ve anahtarlarınızı lastiğin üzerine bıraktım-" "Ve biri sizi gördü ve çaldı."

Nefesim kesildi. "Ne? Hayır."

"Güvenlik kamerasında var. Siz içeri girdiğinizde garajda bir adam varmış. Anahtarları alıp gezintiye çıkarmış ve hurdaya çevirmiş. Kim olduğuna dair bir ipucu yok. Bu da bizi sana getiriyor. Sorumlusu sensin. Arabamı ilk sen çaldın."

Yüzümü buruşturdum, kafamda o sahneyi canlandırdım: Arabadan iniyor, anahtarlarını saklıyor, sonra da Arizona'dan ayrılabilmek için havaalanında biletleme bölümüne gitmek üzere asansöre doğru koşuyordum. Etrafımda başka birinin olup olmadığına dikkat etmiyordum.

"Demek benimle yüzleştiniz. Tazminat ödemem gerekiyor mu?" Daha fazla borçlanma fikri bile dizlerimin üzerine çöküp ağlamak istememe neden oluyor.

"O kadar paran var mı?"

"Hayır. Teslim olmam mı gerekiyor? Kelepçelenmem? Parmak izi almam?" "Bu konuda. Bir teklifim var" - başka tarafa bakıyor, ellerini esnetiyor - "bir teklifim var."

Eğer seksle ilgili bir şey istediğini söylese, çıldıracağım. "Dinliyorum."

"Bir eşe ihtiyacım var."

Bölüm 7

GRAHAM

Emmy Darling bana şok içinde bakıyor ve bakışlarımı onun ayırık dudaklarından ayırıyorum. Sözlerimle boğuşurken göğsü hızla yükseliyor. Tıpkı motelde olduğu gibi, narin yüz hatları onu inanılmaz derecede genç ve masum gösteriyor. Ama gözlerinde bir parıltı, içinde bir ateş var ve hala vanilya kokuyor, tatlı kokusu devam ediyor.

Ailesinin hikayesi beni derinden etkiledi. Anlıyorum. Bizi sevmesi gerekenler tarafından incitilmenin ya da unutulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Babam, annemin ölümünden bir hafta sonra beni ve Brody'yi Connecticut'ta bir yatılı erkek okuluna yerleştirdi. Bildiğim tek yuvayı kaybetmek beni derinden yaraladı.

Bunu bir kenara itip omuzlarımı yuvarlayarak rahatlamaya çalışıyorum. Kendimde değilim çünkü çok şey buna bağlı. Bir yabancıyla evlenmek ve bunu ailenin geri kalanı için tehlike arz etmeyecek şekilde yapmak çok büyük bir baskı.

Brody bana güveniyor ve ben de bunu yerine getireceğim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi yumuşak, tereddütle katmanlanmış. "Hayır."

İnce kolları çapraz. "Bu bir seks olayı mı, beni bir zindanda esir mi tutuyorsun?"

İnliyorum ve parmaklarımın ucunu burnumun köprüsüne bastırıyorum. "Tanrım, hayal gücün sınırların dışında ve hayır, kendimi kadınlara zorlamıyorum. Evlenmek istemiyorum ama bir eşe ihtiyacım var. Asla seks yapmak zorunda değiliz."

"Eşcinsel misin?"

"Öyle olsaydım, kardeşim ve Cas gibi gururla yaşardım." "Ama... neden ben?"

"Çünkü bana borçlusun. Olabileceğin en iyi eş olmak için motive olacaksın ve görünüşe göre harika bir oyuncusun. Moteldeki pisliği kandırdın ve benim de buna ihtiyacım var.

. . . aşık." Yüksek sesle söylediğimde kulağa saçma geliyor ve doğrusu neden onun olması gerektiğinden de emin değilim. Nefes veriyorum.

"Mafyadan mısın?" "Hayır."

"Uyuşturucu, sanat eseri ya da mücevher çalmamı ister misin?" "Tabii ki hayır."

"Beni spor olsun diye insan avlayan insanlar tarafından bir adada kovalandığım iğrenç bir oyuna mı sokmayı planlıyorsun?"

"Ne? Bu . . . Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Bekle, bu senin kitaplarından biri mi?"

"Kısa öykü, 'En Tehlikeli Oyun'. Büyük bir avcı gemiden düşer ve spor olsun diye insan avlayan bir Rus aristokrat tarafından yönetilen bir adada mahsur kalır. Büyük avcı Rainsford, onun bir sonraki insanı olur, çok ironik, ama size dönelim. Benimle evlenerek ne elde edeceksin? Faydaları neler?"

Şakağımı ovuyorum. "Muhtemelen baş ağrısı." "Öyleyse neden yapıyorsun?"

"Evlenirsem miras alacağım."

"Yani bu doğru. Zengin insanlar sadece daha zengin olmak ister."

İnledim. "Brody için, çünkü onunkine sahip çıkamıyor." Bunu itiraf etmeyi planlamamıştım ama ...

"Neden parayı ona kendin vermiyorsun?"

"Denedim. O gururlu biri. Cas ile evli olduğu için mirası ona kalmayacak. Bu muhafazakar aile politikasıyla ilgili."

"Eşcinsel olduğu için mi?"

"Evet. Brody büyükannemiz ölmeden hemen önce çıktı, yani onu bilerek dışarıda bıraktı."

Nefes veriyor. "Bu korkunç, ama neden sadece ona yardım etmek için evlenmek isteyesin ki?"

Çünkü Brody'nin adalet ihtiyacı var. Çünkü Holden'dan nefret ediyorum.

Belki de Emmy ile tanıştığım içindir.

"O benim kardeşim. Anladığım kadarıyla evlilikten hoşlanmıyorsun?" Gözlerim yanaklarının kıvrımında, dudaklarının birbirine yapışmasında geziniyor.

"Ben daha çok evde kalmış kitapçı bir kız kurusu tipiyim."

Güzel bir kadın. Uzun dalgalı sarı saçlarını, altın rengi kaşlarının kavisini, yüksek elmacık kemiklerini inceliyorum.

Ayrıca yüzünde oynaşan gölgeleri de görüyorum ve soğuk bir farkındalık oluşuyor içimde.

Kian.

"Ben ... değilim. Zalim biri değilim. Seni Kian gibi incitmezdim." Sahada sinirli olabilirim ama bir kadına asla el kaldırmam. Onunla evlenmek için başka bir neden daha aklımdan geçiyor. Onu Kian'dan koruyabilirim.

"Bugün beni mi takip ediyordun?" Kaşlarımı çattım.

"Hayır."

"Boş ver," diyor yüz hatlarında endişeli bir ifade belirirken. "Sadece içimde öyle bir his vardı."

"Kian mıydı?"

"Muhtemelen hiçbir şey değildi. Sadece benim paranoyam." Alt dudağını çiğniyor. "Bakın, hapse girmek istemiyorum. Ama köşeye sıkıştırılmaktan da hoşlanmıyorum. Bu çok ani oldu ve hayatımı bir anda değiştirip evlenemem. İnsanlar ne düşünür? Onlara ne diyeceğiz?"

Onu gerçekten hapse göndereceğimi düşündüğü için irkildim. Evet, ben aradıktan sonra polis motele geldi, ama geldiklerinde onun adını bu işin dışında bıraktım. Bir yanım onu bu işe bulaştırmak istemedi. Belki de boğazındaki morlukların hatırasıydı. Belki de Kian'ı görmek ve onları oraya koyanın o olduğunu fark etmekte.

"Kolay olacak," diye cevap verdim. "Birkaç ay evli kalırsınız, sonra da boşanırsınız. Birbirimizi bir daha görmek zorunda kalmayız."

Gözlerini kısıyor, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi yüzümü inceliyor. "Asıl soru şu: Seninle evlenmezsem beni hapse gönderecek misin?"

Ağır ağır nefes veriyorum.

Yüzümü inceliyor, bir şeye karar vermiş gibi görünüyor, sonra telefonunu çıkarıyor. "Devam et o zaman, polisleri ara, beni kilit altına alsınlar, akrepler beni canlı canlı yesin. Unutma ki sevgili arabanı ben mahvetmedim; sadece *ödünç* aldım-"

"Polis hırsızlık suçu olduğunu söyleyecektir."

"-ve havaalanında bıraktım. Evet, aptalca ve düşüncesizceydi ama kötü niyetli değildi."

Çenem patladı.

"Kian'la yüzleşmem gerekirken kaçtım, biliyorum ama bunu bilmek ve yapmak iki ayrı şey. Özür dilerim. Sadece kardeşlerine ve bebeğine bakan bir kadını hapse göndermiş olacağınızı bilin."

Yirmi saniye geçer, hava gerginlikle çatırdar.

"Bunu bana borçlu olduğunu düşünmüyor musun, Emmy?" Ona ters ters baktım. Elbette polisi aramak istemiyorum.

İkimiz de bakışlarımızı ayırmazken birkaç gergin an geçiyor.

Telefonunu bir kenara koyarken küçük bir kahkaha atıyor. "Arabanızın hasarını sigorta karşıladı mı?"

"Evet," diyorum sıkıca.

"Tanrı'ya şükür," diyor nefesini verirken. "Zaten yeterince para sorunun var."

Onu ikna etmenin bir yolunu bulmak için elimi saçlarımla arasında gezdiriyorum. "Para sorunlarınızda yardımcı olabilirim."

"Hayır, teşekkürler."

"Ve Kian. Eğer benimle evlenirsen, seni rahatsız etmez."

Dudaklarını bana doğru kıvrıyor. "Futbolcu olman dışında senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Nerelisin? Sürüngen misin?"

Parmaklarımla sayıyorum. "Seattle'da futbol oynadım, sonra Pythons'a takas edildim. Ben bir sürüngenim. Belli ki. Bir yabancıya evlenme teklif ediyorum."

Ofluyor. "Bir gün gerçekten evlenmek istemiyor musun?"

İçimin derinliklerinden, beklenmedik bir özlem beni vuruyor. Sahada ölü olduğumu ve bir kadının bana güzel bir hayatı, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde nasıl gösterdiğini hatırlıyorum. Huzur ve sükûnet hissini hatırlıyorum. Mutluluk hissini.

Ben cevap vermeyince sırtıyor. "Sanırım sen de peri masallarına inanmıyorsun, ha?"

"Hayır. Bu da bizi mükemmel yapıyor." Ellerimi ceplerime sokarak kaldırımda volta atıyorum. Eminim onları nasıl sıktığımı görmüştür ve muhtemelen ona saldırmaya hazır olduğumu düşünüyordur. Ama değilim. Çok gerginim. Olmam gerekenden daha gerginim. Divina'dan sonra bir kadına evlenme teklif edeceğimi hayal bile edemezdim.

Cüzdanımdan bir kartvizit çıkarıp uzatıyorum, parmaklarımız birbirine değmesin diye. "Numaram orada. Sorduğum tek kişi sen değilsin, o yüzden uzun sürmesin. Bu işin hafta sonuna kadar halledilmesini istiyorum. Ayrıca sağduyulu olmanızı bekliyorum. Senden istediğim şeyin ayrıntılarını kimse bilmemeli.

-Başka biriyle evlensem bile..." Bir kaşımı kaldırırken sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

Kartı parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Rakibim var. Çok komik."

Aramızda bir sessizlik oluşuyor. Kalbim hızlanıyor. Hemen evet demesini bekliyordum ama içinde bir ateş var.

Ki buna hayranım.

İçime bir huzursuzluk çökerken çenemi ovuşturuyorum. Teklif ettiğim şey beni tuhaflandırıyor ve biraz Emmy'siz hava solumam gerekiyor.

"Beni araman çok uzun sürmesin." Gitmek için döndüğümde elim onunkine değiyor ve kolumdan aşağı bir elektrik akımı yayılıyor. Onu aşağı itiyorum ve uzaklaşıyorum.

Bölüm 8

GRAHAM

Jasper topu bana atıyor ve diğer takım bana doğru gelirken ben kale çizgisine doğru koşuyorum. Takla atıp kaçıyorum ama iri yarı bir defans oyuncusu beni yakalıyor ve bir darbeye yere düşürüyor. Başım acıyla patlıyor ve darbe kemiklerimde yankılanıyor. Dünya baş döndürücü daireler çizerek dönüyor. Bir vücut benimkinin üzerinden yuvarlanıyor. Ve bir başkası. Eziliyorum, sanki dev bir demir mengenenin içindeyim, içim merhamet dileyene kadar sıkılıyor ve bükülüyorum.

Nefes alamıyorum.

Göğsümü tutuyorum.

Dehşetin buzlu dalları beni geçiriyor. Ben ölüyorum. Ve burada yardım edecek kimse yok.

Ben

Çığlık atıyorum ama kimse beni duymuyor, tek bir ruh bile. Ama o duyuyor.

Güzel kız.

Yeşil gözlü.

Uzun sarı saçlı.

Şampanya ve güneş ışığı-

Sarsılarak uzaklaşıyorum, göğsüm kabararak rüyayı uzaklaştırıyorum.

Ellerim

yatağın üzerindeki örtüleri sıkıyor, gerçeklikle boğuşuyorum. Alnımdan ter damlıyor. Ayağa kalkıp banyoya yöneldiğimde, üstüme çullanılmasından kaynaklanan o korku hissi hâlâ üzerime yapışmış durumda. Yüzüme su çarpıyorum ve aynada kendime bakıyorum. Kül rengi görünüyorum. Bu hafta ikinci kez oluyor bu. Bu bok kafamın içindeyken gerçek bir oyunda nasıl oynayabilirim ki?

Spor ayakkabılarımı ve kapüşonlu Pythons sweatshirt'ümü giydikten sonra yatak odasından çıkıyorum ve turuncu dolapları ve saykodelik sarı-siyah çiçek temalı duvar kağıdıyla yetmişli yıllardan kalma donmuş bir zaman görünümünü veren mutfığa doğru yürüyorum.

Çalışma odasındaki halı tüylüdür ve mobilyalar kanepeden kulüp sandalyelerine kadar avokado yeşilidir. Ki onlar da yeni. Birisi buranın Elvis burada yaşamış gibi görünmesini istemiş. Yemek masasının üzerinde bir disko topu bile var.

Yakın zamanda bu daireyi satın aldım çünkü Brody ve Cas aynı katta, daha küçük iki yatak odalı bir dairede yaşıyorlar. Jasper da burada yaşıyor ama onun dairesi başka bir katta.

Kahveden sonra Yukarı Batı Yakası'ndaki bir nörologun ofisindeyim, geniş alıcımız River Tate'in tavsiye ettiği bir doktor. Görünüşe göre, Dr. Moreau süperstar bir beyin kadını.

Kapüşonumu güneş gözlüklerimin üzerine çekiyorum. Tam olarak bir kılık değiştirme sayılmaz ama ofiste tanınmak ya da daha kötüsü videoya çekilmek istemiyorum. Zaten sakatlığım hakkında yeterince konuşuluyor.

Resepsiyon görevlisi lüks bir muayene odasının kapısını açarken gülümsüyor. "Burası VIP odamız Bay Harlan. Dr. Moreau birazdan sizinle ilgilenecek."

Odada bir kanep ve iki deri sandalye var. Sehpanın üzerinde insan beyninin ölçekli bir modeli duruyor. Silikondan yapılmış, sallanıyor.

"Lütfen beynimi okşamayın Bay Harlan," diyor ağır Fransız aksanlı bir ses.

Elini kurabiye kavanozuna sokmuş bir çocuk gibi elimi modelden çekiyorum ve kısa beyaz saçlı, minyon bir kadın görmek için arkamı dönüyorum. Küçük tel gözlükleri zeki mavi gözlerini çerçeveleyiyor. Sırtını hafifçe eğmiş ama bu bana doğru aceleyle gelmesini engellemiyor.

Güneş gözlüklerimi çıkarıp cebime sokuyorum. Onun yanında kendimi dev gibi hissediyorum. "Üzgünüm, ben ..."

"Ben Dr. Moreau," diyerek sözümü kesiyor ve gevşek bilekli elini uzatıyor.

Sallamalı mıyım yoksa öpmeli miyim? Parmaklarını garip bir şekilde kucaklıyorum. Sandalyelerden birine oturuyor.

Diğer sandalyeye bakıyorum ve sonra tekrar kanepeye dönüyorum. "Oraya mı oturayım, buraya mı, yoksa ..."

"Sadece otur. Bir kanep ve var ama bu terapi değil."

Evet, hanımefendi. Ben kanepeyi alıyorum çünkü daha büyük ve benim ondan daha çok odaya ihtiyacım var.

Dizüstü bilgisayarını açtı. "En son çizelgelerinizi ve taramalarınızı inceledim. Şehirdeki en iyi nöroloji uzmanlarından bazılarını gördünüz. Ayrıca

Bir iptalden sonra bugün size yer ayırmayı başardık. Şanslısınız. Bazı insanlar aylarca bekler. Ben, ne derler, biraz alışılmışın dışındayım ama zekiyim. Aklımdan geçeni söylerim ve sizden de bunu yapmanızı beklerim. Şimdi. Neden beni gördün?"

Ellerimi birbirine kenetliyorum, omuzlarımdaki gerginlik seğirmeme neden oluyor. "Takımım futbol oynamama izin verdi ama ikinci bir görüş almak istiyorum."

Dar uç koçu Marlon bana haberi bir hafta önce, Brody ve Cas ile antrenman yaparken verdi. Minnettarlıktan neredeyse ağlayacaktım. Aklanmak umabileceğim en iyi haberdi ama o gece şüphelerim ve rüyalarım ortaya çıktı.

Başını sallıyor. "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Son görüşleri nedir, sizin sözlerinizle?"

"Beyin sarsıntısından sonra iyileştiğimi."

"Oynamayı çok istiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki," diyorum, ona ihtiyatla bakarak.

Çenesine vuruyor. "Sakatlığını televizyonda gördüm. Sana para ; takımının kaybedeceğine bahse girdim. Kaybetmedin."

Kafamın arkasında bir kızgınlık vızıldıyor ama onu bastırıyorum.

Tabletine bakıyor ve hızlıca bir not yazıyor. "Görüyorum ki duyarsız yorumum sizi pek rahatsız etmemiş."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Herkes hayranı değil." "Artık daha kolay öfkelendiğinizizi söyleyebilir misiniz?"

Pek sayılmaz. Yani, elbette, bir süre Kian'a vurmak istemiştim, ama yine de yapardım. "Hayır."

"Güzel. Bu çok iyi. Bunu sevdim. Şimdi devam edin. Bana yaşadığınız fiziksel sorunları anlatın."

"Çoğunlukla baş ağrısı ve baş dönmesi. Kullandığım ağrı kesici ilaçları bıraktım, çoğunlukla Tylenol kullanıyorum ve spor yapıyorum. Harika hissediyorum." Çöldeki lokantada başım ağrıdığından beri tek bir belirti bile yaşamadım.

"Sporcular arasında çok yaygın olan sarsıntı sonrası sendromu teşhisi konduğunu görüyorum."

"Duvara bir delik açasım geldi," diyorum acımasızca. "Bunu benim ofisimde yapma. Peki ya kalbin?"

"Tüm testlerimi geçti. Hiç sorun yaşamadım."

Hızlı hızlı yazıyor. "Sahadaki kalp sorununuzun beyninize gelen şiddetli çarpışmadan kaynaklandığından şüpheleniyorum."

Çekiniyorum. "Ben 'şiddet' demezdim."

Beni şaşırtarak ayağa kalkıyor, masanın üzerindeki beyin modelini alıyor ve sehpa çarpıyor. Korkunç bir şapırtı sesi çıkarıyor, dalgalar birkaç saniye boyunca silikon modelin içinde titreşiyor. "Bu senin Super Bowl'daki beynin."

"Doğru, ama kaskım vardı. NFL'deki koruyucu ekipmanlarımız tüm temas sporlarından daha iyi." Şakağıma vuruyorum. "Ve bir kafatasım var."

"Ben masanın üzerine beyin maketi fırlatan yaşlı bir kadınım ve sen üç yüz kiloluk bir yan hakem tarafından yere serildin. Bunun için tartışacak mıyız?"

Nefes veriyorum. "Tamam, anladım. Başımı sert çarptım."

Tekrar oturdu ve beni tepeden tırnağa inceledi. Kendimi mikroskop altındaki bir numune gibi hissediyorum. "Bana saçmalamayın Bay Harlan. Bu tür bir beyin sarsıntısının etkilerini bir yıldan fazla yaşayan insanlar gördüm. Ne kadar süreceğini bilemeyiz. Bugün başınızın ağrıdığına dair ağrınızın geçtiği anlamına gelmez."

Çenem titriyor. "Ben iyileştim."

Buruşuk bir parmağını bana doğrultuyor, gözleri keskin. "Yani beynin taramalarda iyi görünüyor. Oynamana izin verdiler. Büyük olay. Şimdiye kadar zaten bildiğin şeyler için bana ödeme yaptın. Sana başka ne konuda yardımcı olabilirim? Bana sorularınızı sorun, ben de acımasızca dürüst olayım."

Dehşet daha sıkı sarılıyor. "CTE, yani kronik travmatik ensefalopati konusunda endişeliyim."

Bakışlarını daraltıyor. "Diğer doktorlarınız CTE hakkında ne dedi?"

"Bana internetten uzak durmamı söylediler."

"Doğru. CTE tekrarlayan travmalardan kaynaklanan bir beyin hastalığıdır." Beyin maketini eline alıp sehpa üç kez vuruyor, her vuruşta içim cız ediyor. "Doktorlarınız haklı: Kaç sarsıntının CTE riskini artırdığına, hatta *şiddetinin* riski artırıp artırmayacağına dair belgelenmiş bir kanıt yok. Bu neden böyle?"

"Çünkü ölene kadar sizde olup olmadığını bilemezler."

Başını sallıyor. "CTE sadece otopsi ile teşhis edilebilir, bu nedenle veri toplamak zordur çünkü insanlar genellikle hayattayken otopsi yapılmasını istemezler. Bu yüzden elimizde iyi bir cevap yok."

Ayağa kalkıyor ve duvardaki iki beyin gösteren postere doğru ilerliyor. Beyinlerin etrafında mikroskobik resimler ve diyagramlara işaret eden küçük çizgiler var. Posterini işaret ediyor. "İki beyin

burada, biri iyi, biri CTE. MR'da hiçbir fark göremezsiniz, ikisi de iyi beyin." Parmağıyla havayı işaret ediyor. "*Ama* otopside küçük dilimler alır ve mikroskop altında bakarız."

Yüzümü buruşturuyorum, birçok sporcunun öldükten sonra bedenlerini bilime bağışladığının farkındayım.

CTE beyninin mikroskobik resimlerine işaret ediyor. "hücrelerin arasında ve çevresinde küçük siyah lekeler görüyoruz. Bu bölgeler artık çalışmıyor. Körelmişler. Ölmüşlerdir çünkü kan akışı yoktur ya da nörolojik yolları hasar görmüştür. Beyninizde bu siyah noktalardan çok sayıda olduğunda, farklı düşünürsünüz, bazen depresif, bazen öfkeli, bazen unutkan olursunuz. Belki de bu, büyük bir sarsıntı geçiren bir futbolcunun neden olduğu bir durumdur. Belki de bu, çok sayıda küçük sarsıntı geçiren bir futbolcunun neden olduğu bir durumdur. Bunu bilemeyiz."

Rolex'imi çeviriyorum, endişe dalgalanıyor.

Omuz silkiyor. "Kayıtlarda çok sayıda beyin sarsıntısı geçirmiş oyuncuların otopsileri var ve doktorlar CTE *görmüyor*. Öte yandan, Jonah Truman'ın hikayesini biliyor musunuz?"

Jonah tatildeyken bir teknenin arkasından düşerek öldü. "Atlanta'da top toplayıcıydı. Başına gelenler korkunçtu."

"Kaç yıl oynadı?"

"Çok uzun zaman olmadı, onunla sadece birkaç kez görüştüm."

Bileğini havada döndürüyor. "Dört yıl doğru cevap. Ne lisede, ne üniversitede ne de profesyonel kariyerinde belgelenmiş bir beyin sarsıntısı *geçirmedi*. Jonah'a çok fazla vurmadılar çünkü ayakları üzerinde çok hızlıydı. Otopsisinde CTE tespit edildi, evet çok küçüktü ama vardı. Kendisinde olduğunu asla bilmedi ya da muhtemelen hiçbir sorun hissetmedi. Yani doğru cevap şu: Kimse kaç sarsıntının kötü olacağını bilemez."

Berbat bir şey. "Peki ne tavsiyen var?"

Bakışları beni bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Atletik bir adam olduğunu söyleyebilirim. Egzersize ihtiyacın var. Kendini değerli hissetmeye ihtiyacın var. Dünyadaki en tehlikeli spor şaşırtıcıdır. Bisiklet. Sonra futbol ve hokey. Sırada basketbol ve beyzbol var. Size yüzmeyi denemenizi söyledim ama o zaman da kafanızı trampoline ya da havuzun dibine çarpabilirsiniz. Tüm sporlar sizi CTE'ye açık hale getirir, koşuya çıkmak bile. Kaldırımda ayağınız takılabilir ve kafanızı bir yangın musluğuna ya da sokak tabelasına çarpabilirsiniz. Çarpma. Beyin sarsıntısı. Olası travmatik beyin hasarı ya da TBI."

"Kahretsin."

"Evet, merde. Çok ama çok fazla bok var. Ama kendimizi yaralanmaktan korumak için bir deliğe saklanamayız, çünkü tüm yaşam bir risktir. Evden dışarı çıkarsınız ve bum, gökten düşen bir uzay istasyonu parçası yüzünden ölebilirsiniz."

"Pek olası değil."

"Her şey mümkün Bay Harlan. Şaka yapmayın."

"Üzgünüm." Bunun için geldim. Bana takım doktorları gibi çocuk eldivenleriyle davranmıyor.

Dr. Moreau dizüstü bilgisayarına bakarken "Kaydedilmiş sadece üç beyin sarsıntınız var" diye devam ediyor. "Çabuk öfkelenmiyorsunuz. Unutkan değilsiniz. Beyin taramalarınız normal. Semptomatik olsaydınız, o zaman hayır, iyileşmeniz gerekiyor derdim, ama baş ağrınız, baş dönmeniz olmadığını söylüyorsunuz, bu yüzden tamam, iyi, risk alın diyorum. Bu size kalmış bir şey. Beyzbolda bir deyiş vardır: Ayağınızı birinci kaleden çekmeden ikinci kaleyi çalamazsınız."

Nefesim hızlanıyor.

Futbol risk almaya değer.

Şimdiden kendimi formamın içinde, sahada, Jasper'ın topu bana verdiğini hayal ediyorum.

"Ama ben Tanrı *değilim*," diyor beni işaret ederken. "Hayatta sana ne olacağını bilmiyorum. Bu yüzden sadece gerçekleri söyleyebilirim. Gerçek şu ki, ciddi bir beyin sarsıntısı geçirdiniz Bay Harlan. Semptomatik olmasanız da şu anda CTE'nin başlangıcına sahip olabilirsiniz." Ellerini önünde kavuşturdu. "Bu son. Sorunuz var mı?"

Gözlerim kısa süreliğine kapandı. "Teşekkür . Ne kadar anlatamam."

Kaşlarını çatar. "Hayır, hayır, rahatlama. *Temkinli ol*. Korkun. Geleceği bilmiyorum, Bay Harlan. Bütün mesele bu. Bir doktor olarak, sizi bu sporu yapmanız konusunda uyarmalıyım. Beyninizin *içini* göremiyorum. Keşke görebilseydim, böylece size kesin bir cevap verebilirdim, ama bu imkansız. Bir sonraki vuruşunuz sonunuz olabilir."

"Evet, bunların hepsini yaşadım ama şans benden . Hayatımda sadece birkaç beyin sarsıntısı geçirdim."

"Jonah'ın sicilinde *hiçbir şey* yoktu Bay Harlan ve CTE hastasıydı."

Elbette, ama tedbirli davranıyor. Sporla ilgisi olmayan çoğu doktor sizi her zaman oynamamanız konusunda uyaracaktır.

İç çekiyor. "Hayat bir şans oyunudur. Bazıları kazanır, bazıları kaybeder. Umarım sen kazanırsın. Her neyse, bir dahaki sefere sana karşı bahse girmeyeceğime söz veriyorum."

Gülümsemem orantısız. "Doğru, bunun için teşekkürler. Aslında, eğer vaktiniz varsa, size başka sorularım da var. . ."

Başını sallıyor ve tekrar oturmamı işaret ediyor.

Yerleştikten sonra, başıma gelenleri hayal ettiğimi düşünmemesini umarak derin bir nefes alıyorum. "Sahadayken ve ben ... ölüyken ... bir şey oldu. Tünelin ucundaki bir ışık ya da filmlerde gördüğünüz türden dini bir deneyim gibi değildi. Garip ve tuhaftı. Psişik şeylerle ya da woo-woo bilimiyle ya da buna ne dersiniz deyin, ilgilenmiyorum ama ..."

"İlginç. Neydi o?"

"Hayaller, sanki asit almış gibiydim. Kardeşimi, ailemi, eskiden çıktığım bir kızı gördüm, ama geri kalanı, benden kaçan ya da rüyalarımın giren kısmı, bilmiyorum, farklıydı, neredeyse huzurluydu, sahip olabileceğim başka bir olası hayat gibiydi. Görüntüler bulanık ve yeterince konsantre onları görebilirim ama göremiyorum."

"Ah, çok garip. Bununla ilişkili bir his var mıydı? Cennet olduğunu mu düşündün?" Bana sırttı. "Cehennem mi?"

"Hayır, öyle bir şey değil, ama uyanmak istememe neden oldu, sanki geri dönmek zorundaymışım gibi, çünkü beni bekleyen biri varmış gibi..." İç çekiyorum. "Bunu açıklayamam. Sorum şu: Klinik olarak ölüyken bir şeyler görmek normal mi?"

Gözlüklerini indiriyor ve bana bakıyor. "Ölmüş pek çok insanla konuşmuyorum. Sen böyle özel birisin. Altın yıldız."

"Teşekkürler," diyorum kuru bir sesle.

"Bu benim çalışma alanım değil, ama bence beyninizin nefesi kesilmiş olabilir, tıpkı bir bilgisayarın kapanması gibi, ama kararmak yerine hayatınızdan görüntüler yanıp sönüyor. Bu olguya ÖYD ya da ölüme yakın deneyim diyoruz. Bunları yaşayan insanlar genellikle çocukluklarından sahneler gördüklerini söylerler, hatta anne karnına kadar geri giderler, ancak yine de bunu incelemek zordur çünkü bunun gerçekleştiği çok az insan vardır ve insanlara *inanmak* da zordur. Çoğumuz bunu göz ardı etmek istiyoruz çünkü imkansız görünüyor. Ama ben bilmiyorum. Bu insanlarla ortak olan iki şey var: genellikle kafa travması ya da kalp durmasından sonra gerçekleşiyor ve genellikle hayatta kalmak için acil tıbbi yardımın gerekli olduğu durumlarda ortaya çıkıyor."

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Dediğim gibi, burada terapi yok. Bu konu hakkında, bunu deneyimlediğini iddia eden insanlar hakkında birçok kitap bulacaksınız. Bunlar doğru mu? Bilmiyorum. Sen klinik olarak ölüyken neler olduğu konusunda tavsiyede bulunamam ama gördüğün şeyi gördüğüne inanıyorum. Bu oldu. Bu sizin deneyiminizdi. Bu geçerli. Öldükten sonra beyin ya da yaşam hakkında bilmediğimiz pek çok şey var. Bu daha yüksek bir bilinçten gelen bir işaret miydi yoksa beyninize oksijen gitmemesi miydi?" Omuz silkiyor. "Bilmiyorum ama tarif ettiğiniz bu huzuru sevdim. Bu da bir şeydir, değil mi?"

Olabilir.

Önemli hissettiriyor.

"Yakında seni arayıp kontrol etmek istiyorum. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Ayrıca, CTE hakkında bazı çalışmalar bulup sana göndereceğim."

Ne zaman isterse beni aramasını söyledim.

Daha sonra ofisinden çıktım, zihnim çalkalanıyordu. Beynime vurarak ödümü kopardı ama taramalarımda bir *sorun* yok.

Öfke sorunu yaşamıyorum.

Unutkan değilim.

Baş ağrılarım geçti.

Oynayabilecek kadar

iyiyim.

Telefonum oyun kurucumuz Jasper'dan gelen bir aramayla çalışıyor. "Ne oldu?

yukarı?"

"Neredesin?" diye sorar. "Kapının önündeyim. belki biraz fajita yeriz."

Gülümsüyorum. "Anladım. Artık komşu olduğumuza göre, sürekli benim evime uğrayacaksın."

Alaycı bir ses çıkarır. "Eğer şanslıysan. Herkes benden bir parça istiyor. Sen neden farklı olasan ki? Ayrıca, sen benim en iyi arkadaşımsın. Sen ve ben sahada şimşek gibiyiz, bebeğim. Sadece Tuck gibi olma ve evlenme. Beni terk etti ve artık onu hiç görmüyorum. Evlilik korkaklar içindir. Sen ve ben, sonuna kadar bekarız."

Tuck Avery Pythons'ın yıldız açık alıcısıydı, ama ben takıma takas edildiğimde emekli olmuştu.

"Ben ikinci tercih miyim?" Ben soruyorum. "Super Bowl'u kazandıktan sonra mı? Tuck'a arkadaşlık bileziği almışsın. Benimki nerede?"

"Siktir git. Ve sen de *uygun* birisin, bu yüzden büyük bir kafaya sahip olma.

Yakınlık arkadaşlık için iyidir. Evinde misin, değil misin?"

Onu kapımın önünde dolaşırken hayal ediyorum, kıvrıcık sarı saçları her yere yapışmış, öğle yemeği arkadaşı arıyor.

Jasper, Utah'ta birbirine sıkı sıkıya bağlı orta sınıf bir ailede büyüdü. Dört ablası onu çok sevdi ve ona büyük ilgi gösterdi. Noel'de tüm aile onun evinde kalmak için New York'a uçtu ve evi bir kış harikalar diyarı gibi göstermek için iki iç dekoratör tuttu. Her biri kendisi de dahil olmak üzere ailesindeki herkes için süslemelerle bezenmiş yedi Noel ağacı vardı. Onları her yere götürüyordu, hayvanat bahçesine, buz patenine, alışverişe. Brody ve Cas benim için çok meşgul olduklarında peşlerine takıldım ve kız kardeşlerinin ona değerli bir oyuncak bebek gibi davranmalarını, saçlarıyla oynamalarını ve aşırı büyümüş bir köpek yavrusu gibi özel ikramlarla beslemelerini izledim.

"Hiç yalnız kaldın mı, Kıymetli?" Ben soruyorum. "Her şeyi kendi başına mı yaparsın?"

"Ben çok değerliyim, bu yüzden lakap konusunda seninle tartışmayacağım. Ben sosyal bir hayvanım. İnsanları severim. İnsanlar da beni sever. Neredeyse bir süper starım. Çok seviliyorum."

"Demek dün geceki randevun çoktan eve gitti, ha? Onaylanmış hissetmeye mi ihtiyacın var?"

"Cidden, kes şu saçmalığı, midem gurulduyor. Bir şeyler atıştırmak istiyor musun, istemiyor musun? Kaçırdığın antrenmanımdan sonra açlıktan ölüyorum. Neredesin?"

Ofis binasından çıkıyorum, güneş gözlüklerimi takıyorum ve kapüşonumu tekrar yukarı kaldırıyorum. Başka bir doktora gittiğimi asla itiraf etmeyeceğim. Bu beni korkmuş gösterir. "Dışarı."

"Dışarısı nerede?"

Bir kahkaha attım. "Sen hiç pes etmez misin? Kuru temizlemecideyim." Birinin önünden geçiyorum.

"Ben saçmalık diyorum. Kıyafetleriniz size teslim ediliyor. Ne oluyor? ne oldu?"

Yaya geçidinde duruyorum, zihnim şu düşüncelerle uğulduyor Dr. Moreau ve tüm "eğer"ler. Bugün bana araba çarpabilir, soyulabilir ya da kansere yakalanabilirim. Kontrolüm dışında gerçekleşebilecek her şeyden ince bir korku duyuyorum, ama onu uzaklaştırıyorum.

Hayat yaşamaktır. Anın

tadını çıkarmaktır.

Ve futbolsuz bir dünya istemiyorum.

Bir çocuk gibi yüzümü güneşe doğru kaldırıyorum ve hafif bir esinti hissediyorum. Şehrin kokularını içime çekiyorum, çoğunlukla petrol ve asfalt, ama pencerelerde büyüyen ve kaldırım boyunca dikilen çiçeklerin ince kokusu da var.

Yeni. Taze. Yaram iyileşti. Dünya benim istirdiyem.

Adımlarımda hafiflikle yolun karşısına geçiyorum. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ama her şeyin üstesinden gelmeye hazırım.

Ve . . .

Vazgeçemeyeceğim başka bir şey, biri var.

Emmy Darling aradığım kişi. İçgüdülerim bunu biliyor. Belki dün gece çok zorba davrandım ama onu tekrar görmek yüzüme bir tokat gibi indi. Onunla ilgili bir şey... omurgamda dans eden bir hayalet gibi içime işliyor. Onu bir yerden tanıyorum.

Ne olursa olsun, yeni bir stratejinin zamanı geldi ve benim mükemmel bir fikrim var.

Telefona sarıldım. "Seninle yemek yemek isterdim ama avukatımı görmeye gidiyorum."

"Kahretsin, işte şimdi konuşmaya başladık. İşte demek istediğim bu. Paylaşmamız gerek. Sen ne yaptın? Benim de gelmemi ister misin? Ben senin yedeğin olurum."

"Hayır."

"Ne hakkında?"

Gökyüzüne bakıyorum ve kıkırdıyorum. Jasper meraklı bir orospu çocuğu. Her zaman kafasını ait olmadığı yerlere sokar ama kalbi altın gibidir.

"Geleceği planlıyorum."

Jasper sesini alçaltıyor. "Takas edilmeyeceksin, değil mi? Sikeyim. Eğer öyleyse, takımdan ayrılıyorum."

Gülüyorum. Asla gülmezdi. New York'ta ona tapılıyor.

"Hayır dostum, kötü haberi telefonda vermekten nefret ediyorum ama ..."

"Ne? Söyle bana!"

Sırıtiyorum. "Keşke yanında olsaydım çünkü yüzünü görmeyi gerçekten çok isterdim. Ben evleniyorum, Değerli. Sakın kızma. Bu bir noktada hepimizin başına gelir. Sonra görüşürüz."

Canlı bir küfür savurur ve "*Hayuuur*" diye bağırır.

Hâlâ gülümseyerek telefonu kapattım ve birkaç blok ötedeki avukatımın ofisine doğru yürümeye başladım.

Bölüm 9

EMMY

"Yerdeki kitapçı kadın, merhaba, dinliyor musun?" diyor arkamdan bir ses ve başımı kaldırıp baktığımda biri kahverengi saçlı, diğeri çilek sarısı iki genç kız görüyorum. Alt kattaki okuma alanında bırakılmış kitapları yeniden karıştırırken kelimenin tam anlamıyla yerdeyim. Sanırım kızlar daha önce dikkatimi çekmeye çalışmışlardı ama birkaç gün önce Graham'la buluştuğumdan beri aklım başka yerdeydi.

"Evet, nasıl yardımcı olabilirim?" Kırmızı elbisemin üzerindeki tozu temizliyorum. Siyah kadife yakalı ve önden düğmeli küçük retro bir elbise. Ne yazık ki, göğsümün olduğu yerde bir kahve lekesi ve file çorabımın tam diz kısmında bir delik var. Kahve bu sabah bir müşteriye servis yaparken oldu ve delik de dakikalar önce oluştu. Genelde kitapları yeniden kabuklandırmam ama üç çalışanımız eksildi.

Magic üstümdeki raftan başını uzatıyor. Gündük kuyruğu sallanıyor.

On beş yaşlarında, okul eteği, blazer ceket, diz altı çoraplar ve semer ayakkabılar giymiş çilek sarışını bir adım öne çıkıyor. "Merhaba, William Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*'inin imzalı bir kopyasını arıyoruz."

Küçük bir alkış yapıyorum. "Oh, vay canına. Bir tane bulursan lütfen bana söyle."

Kaşlarını çatıyor. "Sizde bunlardan yok mu? Her iyi kitapçıda vardır."

Nefes veriyorum, hayal kırıklığıyla değil, neşeyle. Bu kitapçı anları için *yaşıyorum*. Kızlar, hafıza şeridinde bir yolculuk zamanı. . .

"Şey," diyorum gülümseyerek. "bunu isteyen ilk öğrenci sen değilsin ama sana kötü haberlerim var."

"Elinde kalmadı mı?" diye soruyor diğer kız saçını savururken. "Lottie's Bookstore'a gitmemiz gerekiyor mu? Orada daha iyi kahve var."

Bu ne cüret?

"Sizi temin ederim, Manhattan'daki en iyi kitapçı biziz, ama kitabınıza dönelim. Shakespeare'in hiçbir kitapçada imzalı nüshası yok ve eğer olsaydı, yaklaşık altı ila yedi milyon dolar ederdi." Elim dramatik bir şekilde göğsümde duruyor. "Bir tanesine rastlamak için neler vermezdim."

Birbirlerine bakarlar, kafaları hala karışıktır, sonra neredeyse hep bir ağızdan "Ama öğretmenimiz bir tane almamızı söyledi" derler.

"Tamam. Beni takip edin." Onları üçüncü katın diğer tarafına, kurgu bölümüne götürürken arkamda sıraya giriyorlar, yüksek topuklu botlarım fayanslara vuruyor. "Bilginize: İmzalı ya da değil, el yazmalarının orijinal kopyaları yok. Altında adı yazılı bir beyit bile yok. Aslında, dünyada Shakespeare'in imzasını taşıyan sadece altı parça var ve bunların hiçbirisi oyunları ile ilgili değil. Vasiyetname ve senet gibi şeylerde var. Asıl çılgınca olan, durup bu imzanın yokluğunu düşündüğümüzde, kendimize şunu sormamız gerektiğidir: Ya bu oyunların yazarı o *değilse*? Şok edici, değil mi?"

"Ciddi misin? Buraya ders vermeye gelmedik," diyor çilek sarışını uzun ve mağdur bir iç çekişle.

Başımı salladım ve devam ettim. "İyi bir derse bayılırım. William Shakespeare hakkında bildiğimiz tek şey, onun sadece ilkokula gittiği, ailesinin okuma yazma bilmediği ve çocuklarının da öyle olduğu. Yani, böylesine etkileyici edebiyat eserleri yazmış bir adam neden kendi çocuklarını eğitmesin ki? Ve öldüğünde, insanlar oyunlarını izlemek için akın akın gelirken bile halk yas tutmadı. Bu çok şaşırtıcı."

"Şaşkın değilim. Henüz varmadık mı?" diyor içlerinden biri.

Devam ediyorum. "Neredeyse. Eğer komplolara meraklıysanız -ki öyleyim- bazıları aynı dönemin yazarı Christopher Marlowe'un gerçekten Shakespeare olduğuna inanıyor. Nasıl olduğunu sordunuz mu? Sormadım mı? Açıklamama izin verin. Marlowe din karşıtı eserleri nedeniyle hor görülüyordu ve on altıncı yüzyılın sonlarında neredeyse *herkes* dindardı. Teoriye göre Marlowe ani ölümünü -güya bir barda bıçaklanarak- uydurdu çünkü aynı zamanda Tudor sarayı için *casusluk* yapıyordu, ayrıca hakkında tutuklama emri vardı. Marlowe'un başı beladaydı. Sonra, *sözde* ölümünden iki hafta sonra, işte, William Shakespeare'in ilk eseri satışa çıkıyor. Bu nasıl merak uyandırıcı?"

"Shakespeare'e biraz ara vermelisin," diye mırıldanıyor içlerinden biri. "Doğru. Herkes kendi yoluna. 'Kendine karşı dürüst ol'" diyorum.

"Ne diyorsun sen?" diyor içlerinden biri.

Ona salladım. Artık bitti. O an geçti. Onlar alamadı

o.

"Her neyse, öğretmeniniz bunlardan bir tane almanızı istedi. Sadece bir normal kopya." Doğru rafı gösteriyorum ve raftan *Romeo ve Juliet*'in iki kitapğını alıp ellerine tutuşturuyorum. "Umarım bugün bir şeyler ğrenmişsinizdir. Oyunun tadını çıkarın. Mercutio benim favorim. Oh, ve gerçekten göz yaşartıcı."

Sırıtırıyorlar. "Nasıl bittiğini biliyoruz, kitapçı hanım. Ölürler."

"Ayrılık çok tatlı bir hüzdür." Ve bu sözlerle oradan uzaklaşıyorum ve Magic beni sıranın sonunda karşılıyor. *Ne samalıyordun sen?* Gözleri bunu *söylüyor*. Onu sevip merdivene doğru yöneliyorum, o da beni takip ediyor. Dairemize çok iyi uyum sağladı ve Londyn'in onu ilk gördüğünde yüzünde beliren ifade paha biçilemezdi. Saf şaşkınlık.

Anons sistemi açılır ve Babs'in sesi duyulur: "Emmy, bir krema sorunuz var. Emmy, *krema için* ana kata."

Krema mı? Sonra aklıma geldi ve inledim. Geçen ay kahve istasyonumuz devrildi ve büyük bir plastik vanilya kabı mermer döşemeye çarparak paramparça oldu. Yapışkan, şekerli beyaz şey her yere sızdı ve zemin günlerce gıcırdadı. Birden fazla temizlik gerekti.

Bakım dolabındaki büyük sarı kovaya ihtiyacım olacak. Asansöre atlayıp bodruma inerken ve onu alırken sihir beni takip ediyor. Ugh. Su bulanık ve değiştirilmemiş, bu yüzden yeniden dolduruyorum, paspası geri çekiyorum, asansöre geri biniyorum ve birinci kat için düğmeye basıyorum.

"Dikkat, Emmy, lütfen acele et! *Kremayı görmem* gerekiyor," diyor Babs hoparlörlerden.

"Seni ilk seferinde duymuştum," diye mırıldanıyorum paspas ve kovayı asansörden çıkarıp ana katımıza iterken.

Çok uzaklaşmadan bir adam beni yakalıyor. Daha yaşlı, belki elli yaşlarında. "Erotizm üzerine kitabınız var mı?" diye soruyor kızarak. "Bir arkadaşım için."

Babs burada olsaydı, onun elini sıkar, en sevdiklerini öper ve onunla birlikte seksi kitaplara doğru atlardı. Gülümserdim. "Tabii. İkinci katta, sağda. Kaçıramazsın."

Kovaya geri dönüyorum ve onu itmek için eğilmek yerine topuklarımdan biriyle itiyorum. Bu hareket kovanın ahşap sapının

paspası geriye savurup burnuma çarptı. Acıdan gözlerimden yaşlar boşanıyor. Temizlikçim olmamasının verdiği rahatsızlık daha da artıyor ve canlı bir şekilde lanet ediyorum.

Babs koşarak geldi. "Kaplumbağa gibi hareket ediyorsun. Neden yüzünü kırmaya çalışıyorsun? Yere su sıçratmışsın."

"Bu şeyi yuvarlamayı dene. Çok ağır ve tekerleklerinden biri yamuk." Paspası sıkıp dökülen suyun üzerine sürüyorum. "İşte oldu."

"Bunu yapmamalısın."

"Bakım elemanımız gelmedi. Bilin bakalım kim bütün gece burada temizlik yapacak? Sen ve ben." Kovayı bu kez paspasın sapından tutarak ileri itiyorum. Çeşni bölümüne ulaştığımızda o da bana ayak uyduruyor. "Krema nerede? Kremalı sodayı kastetmedin, değil mi?"

"Dökülen krema falan yok," diye tıslıyor. "Bu yüzden mi bu paspas kovanını yırtık pırtık bir kimsesiz gibi sürüklüyorsun?"

Sadece kitapseverler "yırtık pırtık" ve "kimsesiz" gibi kelimeler kullanır. "Babs. oluyor? Neden gözlerin sola kayıyor?"

"*Krem* rengi takım elbiseli Bay Ateşli burada. Hatırladın mı? Tatilden döndüğünde sana ondan bahsetmiştim. Pencerenin yanında. Sakın bakayım deme, yoksa ondan bahsettiğimizi anlar ve paspası itiyor olman yeterince kötü." Bana bıkkın bir bakış attı. "Seninle ne yapacağım ben?"

"Anons sistemi, yakışıklı erkekler için kişisel uyarı sisteminiz değildir."

"Öyle."

"Hayır, değil."

"Her neyse. Çok yakında bir önemi kalmayacak çünkü temelli kapatıyoruz. Bu o. Seni isteyen kişi."

"Tanrım, tıslamayı kes," diyorum. "Seni ilk seferinde anladım. Buraya gelen adamdı ve çok ateşliydi, falan filan. Nerede o?"

Gözleri o kadar sert dönüyor ki bir an için takma kirpiklerinin dökülebileceğini düşünüyorum. "Sana zaten söyledim. Vitrinin yanında. Çayını senin servis etmeni istedi."

Benden bir homurtu geliyor. Jane Austen okumaktan hoşlanıyorum ama çayınızı ben doldurmuyorum lordum. "Cesaret. Ben garson değilim. En azından burada değilim."

"Tamam, aslında 'Ona çayımı servis etmesini söyle' demedi, belki kulağa heyecanlı geldiği için o kısmı eklemiş olabilirim ama Emmy! O

seninle ilgileniyor. Sana söylüyorum: muhteşem gri gözlerinde bir parıltı var ve-

"Bekle. Gri mi? Fırtına bulutları gibi mi?"

"Daha çok bir kaşığın parlatılmış gümüşü gibi. Adamdan seks feromonları ve para damlıyor. Servet avcısı olduğundan değil ama şu anda tehlikeli bir durumdasın," diyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Ona senin hakkında bazı şeylerden bahsetmiş olabilirim, bu yüzden beni şimdiden affet, ama sen benim en iyi arkadaşımsın ve büyükannenini tanıyorum ve gerçek şu ki o da benim istediğimi isterdi, yani hayatında harika bir şey ve biri-"

"Dur. Ona ne söyledin?"

Gözleri parlıyor ve burnu bir tavşanınki gibi seğiriyor. Elindeki çörekten bir ısırık alıyor. "Ona ne kadar tatlı olduğunu söyledim, ki bu bugün doğru değil. Ayrıca ona aşkı aradığını da söyledim."

"Babs! Endişelenmiyorum! Endişelenmem gereken başka şeyler var."

Omuzları çöktü. "Biliyorum. Her şey dağılıyor. Dükkan kapanıyor. Her neyse. Seni bekliyor. Kendine çeki düzen ver ve paspas kovalarını köşeye bırak."

Magic bacaklarımın arasına dolanıyor ve bana *iyi misin* bakışı atıyor. Evet, tatlı kedi, havada gerçekten bir şeyler kaynıyor ve bu çay değil, arabasını havaalanına götürdüğüm ve sonra çalındığı için onunla evleneceğimi düşünen kibirli bir pislik. Ve evet, Lambo'sunu aldığım için büyük bir suçluluk ve pişmanlık duyuyorum, ama evlilik? Asla.

Bir elinde hamur işi tutan Babs, diğer eliyle Magic'i kucaklıyor ve ona sarılıyor. Ona, Terry'ye ve diğer çalışanlara bayılıyor gibi görünüyor.

"Ben Karanlıklar Prensi'ni besleyeceğim. Sen git onu gör-oh, yanında da ne olduğunu tam olarak anlayamadığım bir kadın var, o da var."

Elbisemi düzelterip kitapçının ön tarafına doğru ilerlerken mırıldanıyorum. Duvardaki aynaya bakıyorum ve burnumun Rudolph'a benzediğinden emin oluyorum. Mutlu Noeller.

İşte orada, bir dergiden fırlamış gibi görünüyor, üzerinde uzun kollu soluk mavi bir gömlek ve ince lacivert bir pantolon var. Koyu renk saçları yüzüne dökülmüş ve davetkâr dudakları şu anda arkadaşına gülümsüyor. Geniş omuzları ve ince bir bele doğru incelen göğsüyle birleştğinde muhteşem görünüyor.

Sarı bir elbise giymiş, saçları altın tokalarla iki yana taranmış minyon bir esmerle bir masada oturuyor.

Hafta içi için oldukça sık.

Babs heyecandan titreyerek yanıma kaydı. Magic'i rekor sürede beslemiş olmalı. "Soğukkanlı davran," dedi bana. "Romantizm sadece kitaplarda olur' diyerek onu kaçırma."

Kendimi çelikleştirerek derin bir nefes alıyorum. "Sanırım bu onun diğer olası sahte karısı..."

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Yani onu tanıyor musun? Yabancı biri değil mi?"

"Graham Harlan, futbol yıldızı, mega zengin, olası mafya ya da uluslararası sanat hırsızı."

"Ne?"

"Şaka yapıyorum. Bu sadece benim hayal gücüm."

Graham bakışlarımın sıcaklığını hissetmiş olmalı. Bana bakıyor ve kaşlarından birini çatıyor. Öyle görünüyor. *Seni burada görmek ne güzel. Gel de rakibinle tanış.*

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. En azından bugün makyaj yaptım: tamamen cilt kapatıcı, artı kanatlı eyeliner ve kıpkırmızı dudaklar. Elbisem de çok seksi. Biraz fazla kısa. Biraz fazla dar. Sadece mükemmel.

Belki küçük bir parçam kitapçıya uğramasını umuyordu. Pfft. Bir aşk ilgisine ihtiyacım yok, bu önemli bile değil, çünkü o sadece mantık evliliği teklif ediyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya niyetli bir şekilde masaya yaklaşıyorum.

Sanki hareketlerimi, ifadelerimi, *duygularımı* anlamaya çalışıyormuş gibi göz kapaklarını indirerek beni izliyor. Gözleri saçlarımın üzerinde geziniyor, dağınık topuzumu, yanaklarıma dolanan tutamları inceliyor ve dudaklarımda son bulduğunda gülümsemem duraksıyor.

Bakışları o kadar ağır ve samimi ki neredeyse nefes almayı unutuyorum. Bakışları yasaklanmalı.

Göğsümdeki kahve lekesini gördüğünde, içimdeki her şey masadan bir peçete alıp silmek için kaşınıyor, ama kalbim benim zevkime göre biraz fazla hızlı çarpıyor, dürtümü geri tutuyorum.

Hava neden onun etrafında daha canlı? Daha mı gevrek?

"Burası Marcelle'in yeri değil," diyorum onlara ulaştığımda hafifçe. "Burada garsonluk yapmıyorum; aslında kimse yapmıyor. Merhaba Graham."

Adam sadece başını sallıyor ama kadının yüzünde güzel bir gülümseme, bir heves belirliyor. Gözleri gece mavisi, dişleri küçük inciler gibi. Vay be, çok güzelmiş.

"Tabii ki hayır," diyor ve elini uzatıyor. "Merhaba, ben Mina. Babs vitrinler üzerinde ne kadar sıkı çalıştığınızdan bahsetti. Çok şirin."

"Sevimli" yavru kediler için kullanılan bir kelime. Pencerelerimiz muhteşem. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum elini bırakırken. "Yaz için yeni bir tane yaptıracağız. *Times gazetesi* tanıtım için gelecek." Duruyorum, bir an için kalıcı olarak kapandığımızı unuttuğumu fark ettiğimde içime bir ağırlık çöküyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Özür dilerim. Bu yanlış. Mağaza yakında kapanıyor. Bazen unutuyorum."

"Oh, bu hayal kırıklığı," diyor. "Buraya ilk kez geliyorum ve G uğramamız gerektiğini söylemişti."

Söylemiyorsun. Ne kadar ilginç.

Omuz silkiyor. "Wickham'daki evime yakın."

Ah, Wickham, Central Park'a bakan seçkin bir apartman kompleksi. Tabii ki orada yaşayacak. Onun için ne güzel.

Ona gizli bir gülümseme veriyor. "Az önce onun evinden geldik. Korkunç bir yer ve kesinlikle yenilenmesi gerekiyor. Aslında dev bir penis heykeli var." Gülüyor, tiz bir sesle. "Hiç gittin mi, Emmy?"

Hayır, ama onun arabasını çaldım. Rüya gibi sürüyor.

"Hayır," diyorum tatlı tatlı, sonra ona dönüp bir kaşımı kaldırıyorum. Bakışlarım, *onun mükemmel olduğunu* söylüyor.

"Teşekkürler," diye kuru bir şekilde cevap veriyor; o zaman telaşlanıyorum çünkü, merhaba, bir tür zihin bağlantımız mı var?

Graham, "Kayıtlara diye söylüyorum, taşındığımda heykel dairemdeydi," diyor. "Tıpkı tüylü halı ve garip çökük oturma odası gibi. Umarım biri yeniden dekore etmeme yardım edebilir." Bana bir kaşını kaldırıyor, ben görmezden geliyorum.

Mina gülüyor. "Kireç yeşili ve yere vidalanmış - penis yani. Gerçekten gidip görmelisiniz."

"Ne kadar eğlenceli," diye mırıldanıyorum. *Onun dairesini asla göremeyeceğim, Mina. Çünkü sen onunla evleneceksin, benimle değil.*

Müşteri gülümsememi takındım. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Mina. Tezgâhtaki kız siparişinizi almaktan memnuniyet duyacaktır. Lütfen pastalarımızdan birini deneyin. Şimdi izin vererseniz, işime dönmem gerekiyor."

Ben gitmeden önce Graham elimi tuttu. "Bir dakika bekle, Emmy. Lütfen," diye mırıldanıyor.

Oh. Titremeler üzerimde dans ediyor.

Ondan gelen bir "lütfen "e karşı koymak zor.

Mina bir kuğu zarafetiyle oturduğu yerden kalkıyor. "Ben size bir çörek ısmarlarken siz de sohbet edin. Ben nar çayını deneyeceğim. Sen de dener misin, G?"

"Elbette," diye cevap veriyor dalgınca, gözleri bende. "Teşekkürler, Mina."

Kadın tezgâha doğru süzülürken, adam "Biraz oturur musun?" diye sorar.

"Tamam." Elimi onun elinden kurtarıyorum ve oturuyorum.

"Teklifimi düşündün mü?" Bakışları yüzümde kalıyor.

Tek düşündüğüm bu. Cevap vermek yerine eğilip çenemi tutuyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Mina'yı seninle evlendirmek için elinde ne tutuyorsun?"

"Hiçbir şey. Bana tapıyor. Belli değil mi?"

"Yani romantik bir bakış açısı mı kullanacaksın? Aşk ve bağlılık mı?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor, yüzünde rahat bir gülümseme var. "Bana Brody'yi hatırlatıyorsun, sanki bütün kadınlar benden nefret ediyormuş gibi. Bu gerçekten doğru değil. Hayalimdeki arabayı çaldın ve şimdi de kalbimi kırıyorsun, Emmy."

"Bugün farklısın," diyorum. Daha yumuşak. Daha seksi. Daha rahat. Mina olmalı. "Neler oluyor? Bir kozun mu var? Polisler dışarıda beni mi bekliyor?"

Dudakları seğiriyor. "Hayal gücün çok güzel. Seni çalışırken izlemekten zevk alıyorum. Güzel elbise."

Düğmelerden biriyle oynadığımı ve gözlerinin beni takip ettiğini fark ettiğimde nefesim hızlanıyor.

Benim pozuma uymak için masaya doğru eğiliyor. "Mina'nın nişanlım olduğunu kim söyledi? Kiskandın mı?"

Mina, Graham için nar çayı getirdiğinde dişlerim birbirine vuruyor. Çayı ve kruvasanı Graham'ın önüne koyuyor, sonra da mağazada biraz dolaşacağını söylüyor.

Kafatasımın ortasında artık görmezden gelemeyeceğim bir ağrı sızlıyor ve şakağımı ovuyorum.

Kaşları aşağı doğru çekildi. "Baş ağrısı mı?"

"Hmm. Şimdiye kadar kaybolur sanıyordum ama daha da kötüleşiyor gibi görünüyor. Şu anda çok iyi bir konuşmacı olmadığım için özür dilerim."

Dağıtıcıdan bir peçete alıp bana uzattı. "Bir şey ama maskaran akıyor ve burnunun kenarı morarıyor. Neler oluyor?"

Gözlerimi sildim. "Burnumu paspasa çarptım. Hoşuna gitmiş olabilir." Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme geçiyor. "Kanamamasına çok şaşırdım."

"Benimle gel." Ayağa kalktı ve elini uzattı, ben de tereddütle elimi onun elinin içine koydum.

"mı istiyorsun? Neden?"

"Ben bir futbol oyuncusuyum. Sakatlıklarımı bilirim. Yapmamız gereken ilk şey üzerine biraz buz koymak ve kırık olmadığından emin olmak. Ayrıca beyin sarsıntısı geçirmediğinden de emin olmak istiyorum."

"Paspas sapından mı?"

"Bana güvenin, her şey mümkün, ayrıca burun darbeleri çok acıtıyor. Çocuklarla takılırken birkaç tane yedim. Mutfak nerede?"

"arkasında, sallanan kapıların arasından."

Tezgâhta gözleri fal taşı gibi açılmış bir Babs'in yanından geçerken elimi bırakmıyor, daha önce gelen genç kızları kontrol ediyor. Graham'a bakıp heyecanla ciyaklıyorlar, sonra alışverişlerini yapıp bize doğru koşuyorlar. İçlerinden biri Graham'ın kolunu tutuyor, Graham da elini çözüyor ve kıza özel zamanı olduğunu söylüyor.

"Bu çok sık oluyor mu?" Onları geride bırakırken soruyorum.

"Hmm, bunu bilmiyor olabilirsin ama ben ünlüyüm."

"Yüz maskenizi çeken oyuncu ceza aldı mı?" "Teknik olarak, savunma on beş yarda ceza alırdı, ama

Yine de gol çizgisini geçtiğim için fark etmedi" diyor. "Biz kazandık. Yüksek baskılı bir maçtı ve insanlar içgüdüleriyle tepki veriyor. Bazen mağara adamı sahada kontrolü ele alır."

Duruyorum, şaşkınlığım üzerimde titriyor. "Bekle. Onunla gerçekten empati mi kuruyorsun? Sana yaşattığı onca sorundan sonra bile mi?"

"Olanların olmasını istemediğine inanıyorum. Bu formayı giydiğimizde hepimizin aldığı bir risk. Aylardır benimle uğraştığı için kızgınım ama oynayabileceğim onaylandı. Bu sonbahar başlayacağım."

Kaşlarımı çattım. Kim olduğunu öğrendikten sonra, yaptığı müdahalenin videosunu birkaç kez izledim. Kolları ve bacakları birbirine dolanmış bir şekilde yere düşmüş, sonra herkes ayağa kalkarken o sahada yatıyordu. Hareket etmemiştii. Bir santim bile. Kalabalık sustu. Diğer takım dua etti. Sağlık görevlileri onu geri getirmek için defibrilatör kullanırken, takımı mahremiyet için etrafında bir duvar oluşturdu. Kalbimi normal ritmine döndürmek için ben de benzer bir şey yaptırmıştım.

Mutfağa giriyoruz ve ellerimiz birbirinden ayrılıyor. Çenemi yukarı kaldırarak yüzümü inceliyor. Şaşırtıcı derecede nazik parmaklarıyla burnumun üst kısmına dokunuyor. Endişesi yüz hatlarını çiziyor. "Bir kırık hissetmiyorum ve şekilsiz de görünmüyor. Gözlerin iyi görünüyor ama daha sonra morarabilir. Mide bulantısı ya da baş dönmesi hissediyor musun?"

"Hayır."

Ama kalbim aniden trampet gibi güm güm atmaya başladı.

Kahretsin, onun bu savunmasız yanını, ilgisini seviyorum. Doğru, kasları olan, görünüşte yenilmez bir adam ama kalbimi sıkıştıran bir nezaketi var.

Sarhoş edici kokuyor ve yüzlerimiz bu kadar yakınken, değişken gözlerinin köşelerindeki tüylü çizgileri fark ediyorum. Şakağında küçük bir yara izi görüyorum. Boğazındaki güçlü kasları, boynunun altında gördüğüm hafif siyah saç tozunu alıyorum. Göğsünde çok kıl olup olmadığını merak ediyorum. Zihnim dolaşıyor ve karnını hayal ediyorum, altılı ya da sekizli bir karnı olup olmadığını; sonra penisine dair düşüncelere dalıyorum - bir kavis var mı, hangi yöne bakıyor, sünnetli mi, boyu ve geniş omuzları kalın bir alete işaret ediyor mu ve kılların yayı ne renk olurdu -

Ve hayır. Benim bir kedim var.

"Evet, beyin sarsıntısı geçirdiğimi sanmıyorum," diyorum uzaklaşırken, kilitli bir torba alıp makineden buz dolduruyorum.

Paslanmaz çelik tezgâha yaslanarak çantayı yüzüme bastırıyorum, yanımdaki adama değil burnumun köprüsüne odaklanıyorum.

"Bana şu paspasla olan kavganı anlatsana. Kaybettin mi?"

"Dökülenleri temizlemek için kullandığımız kovayı iterken çarptım. Çalışanlarımızdan gelmedi, ben de ufak tefek işler yapıyorum."

"Ah."

Nefes alıyorum. Paspas olayı, mağazanın elden gittiğini hatırlatan bir başka şey. Midem tekrar çalkalanıyor. "Sanırım kapıdaki tabelayı gördünüz. Temelli kapatıyoruz. Çalışanlarımız başka iş aramak için işten kaçıyor. Büyükannem yıllarca burada çalıştı. Kardeşlerim ve ben , mutfakta yemek yedik, saklambaç oynadık ..." Sesim kesiliyor. Üst kattaki kadife kanepede aşık olduğum kişiyle ilk adımı bile attım.

Sadece geçmişten gelen, kalbime yazılmış anılar.

Düşünerek buz torbasını indiriyorum. O ve ben birbirimizi tanımıyoruz ama birlikte *bir şeyler* yaşadık. Babs'a içimi dökemem çünkü bana Alaska'da bir iş bulmak gibi işleri düzeltmeye çalışacaktır. Kardeşlerimle yapamam,

Çünkü Jane kendi sorunlarını yaşıyor ve Andrew zaten okulu bırakmanın eşiğinde. "Sanki dükkânı kaybetmek onun bir parçasının daha gitmesi demek. Çok yakında elimde hiçbir şey kalmayacak."

Göğsüm kabarıyor. "Bir de yaşadığım daire var. Büyükannem anneme yardım etmek için ikinci bir ipotek yaptırdı. Borçtan kurtulmak ve daha ucuz bir yerde yeni bir başlangıç yapmak için satmanın doğru olduğunu biliyorum ama büyükanneimin bizim için yaptığı onca fedakârlıktan sonra onu bırakmak çok zor, anlıyor musun? O benim annemdi."

"Özür dilerim," diyor usulca.

Ona zayıf bir gülümseme veriyorum. "İçimi döktüğüm için özür dilerim. Eminim Mina ile benimle alay etmek için ortaya çıkmamış olmayı dilerdin."

Uyuşmuş ellerimden buzu alıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Sözleri fısıltı yumuşaklığında. "O benim nişanlım değil. Bu pozisyon sadece senin için."

Nefesim kesildi.

Yüzünde deşifre edemediğim sayısız ifade uçuşuyor. "Sen olmalısın."

Elmas elmacık kemiklerine, çenesinin güzel hatlarına ve gözlerinin o derin, yoğun bakışla benimkilere bakmasına bakıyorum.

"Cevabım hayır. Evlenmek istemiyorum. Araba konusuna gelince... Bence sen beni affedecek türden bir insansın." Ona saldıran adamla empati . Belki bana da biraz anlayış gösterebilir.

Bana bakarken saniyeler geçiyor, yüzünde duygular uçuşuyor. Sonra dönüp mutfaktan çıktı ve beni orada bıraktı.

Kahretsin. İnledim. Belki de onu yanlış değerlendirdim ve polisi arıyor.

Mutfağın kapısı açılıp içeri girdiğinde başlıyorum, önümde durduğunda göğsü kabarak nefes veriyor. "Çileden çıkarıyorsun, biliyor musun?"

Yüzümü eğiyorum ve bir gülümsemeyi gizliyorum. " hoş geldin. Yani beni parmaklıkların arkasına koymayacaksınız?"

"Asla yapmazdım ve bunu sen de biliyorsun."

Koluna dokunuyorum ve bu hareket omurgamdan aşağı sıcak bir vızıltı gönderiyor. Kasları gergin ve sert. Elimi bırakıyorum. "Mina konusunda sana yardım etmeme izin ver. Ne ki? Belli ki senden hoşlanıyor. PencereLERimin 'şirin' olduğunu söylemiş olsa da çok tatlı biri."

İki eliyle yüzünü ovuşturuyor, ses tonu öfke dolu. "Tabii ki benden hoşlanıyor. O benim kuzenim. *Seninle* romantik bir şekilde ilgilendiğimi düşünüyor.

O benim kanat kadını olmak için geldi."

Gülümsememi daha fazla saklayamıyorum ve kıkırdıyorum. "Beni bir karar vermeye zorlamak için mi onu buraya sürükledin?"

"Evet." Gözleri kısıldı. "Ama seninleyken biraz daha ikna edici olmam gerekiyor."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Duyalım o zaman." "Bir itirafım var."

Karnım umutla zonkluyor. "Ne? Araban gayet iyi mi? Gönderdiğin fotoğraf sahte mi? Lütfen öyle olduğunu söyle."

"Hayır, enkaz halinde, tamamen hurda." Tüylerimi diken diken eden o sert bakışlarını üzerime diyor. "Kitapçıyı satın aldım."

Bir adım geri attım ve nefesim kesildi. "Nerede çalıştığımı öğrendin, sonra da altımdan halıyı çekip almaya karar verdin... ne için... intikam için mi? Hepsi aptal bir araba yüzünden mi?"

"Dört yüz bin dolarlık bir araba," diye homurdanıyor kollarını kavuştururken. "Bunu bir düşün, Emmy. Elbette kim olduğunu öğrenecektim, özellikle de Brody'nin seni tanıdığını öğrendiğimde. Seninle konuşmak için dükkâna geldim ve sen burada olmayınca, nasıl biri olduğunu öğrenmek için dükkân sahibine sorayım dedim, çünkü bilgimi dayandırabileceğim çok az şey vardı."

"Terry araba çaldığımı biliyor mu?" "Hayır."

Tanrıya şükür. O benim hiç sahip olmadığım amcam gibi. Jane ve Andrew'un böyle aptalca bir hata yaptığını bilmelerini asla istemiyorum. Onlar için bir rol model olmam gerekiyordu.

"Ama balıkçı teknesini gördüğümde emeklilik hakkında konuştuk ve dükkânı satın almakla ilgilenebileceğimi söyledim. Numaralarımızı değiş tokuş ettik ve ertesi gün onu aradım." Ellerini ceplerine soktu. "Gayrimenkule yatırım yapıyorum, Emmy. Organik olarak gelişti."

Başımı salladım. "Elinde koz olsun istedin. Araba konusunda suçlamada bulunmayacağını biliyordun, bu yüzden dükkânı satın aldın. Sen şeytani bir şeytansın."

"Burayı sadece senin sayende buldum. Bu işin ortak paydası sensin."

"Tüm bunların benim hatam olduğunu hatırlattığın için teşekkürler." Ona sırtımı döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor kolumu tutarken. "Bekle, çekip gitme. Sadece beni dinle."

Arkamı döndüm. "Ne?"

Ne diyeceğini bilemiyor, kaşlarını indiriyor, sonra ellerini kaldırıyor. "Tanrım! İyi. Kaldıraç istedim ve işe yaramadıysa yeniden satabilirdim."

"Ama onu bu kadar çok sevdiğimi nereden biliyordun?"

İç geçirdi. "Terry bir gün onu satın almak istediğinden bahsetmişti.

..."

Bu çok saçma. "Neden bu kadar gidiyorsun? Benim için mi?"

"Çünkü aklım sende," diye mırıldanıyor.

"Neden?" Ne düşündüğüne ipuçları bulmak için yüzüne bakıyorum.

Kendi içinde tartışır ve sonra şöyle der: "Evlenmek için acelem var ve Hoşuma giden başka bir seçenek yok. Brody sana bayılıyor. Sen ... güzelsin." Bakışlarını kaçırıp bir elini siyah saçlarında gezdirirken sözleri yumuşuyor. "Birlikte yaşamak için korkunç değilim. Yakında eğitim kampım var ve ben buralarda olmayacağım bile. Kitapçı dükkânı senin için bende *kalacak*. Brody zaten ona bir şey almamı istemiyor."

Umut bir işaret feneri gibi yanarken keskin bir nefes alıyorum.

Dükkânı elimde tutmak pek çok sorunu çözerdi. Büyükannemle ilgili anılarım hâlâ burada olacak ve aileme bakmaya devam edebilecektim.

Ama ne pahasına?

Aramızda *bir şeyler* olduğunu hissedebiliyorum. Kimya, kesinlikle. Sıcaklık, oh evet. Motelde arabasından indiği andan itibaren, onunla ilgili bir şey dikkatimi çekti.

Ama . . .

Ona bulaşmak istemiyorum. Kian'la yeterince şey yaşamadım mı? Hemen başka bir şeye atlamak istemiyorum, özellikle de heyecan verici hissettiren bir şeye.

Gri gözler benimkileri arıyor, tepkimi ölçmeye çalışıyor.

Yapmak istediğim şey kaçmak ve üzerimdeki büyüsunü bozmak ama bunun yerine olduğum yerde kalıyorum. Zihnim onun sözlerinin etrafında dönüyor, farklı senaryolar ve sonuçlar üretiyor.

"Profesyonel olacağız," diyor. "Evimde oda arkadaşı. Belki de arkadaşlar."

"Ne kadar süre için?"

"Birkaç ay, belki üç; emin değilim. Avukat mirası onaylayana kadar. Sonra da neden boşandığımıza dair bir hikaye uydururuz."

Yutkunuyorum, o yakınımıdayken kalbimin nasıl çarptığını hatırlıyorum. Belli ki böyle bir sorunu yok.

Peki dükkanı satın almak? Hiç anlamıyorum. Tabii, bunu koz olarak kullanabilir ama bu tamamen abartı olur. Neden başka birini bulmuyor? *Benimle ilgili istediği şey ne?*

"Boşandıktan sonra dükkana ne olacak?"

Yüzümü inceliyor. "Yemin burayı açık tutacak birine satacağım."

Boğazım düğümleniyor. İsteyebileceğim her şey var.

Tedirginlik artıyor.

Başımı sallıyorum. "Ya Yani, kolay olurdu ..." *Ona bağlanmak.*

Ki bu ihtiyacım olan son şey.

Bir an geçti, sonra:

"Anlıyorum."

"Ne?" Ellerimi kalçalarımın koydum.

"Bana aşık olmaktan endişeleniyorsun."

Alay ediyorum. "Tanrım. Lütfen. Bu düşündüğüm son şeydi. Beni bu egomanyak pislikten kurtar."

"Yapmayacaksın, söz veriyorum."

"Neden olmasın? Sadece neden böyle söylediğinizi merak ediyorum."

Yüzlerimiz yakınlaşana kadar eğilirken omuz silkiyor. Olgun kiraz ve deri kokusu havada uçuşuyor. Birkaç santim hareket etsem onu öpebilirim. Dudakları öpüşmek için mükemmel, yastık gibi.

"Etrafında asla çıkmayacak kadar sıkı bir zırh var ve bunu anlıyorum. Kian'a karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun. Haksız mıyım?"

Elbette Kian'a karşı bir *şeyler hissediyorum* ama Graham'a bunların tam olarak ne olduğunu açıklamıyorum. Umursamazca omuz silkiyorum. Bırak istediğine inansın.

"Peki ya sen? gereken eski bir kız arkadaşın var mı?"

Benden uzaklara bakarken çene çizgisi geriliyor, bu da bende sorunun ne olduğunu sorma isteği uyandırıyor. Boğazındaki güçlü kas sütunu hareket ediyor. "Bu konuda birbirimize benziyoruz. Ben birlikte olamadığım birini seviyorum."

İçime çekiyorum, içimi açıklanamaz bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

"Ne? Kimi?" "Fark etmez." Sanki mesafeye ihtiyacı varmış gibi benden uzaklaşıyor.

"İkimiz de gardımızı almış durumdayız. İkimiz de incindik. İkimiz de aşk ya da birbirimiz hakkında herhangi bir yanılsamaya sahip değiliz. Biz mükemmeliz. Yani anlaştık mı?" Bana baktı.

"Mağazadan ben mi sorumluyum?" Başını sallıyor.

"Kârlı hale getir."

"Zaten öyle, ama daha iyisini yapabilirim. Zam almam gerekecek. Ne de olsa karınızın Marcelle'de yarı zamanlı barmenlik yapmasını istemezsiniz, değil mi?"

Gözlerinde eğlence parıldıyor. "Hukuk fakültesini hiç düşündün mü?" "Hayır."

"Arayışını kaçırmış olabilirsin. Evet mi, hayır mı? Evet mi, hayır mı?"

Kitapçının sesleri, kalbimin hızla çarpması ve sık nefeslerimle boğuklaşarak kayboluyor.

"Merhaba. Beş dakika önce beni 'kitapçıda' yakalamıştın." En azından bir süre daha burada kalabilirim demek.

Birbirimize bakıyoruz, saniyeler geçip giderken etrafımızdaki havada bir ağırlık, boşlukta uğuldayan bir gerginlik var.

Belki de ikimiz de verdiğimiz kararın ağırlığını hissediyoruz.

Graham'ın arabasını çalarak Kian'dan kaçtığım o anı düşünüyorum.

O olmasaydı burada olmazdık. Ben ortak paydayım.

"Hmm, evet ... sadece ... sanırım yapmalıyım ..." Elini cebine atar ve kadife bir kutu çıkarır. Açıyor ve içinden bir yüzük çıkıyor. "Bu annemin en sevdiği yüzüktü. Antika bir yüzük ve eğer zevkinize uygun değilse başka bir şey alabiliriz."

Kenarları daha küçük elmaslarla çevrili kare şeklindeki tektaşla bakarken nefesim kesiliyor. "Bu ..." Çok güzel. Bir kızın isteyebileceği her şey.

Sol elimi tutuyor ve parmağında gezdiriyor.

"Parmağına uyuyor."

Elimdeki yüzüğü görünce midem bulanıyor. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Kelimeleri söylemelisin." Çoğunlukla ortamı yumuşatmak için şaka yapıyorum ama bir yanımda bunu arzuluyor. Tuhaf.

"Hangi kelimeler ... oh, anlıyorum. Gerçekten mi? Sen ciddisin. Neden?"

"İyi bir hikayeye ihtiyacımız olacak. Ne kadar gerçekçi olursa, o kadar gerçekçi." "Romantik olduğunu düşünmemiştim," diyor.

"Bir kız sadece etiket olmayan bir şey isteyemez mi?"

"Müstakbel kocanla böyle mi konuşuyorsun? Ayrıca elin titriyor."

"Sizinki de öyle, Bay Cream."

Kaşını kaldırıyor. "Bay Cream?"

Elimi ona doğru salladım. "Krem rengi bir takım giymişsin. Babs fark etti. Bu yüzden daha önce anons sisteminden bana 'krem durumu'ndan bahsetti."

Dudakları titriyor.

", yap şunu. Yüzüğü çıkar ve her şeye baştan başla."

"Hayatımın en zor evlenme teklifi..." diye homurdanırken yüzüğü çıkarıyor.

"Kaç tane yaptın?" "Kıskandım mı?"

"Hayır."

Boynunu ve omuzlarını yuvarlıyor. "Antrenmanım yüzünden biraz ağrım var. Yere yatmak çok zor. O kısmı atlayalım."

"Ah, anlıyorum, her zamanki gibi. Bir kadının önünde hiç diz çökmedin."

"Evet, sevgilim."

Onun bana oral seks yaptığını hayal ederken cinsel gerilim havada uçuşuyor.

Vücudum titrerken nefesim kesiliyor-

Hayır. Bir, benim bir kedim var. İki, bu sahte. Üç, yakala şu lanet şeyi, Emmy.

"Yüzün kızarmış Emmy," diyor göz kapaklarını indirerek.

Bileğimde takmadığım bir saat olup olmadığını kontrol ediyorum. "bak. Sanırım sonra görüşürüz-"

Homurdanıyor. "Pekala, pekala, alay etmeyi bırakacağım ve eğer gerçekten ısrar edersen, dizlerimin üzerine çökeceğim . . ."

"İstiyorum."

"Bu sözleri çok yakında söyleyeceksin."

"Mağazayı on dakika içinde kapatmam gerekiyor, Bay Cream."

Başını sallıyor. "'Bay Krem' deyince sanki bütün gün oturup mastürbasyon yapıyormuşum gibi anlaşıyorum."

Gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

Kitapçının mutfağında, bir torba buz ve lavabodaki kirli bulaşıkların arasında derin bir nefes vererek tek dizinin üzerine çöktü, anlam veremediğim bir bakışla bana baktı ve "Emmy, benimle evlenir misin?" dedi.

Başımı eğiyorum. "Robot gibi konuşuyorsun. Ben bir kadını. Biz aşığız. Sonsuza kadar birlikte olmamızı bekleyemezsin. İçine biraz ruh koy, biraz

Heyecan. Tenimin her santiminde karıncalanmalar hissetmek istiyorum. Bana biraz va-va-voom ver." Demek istediğimi anlatmak için omuzlarımı oynatıyorum.

"Aman Tanrım. Şeytani olan sensin. Kötü davranıyorsun."

Bir bastırıyorum. "Kabul , seninle uğraşmak hoşuma gidiyor. İnce derili olman benim sorunum değil. Evlenmek isteyen sensin, Creamy."

"Bunu söylediğinde tek gördüğüm dev bir sperm ya da mayonez yığını oluyor." Kıkırdıyorum.

"Kıkırdamayı kes."

"Heyecanlıyım! Bu büyük bir mesele, tamam mı? Tek dizinin üzerine çöküp telaşlanmayı bırakmalısın."

"Tanrım. Ben de gerginim." Üst dişleri alt dudağını çiğnemeye devam ediyor ve ne söyleyeceğini arıyormuş gibi gözlerini kaçırıyor. "Emmy, seni motelin balkonunda gördüğüm andan itibaren olağanüstü bir kadın olduğunu anladım. Önümüzdeki birkaç ayı seninle geçirmek istiyorum. Will'le. Seninle. Evlenir misin? Benimle."

Gerçekle çınlayan kelimeler havada asılı kalıyor ve anlar bir lastik bant gibi geriliyor. İfadesindeki sahte şefkat, gözlerindeki sahte umut parıltısı, sahte gülümsemesinin içimi ürpertmesi, hepsini hafızama kazıyorum.

"Pekâlâ," diyorum ve tam o sırada mutfak kapısı açılıyor ve Babs içeri dalıyor.

Bölüm 10

EMMY

"Emmy, böldüğüm için özür dilerim ama ailen burada ve kara rosto sevkiyatımız gelmedi ve bakım elemanı işten ayrıldığından beri temizlik yapmamız gerekiyor - burada neler oluyor?" Graham ayağa kalkıp pantolonunu fırçalarken Babs, "Burada neler oluyor?" diye soruyor.

Gözleri yuvalarından . "Bekle. Az önce nişanlandınız mı? Tam burada mı?

Hemen şimdi mi?"

"Um, evet?" Gülümsüyorum.

Beklediğim tepkiyi verdi. Elindeki keki düşürdü. Sonra yüzü sanki tüm dünya patlamış gibi buruşuyor, gözyaşları etrafa saçılıyor. Tüm vücuduyla Babs tarzında yuhalıyor.

İyice nefes alıp yüzünü sildikten sonra bana "Seni sürtük," dedi. "Onu çok az tanıyormuş gibi davranıyorsun ve tüm bunlar olurken . . . tebrikler!"

"Teşekkür ederim," diyorum kuru bir sesle.

"Ailemizin bir parçası olduğun için çok mutluyum!" diyor Graham'a, ileri atılıp ona ayı gibi sarılırken. Kadın Graham'ın yanaklarına birer öpücük kondurup onları pembeye boyarken Graham sendeleyerek geri çekiliyor.

Gözleri omuzlarının üzerinden benimkilerle buluşuyor ve ben de kendi gözlerimi kaldırıyorum. *Babs sadece Babs.*

Onu kolundan vurur. "Seni kurnaz tilki! Daha önce Emmy'yi sorduğunda çok umursamaz görünüyordun, onu tanıımıyormuş gibi davranıyordun. Bu ne zamandır devam ediyor? Bekle. Gizli bir bebek mi var? Lütfen evet de!"

"Hayır," diyorum inleyerek ve o da hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Bu sırada Graham tezgâha yaslanmış, rahat bir şekilde sırtıyor. Şeytan piyango kazanmış gibi gülümsüyor.

"Peki siz nasıl tanıştınız?" diye soruyor, gözleri sevinçle parlıyor.

"İşte bu bir hikâye. Bırakayım da Emmy anlatsın," diyor Graham ve ben de ona ters ters bakıyorum. *Gerçekten mi? Planın ne?*

Elimi tutuyor ve yüzüğe bakıyor. "Ama önce . . . Elmasları severim. Aşk ve bağlılığı sembolize ederler-"

Kapıdan girdiğinde ne söylediği kafama dank etti. Sözünü kestim. "Jane ve Andrew'un burada olduğunu mu söyledin?"

"Evet," diyor Babs yüzüğümü çıkarıp kendi parmağında denerken.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, tam da Andrew ve Jane mutfığa girerken.

İşte başlıyoruz.

Londyn beni gördüğünde ciyaklıyor. "E, e, e, e!"

Jane bana doğru gelirken kollarımı açarak "Merhaba aşkım," diye sesleniyorum. Onu bana uzatıyor ve dünya kendi eksenine otururken onu kendime doğru çekiyorum.

Andrew nar çayı almaya giderken telefonuna bakıyor, kendine bir fincan dolduruyor, bir kruvasan alıyor, sonra hızlıca zıplayarak tezgâha oturuyor. "Hey, Emmy, günün nasıl geçti?" diye mırıldanıyor bize bakmadan.

"Bilirsin işte, şu bu, her şeyler," diye cevap veriyorum.

Jane dolaptan bir kâse çıkarıyor ve mikrodalgada pişirilebilen makarna bebek mamasını karıştırıyor. "Geç saate kadar çalışacağını söylediğin için akşam yemeği için seninle burada buluşmayı düşündük. Zaten ocak da çalışmıyor." Bana nadir gülümsemelerinden birini veriyor. "Londyn caddenin karşısındaki dükkânı gördü ve senin adını sayıklamaya başladı."

"İyi kız. Nerede çalıştığımı biliyor." Burunlarımızı birbirine sürtüyorum. "Ve Magic'in buralarda bir yerde olduğunu biliyor."

Sanki bir işaretmiş gibi, kara kedi mutfakta belirir ve Andrew'un onun için bıraktığı bir parça ekmeğin üzerine atlar. Londyn ona laf atıyor ve o da onu izliyor. Dün gece onun yarım kuyruğunu biraz kavga etmişlerdi. Tısladı ve doğruca yatağıma koşup yorganın altına girdi.

Jane, birkaç metre ötede Babs ile konuşmakta olan Graham'ı fark edecek kadar duraklar.

Başını eğiyor. "Tanıdık geliyor. Yakışıklı. Kitapçılarınızdan biri mi?" diye soruyor.

"Hayır."

Mikrodalganın kapağını kapatır ve güç düğmesine basar. "Ve o ..."

Kendimi kelimeleri söylemeye zorlayamıyorum. "O benim ..."

"Nişanlım," diye mırıldanıyor Graham rahatlarken. Beni dinliyor olmalıydı.

Bir kolunu belime doladığında kelebekler karnımda çılgınca dans ediyor. Benden gergin bir kahkaha geliyor. "Vay canına, aynen böyle, onlara söyledin, tatlı tavşanım. Anlıyorum, tamam çocuklar, bu Graham ve az önce bana evlenme teklif etti. Harika değil mi?"

Cırcır böcekleri. Sessizlik, şok, hissedilebilir.

"Bence bu harika!" Babs diyor ki.

Ona doğru eğilerek, coşkulu bir ifade olduğunu umduğum bir ifadeyle bakıyorum. Diğer tarafımdaki Londyn ona dikkatle bakıyor. "Graham, bunlar Jane ve Andrew, küçük olan da Londyn, Jane'in kızı. Sana onlardan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Kız kardeşim bir model ve Andrew da New York Üniversitesi'ne gidiyor." Arayı kapatın. Bu Darling Ailesi 101.

"Merhaba, tanıştığımıza sevindim. Emmy hep sizden bahseder," derken Babs şok geçiren Jane'e hâlâ takmakta olduğu yüzüğü gösterir.

Andrew elindeki böreği yere bırakıyor ve gibi bize doğru yürüyor. Bakışlarını nişanlımın üzerinde gezdirirken gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrar bana. Sonra Graham'a.

Yüzünde komik bir ifade var. "Graham Harlan? Ne oluyor lan? Kız kardeşimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Ben buradayım ve dilimi kullanıyorum," diye tıslıyorum.

"Fu, fu, fu," diye ciyaklıyor Londyn kollarımda bir aşağı bir yukarı zıplarken.

"Bak ne yaptın," diyorum Andrew'a. "Ne zaman kötü bir kelime olduğunu biliyor."

Andrew yarı şaşkınlık, yarı huşu içinde bir kahkaha atar. "Ama ..." Bana bakıyor. "Ülkedeki en iyi sıkı uçla evleniyorsun. O All- Pro. Takımı Super Bowl'u kazandı."

"Beni bulduğu için şanslı. Benim küçük hırsızım," diyor Graham gözlerinde bir parıltıyla.

Burnuna vuruyorum. "*Kalbinden*, tatlı tavşanım." Babs gülümseyerek iç geçiriyor. "Oh bak, çok tatlılar."

Jane Londyn'i elimden aldı ve alaycı bir ses çıkardı. "Biriyle çıktığını bilmiyordum." Alt metin açık: *Kian'dan yeni ayrılmışsın! Ne oluyor lan?*

Mikrodalga'nın sesi beni cevap vermekten kurtardı. Babs çoktan mutfakta tuttuğumuz mama sandalyesini çıkardı ve Jane Londyn'i almak için harekete geçti

yerleşti.

"şey, görüyorsunuz ya..." Sesim nefes nefese. Elbette Golden Iguana'da kıcıımı yırttım ama yalan söylediğim kişi ailem.

"Vegas'ta tanıştık," diye bitiriyor Graham.

Andrew kaşlarını çatar. "Ama Vegas'a Kian için gittin. Bir düğüne gidiyordun."

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Doğru, tabii sonra her şey oldu ve neyse ki Graham beni Bellagio'nun dışında üzgün gördü. Daha önce Kian'ın beni götürdüğü bir etkinlikte tanışmıştık ve beni Lamborghini'siyle gezdirmeyi teklif etti."

"Arizona'ya taksiyle gittiğini söylemiştin," diyor Jane.

"Hmm, şey, Graham hakkında konuşmak istediğimden emin değildim çünkü

.. " Ben yarım , o bitiriyor.

"Çünkü çok yeni, neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi hissettirdi."

Jane sanki bir yalan arıyormuş gibi yüzüme bakıyor. "Yani bir futbolcudan diğerine mi geçtin?"

"Görünüşleri hoşuma mı gidiyor?"

Babs sırtıyor ve bana beşlik çakıyor. "Aynen kızım, aynen!"

Graham hikayeye devam ediyor. "şehir dışına çıkmak istiyordu. Arabamı yeni almıştım ve bir yolculuğa çıkmak istiyordum, bu yüzden ..."

"Arizona'ya gittik ve Golden Iguana adında bir yerde kaldık.

Burası akreplerle , değil mi tatlım?" Gülümsüyorum.

Omuz silkiyor. "Çok korkmuştun. Zavallı şey."

"şey. Birini öldürdüm."

Bilgece başını sallıyor, gözlerinin içi gülüyor. "Çok cesursun, sevgilim."

"Teşekkür ederim, tatlı tavşanım. Sen de öylesin," diyorum hayranlıkla.

"Ve?" Jane bize bakarak soruyor. "Başka ne var?"

Graham sırtıyor sonra: "Emmy en başından beri benim için deli oluyordu. göre, yıllardır bana aşık mış. Beni öpmek istediği için arabayı zor kullanıyordum. Motele vardık ve beni kiraz almaya gönderdi."

Kıkırdamaya zorlarken ona dirsek atıyorum. "Ne var? Kes şunu. Ayrıntıya girmene gerek yok. Temel olarak, yüzmeye gittik, bara baktık ve şampanya doldurduğumuz küçük bir benzin istasyonu vardı. Pek Four Seasons sayılmaz."

Babs elini kalbinin üzerine koyarak, "Bu bir Hallmark filmine benziyor," diyor.

Jane homurdanıyor. "O korkunç şeyleri neden seviyorsun?"

Babs burnunu çekiyor. "Belki tahmin edilebilirler ama ben mutlu sonları severim." Jane, "Gerçek hayatta herkes mutlu sona ulaşamıyor," diye yanıtlıyor.

"Emmy ve Graham öyle," diye karşılık verir Babs, Jane'in mutlu sonla biten aşk ilişkisine inanmamasına açıkça sinirlenmiştir. "Freddy ve benim harika bir evliliğimiz vardı ama çok erken aramızdan ayrıldı. Aynı şey büyükannen için de geçerli."

Jane'in yüzü gerilir. Birincisi, bu onun için tam bir şoktu ve ikincisi, erkek arkadaşı onu terk ettiğinden beri aşktan umudunu kesmişti. "Sonra o adam vardı, hatırladın mı sevgilim?" Graham görmezden gelerek Jane benden çok daha iyi. "Sahte Clint, ona taktığın küçük lakap. Sana asılmaya çalıştı, ben de kışkırdım, sonra aramıza girdin ve beni vahşi bir kadın gibi odaya çektin. Ona çok kötü zarar vermezdim. Sonuçta hapse girmek istemiyorum. Kullandığın kelime neydi? "Katliam" mı? Evet. Katliam yaratmamı istemedin."

"Sen kıskanç bir tipsin," diye cevap veriyorum tatlı bir şekilde.

"Bana tuhaf geliyor," diyor Jane, gözleri benden Graham'a kayarak. "Sanki durup dururken uyduruyormuşsun gibi. Ayrıca, sporu takip etmediği halde yıllardır sana nasıl aşık olduğunu anlamıyorum. Kesinlikle onun tarzı değil."

Graham göz kırpmıyor. "İster inanın ister , gerçek kurgudan daha gariptir. *Birisi* Lamborghini'ni mi çaldı-"

"Bu da iyi oldu, çünkü o arabaya ihtiyacın yoktu," diyerek sözünü kestim. "Çok benzin yakıyor ve çok pahalı. O kadar parayla başka neler yapabileceğini biliyor musun?"

Graham'ın eli saçlarımın altından enseme doğru kayıyor ve parmaklarını tenimde gezdiriyor. "Oh, ama umurumda değil. Ben sadece güzel şeyleri severim." Burnunu saçlarıma bastırıyor. "Senin gibi," diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum.

"Yani Kian onun telefonunu motele kadar takip ettiğinde sen de oradaydın?" Andrew Graham'a sorar.

Graham kardeşime döndü. "Evet. Onu havaalanına ben götürdüm." "Ama araban *çalındı*." diyor Andrew.

Gözlerimi deviriyorum. "Demek istediği bir Uber çağırıp benimle gelmesiydi. Yani, en başından beri eve uçmam planlanmıştı."

Andrew, Graham'ın elini tutup sıkarken hikayemizi kabullenmiş görünüyor ve ardından Graham New York'a takas edildiğinde nasıl heyecanlandığını anlatmaya devam ediyor.

Jane Londyn'e bir lokma peynirli makarna yediriyor. Gözlerini bir kişiden diğerine gezdiren ve muhtemelen küçük bir dahi olduğu için her şeyi anlayan Londyn, kaşığı kapıp kendisi yapıyor ve makarnayı yüzüne bulaştırıyor.

Ben ona gülüyorum, o da sırtarak mama sandalyesini tokatlıyor.

Ama Jane'in dikkati dağılmadı. "Yani Vegas'ta yeniden bir araya geldiniz, sonra çölde rastgele bir motele gittiniz, Clint adında bir adamla tartıştınız ve şimdi de nişanlandınız öyle mi? Özür dilerim. Tanıştığımıza sevindim Graham, ama Emmy, bu senin için normal değil."

Andrews uğultulu bir ses çıkarıyor. "Emmy tuhaf olabiliyor."

"Ne? Bana bir örnek ver," diyorum. "Ve unutma, seni küçük bir çocukken kendi ayak tırnaklarını ısırırken gördüm."

"İğrenç," diyor Babs öğürme sesi çıkarırken. "Bunun için sana bir kişisel gelişim kitabı bulabilirim."

"Şimdi yapmıyorum!" Beni işaret ediyor. "Emmy brokoliyi sadece düz olduğunda yer. Krep gibi olana kadar çatalınla eziyorsun, sonra ağzına atıyorsun. Karnabahar ve patates için de aynı şey geçerli. Yemeniz bir saat sürüyor." "Ağzımın üstünü gıcıklıyorlar," diyorum başımla Jane'i dürttüğümde.

"Jane dondurmasına biber koyuyor." Gözlerimi Andrew'a yöneltiyorum.

"Elimde çocukken yaptığın tuhaf şeylerin bir listesi var, o yüzden kapa çenenin."

"Ne gibi?" diye soruyor.

Jane sırtıyor. "Oh, şimdi yaptın, Tiny. *Annem* asla unutmaz."

"Birincisi, tuvalet kağıdını çikolataymış gibi yedin."

"En azından temizdi," diye mırıldanıyor.

"İki, Japon balığı Bubbles'ı da yedin. Küçük elini akvaryumun içine soktun ve ben seni durduramadan onu mideye indirdin."

Jane'in nefesi kesildi. "Bana Bubbles'ın kilo verdiği için farklı olduğunu söylemiştin!"

İç çektim. "Hayır, senin için yeni bir balık aldım

Jane." Başını sallıyor. "Ve bana hiç söylemedin?"

"Özür dilerim. Andrew çiğ balık yemeye bağımlı olduğu için Bubbles'ı her üç ayda bir saat gibi değiştirdim. Devam edeyim mi? Mağazanın çocuk reyonunda soyunup çırlıçıplak koştuğun zaman var-"

Elini kaldırdı. "Pekala. Yeterince dinledim. Sen tamamen normalsin. Yemin ederim."

"Brokoli onu tuhaf yapmaz ama ani bir evlilik yapar," diye karşılık veriyor Jane. "Graham'la tanıştığın olay neydi, Kian'la birlikte olduğun olay?"

Graham parmaklarını sıkıyor. "Bir hayır balosuydu."

Sonunda orijinal bir fikirle geldi.

Jane homurdanıyor. "Kian bir yardım balosunda. İmkânı yok. Önemsediği tek kişi kendisiydi."

Graham bir profesyonel gibi konuyu saptırır. "Kız kardeşin için endişelenmeni anlıyorum, özellikle de Kian'dan sonra, ama ona asla zarar vermem ..." Bana dönüyor ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "O çok değerli. Tam da hayallerindeki kadını bulmayı ummadığın bir anda, işte karşında duruyor. . ."

Sevimsiz. Gözlerimi sadece onun görebileceği şekilde deviriyorum.

Jane'in dudakları geriliyor, bakışları önce Graham'a sonra da bana yöneliyor. "Bu konularda bizi de bilgilendirirsen çok iyi olur, Emmy."

"Ani oldu, evet, biliyorum," diyorum, gerçeğe yakın durmaya karar vererek. "Graham'ın evlenme teklif etmesini beklemiyordum. Aslında"-dramatik bir şekilde iç çektim-"bana birkaç gün önce barda teklif etti. Ona düşünmem gerektiğini söyledim. Ve düşündüm de. Bu en iyi şey ..." *Bu özel durumdan çıkabilecek en iyi şey.*

Detayları çözene kadar dükkânı satın aldığını söylemekten çekiniyorum. Başka soruların ortaya çıkmasını istemiyorum.

Graham, gözleri biraz gergin ve çıkmaya hazırlanan birinin bakışıyla odayı tararken gülümsüyor. "Sizinle tanışmak harikaydı çocuklar ama gitmem gerekiyor. Eminim yakında hepinizle görüşeceğim."

"Şimdiden kaçıyor musun?" Jane öyle diyor. "Hiç şaşırmadım. Onun adamları asla uzun süre dayanamaz."

"Bu kadar tuhaf olma," diye mırıldanıyor Andrew ona.

Jane nefesinin altından "O bir yabancı," diye tıslıyor ama hepimiz onu duyuyoruz. Graham ve ben yürümeye devam ederken o da bana kapıya kadar eşlik ediyor.

"Bu düğün için bir tarih var mı?" Jane arkamızdan seslendi, sesi huysuzdu.

Bana şöyle bir baktı. "Mümkün olduğunca çabuk. Bir hafta diye düşünüyoruz."

Jane ellerini kalçalarına koyup başını sallarken keskin bir nefes alıyorum. "Hayatta olmaz. Bir elbisesi bile yok. Hiçbir şey hazırlamamış. Bu acele niye?"

Ona güven verici bir gülümseme veriyorum. "Her şey yoluna girecek. Hemen dönerim," diyorum mutfaktan çıkarken el sallayarak.

"Bir hafta mı?" Kapıdan çıkıp mağazaya girer girmez mırıldandım. "Deli misin sen?"

"Evet. Çabuk. Sen fikrini değiştirmeden önce. Ya da ben fikrimi değiştirmeden. Bunların hiçbiri beni mutlu etmiyor. Ve kız kardeşin bir pitbull."

"Bunu sorgulaması gerekiyor. Onu iyi yetiştirdim."

Mina mutfaktan çıktığımızı görüyor ve koşarak yanımıza geliyor. "İkinizin nereye gittiğini merak ettim. İkiniz de kağıt gibi solgunsunuz. Ne oldu?"

Vay be. Onu tamamen unutmuştum.

"Emmy'ye evlenme teklif ettim ve o da evet dedi." Yine robot sesi var.

"Bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum. Tebrikler!" Bize sarılırken yaşadığı şoku gizlemeye çalışıyor.

Sonunda, başımı sallayıp istemediğim ya da daha sonra hatırlamayacağım şeyler söyledikten sonra, çünkü tek *bir hafta*, onlara dükkânı kapatmam gerektiğini söylüyorum.

Önce onları dışarı çıkarıyorum ve gece havasını içime çekiyorum. Kalabalık kaldırımda insanlar koşuşturarak yanımızdan geçiyor. Mina bize akşam yemeği için bir arkadaşıyla buluşmaya gittiğini söylüyor ve sokakta sadece ben ve Graham kalıyoruz.

Yüzünü ovalıyor, onun gidişini izlerken gözleri yorgun. "Düşündüğümde daha zor oldu. Orada iyi iş çıkardın. Sen iyi misin?"

"Hayır. Aileme yalan söylemeyi sevmiyorum. İnsanlar yalan söylediğinde her şey dağılma eğilimindedir. Karmakarışık bir karmaşaya dönüşür."

"Bunu anlıyorum ama bir kişi bile evliliğimizin gerçek olmadığını söylerse, Brody'ye miras kalmayabilir. Üvey kardeşim Holden bir avukat ve şüphelenecektir. Kimseye söyleyemezsin, kardeşlerine bile. Bana söz verir misin?"

Başımı salladım.

"Eninde sonunda ailemle tanışmak ve onlara aşık olduğumuzu kanıtlamak zorunda kalacaksın ki bu benim dört gözle beklediğim bir şey değil." Çenemi yukarı kaldırıyor. "Burnun nasıl?"

"Sorun değil, bekle, bunlar calla lilyumları mı?" Vitrinin altındaki mağazanın tuğlalarına yaslanmış yaklaşık iki düzine çiçekten oluşan bir bukete doğru yürürken soruyorum. Onları elime alıyorum, parmaklarım krem-beyaz trompet şeklindeki güzel yaprakları okşuyor. Yaprakların ortasında minik çiçekleri olan sarı bir başak vardır. Tatlı ve narin bir koku yayılıyor ve

Büyükannem beni yıkadı. Tüm zambaklar arasında bunun en güzel kokulu, en zarif ve bulunması en zor olanı olduğunu söylerdi. Düğününde onları taşıdı. Cenazesinde de olmasını isterdi. Mark, büyükbabam, ona her ay bir buket alırdı. Ben doğmadan önce ölmüş ama yine de her ay zambak almış.

"Kime aitler? Bir kart var mı?"

Çiçekleri karıştırıyorum, göğsüme soğuk bir his yerleşiyor. "Hayır, ama Kian onları benim için bırakmış olmalı. Onların büyükannemin ve benim en sevdiklerim olduğunu biliyor. Ugh."

Buketi yere fırlatıyorum, Kian'a, bu sahte evliliğe ve aileme yalan söylemeye duyduğum öfke ve korku birbirine karışıyor. Jane bir şeyler döndüğünü biliyor ve ona gerçeği söylememekten nefret ediyorum.

Neden o lanet arabayı çaldım ki?

"Çok şey oldu, çok hızlı ..." Göğsüm hızla yükseliyor ve gözyaşlarım göz kapaklarımı dikeyyor. Kalp sorunlarım yüzünden stresten uzak durmam gerekiyor ama her şey olup biterken bu imkânsız gibi geliyor. "Duygusal olduğum için özür dilerim ama ..."

"Hey, Emmy .." Graham beni kucağına çekiyor ve ben de onun düşünüyorum. Bu aylardır yaşamadığım türden bir rahatlık. Endişelerim bir an için kayboluyor. Belki de bu çıkmazda birlikte olduğumuz içindir.

Kalbim sakinleşirken dakikalar geçiyor. Ne kadar süre böyle kaldığımızdan emin değilim ama sanki daha önce de buradaymışım gibi geliyor, yüzümü göğsüne yaslamışım gibi. Eli saçlarımın arasında usulca dolaşıyor.

Sonunda ayrıldığımızda, onun yakınlığının sıcaklığı devam ediyor.

Bana bakıyor, eli elbisemin yakasından başımın arkasına doğru kayıyor ve orada kafa derimi avuçluyor. "İyi misin?"

Başımı salladım.

Dağınık topuzumu çekiştirerek indiriyor, parmakları saçlarımın arasında geziniyor. Yüzümü yukarı kaldırırken "Çok güzel," diye mırıldanıyor. Dudaklarını dudaklarımla birleştiriyor, yumuşak, tereddütlü fırçalarla beni tadıyor.

Ellerim belinin etrafında kıvrılıyor ve şehvetli ağzı baskıyı derinleştiriyor. Dili benimkine karışıyor, okşuyor. Elinin sıcaklığını enseme ısıtıp sıkılaştırırken hissediyorum. Göğsünün çarpışını duyuyorum. Bir rüya gibi öpüyor ve Tanrım, eli kollarımda, dirseklerimde, kalçalarımda geziniyor. Her şeyi kokluyor ve hissediyorum, saçının ve teninin kokusunu, çene çizgisinin çiziklerini. Parmakları giriyor,

Dudakları alt tarafımı şefkatle emerken beni daha da yaklaştırıyor. Meme uçlarım sertleşiyor, ağrıyor. Elleri kıcımlı okşuyor, bacaklarımın arasında bir sıcaklık kıvılcımı çıkıyor. Onun içinde eriyorum.

Oh.

Bu his.

Sıcak.

Arzu.

Parmaklarım saçlarına dolanıyor, öpüşme şiddetlenirken onu daha da yakınına çekiyorum.

Boğazından gürleyen, muhtaç bir ses geliyor, beni teşvik eden bir ses.

Damarlarımda ateş yalıyor.

Aniden geri çekiliyor, alını benimkine yaslanırken ikimiz de derin derin nefes alıyoruz. Başparmağıyla yanağımı okşuyor ve kendini benden daha hızlı toparlıyor gibi görünüyor.

"Bu ailen içindi," diye fısıldıyor kulağıma. "Burunlarını pencerelere dayamışlar, bizi izliyorlar."

Demek bu yüzden beni öptü.

Acıtıyor. Acıtmamalı. Ben bir yere varmayan pek çok ilişki yaşamış sert bir kızım, bu da farklı olmamalı.

Yüzüne baktığımda sıkılmış bir ifade takınıyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, damarlarımda hâlâ yanan arzuyu itiyorum.

Ellerini pantolonunun içine sokuyor, çiçeklere bakarken yüz hatlarına sertlik yerleşiyor. "Ben Kian'la ilgileneceğim."

Kaskatı kesildim. "Ne? Hayır. Hayır. Hiçbir şey yapma."

Bunu çığnıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Neden olmasın? Ona aşık olduğun için mi?"

"Hayır. Çünkü bu sadece daha fazla soruna neden olur. Graham-"

"Henüz gitmene izin vermedi. Ve son zamanlarda birinin seni takip ettiğini düşünüyordun."

"Vegas'tan beri aşırı paranoyağım. Muhtemelen bir şey yoktur." "Bir şey olursa bana mesaj atmalı ya da aramalısn."

Başımı salladım. "Hiçbir şey olmayacak. Belki de bunları o göndermemiştir."

Çenesi titriyor ve bu konuda geri adım atmayacağını belirten bir bakışla beni mızraklıyor. "En sevdiğin çiçekler sihirli bir şekilde kitapçada beliriveriyor. Hiç sanmıyorum."

"Korumaya ihtiyacım yok."

İki elini saçlarında gezdiriyor. "Senin için sorumluluk alıyorum, Emmy. Kimse sana zarar vermeyecek."

"Çok kısa bir süre için benim sorumluluğumu üstleniyorsun. Biz rol yapıyoruz, unuttun mu? Ve bitecek. Bitecek."

Kaşlarını çatarak söyleyecek bir şey ararken elleri esniyor; sonra: "Seni boğduğunu düşünüyorum ve çok sinirleniyorum. O morluklar karanlıktı ve sen dehşete düşmüş olmalısın. Ellerindeki çizikleri gördüm, sen yapmış olmalısın. Allah kahretsin. Onu motelde dövmediğim için pişmanım." Burnu alevlendi. "Onda ne gördün ki?"

Gözlerimi kaçırıyorum, Kian'la beni nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Tanıdığım en iyi insanlardan bazıları kırık parçalara sahip ve genellikle onlara bir şekilde, bir arkadaş, bir sevgili olarak çekiliyorum. Belki de Kian'la işlerin çok ileri gitmesine izin vermemin bir nedeni de budur. Oadaki tehlikeyi hissettim, sadece yüzeyin altında kaynıyordu ve bir yanım onu düzeltmek istedi. Ama bazı yaralar çok derindir. İnsanlar kendi parçalarını toplamalı, onları yerine koymalı ve kendi başlarına devam etmelidir. Kian'ın bunu yapabileceğinden emin değilim.

Bir süredir kaygan bir zeminde ilerliyorduk ve bir yanım daha Vegas'a gitmeden bittiğimizi biliyordu. O ve ben yolumuza devam etmiştik. Telefon takibi ve iç çamaşırı sadece inancımı pekiştirdi; sonra dikkatimi dağıtmak için gidip bana evlenme teklif etmek zorunda kaldı ve kabul etmediğimde korkunç bir şekilde kendini kaybetti.

"Bana dokunduğu anda her şey bitmişti. Ailemi biliyor. Onunla bu yola giremeyeceğimi biliyor. Evet, ilk döndüğümde evime gelmişti ama o zamandan beri yüzünü göstermedi."

Gözleri gözlerimi arıyor ve nazıkçe şöyle diyor: "Sevindim. Ve sen güçlüsün, bunu görebiliyorum, kendi başının çaresine bakabilecek kadınsın, ama seni korumak *istiyorum*. İzin ver."

"Neden?"

Bana bıkkın bir bakış attı. "Bilmiyorum. Çünkü sen benim karım olacaksın."

Sonsuza kadar değil.

"Sadece bela aramaya gitme, Graham. Şiddet buna değmez. Güven bana, lütfen. Ben . İlk elden gördüm. Korkunç ve çirkin."

Adam inliyor, yüzünde anlayış beliriyor. "Elbette. Onu yakından gördün. Bunu anlıyorum ama bir daha sana dokunmasına asla izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Seni korumak için her hakka sahibim ve koruyacağım."

Ona cep numaramı verdim. Telefonumu aldı ve Brody'nin, kendisinin ve Jasper adında birinin numaralarını yazdı.

"Onunla ilgili bir şey olursa bizden biri buralarda olacak," diyor. "Aramaktan çekinmeyin."

Ellerini cebine sokup yön değiştiriyor. "Halka açılmamız gerekiyor. Bu gece reklamcımı arayacağım ve sosyal medyada bir duyuru ayarlayacaklar. Gerçek bir tarihe ihtiyacımız var. Çarşamba günü Borelli's'i düşünüyorum. Müsait misin?"

Ona evet diyorum ve gitmek için dönüyor, sonra yüzünü bana çevirip geriye doğru yürüyor. "Bir kediniz olduğunu duydum. Mutfaktaki o muydu?"

Başımı salladım. "Büyü. Ya da Stubs. Ya da Karanlıklar Prensi. Üçüne de cevap veriyor. Jane onu seviyor çünkü o bir fare avcısı. Andrew çoğunlukla onu görmezden geliyor. Londyn onun yeni oyuncağı olduğunu düşünüyor."

"Benim yanıma taşındığında onu geride bırakmak zorunda kalacaksın." "Magic ve ben bir çiftiz. O benim erkeğim."

"Ben senin adamınım," diyor.

Bunu bir kenara bırakıyorum. "Onlara mağazadan ne zaman bahsedebilirim?" "Müdür sensin. En iyi olduğunu düşündüğün zaman yap."

Gerçekler ortaya çıktıkça kalbim çarpıyor. Dükkân kalıyor. Ben kalıyorum. En iyi tarafı da, artık kontrolün tamamen bende olması. Terry'nin ilgilenmediği yeni fikirleri uygulayabilirim. İçimden bir heyecan geçiyor.

"Evlilik için gerekli hazırlıkları yapıp seni yarın arayacağım," diyor ve arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Ortadan kaybolduktan uzun süre sonra uzaklaşmasını izliyorum, zihnim Graham Harlan'ın tam olarak kim olduğuyla dönüyor. Ve onunla evli olmanın nasıl bir şey olacağını.

Kitapçıya dönüp bakıyorum, Jane hâlâ orada duruyor, kollarını kavuşturmuş, yüzünde gergin bir ifade var. Babs el sallıyor ve hâlâ parmağında olan nişan yüzüğümü işaret ediyor. Andrew kendinden geçmiş görünüyor ve sırtarak başparmağıyla beni onaylıyor.

Tamam. Sonunda için için içeri dönerken düzenli bir nefes alıyorum.

Bölüm 11

EMMY

Ertesi gün başım önümde mağazaya girdim. Buraya daha erken geldim ve dükkânı açtım, ancak çalışanlar gelip de yavaş olduğumuzu görünce Londyn için yazlık bebek kıyafetlerine bakmak üzere bir blok ötedeki ikinci el mağazasına gittim. Yürümeye başladığında giyebileceği sağlam bir çift sandalet ve pembe firfırlı bir mayo buldum. Babs'ın adımı söylediğini duyduğumda gülümsüyordum.

Rotunda'da duruyorum, çiçekler karşısında ağızım açık kalıyor. Buketler her yerde: merdivenlere çıkan basamaklarda, oturma alanlarında, masalarda, kasada, fırın kasasının üstünde, her köşeden taşıyor ve koridorlara dökülüyor. Güller, karanfiller, papatyalar, gardenyalar ve adını bile bilmediğim bir sürü çiçek mekânı canlı renklerle donatıyor. Mağazanın ortasında bir bahçeye adım atmak gibi. Tatlı kokular birbirine karışıyor ve güzel kokulu bir pus halinde etrafımı sarıyor.

"Ne oluyor be?" Bir dönüş yaparken nefesimin altında mırıldandım. Sadece yarım saatliğine gitmiştim. Teslimatçılardan biri yanımdan geçip merdivene bir vazo daha koyuyor, sonra da dışarı çıkıp minibüse yöneliyor.

İçlerinden birini kolundan tuttum, onlu yaşlarda genç bir adamdı. "Affedersiniz, bunları kim gönderdi?"

"Bunlar bir adamın nişanlısı için, Emmy."

"O benim."

Sırıttıyor. "Tebrikler. Bir minibüs daha geliyor hanımefendi. Gönderdiği notu Babs'e verdim."

Herkes Babs'i tanıyor gibi görünüyor. Adını çoktan öğrenmiş olmasına şaşırmadım.

"Başka bir minibüs olduğunu mu söylediniz?" Yüksek sesle soruyorum, sonra bir nefes alıp sakinleşiyorum. "Hayır. Sadece hayır. Burası zaten bir orman. Daha fazla çiçek alamayız. Müşteriler için yer lazım. Çalışmak için odaya ihtiyacım var."

Teslimatçı kıpırdanıyor. "Onları istemiyor musunuz?"

Kolumu mağazanın etrafında salladım. "Yeterince var. Sen ne düşünüyorsun?"

Bana orantısız bir sırıtiş attı. "Sanırım birileri senin için çıldırıyor olmalı."

Pek sayılmaz. Sadece bir noktaya değiniyor. Ve hepsi Kian bana calla lilyumları bıraktığı için.

Babs bana doğru koşuyor, elindeki beyaz zarfı sallarken var gücüyle gülümsüyor. "*Muhteşem* değiller mi? Kızım. O adama ne yaptın da bunları gönderdi? Çuvalın içinde bir kaplan olmalısın. Kükre!" Havayı tırmalıyor ve küçük bir kalça hareketi yapıyor.

Hay Allah. Teslimatçıya dönerken şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bana bir iyilik yap lütfen. Geri kalanını en yakın hastaneye götür ve ziyaretçisi olmayan hastalara vermelerini iste."

Kararsız görünüyor.

"Lütfen. Onlar benim çiçeklerim ve ben de bunu istiyorum."

Başını sallıyor ve telefon görüşmesi yapmak için benden uzaklaşıyor.

Babs somurtuyor. "Ne? almıyor musun? Deli misin sen?"

Adam seni seviyor. Sadece bilmeni istiyor." Bu doğru değil.

"Kafeinsiz çaya ihtiyacım var," diyorum mutfağa doğru giderken, o da peşimden geliyor.

"Notu istiyor musun?"

Elinden aldım ve yırtıp açtım.

Sevgilim,

Başka bir favori çiçeğe ihtiyacın var. Artık calla lilyum yok.

Gelecekteki kocan

Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

With what you spent on flowers, I could have bought a small car.

But not a Lamborghini. Did you pick a favorite yet?

No.

Then I'll send more tomorrow.

Bir kruvasan alıp ısırırken yüksek sesle inliyorum. Müstakbel kocam inatçı bir adam.

I sent the last of them to the hospital for the sick people. Flowers eventually wilt and die, and then I'll have a huge mess to clean up. I think you might be jealous of the secret flowers someone left me, Gönderiyorum.

Please. He's not worthy. Pick. A. Flower. Darling.

I've been called Darling my whole life. Is that going to be your nickname for me?

Yes. It suits you.

Okay, Creamy.

Which flower?

Mağazaya geri dönüyorum ve etrafa bakıyorum. Tezgâhın üzerinde gül ve şakayıklarla dolu pembe-turuncu büyük bir buket duruyor ve ipeksi yapraklarından birine dokunuyorum. İlâhi kokuyor.

Peonies, Ben de mesaj atarım.

Why?

Yazarken bu kez daha yüksek sesle inliyorum
They make me happy. I like their shape. Enough?

Peonies it is. See you soon.

Başımı sallayarak ofisime gidiyorum.

Öğleden sonra geç bir saatti ve Babs kafasını içeri uzattığında faturaları inceliyordum. Omuzları çökmüştü. Makyajı ağlamaktan dağılmıştı ve kirpiklerinden biri yoktu.

"Her şey yolunda mı?" Nazikçe sordum. Satış henüz kesinleşmemiş olsa da Terry bugün erken saatlerde ofisini boşalttı ve balığa gitmek için ayrıldı. Kendine gelemedi.

"Boş musun? Kız kardeşin burada."

Jane kapıdan gizlice girer. "Tabii ki öyle. Randevuya ihtiyacım yok. Hem dükkân neden çiçekçiye benziyor? Ön kapıdan zar zor girebildim."

"Evet, Graham'dan geliyorlar. Sorun değil, Babs. Teşekkür ederim," diyorum ona.

Babs burnunu çekerek başını sallar. "Pekâlâ. Hâlâ her elli dolarlık alışverişte bir buket hediye etmemi istiyor musunuz?"

"Evet," dedim. "Ve personele istediklerini eve götürebileceklerini söyle."

İç çekiyor. "Peki. İkinize de çay getireyim."

Ofisim bir kanepa, çalışma masam ve iki büyük dosya dolabıyla oldukça büyük. Jane kanepeye uzanıyor ve dekoratif bir yastık alıyor, parmakları köşelerindeki püsküllerin arasından geçiyor. Solgun ve kül rengi görünüyor, sanki iyi uyumamış gibi. Yine de, spor ayakkabısı ve eski püskü Clash tişörtüyle bile güzel olmayı başarıyor.

"Neler oluyor?" Sandalyeme geri yerleşerek soruyorum. Dün gece eve geldikten sonra benimle neredeyse hiç konuşmadı. Londyn'e birkaç kitap okudu, onu yatırdı ve sonra odasına gitti. Andrew ise beni ESPN'de futbol izlemeye zorladı. Görünüşe göre Graham'la evleneceksem, oyunu daha iyi kavramam gerekiyor.

Ellerine bakıyor. "Sadece seni görmek istedim. Ve konuşmak. Dün şirretlik ettim, sevimli, kız kardeş değil, çirkin, şirret bir şirretlik. Graham'a kaba davrandığım için özür dilerim. Sonuçta sen kendi başına bir insansın ama onu çok iyi tanımıyorum ve bu beni geriyor."

"Graham beklenmedik bir sürpriz oldu. Sen de tepki gösterdin." "Hmm, evet." Dudağını çiğniyor.

"Yani? Bana bir sürü çiçek gönderdi. Zengin biri. Daha kötüsünü de yapabilirdim." Endişeli olduğumu fark etmesin diye masamdaki kâğıtları karıştırıyorum.

"Bir an için onu unutalım."

"Tamam. Ne ?"

Gözlerinde uzaklara dalan bir bakış var. "Bu sabah uyandığımda geçmişti düşündüm. Küçükken bizi korumak için bizimle saklanma oyunları oynadığın zamanları hatırlıyor musun? Yani ben daha küçüktüm ama bizi güvenli yerlere götürdüğünü biliyordum."

Boğazım düğümleniyor. "Evet." Dolap, tavan arası, yatağın altı . . .

Elleri yastığın etrafında kenetlendi. "Bizimle komşunun kulübesine koştuğun geceyi hatırlıyorum. Hatırlamamın tek nedeni televizyonda *Charlotte's Web'in olmasıydı* ve ben de kaçırmak istememiştim."

"En sevdiğin kitap."

Gözleri bana doğru kayıyor. "Bu *bizim* favorimiz, sen, ben ve Andrew."

"Darling ailesinin bir arması olsaydı, bu bir domuz ve örümcek olurdu."

"Hikâyeyi bize defalarca okumanıza rağmen, hep şöyle düşünüyordum Wilbur'un gösteride öleceğini düşündüm ve sen bana ölmeyeceğini söyleyip durdun." Dudağı titriyor ve gözlerinde yaşlar parlıyor. "Sonra babam gözümüzün önünde anneme vurdu. Onlar yüzünden televizyonu göremiyordum ve sonra sen her zaman yaptığın şeyi yaptın - bizi odadan gizlice çıkardın ve yan taraftaki kulübeye gittin. Orası karanlık, soğuk ve benzin kokuyordu."

Oh, tatlı Jane. . .

Kalbim kırıldı.

"Bay Brenner çim biçme makinelerini orada tutuyordu," diyorum usulca.

"Bize bir yer açtınız, ya da belki zaten açılmıştı, ama bize bir şeyden yatak yaptınız..."

Neyse ki üzerinde hiç kilit bulunmayan ahşap kulübeyi hatırlarken kirpiklerim titriyor. "Damla bezleri, sanırım. Orada boya da saklıyordu."

Ondan alaycı bir ses geliyor. "Dışarı çıkarken bir şekilde doldurulmuş domuzumu kapmayı başarmıştın ve onu bana verip Wilbur'a sahip olduğumuz sürece sorun yaşamayacağımızı söylemiştin."

Başımı sallıyorum. Bu bizde bir gelenek başlattı. Domuz nereye saklanırsak oraya giderdi. Wilbur yanımızda olduğu sürece bizimle ilgilenirdi. O gün bugündür hâlâ yanımızda ve herhangi birimizin desteğe ihtiyacı olduğunda odamıza geliyor.

"Charlotte'tan, onun ne kadar bilge ve zeki olduğundan ve Wilbur'un hayatını nasıl kurtardığından bahsederken bize sımsıkı sarıldın. Kendini feda eden, sevdiklerine sadık bir arkadaştı. Wilbur'a hayatı ve hayatın değerini bilmeyi öğretti. Ona arkadaşlığı öğretti. Yıllarca bize bu hikayeyi anlatıp durdun." Bir damla gözyaşı kaçır ve yanağından aşağı süzülür. Aceleyle onu siler. "Sen benim Charlotte'umsun. Sen benim arkadaşımın, benim

sırdaşım, annem. Bryony bizi terk etti. Onu aklıma bile getirmiyorum, biliyorsun. O anılarımda bir hayalet gibi ve Gran'in bize yardım ettiğini biliyorum ama sen olmasaydın korkunç şeyler görebilirdim ve sen bizi bundan kurtardın."

Masamdan bir mendil alıp gözlerini kuruluyor. "Başka şeyler de biliyorum. Bizimle ilgilenmek için elinden geleni yaptığını, özellikle de büyükannem felç geçirdikten sonra. Her Okul Aile Birliği toplantısına geldin, Andrew'un her beyzbol maçına gittin ve bir yandan çalışıp kendi hayatını kurmaya çalışırken bir yandan da büyükanneme bakıcılık yaptın. Regl olmaya başladığımda, Andrew bademciklerini aldırduğunda, ikimiz de bitlendiğimizde yanımdaydın. Ortaokul dansında terk edildiğimde benimle birlikte ağladın. Neredeyse hiç kimseyle çıkmadın ve kalbinin fazla karışmasına izin vermedin. Belki bizim yüzümüzündür. Belki de ailelerimiz yüzünden. Seni hak etmiyorum, hak etmiyorum."

Nefesim kesiliyor. "Sen benim küçük Janie'msin. Senin için her şeyi yaparım."

"Bunu yapacağını biliyorum ve Londyn'den beri kendimde olmadığım için üzgünüm ama elimden geleni yapıyorum." İçinden titrek bir nefes geliyor. "Birkaç gün önce menajerimle görüştüm. Benim için hiçbir şeyi yok ve modellik işlerinin olmaması umurumda bile değil. Ben sadece ... istiyorum. Senin benim için olduğun kadar Londyn için de iyi olmak istiyorum. İyi bir anne olmak istiyorum. İyi seçimler yapmak istiyorum. Yeterince iyi olmadığımdan korkuyorum."

Yanaklarımdaki ıslaklığı hissedene kadar ağladığımın farkında bile değilim. "Seni seviyorum Jane ve sen harika bir annesin. Londyn'e gerçek, sağlam bir aile veriyorsun, bizim sahip olmadığımız bir şey. Bizden daha iyi bir başlangıç yapacak." Pişmanlık ağzımda acı bir tat bırakıyor. "O geceyi hatırladığın için çok üzgünüm. Sen ve Andrew'un o evde olanların çoğunu kaçırmış olmanızı umuyordum."

"Hayır, yapma. Lütfen. Kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Tüm hayatım boyunca seni izlediğimi bilmeni istiyorum. Bazen kendinin zararına olacak şekilde başkalarına verip duruyorsun." Duraksıyor. "Bu da beni Graham'a getiriyor. Dün gece onunla mutfakta bir şeyler ters gidiyordu. Belki başka kimse fark etmezdi ama ben senin yetiştirdiğin kızım. Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlarım. Ve ne zamandan beri herhangi bir erkeğe 'ballı tavşanım' diyorsun?" Gözleriyle beni mızraklıyor, aylardır görmediğim bir şiddetle. Bir yanım heyecanlanıyor ama diğer yanım tehlikeyi seziyor.

Ayağa kalktı ve yüzünde kararlı bir ifade belirterek ofisimde dolaşmaya başladı. "*Bir hafta içinde* onunla evlenmeyi kabul ettin ve ben bunun nedenini anlayamıyorum. Onu çok az tanıyorsun. Kian sana teklif etti ve sen onu bir yıldır tanıyorsun."

"Kian beni aldattı, takip etti ve boğdu."

"Biliyorum, biliyorum ve gittiğine sevindim ama mesele şu ki bana biriyle çıktığını bile söylemedin. Lütfen. Emmy. Bana olduğunu anlatmanı istiyorum. Bir şekilde kendini feda edip bilmem gerek.

..."

Parmağımdaki muhteşem elmasa bakıyorum ve ellerim kenetleniyor. Yalan söylemeden ona cevap verecek kelimeleri bulamıyorum.

"Kahvesini nasıl içiyor?" diye soruyor bana aniden.

Kekeliyorum. "Ben, şey ..."

"Yeterince hızlı değil. Doğum günü ne zaman ve bana doğru cevabı vermek zorundasın çünkü Google'da arattım."

bakarken midem bulanıyor. "Hiçbir fikrim yok," diye hayıflanarak itiraf ediyorum.

"Göbek adı ne?"

İçten içe inliyorum. Lanet olsun. Bir tutam saçı parmağımın etrafında döndürüyorum. "Graham ve ben, işin fiziksel kısmına takıldık ve küçük şeyler hakkında pek konuşmadık."

"Neden saçını büküyorsun? Hayır, buna cevap verme çünkü nedenini zaten biliyorum. Saçını sadece yalan söylerken büküyorsun."

Öfkelendim. "İstemiyorum."

"Biliyorsun anne." Sırıttıyor. "Bir şeylerin doğru olmadığını biliyordum. Graham'ı bu kadar özel kılan neydi ki benim güzel, nazik kız kardeşim onu tanımadan onunla evlendi?"

Gözlerim onunkilerle buluştu. "Jane-"

Kapı açıldığında duruyorum ve Babs çaylar ve yaban mersinli çöreklerle dolu bir tepsi getiriyor.

İkimize de bakıyor. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Bir kadeh votka? Terry'nin ofisinde biraz var."

Başımı salladım. "Hayır, biz iyiyiz."

"Emin misin?" Muhtemelen gözyaşlarımızın izlerini görmüştür. Jane ve ben başımızı salladık.

Babs kıpırdanıyor. "Komik bir şey duymak ister misin?"

"Elbette," diyorum. Benden ve Graham'dan uzaklaşmak için her şeyi yaparım.

"Az önce biri geldi ve kendini nasıl görünmez yapacağını anlatan bir kitap istedi."

Jane gözlerini kısar. ". O bir yetişkin miydi?"

Babs sırtıyor. "Oh evet, ve tamamen uçmuş. Kaçık ot gibi kokuyor. Ona *Görünmez Adam* diye bir kitabımız olduğunu söyledim ve görünmez bir bölümümüz olduğunu da söylemiş olabilirim ama onu kendi başına bulması gerekecek. Son gördüğümde ikinci kattaki tüm duvarları yokluyordu."

Bir süre sessizlik oluyor; sonra üçümüz birden kahkahalara boğuluyoruz. "Tanrım, buraya bayılıyorum," diyorum.

Babs'ın gözleri buğulanır. "Terry'nin gitmesinden nefret ediyorum ama alıcının dükkânı açık tutmasından memnunum. Bazı müşterilerden şikâyetçiyim ama yine de çok sevimliler ve günümü güzelleştiriyorlar, sadece tuvaletimize kaka yapmak için gelen adam hariç. Sanırım o kafası güzel adama gidip mağazanın görünmez kısmını aramayı bırakmasını söylemem gerekiyor." İç çekiyor. "Burada ikinizle oturup sohbet etmeyi gerçekten tercih ederdim, ama hala çalışanlarımız var."

Jane'in gözleri bana bakarken parlıyor. "Yardıma ihtiyacın mı?"

"Evet, lütfen," diyorum yalvaran bir sesle. Burada birkaç kez çalışmışlığı var.

Babs ciyaklıyor ve ellerini çırpıyor. "Bugün başlayabilir misin?" Jane, "Andrew birkaç saatliğine Londyn'e bakacak, o yüzden evet," diyor.

Babs iç geçirir. "İki Darling kardeş bir arada. Neredeyse iki mükemmel, özellikle de Graham mağazanın sahibi olduğu için-"

Gözlerinde geniş bir bakışla sözlerini yarıda kesiyor. "Oops. Özür dilerim, Emmy. Herkese duyurma zamanı gelene kadar bunu gizli tutmamı söylemiştin ama kız kardeşin olduğu için dükkânı satın aldığını bilmek isteyeceğini düşündüm."

Jane göz kırpmıyor. "Dur bir dakika. Dükkânı Graham *satın aldı*." Bana bakıyor, yüzümde cevap arıyor.

Kız kardeşim neden bu kadar inatçı olmak zorunda? "Satış gelecek hafta bitiyor."

Babs başını sallar. "Evet. Emmy için aldı."

"Aldı mı?" Jane yüzüme bakarak mırıldanıyor.

"Bize bir dakika izin verir misin, Babs?" Diyorum, o bana evet diyor ve mağazaya geri dönüyor.

Kapı kapanır kapanmaz Jane bana döndü. "Graham'la dükkânı satın aldığı için mi evleniyorsun? Neler oluyor?"

Nefes veriyorum, zihnim ona nasıl yalan söyleyeceğimle çalkalanıyor.

"Charlotte yardıma ihtiyacı olsa Wilbur'a söylerdi. Ben buradayım, Emmy. Her neyse, bunu omuzlamama izin ver. Lütfen. Lütfen. Bu yükü kaldıramam.

İçimde bir endişe var. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorum."

İki elimle yüzümü ovuşturuyorum ve inliyorum. ". Her şeyi açıklayacağım."

Bölüm 12

GRAHAM

Duştan yeni çıkmış bir şekilde antrenmandan çıkıyorum ve akşam havası ıslak başıma iyi geliyor. Güç koçumuz bu sabah kondisyonumdan şikâyet etti ve bunu en önemli önceliği haline getirdi. O tatmin olmadan önce stadyum merdivenlerini koşarken neredeyse kusuyordum.

Range Rover'ımın kilidini açmak için anahtarlarımı çıkarıyordum ki başımı kaldırdım ve çevremde dolaşan birini gördüm.

Hâlâ takım elbise giyiyor, belli ki ofisten gelmiş. Birkaç adım ötedeki otoparkta Mercedes'ini fark ettim. Arka kapıyı açıp spor çantamı içeri atıyorum. "Hey, baba."

Ellerini pantolonunun içine sokarak başını sallıyor. Altmışlı yaşlarının başında, saçları ağarmış, uzun boylu ve benim gibi yapılı. "Merhaba." Küçük bir gülümseme sunuyor, granit yüzü vakur. "Seni bu şekilde bulduğum için üzgünüm. Aramaya çalıştım ama açmadınız. Her zamanki gibi."

"Sanırım nişan duyurusunu gördün," diyorum arabaya yaslanıp kollarımı kavuştururken.

Önümde durmak için hareket etti. "Evet. Tebrikler. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sesi hevesli, neredeyse umutlu geliyor ama bunun bana verebileceği tüm hisleri bir kenara itiyorum. "Sivil bir tören yapacağız. Süslü bir şey değil."

"Davet edilecek miyim?" "Hayır."

Bunu bekliyormuş gibi karşılıyor ve yüz ifadesini gizleyerek başka tarafa bakıyor. "Seni doğum gününde de aradım ama geri dönmedin. Seni yemeğe çıkarmak istemiştin."

Otuzuncu yaş günüm iki hafta önceydi ve genellikle onunla akşam yemeği yerdim ama her şey olup bittiği için zamanım olmadı. "Özür dilerim. Bir süredir

sezon için forma girmekle meşgul. Jasper bana evinde bir parti verdi. Büyük bir şey değil." Jasper ve takımdan birkaç kişi daha geldi.

Yutkunuyor. "Annen sana hep çikolatalı Alman pastası yapardı."

Dudaklarım geriliyor. Konuyu ona getirdiğinde onu kabul etmeyi reddediyorum. Kıpırdanıyor. "Konuşmamız gereken bazı şeyler var." Saatimi kontrol ettim. "Şu anda gerçekten zamanım yok."

"Lütfen."

Uzun süre babama baktım. Nadiren uzlaşmaya yanaşan bir adamdır. Nefes veriyorum ve "İki dakika, tamam mı?" diyorum.

Sırtını dikleştiriyor, avukat moduna geçişini izlerken yüzünde sert bir ifade belirliyor. "Futbol oynayamazsın-"

Ellerimi havaya kaldırdım. "İki dakikanı unut. Bunun için zamanım yok."

Biraz daha yaklaştı. "Özür dilerim, özür dilerim. Başlamak için yanlış bir yoldu." Şakağını ovarken omuzları biraz düşüyor. "Lütfen, sadece senin için endişeleniyorum. Oynayarak kazanacağın hiçbir şey yok ve kaybedeceğin her şey var. Sana şimdi bir şey söylemezsem ... Ben sadece . . . Konuşma fırsatını kaçırmak istemiyorum. Hastanede konuştuk ama o zamandan beri seni neredeyse hiç görmedim."

Çenemde tikler var. Hastanedeydi. Brody'ye göre, sadece iki günde bir duş almak için çıkıyormuş.

"Harika gidiyorum. Taramalarım harika. Hayatım harika. Bir uzmana bile göründüm. Merak etmeyin."

Elleri kenetlenir. "Kalbini yeniden çalıştırmak zorunda kaldılar. Bunun benim için ne kadar korkunç olduğunun farkında mısın?"

"Her şeyden önce sağlıklıyım. Takım doktorları oynamamam için bir neden olmadığını söylüyor ve onların endişeleri sizinkilerden daha inandırıcı. Sakatlığım sizde stres yarattıysa özür dilerim. Gelecekte maçları izlemeyi bırakın."

Gözleri kısıldı. "Her maçı izliyorum. Seninle gurur duyuyorum. Başarınla. Sahada harikasın."

Çenemi ovuyorum. Evet, belki, ama o hiçbir zaman sporla ilgilenmedi. Hukuk fakültesine gitmemi istiyordu, ama benim istediğim bu değildi; ayrıca, zaten onun mezun olduğu okula giremezdim. "Teşekkürler."

"Her zaman senin yanında olamamış olabilirim ama bu sefer-"

Alay ederek sözünü kestim. Onunla bu konuya girmek istemiyordum ama o gitti ve başa çıkabileceğim tek şeyi söyledi. "Bizim için *hiç* orada olmadın."

Bir nefes üflüyor. "Biliyorum."

"Brody ve ben sırayla annemle oturduğumuzda onun depresyonundan korktuğumuz için endişelendiniz mi? Peki ya Brody ve ben daha onun için ağlamayı bırakmadan bizi yatılı okula gönderdiğinde? Endişelerinizi umursamamı beklemeniz yıllar önce buharlaştı."

Yere bakarken yüzü düşüyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Umursamadığımı mı? Benden gitmemi istediğinde yıkılmıştım. Gitmek *istemedim* ve sonra biz bunu düzeltmeden öldü."

Evet, bunu daha önce de duymuştum. "Onu aldattın. Önemli olan da bu."

"Korkunç bir hata yaptım. Bir kere. Hemen itiraf ettim. Anneni seviyordum Graham. Sen kayağa gitmeden hemen önce buluşmayı planlamıştık. Sonunda beni tekrar görecekti."

Gözleri doldu ve ben irkildim. Babamı ağlarken sadece annemin cenazesinde görmüştüm ama o günkü gözyaşları beni öfkelenlendirmişti.

Ama bugün göğsüm sıkışıyor ve anıların getirdiği duygularla savaşıyor başka tarafa bakıyorum. Kafam, klinik olarak ölüyken gördüğüm, onun bavalıyla bizden uzaklaştığı görüntülere geri dönüyor.

"Sonra Brody ve beni gönderdin. Bizi istemedin."

"Bu hayatımın en büyük ikinci hatasıydı. Annen benim yüzümden öldü. Bunu biliyorum. Eğer orada olsaydım, asla aldatmasaydım, o yalnız olmayacaktı. Bir avukat için zamanını işle doldurmak kolaydır ve ben başımı kaldırıp hayata dönme zamanının geldiğine karar verdiğimde, sen yıldız bir futbol oyuncusuydun. İkinizin de bana ihtiyacı yoktu."

Başımı salladım. "Bize yaşamayı öğrettin." "Ama yine de baba olmama izin vermiyorsun."

Çünkü annemin yaşadığı acıyı gördüm. Gözyaşlarını gördüm. Dağdan kayarak düştüğü gün oradaydım. *Onun* hatasının peşini bırakamam.

"Büyükanne'nin vasiyeti ne olacak? Brody evlilik payından mahrum kalacak. Madem baba olmak istiyorsun, neden sessiz kaldın?"

Başını eğiyor. "Ne yazık ki annem Brody'yi hariç tutan dileklerini yazmış. Yasal olarak, bu kesin ve kuru. Yapacak bir şeyim yoktu."

Bununla ne ilgisi var?"

Başımı salladım. "Bir şey söyleyebilirdin."

"Tabii ki Brody için kızgıyım. Ona para teklif ettim ama kabul etmedi." Nefes veriyor. "Buraya tartışmaya gelmedim. Duyurunuzu gördüm ve konuşabileceğimizi düşündüm. Duygularımı şimdi belli etmediğim için pişman olmak istemiyorum. O sahada tekrar incinmeni izlemek istemiyorum."

Futbol benim hayatım. Annem öldüğünde, bizi uzaklara gönderdiğinde yaşam desteği gibi sarıldığım şey.

Bir dakika boyunca ona bakıyorum, cevap vermek için içimde yeniden öfke oluşturmaya çalışıyorum ve geliyor, ama bir şey de pişmanlık tadı veriyor. Otuz yıllık hayatımda babamla yaptığımız ilk gerçek konuşma bu.

"Peki," diyorum isteksizce. "Seni görmek güzel."

Kaşları havaya kalktı. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. Aramızdaki şeyler mükemmel değil ama bunun *bir* anlamı var.

Beni avladığını. "Evet."

Beceriksizce omzuma vuruyor, sonra arabanın kapısını açmama izin vermek için yolumdan çekiliyor.

Yürümeye başlar ama döner. "Eğer düğüne davet edilmezsem, daha sonra brownstone'da bir buluşma düzenlemek istiyorum. Ne dersiniz? Brody yardım eder mi?"

Emmy'ye hava atmam gerekecek, bu yüzden planlarım için oldukça mükemmel. Ona sorun olmadığını söyleyip arabama biniyorum ve uzaklaşmasını izliyorum. Sessiz bir adam, sert ve kesinlikle karamsar. Tıpkı benim gibi. Ve bir daha ne evlendi ne de etrafımıza başka bir kadın getirdi. Belki bunun bir anlamı vardır, bilmiyorum.

Kapıyı kapattım ve gösterge panelindeki arama düğmesine bastım ve Brody için çalan hattı duydum.

"Selam, kardeşim. N?"

"Az önce babamla yaptığım konuşmaya inanamazsın. Ayrıca, evlendikten sonra bir parti planlamasına yardım etmeni istiyorum. Süslü bir şey olmasın. Sade ve basit. Onunla temasa geçebilir misin?"

"Hızlı hareket ediyorsun. Karıncalanıyorum. Seni bundan vazgeçiremeyeceğime emin misin?"

"Hayır. Emmy benimle evlenecek. Sen paranı alacaksın ve herkes mutlu olacak."

Telefonda bir sessizlik var.

"Ne?"

İnliyor. "Mutlu olmanı istiyorum. Senin."

"Futbol sezonu başlar başlamaz olacağım, kardeşim."

Bölüm 13

GRAHAM

Birkaç gece sonra Emmy için Range Rover'ın kapısını açtığımda gece havası beklentiyle yoğun hissediliyor. Dairesinin dışında beni bekliyor ve ne kadar güzel olduğunu görünce keskin bir nefes alıyorum.

Sert.

Seksi.

Ve çok, çok müsait değil.

Onu yaklaştırabileceğim bir seçenek yok.

Oraya gidemem.

Divina'yı kalbime davet ettim, ona tam erişim izni verdim ve o da

o.

O yara iyileşmedi. Hala yanan bir yara. Kimsenin yeni bir yara açmasına izin vermeyeceğim.

Ama, , onun güzelliğini takdir edebilirim ve ona bir kadın gibi bakabilirim. koca yapmalı. Koruma. Bir yuva. Ona yardım etmeme direnecek ama bir yanım Emmy'yi mutlu görmek istiyor. Bunu inkar edemem. Nedenini açıklayamam ama bu konuda içgüdülerime güveniyorum.

Kapısını açıyorum ve dikkatlice arabaya adım atıyor, uzun bacakları deri koltukları nazikçe sıyrıyor.

"Muhteşem görünüyorsun." Gözlerim onu yerken sözlerim boğuk ve derin.

"Oh. Teşekkürler. Saçımı Jane yaptı." Kırmızı elbisesine bakarken yanaklarında bir allık belirliyor. İpeksi, tek omuzlu, Grek tarzı, kalçalarını ve uyluklarını saran bir kumaş. Saçları süslü bir şekilde toplanmış ve yeşil gözleri koyu makyajla parlıyor.

Ben diğer taraftan giriyorum.

Başını sokağın aşağısındaki bir elektrik direğine doğru çeviriyor. "Orada bir adam var. Bu sabah işe giderken fotoğrafımı çekti ve döndüğümde buradaydı. Burada olduğu için endişelenmeli miyim?"

Gözlerimi kısarak, soğukkanlı görünmeye çalışan orta yaşlı adama bakıyorum. Başını öne eğmiş ama kamerayla oynarken birkaç dakikada bir bize bakıyor. "Holden'ın adamlarından biri olduğunu tahmin ediyorum. Aile hukuku firmasında birkaç özel dedektif çalışıyor. Nişan duyurusu da çoktan yapıldı."

Kaşlarını çatıyor. "Holden bizi mi kontrol ediyor?"

"Maalesef, evet. Yasal olduğumuzdan emin olmak için." "Neden bu kadar önemsiyor?"

"Çünkü kırk yaşımıza kadar ne ben ne de Brody evlenirsek, mirasımızı o alacak. Bu onun cebinde yirmi milyon, artı Noel yemeğindeyken bununla övünmesi demek."

Yüzünü buruşturuyor. "Ailenizin sesi

... ." "Korkunç mu?"

Gülüyor. "O kadar da kötü değilsin."

Gerçekten de güneş gibi parlıyor. Kızgın bir bakış taklidi yapıyorum. "Sanırım ona bir gösteri yapmamız gerekiyor, değil mi?"

Konsolun üzerinden ona doğru eğildiğimde hava yoğunlaşıyor. "Bir öpücük daha mı?" diye mırıldanıyor.

"Hmm." Yanağının kıvrımına dokunuyorum, parmaklarımı elbisesinin üstünde gezdiriyorum, gözlerim acıkıyor, sikim sertleşiyor.

"İtirazın yok mu?" Ben soruyorum.

"Hiç," diye nefes alıyor ve ben onu kendime çekiyorum, ağzım onunkini arıyor. Öpücük yumuşak ve yavaş, özlem dolu. Benim için, onun içindeki masumiyet, sert olduğunu bilsem de tatlılığı özlüyorum.

Ondan hoşlanıyorum.

Gerçek şu ki,
şehvet
duyuyorum. Onun
için.

Ama nazik davranıyorum, dilim dudaklarının kıvrımlarını ve çıkıntılarını izliyor, dudaklarını nazikçe ısıyor, parmaklarımı elbisesinin üzerinde gezdirirken, çakıllı meme uçlarını sıyrırken her nüans güçleniyor.

Dudaklarımızın saf günah ve duygularımı kendimden uzak tuttuğum sürece sorun yok, tamam, bunu yapabilirim, onu öpebilirim, kollarıma alabilirim ve onu becerebilirim-

Hayır.

Bu tehlikeli bir yol ve ben bu yolda ilerlemek istemiyorum.
Patikadan git! diye bağılıyor beynimin kertenkele tarafı.
Uzaklaşıyor, dudaklarına dokunurken kalın kirpikleri dalgalanıyor.
"Bakıyor muydu?" diye soruyor.
O tarafa bakmıyorum bile. Ona bakmakla meşguldüm.
"Eminim fotoğraf çekmiştir. Hadi gidelim buradan."
Bakışlarımı yoldan ayırmıyorum ama bu onun şekerli vanilya kokusunu içime çekmeme engel olmuyor. Sonra onu bir kenara itip futbol maçlarını düşünüyorum. Bu hafta antrenman için sahada olmanın ne kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Elbisesinin eteğiyle oynuyor ve ben bacaklarına bakıyorum.
Onun için bu sıcak çok rahatsız edici.
İstemiyorum.
İhtiyacım yok.
Bir ofis binasının park yerine girerken bu düşünceleri bir kenara itiyorum.
Emmy etrafına bakınıyor. "Burası neresi?"
"Daha önce bahsetmeliydim. Avukatımın ofisi, David.
Mesaiden sonra bizi bekliyor. Borelli'ye zamanında varacağız."
Kaşları biraz çatılır. "Pekâlâ. Neden buradayız?" "Prenup. Benim gibi bir adam evlilik sözleşmesi olmadan evlenmez."
Kalp şeklindeki yüzünde farkındalık belirir. "Ah, o milyonları korumalıyım. Hiç zengin olmadım, o yüzden bunu düşünmemiştim."
"Para insanı mutlu etmese de her şeyi kâğıda dökmek yapılacak en akıllıca şey," diyorum huysuzca, ellerim direksiyonda tempo tutuyor ve içindekileri okuduğunda tepkisinin ne olacağını merak ediyorum. Daha önce David'i aradım ve birkaç maddeyi ayarladım.
"Bu bir klişe ama bunu sadece parası olan insanlar söyler."
Asansöre bindiğimizde hala konuşuyorduk. Bana kitapçıdaki gününü anlatıyor. Görünüşe göre Babs, tabelada açıkça ticari mallara izin verilmediği yazmasına rağmen tuvalete bir kitap götürmekte ısrar eden bir müşteriyle tartışmış. Adam haftada birkaç kez tuvalete gidiyormuş ve her seferinde de parasını ödemediği bir kitapla geliyormuş. O gittikten sonra kitabı çöpe atmak zorunda kalıyordu. Ona kitap olmadan da kaka yapabileceğini söyledi ve o da IBS'müreккеp kokusuyla daha iyi olduğunu savundu. Sonunda kitabı daha sonra satın almayı kabul ettikten sonra tuvalete gitmesine izin verdi.

Doğru yerlerde kıkırdıyorum ama David'in ofisine varıp içeri girdiğimizde diken üstündeyim. Emmy'yi selamlıyor, onu deri bir koltuğa oturtuyor ve imzaladığım kâğıtları çıkarıyor.

Sayfaları birkaç dakika boyunca tarıyor, yüzündeki şaşkınlık giderek artıyor. "Tamam, . Gizlilik anlaşmasını anlıyorum, bunu konuşmuştuk ama bu evlilik öncesi anlaşma ..." Yeşil gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldiğinde, yüzümü ararken inanamıyordu. "Neler oluyor, Graham? Bunu konuşmuş olmalıydık."

Odanın içinde ondan olabildiğince uzakta, pencerenin yanında duruyorum. Kalbimin göğsümde attığını hissediyorum.

Çok rahatsız edici. Bana rüyamdaki kızı hatırlatıyor, sahada çalım yedikten sonra bana görünen kızı. Onu itiyorum.

"Sorun nedir? Miras geldiğinde ve boşanmamız kesinleştiğinde, bittiğine dair imzanı attığında, bir milyon dolar alacaksın, umarım dairenin ipoteğini ödemeye yeter - ya da ne istersen onu yaparsın."

"Bu kadar yeter. Graham. ." Boğazı kıpırdıyor. "Bu bir numara mı?" "Hayır."

Kekeliyor. "Dükkanı elinde tutmayı ve sadece onu elinde tutacak birine satmayı kabul ettin ve şimdi de bu. Benim için neden *bu kadar çok şey* yaptığını anlamıyorum."

"Gittiğinde mutlu olduğundan emin olmak için. Sonsuza dek sessizliğine ihtiyacım olacak, Emmy. Asla halka açılmazsın, yoksa mirası geri vermek zorunda kalırız."

Yavaşça başını sallıyor. "Tamam, anladım."

"Ayrıca, boşandıktan sonra gidecek bir yere ihtiyacın olacak. Bir eve ihtiyacın olacak. Boşanırsak ve senin hiçbir şeyin olmazsa insanlar ne düşünür? Bu sadece senin sessizliğine ilgili değil, görünüşüne de ilgili."

Kağıtları okurken yüzündeki ifadeyi gizlemek için yüzünü eğiyor. "Tüm bunlara en başından başlayabilirdin."

Ama bu, mortgage ödemelerinde sorun yaşadığını öğrenmeden önceydi.

İşimiz bittiğinde onun güvenli bir limanı, bir iniş noktası olsun istiyorum. Ve nedenini bile bilmiyorum. Belki de bana tarif edemeyeceğim bir şekilde tanıdık geldiği içindir. Her zerrem onunla ilgilenmek istiyor. Dizlerimin üzerine çöktüğüm an oldu. *Doğru* hissettirdi.

"Sadece kağıtları imzala, Emmy," diye mırıldandım.

Başını sallar. "Yapamam. Parayı Brody'ye spor salonu için bir yer almak için kullanabilecekken bana veriyorsun."

"Benden hediye istemeyen bir kadına hiç rastlamadım, tabii buna hediye denebilirse. Gelecekte vereceğim hizmetler için." Sırtımı ona döndüm, şehre bakarken ellerim sıkılaştı. "Mutlu olduğundan emin olmak sessizliğini garantiler. Sözleşmeyi bozarsan mahkemelik olursun ve ben de parayı geri alırım."

Penceredeki yansımadan onu izlerken, yüz incelerken yüklü bir sessizlik var. Kaşları aşağı çekilmiş ve dişleri alt dudağını kemiriyor. Düşüncesizce bir şey yapmayı düşündüğünde bu ifadeyi takınıyor. Beni odasına sürüklemek gibi, muhtemelen arabamı çalmadan önce de aynısı vardı ve kitapçının mutfağında ona "resmen" evlenme teklif ettiğimde de aynısını takmıştı.

Tatlı ağız.

Onun yanında kendime güvenmiyorum.

Çünkü bir parçam, hem de çok ciddi bir parçam, onun ... olup olmadığını merak etmeye başladı.

Hayır.

Futbol.

Futbol.

Futbol.

Ben de bunu istiyorum.

Ben pencereden dışarı bakarken, Emmy'yle evliliğe nasıl *katlanacağımı düşünürken*, o nefes vererek kağıtları imzalıyor.

Bölüm 14

EMMY

David'e veda edip asansöre geri dönüyoruz. Birkaç kişi daha biniyor, çoğu o gün için evlerine giden işçiler ve Graham ile ben arkaya itiliyoruz. Graham arkamda duruyor ve ben onun tıraş olmuş yüzü ve arkaya taranmış saçlarıyla ne kadar günahkâr bir şekilde lezzetli görüldüğünün farkındayım.

"İyi misin?" diye fısıldıyor kulağıma, çene çizgisi tenimin üzerinde geziniyor. "Hmm," diyorum başımı sallarken. Ki bu bir yalan. Sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Graham Harlan'ın tam olarak kim olduğunu. Marcelle'in evine girdiğinde hayal ettiğim kişi kesinlikle o değildi.

Asansör açılıyor ve daha fazla insan biniyor. Arka duvara yaslanıyor ve ben ona doğru kayıyorum, göğsünün sırtıma dokunuşu beni ısıtıyor. Ateşle oynamamalıyım ama karşı koyamıyorum.

Başparmağını ensemden yumuşak bir okşayışla gezdirdiğinde benden kısık bir nefes geliyor. Arzu dalgalanmaları canlanırken göğsüm yükseliyor. "Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum ama uzaklaşmıyorum.

"Evlilik sözleşmesi konusunda bana kızgın mısın?"

"Neden bu kadar cömert olduğunuzu anlamıyorum, özellikle de arabanızı aldıktan sonra."

"Seni affettim. Çocukken korkunç şeylerle nasıl başa çıktığın düşünüldüğünde yaptıkların anlaşılabilirdi. Kaçtın ve saklandın. Çocukluğunuzda yaşadığınız travma tepkinizi tetikledi. Geçmişte yaptığın ve seni her zaman kurtaran şeyi tekrarlıyordun. Anlıyorum. Geçmişim bana kimseye güvenmemeyi öğretti."

Asansördeki kadınlardan birinin gözlerini bize diktiğini fark ediyorum. Graham'a bakıyor, bir iki adım atıyor, sonra bana göz kırpmıyor.

Elleri beni sabitlemek için belimi sarıyor - yoksa beni tutmak için mi? Neredeyse bir dokunuş bile olmasa da nefesim kesiliyor.

"Şu anda için rol mü yapıyoruz?" Mırıldanıyorum. "Burada kimseyi tanımıyorum, o yüzden ..."

Ona erişim sağlamak için başımı yana eğiyorum ve dişleri boynumu ısırırken sessizce inliyor.

Ne yapıyorum
ben? Umurumda
mı?

Asansör aniden duruyor ve ben kapıya doğru yöneliyorum, ama o beni geri çekiyor. "Bizim kat değil," diye seksi bir sesle kulağıma gürliyor.

"Graham?" Yüzümü ona dönüp göğsümü onun göğsüne yaslayarak söylüyorum. Gergin kelekler midemde taklalar atıyor. Ellerimi güzel saçlarına doğru kaydırıp uçlarından çekiştiriyorum. "Nedir *bu*?"

Çünkü bu kesinlikle bir şey. Ve
sıcak.

"Emmy-"

Kapı birinci kata açılıyor ve adam kendini toparlıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Akşam yemeği rezervasyonumuz var," diyor soğukkanlılıkla.

Yaptığı şeyle şimdiki arasındaki tezat kalbimi titretiyor. Ruh hali değişti, alay etmekten iş yapmaya geçti. Arabasına geri dönüyoruz ve benim için kapıyı açıyor, bacaklarımı içeri kaydırırken beni izliyor.

Kendime küçük bir moral konuşması yapıyorum. Kediler, kediler, kediler. Erkek yok. Sikişmek hariç, ama tamam, neden Graham'ı beceremiyorum? Yani, iyi olurdu, tamamen iyi. Hafif ve esintili tutabilirdim ve kalbimin karışmasına izin vermezdim-

O arabaya bindiğinde düşüncelerim duruyor, marşa basmadan önce duraklıyorum.

İhtiyacım olan tek zaman bu. Kravatını tutuyorum, onu kendime çekip öperken homurdanmasına neden oluyorum. Boğazının arkasından bir ses çıkarıyor ve ağzı dokunuşa karşılık vermek için hevesle ayrılıyor. Elleri yüzümü kavıyor, dudakları aç ve sert. Sıcaklık üzerime çöküyor, kıvrılıyor ve beni bir sisin içinde sarıyor.

Onu daha fazlasını ister halde bırakarak geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim."

Koltuğuna geri yerleşiyor, gözlerini benden kaçırırken göğsü hızla yükseliyor. Arabayı çalıştırdı. "Bir şey değil."

Graham'ın arabasından çıkıp Borelli'nin girişine yürürken bir fotoğrafçı fotoğrafımızı çekiyor. Doğal davranmaya çalışıyorum, sanki New York'un en ünlü oyuncularından birinin kolunda olmak günlük bir şeymiş gibi.

Bir kolunu şefkatle belime doluyor ve bedenim ona karşı eriyerek karşılık veriyor. Graham kulağıma "Fotoğrafçı Page Six'ten bir adam," diye fısıldıyor. "Adamlarım ona burada olacağımıza dair bir ipucu vermiş."

Ah, doğru ya. Yanağından öpüyorum, sonra yüzüğümün görüldüğünden emin olarak bir sonraki fotoğraf için gülümsüyorum.

Borelli's, bembeyaz ketenlerle kaplı masalar ve kabinlerle dolu zarif bir mekândır. Loş ışıklı avizeler tavanı süslüyor ve bir piyanist köşede usulca çalıyor. Çift kapılı bir arka güverte, uzun ve dar bir şöminenin bulunduğu taş bir terasa açılıyor, ancak Haziran ayı yaklaştığı için şu anda yanmıyor. Mekân tıklım tıklım dolu ve sanki teşhir ediliyormuşuz gibi hissediyoruz, özellikle de şef garsonu bir kabine kadar takip ettiğimizde oda sessizleştiğinde.

Graham tanımadığım birkaç kişiye başıyla selam veriyor. Önce benim oturmama izin veriyor, sonra karşıma geçiyor. Yüzüne bakıyorum, gülümsemesinin gözlerine ulaşıp ulaşmadığını görmeye çalışıyorum. Ulaşıyor ve omuzlarımın gevşediğini hissediyorum. Sanki gerçekten bir randevudaymışız gibi hissediyorum.

"Burayı seviyor musun?" diye mırıldanıyor garson içki siparişimizi alıp giderken. Benim için köpüklü şarap ve onun için bir burbon.

Başımı salladım. "Hiç gitmedim ama İtalyan mutfağını severim." "Makarnanı ezmek zorunda değil misin?"

"Andrew abartıyordu. Sinir bozucu küçük kardeşler bunu yapmaya meyillidir."

Gözlerinin kenarındaki kırışıklıkları ve yanaklarındaki gamzeleri vurgulayarak gülüyor. "Az önce iç çektin. Neden?" diye soruyor.

Fark etmemiştim bile. "Dürüstçe mi?" "Ben her zaman gerçeği isterim."

"Ne kadar mutlu görüldüğünü düşünüyordum. Gülümsediğinde küçük sevimli gamzelerin var."

"Sevimli." Bir kaşım kalktı.

Başımı sallıyorum. "Hmm."

Masanın üzerine eğiliyor. "Söyle bana, neden beni arabada öptün?" "Bir kadının bunu gerçekten açıklaması gerekir mi? Özür dilemeli miyim?"

Gözleri yarıya kadar iner. "Hayır."

İçkilerimiz geldi ve bir yudum aldım, kaşlarının çatıldığını fark ettim.

"Ne?" diye sordum.

Burbonundan bir yudum alıyor, gözleri restorandaki birini ya da bir şeyi dikkatle takip ederken düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Yüzünde kötücül bir ifade var ve tam arkamı dönüp bu bakışı kimin hak ettiğini görmek üzereyken yeniden odaklanıyor, arkasına bakarken genişçe gülümsüyor

Bana. "Hiçbir şey. Birbirimizle ilgili ayrıntıları öğrenmek için hızlandırılmış bir kursa ihtiyacımız var."

"Katılıyorum." Jane ile konuşmam çok az şey bildiğimi pekiştirdi.

Çocuksu bir şekilde sırtıyor. "Hızlı randevulaşıyormuşuz gibi yapalım ve edelim.

Hazır mısın?"

Çenemi avuç içimle destekliyorum ve ona bakarken dirseğimi masaya koyuyorum. "Tabii. Önce ben. Kahvenizi nasıl içtiğinizi, göbek adınızı ve doğum gününüzü bilmem gerekiyor."

"Siyah, Bernard ve benim doğum günüm iki hafta önceydi, bu yüzden ne kadar erken evlenirsek o kadar iyi. Otuz yaşına girdim ve miras alabilirim. Peki ya sen?"

"Ballı kafeinsiz çay içerim. Göbek adım Grace ve doğum günüm 1 Ocak. Yeni yıl bebeğiydim. Şimdi bana onsuz yaşayamayacağın beş şeyi söyle."

"Hızlı arabalar, futbol, Brody ve Cas ile takılmak, iyi bir viski ve seyahat. Sen git."

"Kitaplar, ailem, Babs, Mason ve Ciara. Nereye seyahat ettin? ne için?"

"Çocukken yazları ailemle her yere giderdim. Avrupa, Asya, Güney Amerika. En sevdiğim yerlerden biri Yunanistan: Atina'daki Akropolis, rahat adalar, özellikle de Santorini. Mavi kubbeli binaların olduğu yer."

"Kitaplarda resimlerini görmüştüm. Çok güzel."

"Köylerin çılgın yolları ve şirin dükkanları var. Her yerde kediler var - ki bu sizin hoşunuza gider, benim değil. Zaman orada durmuş gibi görünüyor. Brody ve ben kendi başımıza koştururduk, okyanusta yüzerdik, ara sokaklarda birbirimizi kovalardık. Bir gün orada, dağlardan birinin tepesinde, okyanusu görebileceğim bir evim olsun istiyorum."

"O zamanlar senin için mutlu zamanlardı."

"Seyahat etmek annem Hazel için çok önemliydi. New York'un kuzeyinde bir çiftlikte büyümüştü. Babam gibi paralı bir aileden gelmiyordu. Ailesi o on yaşındayken ölmüş ve o da koruyucu aile yanında büyümüş."

"Bileğindeki onun adı mı?"

Kolundaki kuş sürüsünü göstermek için tişörtünü yukarı iterken başını sallıyor. "Evet, bunu onu hatırlamak için yaptırdım. Kuşlar bana onu hatırlatıyor çünkü çok erken uçup gitti."

"Annenle baban nasıl tanıştı?"

"Manhattan'da bir barda piyano alıyormuş. Onu gördüğü anda aşık olduğunu söylüyor."

"En sevdiğin şarkı hangisi? Sadece bugün değil, tüm zamanlar için?" Etkili olması için ellerimi sallıyorum.

Beyaz dişlerini göstererek gülümsüyor. "Oh, bu kolay. Led Zeppelin'den 'Stairway to Heaven'."

"Güzel. Neden?" Şampanyadan bir yudum alıyorum.

"Birincisi, gitar riff'i, orgu, şarkı sözleri müthiş. Annem bu şarkıyı piyanoda çalardı ve piyanoda kulağa harika geliyor.

... her çaldığımda kalbimi fethediyor. Sen?"

Başımı eğdim. "Dur bir dakika. Sen mi alıyorsun?"

Yüzünde mahcup bir ifade belirliyor. "Bana annem öğretti. Okuldan eve gelir ve piyanoda onun yanına otururdum. Ona en yakın hissettiğim yer orasıydı."

"Vay canına. Piyano alıyorsun. İşte bu bilmem gereken bir şeydi. Keşke o kadar yetenekli olsaydım."

Aşağı bakıyor, kirpikleri bir an için yanağında dalgalanıyor ve bu o kadar tatlı ve çocuksu ki kalbim sıkışıyor. Onun bu yönünü seviyorum, yüzündeki emin olmayan ifadeyi, övgümden duyduğu hafif utancı. "Evimde bebek bir grand var. Yıllardır dokunmadım ama."

"Başka şarkılar da alabilir misin?"

"Evet. Tüm zamanların en sevdiğin şarkısı nedir?"

Yüzünü inceliyorum, sert bir futbolcu imajını piyano çalan bir adamla birleştirmeye çalışıyorum. "Beatles'tan 'Hey Jude'. Sanat sever misin?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bir Rembrandt ile üçüncü sınıf öğrencisinin başyapıtını ayırt edemem. Ya sen?"

"Minnettarım ama bunu karşılayamam."

"Kitapları severim. Hep sevmişimdir. Özellikle de gerilim kitaplarını. *Pride and Prejudice*'i birkaç kez okudum, çoğunlukla annem bayıldığı için."

Komik. O benim için Darcy'nin vücut bulmuş hali, kibirli ve düşünceli, ama gizli şefkat derinlikleri var. "Bildiğim iyi oldu, madem bir kitapçı alıyorsun. Pekâlâ, en çok neden korkuyorsun?"

Sorumu düşünürken arkasına yaslandı. "Önce sen git."

"Olamaz, küçük futbolcu bana sırrını söylemekten mi korkuyor?"

"İskoç olduğunu bilmiyordum."

Gülüyorum. "Tamam, neden korkuyorum? Aileme bakamamaktan ve sonra da sanırım sevdiğim insanları kaybetmekten. Annem babam gitti, büyükanne ve bir gün Jane ve Andrew eş bulup gidecekler." Duygularım boğazımı düğümledi. "Yani, yapmaları gereken şey bu, ama ..." Duraklıyorum, netlik yerleşiyor. "Korkarım buna asla sahip olamayacağım."

"Neden?" diye soruyor usulca. "Kian senin radarında sadece bir nokta. Sana kraliçe gibi tapacak iyi adamlar var."

Yüzüm ısınıyor. "'Kraliçe' mi? Ciddi misin?"

Parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve kalbim tekliyor. "Sana bir kraliçe gibi davranırdım."

Vücudum ısınırken kirpiklerim titriyor. "Oh."

"Hem de en iyi şekilde." Sesi derinleşiyor.

"Sevgilim." Tamamen rol yapıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Dalga geçmeyi bırak. Bana en çok korktuğun şeyi söylemekten kaçınmaya çalışıyorsun. Sen bir tavuksun."

"Not edildi." Kadehini bana doğru kaldırıyor ve bir yudum alıyor.

"Peki, vites değiştirelim. O gün motelde benimle ilgili fark ettiğin ilk şey neydi?"

"Göğüslerin."

Kekeliyorum. "Anlaşıldı. Biraz daha orijinal olamaz mıydın?"

Sırıttıyor. "Hayır, yani, tamam, evet, güzel göğüslerin var, ama meme uçlarından birinin delinmiş olduğunu söyleyebilirim. Mayon inceydi ve dışarı çıkıyordu."

Alay ettim. "Senin daha iyi bir konuşmacı olacağını düşünmüştüm."

Ofluyor ama gözlerinde alaycı bir bakış var. "Benden vazgeçme. Söyle bakalım. Meme ucunda ne var?" Gözleri boynumdan göğsüme doğru kayıyor.

"Asla bilemeyeceksin."

Kıkırdıyor. "Hadi ama, kızma. Senin evde kalmış bir kız olduğunu bilmiyordum, değil mi? Beynini fark edecek zamanım olmadı çünkü beni küçük entrikana dahil ettin ve ben de hapishanedeki erkek arkadaşım gibi davrandım."

"Entrika falan yoktu. Sahte Clint bir seri katildi. Ben ikna oldum."

Gülüyor ve ben de onunla birlikte gülerken neredeyse bir ağız dolusu şampanyayı tükürecektim.

"Çok komiksin."

Başımı eğiyorum. "Teşekkür ederim kralım. Ben sizin kraliçeniz olacağım, meme ucu piercingli olan," diyorum, belki biraz fazla yüksek sesle, çünkü yanımdaki yaşlı çift bana alaycı bir bakış gönderiyor. "Oops."

Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. "Bana annenden biraz daha bahset. Bunun onun olduğunu söylemiştin."

Yüzü yumuşuyor. "Babamdan birkaç yaş küçüktü. Özel bir akademide müzik öğretmenliği yapıyordu, Brody'nin öğretmenlik yaptığı yerle aynı."

"Annenle baban ne zaman boşandı?" Dünyayı gezdiklerine dair anlattıkları kulağa hoş geliyordu ama bir yerlerde bir şeyler ters gitmişti.

"Teknik olarak ayrılmışlardı. Babam ben on beş yaşındayken çekip gitti. Altı ay sonra annem bir kayak kazasında öldü. Bir patikada yanlış yöne gitti ve dağdan düştü." Bardağıyla oynarken boğazındaki kalın kaslar hareket ediyor. "Brody ve ben onunlaydık. Yamaçta arkamızdaydı ve yanlış yöne gitmiş olmalı."

Kalbim sıkışıyor. "Özür dilerim. Bu korkunç bir şey."

"Mükemmel bir kayakçıydı. Bazen düşünüyorum da belki de o ..." Garson siparişimizi almak için geldiğinde sözünü kesiyor.

Garson ortadan kaybolur kaybolmaz, "Bunu Brody dışında kimseye söylemedim" der.

"Bunun bir kaza olmadığını mı düşünüyorsun?"

Gözleri benimkileri arıyor. "Öyle olmalı, yani bizi asla bilerek terk etmez. Sadece bazen aklım bir anlık dalgınlıkla bir şey yapıp yapmadığını düşünmeye takılıyor."

Elini sıkıyorum. "Dünyadaki keşkeler bizi çılgına çevirebilir." "Bana Kian'la nasıl tanıştığını anlatır mısın?" Gözlerinin karardığını fark ettim. ondan bahsediyor.

"Marcelle'e geldi ve bana çıkma teklif etti. Ona hayır dedim ama geri gelmeye devam etti. Israrcılığına hayran kaldım."

"Onu hâlâ seviyor musun?" Gri gözler benimkileri yakalıyor. Alnım kırışıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyor, bana bakıyor, beni okumaya çalışıyor. ", değil mi? Onu hala seviyor musun?"

"Onu bir insan olarak önemsiyorum ama benim için iyi biri değildi. Belki yeterince önemsiyor olsaydım, ona yardım etmeye çalışırdım."

Nefes veriyor.

"Cevabımı beğenmedin mi?"

"Kendi yardımını kendi bulmalı. Onun yanında olmana gerek yok," diyor sert gözlerle.

"Bana sahip olamadığın şu kadından bahset. Kim o kadın?"

Gözleri odanın göremediğim kısmını tararken sertleşiyor, bir şeye ya da birine karar vermiş gibi görünürken yüzü bir an için sertleşiyor. "Divina. Onunla yirmi iki yaşındayken ve Seattle'da çaylak olarak oynarken tanıştım. Birbirimize aşık olduk ve yıllarca birlikte olduk. Nişanlandık." Kelimeleri sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi robot sesiyle söylüyor ama ses tonundaki acıyı duyuyorum.

"Ne oldu da ayrıldınız?"

Gözleri restoranın belli bir köşesine gidiyor, sonra bana geri dönüyor. "Tatillerde ve sezon dışında New York'a gelirdik, çoğunlukla Brody'yi, bazen de babamı ve üvey kardeşim Holden'ı görmek için. Onlarla iyi anlaşırdı, özellikle de Holden'la." Nefes veriyor. "New York'ta bir Noel geçirdikten sonra Seattle'a döndük. Tatil boyunca mesafeliydi, Manhattan'da arkadaşlarıyla vakit geçiriyor ve geziyordu. Eve döndüğümüzde telefonunda H. adında birinden gelen bir mesaj gördüm. Ona geri dönmesi için yalvarıyordu. Göz gezdirdim ve aylardır cinsel içerikli mesajlaştıklarını gördüm. Kız ona çıplak fotoğraflarını göndermiş. O da penis resimleri göndermiş. Her zamanki iğrenç şeyler." İçkisinden bir yudum alıyor, öfke gözlerini sıkıyor. "Parçaları birleştirdim. Holden Noel'de gözlerini ondan alamamış. Meğer bir süredir benim arkamdan onunla yatıyormuş."

"Çifte ihanet."

Çenesi patlar. "Evet. Aynen öyle. Eşyalarını toplayıp Manhattan'a taşındı ve altı ay sonra da onunla evlendi. Holden her zaman Brody ve benim sahip olduğumuz her şeyi istedi. İlk günden beri bizi kıskanıyordu, belki de babamızdan daha çok şey aldığımız için. Babamız ailesini terk edip annemle bir aile kurduğunda Holden sadece beş yaşındaydı."

"Divina ve Holden ne zaman evlendiler?" "Üç yıl önce."

Başımı salladım. "Ve sonra New York'a takas edildin." Ona yakın olmak için mi? "Düşündüğünüz sebepten değil. Buraya taşınmak her zaman plandı, bu yüzden

Brody ile daha fazla zaman geçirebilirim."

Gözlerindeki savunmasız parıltıyı alıyorum. Ona inandığımdan emin değilim. "Ve şimdi onu onunla görmek zorunda mısınız?"

İçkisinden bir yudum alır. "Ara sıra."

Bu nasıl bir şey olurdu? Hayatının aşkının bir kardeşle evlendiğini görmek?

Masanın üzerine doğru eğilir. "Holden bir alışkanlık yaratığıdır. Çarşamba günleri Borelli'ye gelir."

Kaskatı kesildim. Bu gecenin *gerçekte* ne olduğunu anladım. Graham beni Holden'ın önünde teşhir etmek istiyor.

Öpücüklerindeki sıcaklık, birbirimize açılma şeklimiz, bunların hiçbir anlamı yok. Üvey kardeşini görmesine yol açıyor.

Göğsümde yavaş yavaş bir kaynama oluyor.

Bu onun için sadece bir oyun, bir maskaralık.

Biz sahte bir çiftiz. Yine de kendimi randevuya kaptırdım ve unuttum.

Ona yaklaşma, Emmy. Sadece söz verdiğin gibi oyunu oyna.

Neyse ki garson yemeğimizi getiriyor ve Graham'ın yüzümde büyüyen hayal kırıklığını görmesini istemediğim için yemeğe bakıyorum.

Bölüm 15

GRAHAM

Emmy ve ben hesabın gelmesini beklerken bana tuvalete gideceğini söylüyor. Borelli'deki kalabalığın önünde elini sıkmak için parmaklarımı onun eline doğru uzatırken zarıfçe ayağa kalkıyor.

Birkaç dakika sonra hesabı ödedim ve o hala masaya gelmedi. Restoranın arka tarafına, tuvaletlerin olduğu yere doğru yürüyorum. Dakikalar yavaş yavaş geçiyor. Sonunda yaşlı bir kadın çıkıyor ve Emmy'yi tarif edip içeride olup olmadığını soruyorum. Başını sallıyor ve bana tuvalette yalnız olduğunu söylüyor.

Nefesimin altında hırlayarak masaya geri dönüyorum, şef garson da orada.

Bana başını salladı. "Bay Harlan, arkadaşınız arka güvertede, efendim."

Harika. En azından ayak uyduruyor. Telefonumu kontrol ederken gözümünden kaçmış olmalı.

Ona teşekkür ediyorum ve masaların arasından geçerek o yöne doğru ilerliyorum. Taş terasa çıkıyorum ve onu peyzajın kenarında dururken görüyorum

-Holden'ın yanında. Karnıma inen yumrukla burnumun direği sızladı. Orosu çocuğu. Muhtemelen onu daha önce benimle gördüğünden beri gözlerini ondan ayırmıyordu. Restorana girer girmez bizi gördü ve bana kibirli bir baş selamı gönderdi, ben de görmezden geldim.

O bakmıyorken onu inceliyorum. Yakışıklı, sanırım, yağlı bir şekilde, saçma sapan bir çekicilikle dolu. Uzun boylu ve zayıf, kahverengi saçları ve yarıklı kare bir çenesi var.

Bizi yan yana koyun, birbirimize hiç benzemiyoruz.

Sigarasını içiyor, Emmy onunla konuşurken duman etrafını sarıyor. Uzanır ve ona bir fırt çekmesini teklif eder. Koluna dokunduğunda, kıskançlık ısıtır

O kadar sert ki kendimi sabitlemek için yumruklarımı sıkmak zorunda kalıyorum.

Onlara doğru ilerliyorum ve Emmy yaklaştığını hissetmiş olmalı çünkü dönüp bana tüm kalbiyle gülümsüyor, benimle buluşmak için adımlarını atarken gözleri sahte bir hayranlıkla bana bakıyor.

"Tatlım, kardeşinle tanıştım. Ne ki aynı restorandaydık."

"Ona dikkat et, sevgilim. Hiç iyi davranmaz," diyorum içimden.

"Ben hallederim," diye fısıldarken kolunu benimkine doluyor ve Holden'a geri dönüyoruz.

Kızın her santimetrekaresine yayılan gözleriyle bizi izliyor, yüzünde yağcı bir ifade. Kollarını iki yana açıyor. "Graham! Şuna bakın. Mutlu çift bir randevuda bir arada." Ben ona dokunmaya çalışmayınca kollarını indiriyor. "Ah, kardeşçe sarılmak yok o zaman?"

"Bugün değil," diyorum soğukkanlılıkla.

"Ah, her neyse. Tatilleri ya da düğünü bekleyebilirim." Gülüyor.

Vücudum gerildi. Onun düğününe gittim, üç yüzden fazla davetlinin katıldığı özenli bir düğündü. İçimdeki öfke ve acıyla savaşıyor, fark edilmeden arkada oturdum ve Divina ile yeminlerini değiştirmelerini izledim.

"Bu çok özel bir mesele olacak. Karınız nerede?"

"Oh, o buralarda." Bana sırtıyor, sonra bakışlarını Emmy'ye çeviriyor. "Graham Borelli'ye geldiğimi biliyor. İkimizin de aynı gece burada olması ne tesadüf. Beni görmek pek de sürpriz olmasa gerek."

"Aslında buraya gelmek benim fikrimdi," diyor Emmy. "İtalyanca'ya bayılırım ve burası Graham'ın yaşadığı Wickham'a yakın." Bana bakıyor. "Umarım ortadan kaybolduğumda benim için endişelenmemişsinizdir. Holden masaya dönerken bana çarptı ve arka güverteyi ve şömineyi görmem için ısrar etti. Nişanımız hakkında konuşuyorduk. Anlaşılan duyuruyu görmüş."

Holden sahte bir kadeh kaldırarak içkisini kaldırır. "O kadar heyecanlıyım ki, nikâhtan sonra ailenin sizin için bir kahvaltı ya da akşam yemeği düzenlemesi konusunda ısrar etmeliyim. Ne de olsa babamın muhteşem gelininizle tanışmak isteyeceğinden eminim."

"Babam ve Brody zaten bir şeyler planlıyorlar," diyorum.

Holden dudaklarını bana doğru kıvrıyor, içinde bir kötülük parıltısı var. "Evlenmenin vakti gelmişti ve söz veriyorum ellerimi bundan uzak tutacağım." Emmy'ye sırtıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Mirasınızı alacaksınız elbette. Hayır.

İhtiyacın olduğunu. Brody'nin de istediğini tahmin ediyorum ama bu asla gerçekleşmeyecek. Ne yazık ki büyükannemiz onu içermeyen bir vasiyetname hazırladı."

Emmy gözlerini ona diyor. "Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyorsun. Bu hiç adil değil. Brody evli. Otuz yaşına geldiğinde ikiniz gibi o da aynı şeyi almalı." Bana baktı. "Brody buna itiraz etmeyi hiç düşündü mü?"

Evet. Ama bunun ne kadar süreceğini bilemeyiz. Ya da ne kadar pahalı olacağını.

Holden güler. "Graham! O küçük bir tükürük ateşi." "Öyle," diyor Emmy.

Holden sigarasını emiyor, nefes verirken dumanın etrafımızda kıvrılmasına izin veriyor. "Ben bir avukatım, Emmy. Vasiyet çok sağlam. New York'un vasiyetnameler konusunda katı yasaları var ve büyükannemizinki mükemmel bir şekilde uygulanmış. Brody'nin kiminle evlendiğiyle ilgili bir sorunum yok ama büyükannemiz olsa olurdu. Bu dil bilerek kullanılmış. Aciz değildi ya da haksız yere etki altında kalmamıştı. İnanın bana, farklı açılardan değerlendirdim."

Eminim öyledir.

Devam ediyor. "Brody için üzücü bir durum, özellikle de spor salonu açmak için bankalardan kredi almaya çalıştığını duyduğumdan beri."

"Senden pek bir şey kaçmıyor, ha?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır." Emmy'ye bakar. "Özellikle de hiç tanımadığın biriyle aceleyle evlenmek."

"Biz aşığız Holden," diye mırıldandım. "Bir erkeğe çılgınca şeyler yaptırır." "Doğru," diye alay ediyor. "Bunu göreceğiz."

"Holden, sevgilim? Gitmeye hazır mısın?" restorana açılan kapıdan tiz bir ses geliyor.

Uzun kızıl saçlı, muhtemelen Holden'ın yaşlarında, pantolonlu, güzel bir kadın bize doğru yaklaşırken dönüyoruz. Holden'ın yanında durmak için hareket ediyor, kolları hafifçe birbirine sürtünüyor. "Oh, burada yalnız olduğunu sanıyordum."

Holden elindeki elektronik sigara kalemini bir kenara bırakıp onu yanağından öpüyor. "Pia, Graham ve nişanlısı Emmy ile tanış. Çocuklar, bu Pia, şirketimizin ortaklarından biri."

Emmy yanımda kaskatı kesildi ve bunun Divina olmadığı konusunda kafasının karıştığını hissediyorum.

Pia başını sallar. "Tanıştığımıza memnun oldum. Bu gece yeni bir vakayı kutluyorduk."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Kardeşim alışkanlıklarına bağlı bir yaratık sanırım.

Borelli'de çalışmayı çok seviyor."

Pia bana bir bakış fırlatıyor, oyalanıyor. "Adınızı duydum elbette.

Baban senden bahsediyor. Oldukça ünlüsün."

Elini tuttum ve ona gülümsedim. "İmza ister misiniz?"

Kızardı. "Oh evet! Yeğenim buna bayılırdı. Çantamdan imzalamanız için bir şey alayım."

Holden . "Neredeyse hiç ünlü değil."

"Kıskanma. Bunu her zaman yaşıyorum." Holden'dan yayılan öfkenin tadını çıkararak Pia'nın çantasından çıkardığı not defterini bir çırpıda imzalıyorum. Kalemı ona geri veriyorum, sonra parmaklarımı Emmy'nin elinden geçirip parmaklarını nazikçe öpüyorum ve sanki gezegendeki tek kadın oymuş gibi gözlerinin içine bakıyorum.

"Gitmeliyiz," diye mırıldandı

Emmy. "Kesinlikle."

Diğer çifte veda etmeden dönüyorum ve bizi güverteden uzaklaştırıp restorana geri götürüyorum.

Bölüm 16

EMMY

Graham binamın önündeki sokağa park ediyor ve o arabayı kapatamadan ben araçtan iniyorum.

"Emmy. Bekle," diye sesleniyor beni takip ettiğini duyduğumda. Lobi kapısına ulaştığımda bana yetişiyor.

"Beni içeride takip etmenize gerek yok. Fotoğrafçı falan yok. Evine git, Graham."

"Bana kızgınsın. Yol boyunca iki kelime bile etmedin." "Bir şey söylememe gerek yoktu çünkü biz gerçek bir şey değiliz. "Ben arabada rol yapmak zorundayım. Oyunculuk bitti," diyorum sertçe.

Asansörün düğmesine bastım ve asansör açıldı. İçeri giriyorum, o da beni takip ediyor.

Ben.

"Yaptı mı	Holden	yap	Bir şey mi?	Dokunma
sen	veya yapmak	sen	hissetmek	

Rahatsız mısın?"

"Dev bir anüs gibiydi ve kesinlikle beni tuvaletin dışında bekliyordu ama mesele bu değil. Mesele bana neler olduğunu söylememiş olman. Bütün gecemizin Holden ve iş arkadaşı için bir gösteri olduğunu fark etmemiştim."

Nefes veriyor. "Onun metresi."

Ellerimi kaldırıyorum. "Umurumda değil. Bunun Divinayı aldatıp aldatmadığını anlamak için bir casusluk görevi olduğunu bilseydim, bana söylenmesini isterdim. Restoranda birine bakıp durduğunu biliyordum ama sonra biz ..." *İyi vakit geçiriyorduk.*

Onun tarafından kandırıldım. Sorun da bu zaten.

Asansörün kapısı benim katıma açılıyor ve ben de ona doğru yürüyorum, sonra da dönüp bakıyorum. "Bu randevu sona erdi."

"En azından açıklamama izin verin."

Anahtarımı sallayarak kapımı açtım ve fuayeye doğru yürüdüm.
"Tamam."

Çenesini ovuşturuyor, yüzünde şaşkın bir ifade var. "Sana orada olduğunu söylemediğim için özür dilerim. Geleceğinden emin değildim ama o ve babam genellikle Çarşamba günleri oraya giderler. Brody ve ben birkaç kez davet edildik ve bazen gidiyoruz, çoğunlukla sadece babam olduğunda. Onunla birlikte geleceğini bilmiyordum ama yine de şaşırmadım."

"Ve görünüşe göre bir parti var? Biz evlendikten sonra mı? Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

İnliyor. "Konuyu açacak vaktim olmadı."

Başımı salladım. "Anın içinde olduğunu sanıyordum. Harika vakit geçirdiğimizi sanıyordum-"

Koridorda beliren Jane'in kısık sesi sözümü kesiyor. "İkinizin de sesi fil sürüsü gibi çıkıyor. Londyn daha yeni uyudu ve diş çıkarıyor, eğer onu uyandırırırsanız bununla uğraşmak zorunda kalırsınız."

"Özür dilerim." Çantamı antredeki dar masanın üzerine atıp çalışma odasına doğru yürürken uzun bir nefes veriyorum.

"Hey, Andrew hâlâ dışarıda ve ben de bir kız arkadaşım ile içki içmeyi planladım. Gece için var mısın?" diye soruyor, gözleri Graham'a kayıyor.

Tam orada, çalışma odasında, tabii ki, açıkça gitmiyor.

Mini etek ve dantelli bir bluz giydiğini fark ederek gülümsüyorum. "Tabii. Git hadi. İyi eğlenceler. Hiçbir yere gitmiyorum."

Graham kanepeye oturuyor. "Ben de öyle," diyor sessizce, sonra gözlerini bana dikeyyor. "İletişim kurmaya başlayana ve bu tavrın neyle ilgili olduğunu anlayana kadar olmaz."

Gözlerim parlıyor. "'Tavır.' Oh. Sadece bekle."

"Öfken her zaman bu kadar sıcak mıdır?"

"Sadece biri duygularımı incittiğinde."

"Nasıl?" diye mırıldanıyor, kollarını kavuşturarak.

"Bir şey daha var. Mason ve Ciara bu civardaydı ve bize uğradılar," diyor Jane, hırkasını giyerken sözümüzü keserek.

İrkildim. Mason'ın telefonuna sesli mesaj bıraktım, tüm işimi dükkâna vereceğimi ve barı bırakmak zorunda kalacağımı, ancak önümüzdeki hafta gelmemi isterse gelebileceğimi söyledim ama nedenini açıklamadım.

"Ne dediler?" Ben sordum.

Jane şu anda koltuğumda çok rahat görünen Graham'a bakıyor. "Nişanlandığınızı duymuşlar ve sizi tebrik etmek istediler. Özellikle Mason'ın bu konuda pek çok sorusu vardı."

Mason'ın Lambo'yu aldığını bildiğini hatırlayarak alnımı ovuşturuyorum. Muhtemelen endişelenmiştir.

"Neden az önce 'angajman' vurgusu yaptınız?" Graham soruyor Onu.

" , " diyor Jane, sonra bana *üzgünüm* der gibi bakıyor. sadece daha da kötüleştirir.

"Evet, söylediniz," diye ısrar ediyor. "Dedin ki, 'Senin hakkında '"

"Yapmadım. Oops, saate bak. Acele etmeliyim, yoksa treni kaçıracam. Hoşça kalın çocuklar." Küçük bir el sallayış ve bana son bir bakışla anahtarlarını ve cüzdanını alıp kapıdan çıktı.

Graham elleri kalçalarında dururken apartmanda bir sessizlik oluşuyor. "Kahretsin, Emmy. Ona söylemişsin."

Gözlerimiz birbiriyle çarpışırken gerginlik neredeyse elle tutulur bir şey haline geliyor.

Yüzünü ovuşturuyor. "Senden özellikle kimseye, kardeşlerine bile söylememeni istedim ve sen de bir gizlilik sözleşmesi imzaladın."

"Bu *gece* imzaladım ve *dün* ona söyledim," diye kestirip atıyorum, yanından geçip koridora doğru ilerliyorum. "Ayrıca, Babs ona dükkânı satın aldığını söylediğinde zaten bir şeyler olduğunu anlamıştı. Görünüşe göre benim için."

"Bunu senin için aldım. Mutlu olmalısın."

"Beni manipüle etmek için aldın."

Beni takip ediyor. "Ya o birilerine söylerse, onlar da birilerine söylerse? Holden zaten Brody'nin bir spor salonu açmak istediğini biliyor ve bunu benden ya da Brody'den duymadı, yani sürekli bizi gözetliyor. Benim sırlarımı *kimseye* söyleyemezsin."

Yatak odamın kapısını açtım ve içeri girdim. "İki kişi arasında bir sırı saklamanın en iyi yolu, birinin ölmüş olmasıdır. Mark Twain. Ya da birisi. Hatırlayamıyorum çünkü sana kızgınım."

Kapımı arkasından kapattı ve bana baktı, elmacık kemikleri ikiz renk lekeleriyle kızarmıştı. "Hem de sebepsiz yere."

Saçımdaki tokaları çıkarıp şifonyerin üzerine atıyorum. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirerek saç tokamı çözüyorum ve saç tellerim omuzlarıma düşüyor.

Bir nedenim var mı?

Onun için yok.

O sadece bir rol oynuyor.

Ben onun ateşine biraz fazla yaklaşan pervaneyim.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken içimden küçük bir oflama sesi geliyor.

Bu gece farklı bir şey söylemedi ama ben kendimi o ana kaptırdım, özellikle de evlilik sözleşmesi konusundaki cömertliğinden sonra.

Sönüyorum, omuzlarım çöküyor. "Unutmuşum, tamam. Gerçek gibiydi ve seni tanımaya çalışıyordum. Akşam dışarı çıkmamızın gizli bir nedeni olduğunu unutmuşum."

İfadesi sanki sözlerimi çözmeye çalışıyormuş gibi tuhaflaşıyor.

Öfkelendim. "Kendime kızgınım, sonra Holden beni şaşırttı ve sonra Pia ortaya çıkıyor ve sen hiç etkilenmiş görünmüyorsun. Karanlıkta kalmayı sevmiyorum. Her şey bir anda çok fazla oldu."

Jane, Andrew, Londyn ve benim samimi bir fotoğrafımızı eline aldı. "Başka kime söyledin? Kardeşine mi?"

Başımı salladım. "Hayır."

Büyükannemden bana miras kalan Viktorya dönemi bebek koleksiyonundan yerdeki kıyafet dağınıklığına ve doldurulmuş hayvanlarıma kadar her şeyi içine çekerek odamın çevresinde dolaşıyor. Magic aniden yatağımın altından fırlıyor, omurgasını dikleştiriyor, Graham'a tıslıyor ve sonra odadan kaçıyor.

"Sadece merhaba diyordu," diyorum.

Graham bana bakarken kuru bir sesle, "Kediniz çok kaprisli," diyor. "Tıpkı senin gibi."

İç çekip yön değiştiriyorum. "Eskiden kardeşlerime *Charlotte'un Ağı'nı* okurdum. Sen biliyor musun Graham?"

"Ben bir kayanın altında doğmadım. Evet."

Komodininin üstündeki pelüş Wilbur'u alıp uzatıyorum. Yaklaşık on iki santim boyunda, pembe kürklü ve nazik gözlü olan bu domuz, onca yıldan sonra biraz yıpranmış. "Ne zaman birimiz zor bir dönemden geçse, domuzu alır ve onunla uyuruz. Bazen Jane onu alır. Bazen Andrew. Bunu bugün bile yapıyoruz, tabii o kadar ciddi değil ama Wilbur'un bir anlamı var. Jane bir haftadır bende olduğunu fark etti. Birlikte çok şey yaşadık ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyor. Wilbur bunu düzeltmek için burada. O umutlu, hayalperest, duygulu küçük bir yaratık."

Domuza bir bakış atıyor.

"Domuzdan şüphe etme. O bir sihirbaz." Gözlerini deviriyor.

"Ciddiyim. Jane'e söylediğim için bana kızgın olduğunu biliyor. Onu tutmak ister misin?"

Başını eğiyor. "Yani seni Wilbur'a fazladan sevgi gösterirken gördü ve nişan taklidi yaptığın sonucuna mı vardı?"

"Çoğunlukla. Açıklaması zor ama kız kardeşler arasında garip bir bağ var. Andrew'la mı? Hiçbir fikrim yok. Al, yakala." Ona Wilbur'u fırlatıyorum, yakalıyor ve şaşkın bir ifadeyle hayvana bakıyor.

"Nasıl hissediyor?" Ben soruyorum.

"Eski bir pelüş hayvan gibi. Ondan sihirli titreşimler mi almam gerekiyor?"

"Tamam. Sana filmi izleteceğim. Belki ." "Şimdi mi? Hayır. Kız kardeşine söylemen hakkında konuşmak istiyorum. Kızgıyım."

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Evet, ona söyledim. Neden mi? Çünkü ofisimde ağlıyordu ve bana kahveni nasıl içtiğin, göbek adının ne olduğu gibi sorular soruyordu. Hiçbir şeyden haberim yoktu. Sessizlik yemini etti. Buradaki riskleri biliyor. Ve ona yalan söylemeye devam edemezdim. Zaten bana çok benzeyen bir kardeşten bir şeyler saklayamazdım. İşte. Hâlâ kızgın mısın?"

Büyük bir nefes veriyor. "Birazcık. Eğer ona güvenirsen, ben de ." Gülümsedim. "Gördün mü? Domuz işe yaradı."

"İşte bir fikir. Bir daha asla Borelli'ye gitmeyelim," diyor domuzu bana doğru fırlatırken ve ben onu yakalayıp komodinin üzerine koyuyorum.

Saçıma bir fırça geçiriyorum. "Katılıyorum. O kadar iyi bile değildi."

Sırtımı ona döndüm ve ellerimi arkama koydum. Parmaklarım elbisemin omuz ortasındaki fermuarını yakalıyor ama açımdan dolayı aşağı indiremiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk.

Ona omzumun üzerinden bir bakış fırlatıyorum. "Jane ve Andrew burada değiller ve bütün gece bunun içinde uyumak istemiyorum."

Kıyafetin fermuarının olduğu yeri gösterdim. "Lütfen?"

Fermuarı indirirken parmakları tenimde geziniyor ve elbisem yere düşüyor. Nefesi kesiliyor ve aynaya bakıp bizi görüyorum, ben beyaz iç çamaşırlarımın içindeyim ve o başını eğmiş, gözleri tenimde.

Üzerimi örtmüyorum ama omurgam dik duruyor. Aynada gri gözleri benimkilerle buluşuyor ve konuştuğunda sesi sert çıkıyor. "Bu işi profesyonelce halledeceğimizi söylemiştik."

" değil. Sadece gerilimi azaltıyorum." "'Gerginlik' mi?"

"Hmm, seksi. Çok gergin. Serbest bırakılmaya ihtiyacı var. İşte bu " Çenesini ovuşturuyor. "Kulağa mantıklı geliyor."

"Ve piercingimi sormuştun. Tarif etmesi zor ve seni görsel olarak öğrenen biri sandım, bu yüzden en iyisinin sana göstermek olduğunu düşündüm." Sutyenimin askılarını gevşetiyorum ve öndeki kopçayı açıyorum. Göğüslerim serbest kalıyor. Aynada piercinge bakıyorum. "Uçlarında yarım ay şekli olan kavisli bir titanyum halter tasarımı. Ayın içinde minik elmaslar var."

"Neden aldın? Ne zaman?" Boynunda hızla atan nabzını izliyorum.

"Önce bana uyumam için bir tişört ver, olur mu? En üst çekmecede, sağ tarafta olmalı."

Yutkunuyor. Düşünüyor gibi. Şifonyere doğru gidiyor, sonra geri geliyor. "Hayır. Bırak bakayım. Aynan berbat. Arkanı dön."

"Bu *profesyonelce* olmaz."

"Lanet olsun Emmy, neredeyse çıplak olmanla ilgili hiçbir şey profesyonelce değil." Çenesini ovuşturuyor.

"Hmm, sanırım biraz daha fazlası çok fazla çizgiyi aşmaz, o zaman?" "Dön. Dön. Dön. Dön." Elleri hayal kırıklığı içinde sıkıştı.

Lezzetli ürpertiler tenimin üzerinde küçük şimşekler gibi dans ediyor. Evet. Bu gerçek Graham. Büyük. Sert. Talepkar. Bana ne yapacağımı söyleyen bir adam tüylerimi ürpertir - bana zarar vermeyeceğini bildiğim sürece.

Yavaşça , göz göze geliyoruz. "Bak."

Bakıyor, bakışları dudaklarımdan göğüslerime doğru ateşten bir yol izliyor. Orada birkaç saniye oyalandıktan sonra kalçalarımın kıvrımına ve leğen kemiğimi kaplayan beyaz dantel parçasına doğru kayıyor. Yüzünde huşu ve özlem titreşiyor ve sanki benim tenim olduğunu hayal ediyormuş gibi eliyle dudaklarını ovuşturuyor.

"Delinmiş başka bir şey var mı?"

"Üzgünüm, genital bir tane için yeterince cesur değilim. Bu acıttı."

"Buna değdi mi? Bu seni . ." Gözlerini kırıştırıyor, kelimeleri Kapalı.

"Oh evet. Bir yalama ya da çekiştirme ile her şey hassaslaşır. Doğrudan klitorisime."

İnliyor, pantolonundaki çadır şişiyor.

"Onu aldığımda yirmi beş yaşındaydım. Büyükannem hastaydı, ben de Jane ve Andrew'a bakıyordum. Benim olan bir şeye ihtiyacım vardı, kendimi geri kazanmak gibi. Bu bir çeşit sembol. Romantik olarak kimseyle görüşmüyordum çünkü

Yapmam gereken her şeyi yaptım ama buna sahiptim ve bu beni kadınsı ve seksi hissettirdi. Sanki 'Hey, kendimi cesur ya da güzel hissetmem için kimseye ihtiyacım yok, sadece kendime ihtiyacım var' der gibiydim."

Pencereden dışarıya, ayın odaya ışık saçtığı gökyüzüne bakıyorum. "Yarım ayları aldım çünkü hayatın değişimini, gelgitler gibi gelip gitmeyi ifade ediyorlar. Ve ayın bir kadın olduğunu hissediyorum. En azından benim için. Başkası için tamamen farklı bir anlam ifade edebilir. Her gece değişiyor, evrim geçiriyor ve yeni bir şeye dönüşüyor. O olmak ne kadar da harika." Yaklaşırken usulca gülüyorum, o kadar yakın ki sıcaklığını hissedebiliyorum. "Dinlediğinden emin değilim."

"İnan bana, her şeyi içime çekiyorum Emmy. Bana cevap ver: Çok fazla şampanya mı içtin?"

"Hayır ve sesinin beton üzerinde sürüklenmiş gibi çıkmasına bayılıyorum."

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyor elini yarıya kadar kaldırarak.

Başımı sallıyorum ama eli bana dokunmak yerine eğiliyor ve dili dışarı çıkıp piercingli meme ucumu okşuyor. Metale hafifçe vurarak sert titanyumu keşfediyor, ağzı her çıkıntıyı ve konturu tatmak için zirvemi araştırıyor.

Bacaklarımı titretiyor ve onu ağzına aldığı anda nefesim kesiliyor, metal dişlerine çarpıyor. Çekiştiriyor. Yavaşça ama kesin bir şekilde. Becerikli ama dikkatli.

Çok ateşli. O kadar geniş ve iri yapılı ki karşı koyamıyorum ve belki de onun önünde soyunmak pek akıllıca bir fikir değildi ama Tanrım, dudakları ve dili çıldırtıcı. Ellerim kafa derisine gidiyor ve onu yaklaştırıyor.

Diğer eli, sanki dokunuşuna duyduğum çaresizliği biliyormuş gibi diğer meme ucumu parmaklarının arasında döndürüyor. Parmakları sertleşiyor ve anımda harika, tatlı bir sıcaklık oluşurken inliyorum ve bacağının üzerinde dönmek için dudagımı ısıırıyorum.

Büyük elleri yüzümü kavrarken beni soluk soluğa bırakarak geri çekiliyor ve sanki tüm sırlarımı ortaya çıkarmak için içime ulaşıyormuş gibi bir lazer yoğunluğuyla bana bakıyor. İpeksi gömleği tenime sürtünüyor ve ben daha fazla sürtünmek için dönüyorum. Dudaklarını yalıyor. "Emmy . . ."

"Ne?" Gözlerimin içine bakması için onu yukarı çekiyorum. Dürüst olmak gerekirse, buradaki adam, beni arzulayan bu adam, o günden beri istediğim şeydi.

Benim için dizlerinin üzerine çöktüğü an. Belki ondan önce.

"Ciddi olamam."

"Neden?"

Parmağıyla kaşımı çiziyor, sesi gergin. "Çünkü futbola odaklanmam gerekiyor. Ve milyonlarca başka neden."

Duymayı beklediğim şey buydu. "Beni öpecek misin, öpmeyecek misin?"

"Ya da ne," diye homurdanarak başını benimkine doğru eğiyor ve dudaklarımı sertçe kavıyor, eli kıcıma giderek tüm bedenimi onununkine bastırıyor.

Boynumu, köprücük kemiğimi ve piercingimi öperken bir iniltiyle adımı söylüyor. Kurnaz parmakları külotumun bel bandıyla alay ediyor ve sonunda altından kayarak kıcıma avuçluyor.

"Sevgilim," diye mırıldanıyor dantelleri hafifçe aşağı indirirken.

Kendimi en iyi şekilde açıkta ve savunmasız hissediyorum. Bedenime hürmetle bakarken hava ağır ve arzu dolu. Önümde diz çöküyor, sonra gözlerini benimkilere kilitliyor. Nefesim kesiliyor, dokunuşunu bekliyorum. Titreme tenimde dans ediyor, beklenti yükseliyor.

Dudakları göbeğime konuyor, oradaki altın yüzüğün tadına bakıyor, sonra kalça kemiğime doğru kayıyor. "Çok güzel kokuyorsun."

Bir parmak yavaşça, alaycı bir şekilde, zar zor içime girdiğinde duygulanıyorum.

"İyi mi?"

Başımı sallıyorum, o daha derine inerken vücudum titriyor. Islanıyorum ve parmağının içimde çıkardığı sesi duyduğunda tenime karşı inlediğini duyuyorum.

Bacağımı kaldırıp omzunun üzerine koyduğunda kendimi yatağın direğine yaslamış, ihtiyaçtan ağlıyordum.

Birkaç dakikasını bana bakarak geçiriyor, bakışları amımın şeklini, hatlarını ve bana tekrar dokunması için şimdiden nasıl kenetlendiğimi yutuyor.

Yapıyor. Diliyle. Vahşi bir niyetle beni yiyor, dili bir duygu saldırısıyla klitorisime çarpıyor. Parmağı da katılınca tutku daha da alevleniyor ve diliyle birlikte çalışıyor. Açık ve kendimi tutma şeklim nedeniyle istediğim gibi hareket edemiyorum ve daha fazlasını isteyerek ve ihtiyaç duyarak miyavlıyorum.

Parmakları içimdeki gizli noktayı buluyor ve ovalıyor, daha hızlı ve daha hızlı. Başım geriye düşüyor, göğüslerim ağrıyor, onun ustaca dokunuşuna, bir anlamı olsun ya da olmasın, cinsel ana teslim oluyorum.

Onun olan her şeye teslim oluyorum. Vücudum kasılıyor, orgazmım dağın zirvesine çıkıp patlarken amım parmaklarının etrafında kenetleniyor. Haykırıyorum, ellerim saçlarında, tırnaklarımı kafa derisine batırarak onun etrafında spazm geçiriyorum. Dili beni emmeye devam ediyor, parmakları hala içime giriyor ve bu kadar çabuk tekrar boşalabilir miyim diye merak ederken kalbim yerinden fırlıyor.

"Yapabilirsin," diye hırılıyor tenimde ve sesindeki sıcaklığın yoğunluğuyla ürperiyorum. Bacağımı omzundan indiriyor, beni yatağın ucuna doğru iterken hâlâ parmaklarıyla beceriyor.

"Bacaklarını açık tut," diyor, gözleri sıvı metal gibi.

Sanki dünyada istediği tek şey buymuş gibi kendini bedenimi tatmin etmeye adanmış inliyorum.

Meme uçlarını öpmek için hareket ediyor, piercingimin üzerinde oyalanıyor. Göğüslerimle oynuyor, onları sıkıyor ve şekillendiriyor, parmak uçlarıyla çıldırtıcı daireler çiziyor, önce nazik ve yumuşak, sonra giderek daha sert. İki parmağını amıma sokup beni bir horoz gibi sikerken sürtünme artıyor, sonra çıkarken klitorisime sürtünüyor.

Ben canlı bir telim. Duyguların nabzı. . Acı çekiyorum. İhtiyacım var. Arzuluyorum.

Klitorisime dokunurken dişleri meme ucumu ısıyor, sonra duruyor, sonra düzensiz bir ritimle tekrar dokunuyor ve beni çılgınlığın altında kıvrandırıyor.

"Lütfen," diye sesleniyorum.

Boğazından bir ses çıkarıyor ve pantolonunu kalçama sürtüyor. Aleti kıyafetlerinin sınırlarından kaçmak için zorlanıyor ve onu boğazımdan aşağıya alma düşüncesiyle ağızım sulanıyor.

Hevesle pantolonunu çıkarmaya çalışırken duyusal terk edilmişlik beni ele geçiriyor, ama açtım tamamen yanlış.

"Sadece sen," diye inliyor meme ucumu emerken, sonra ısıyor.

Sanki gergin bir yaydan çözülüyormuşum gibi, sinsice yaklaşan ve bir fişek gibi patlayan bir keskinlikle boşalıyorum. Titriyorum, vücudum ona doğru kavisleniyor, kalçalarım tutkunun son sancılarını dışarı atmak için pompalanıyor.

Nefes nefese geriye düşüyorum, inlerken yatağımdaki yorganın içine gömülüyorum. Yanımda yığılıyor, yüzü terden sırılsıklam, gözleri ağır ve öfkeli bir arzuyla yanıyor. Sanki koşuyormuşum gibi göğsüm kabarıyor.

Bir kahkaha attım. "Kıyafetlerin hâlâ üzerinde."

Gülümsüyor. "Benim önümde soyununca böyle oluyor işte. Gerçekten düşünecek zamanım olmadı." Duraklıyor, gözleri yüzümde geziniyor, yüz hatlarımı inceliyor. "Sıra dışısın."

Çoğu erkek bana "güzel" ya da "seksi" olduğumu söyleyebilirdi ama nedense "olağanüstü" daha anlamlı geliyor. "Sen de hiç fena değilsin."

Parmakları boğazımda usulca geziniyor, meme uçlarımda üzerinde dans etmeden önce göğüslerimin dış hatlarını çiziyor. "Prezervatifim yok."

Yanaklarımda ısındığını hissediyorum. "Var. Komodinimde." Kian'la çoğunlukla onun evinde seks yaptığımız için "ne olur ne olmaz" diye oradalar.

Bir feryat kulaklarıma ulaşıyor ve hareketten başım dönerek doğruluyorum. "Bu Londyn." İrkildim. "Onu uyandırmış olmalıyım."

Yataktan kalkıyor ve ben ayaklarımı yere koyarken elini bana uzatıyor. Hızla hareket edip iç çamaşırlarımı buluyorum, sonra bir atlet ve uyku şortu alıyorum.

"Onun nesi var? Uyumaya devam etmez mi?"

"Muhtemelen bir şey yok ama dış çıkartıyor ve uyandığında herkese haber vermekten hoşlanıyor."

"Yardım edebilir ?" diye soruyor, ben yatak odamın kapısını açarken beni takip ediyor.

"Banyodan bir bez alıp soğuk suyla ıslattıktan sonra biraz buzluğa koyabilir misin? Dış etlerini soğutur ve çiğneyecek bir şeyler verir."

"Hiç bebeklerle birlikte olmadım."

"Çocuk mu istiyorsun?"

"Eskiden öyleydin."

Divina ile sanırım. "Öyle

mi?" diye soruyor.

"Londyn benim için mükemmel, ama belki bir gün ..."

"Evlenmeyi planlamıyor olsanız bile mi?"

Omuz silkiyorum. "Bekâr kadınların

çocukları olabilir." "Oh."

Daha çok ağlıyor ve onu orada bırakıp odasına gidiyorum. Ayaktaydı, beşiğin demirine tutunmuş inliyordu. Küçük yüzü kıpkırmızı ve pijamasının üstü salyayla ıslanmış.

"Zavallı sevgilim," diye mırıldanıyorum onu kucağıma alıp sarılırken ve poposunu okşarken. Ona yeni bir bez ve uyku kıyafeti giydiriyorum. Böylece

yatıştırıcı sözler mırıldanırken bir önlük giydiriyorum. Döndüğümde Graham kapıda, tuhaf bir ifadeyle beni izliyor.

Gözlerini kırıştırıyor, olduğu yerden çıkmış gibi görünüyor. "Bezi dondurucuya koydum."

Londyn kocaman gözlerle ona bakarken sessizleşiyor. Burnunu çekiyor ve muhtemelen "*Neden buradasın?*" olduğunu düşündüğüm bir şeyler geveliyor.

Çalışma odasına gidiyorum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor sanki not alıyormuş gibi.

Şehre bakan bir pencerenin yanındaki mavi döner sallanan sandalyeye otururken, "Bezi bana getirebilirsin," diyorum. Onu kucağıma oturtuyorum ve Graham el bezini bana uzatıyor.

"Önce ellerimi yıkadım, bilirsin, sonra ..."

Kıkırdıyorum. "Tamam. Bunu takdir ediyor."

Londyn beze uzanıyor ve hemen ağzına sokup çiğniyor. Ben onunla birlikte sallanırken sırtı göğsüme yaslanıyor. Yavaş yavaş inlemeyi kesiyor.

"Vay canına, bu kolay oldu. Gerçekten çok sevimli."

Onun şaşkın ses tonuna içimden gülüyorum. Onu kitapçının mutfağında görmüştü ama o kadar çok şey oluyordu ki muhtemelen onu fark etmemişti. "Şimdi onu tekrar uyutmalıyız."

"Biz mi?"

"Buradasın ve daha yeni ilişkimiz oldu, gidemezsin. Bu centilmenlik dışı olur."

Gözlerini deviriyor.

"Ne?"

"İlişkiler' ve 'centilmenlik dışı'. Kelimelerin beni kırıyor."

Gözlerini benimle Graham arasında gezdirirken uyanık görünen Londyn'i rahatsız etmemek için nazıkçe omuz silkiyorum.

"Kim olduğunu bildiğin birinin önünde 's-e-x' demek istemiyorum."

"Hmm. Göğüs kafesindeki yaraları gördüm. Bu da nereden çıktı? Kian ..."

"Hayır, hayır. Bende A-fib var. Bu düzensiz kalp atışlarımın olduğu bir kalp rahatsızlığı.

Kalp atışları. Çok hızlı. Bir süre ilaç kullandım ama işe yaramadı. Mağazada bayıldığım bir olay yaşadım ve doktorlarım kalp ablasyonuna ihtiyacım olduğuna karar verdi." Başta panik atak sandığımı ama daha sonra bunun tıbbi bir durum olduğunu fark ettiğimi anlatarak ayrıntılara giriyorum.

Aniden hazır ola geçti ve bana doğru yürüdü. "Tekrar bakayım mı?"

Londyn el bezini çıkartıyor ve Graham'ın atletimi kaldırıp göğüs kafesindeki yara izine bakmasını izliyor. Parmakları hafifçe üzerinde gezinirken kaşlarını çatıyor. "Ameliyat bunu sonsuza dek düzeltti mi?"

"Benim için endişeleniyor musun?" Sesimde şaşkınlıkla soruyorum. "Sen benim karım olacaksın."

Odağı kendimden ona kaydırıyorum. "Futbol sahasında başına gelenlerin yanında benim kalp sorunum önemsiz kalır. ılgınca bir şey duymak ister misin?"

Başını sallıyor.

"Super Bowl'un olduğu gece ameliyat oldum. Sen ve ben aynı gece aynı hastanedeydik, Mount Sinai."

Yüzümü araştırmaya inceliyor, bakışları ağzımın üzerinde kalıyor. "Ve sonra çölde karşılaştık. Hayat garip." Elleri şefkatle yanağımın üzerinde gezinirken nefesim hızlanıyor.

"Evet."

"Sanırım biraz uzanacağım," diyor benden uzaklaşıp kanepeye yerleşirken ve arkasına yaslanırken yastıkları ayarlarken. Kanepenin bedenine uyacak kadar uzun değil, bu yüzden ayakkabılarını çıkartıyor ve ayaklarını kanepenin ucuna uzatıyor.

Parmaklarını göğsüne vuruyor, bu da tamamen rahatlamadığının tek göstergesi. "Cuma günü boş musun?"

"Olabilirim. Jane ve Andrew mağazada yardım ediyorlar."

Sanki yüz ifadesini okumamı istemiyormuş gibi gözlerini kapatıyor. "Güzel. Öğleden sonra benimle buluşabilir misin? Emin olduğumda tam zamanı sana mesaj atabilirim."

"Nerede?"

O kadar sessiz ki bir an için uyuduğunu düşünüyorum. "Adliyedeki katip ofisi, eğer senin için uygunsa? Sizi alması için bir araba gönderebilirim."

Artık uyumakta olan Londyn'i sallamaya devam ediyorum. "Beyaz mı giysem?" "Nasıl istersen. Sadece ikimiz. Sen ve ben. Bize şahitlik edecekler."

O bakmasa da başımı sallıyorum. Evlilik trenimizde kardeş yok. Ve anlıyorum. Bu gerçek değil. Sevdiklerimizle bir anı yaratmamız için bir neden yok.

Göğsü yükselip alçalırken nefesleri derinleşiyor.

"Sen ne giyiyorsun? Böylece eşleştirebiliriz," diye mırıldanıyorum.

"Mayo takımı."

Londyn'in başını öpüyorum. Nefesimin altında "Bay Cream," diyorum ama Graham beni duymuyor gibi görünüyor. Ondan yumuşak bir horlama geliyor.

Londyn'i kucağıma alıyorum, önlüğünü çıkarıyorum ve odasına dönüp onu yatağına yatırırken omzuma koyuyorum. İç çekerek yuvarlanıyor ve dünyada her şey yoluna girmiş gibi hissediyor.

Çalışma odasına geri dönüp Graham'ın üzerini bir battaniyeyle örtüyorum, sonra da kapıya Andrew ve Jane'e içeri girdiklerinde sessiz olmalarını ve kanepemizdeki dev adamdan ürkmemelerini söyleyen bir not bırakıyorum.

Bölüm 17

EMMY

Görüşme programımdaki son kişi ofisimden ayrılıyor ve burnumun kemiğini sıkarken inliyorum. Bugün başvuranlardan sadece biri bana uygun ve o da iki hafta daha işe başlayamayacak.

Kitapçının telefonu çaldı, ben de açtım. "A Likely Story Kitabevi'nden Emmy Darling. Size yardımcı olabilir miyim?"

"Emmy! Uzun zaman oldu. ?"

"Harikayım." Keşke daha fazla işçi bulabilseydim.

"Ben *Times*'dan Angela. Kapanacağınızı sanıyordum; sonra kapanmayacağınızı duydum. İyi haber. Bu, yakında bizim için yeni bir vitrininiz olacağı anlamına mı geliyor? Onu görmeyi ve yaz fotoğraflarımızda yer vermeyi çok isterim." Doğru, ugh. Endişem artıyor. Graham'la o kadar meşguldüm ki

Son zamanlarda pencereyi düşünmemiştim. Yeni vitrini hazırlamam lazım. "Merhaba ve evet, bize yer verirsiniz çok müteşekkir oluruz. için çok zaman ve emek harcıyoruz. Haziran'ın ikinci haftasına kadar hazır olur. Kulağa nasıl geliyor?"

"Harika. Ne zaman iyi olur?"

Onun için bir randevu ayarladım ve telefonu kapatırken cep telefonuma bir fotoğraf geldi. Bu Graham, Birbirimiz Hakkında Bilmemiz Gereken Şeyler başlığını attığım mesaja cevap veriyor. Buluştuğumuzdan beri ara sıra mesajlaşıyoruz, genellikle sabah ilk iş ve sonra akşamları.

Gönderdiği fotoğrafa gözlerimi kısarak baktım. Bir üniversite partisinden, bir kardeşlik evinin içindeki bir barın tepesinde durduğu ve bir kupayı tuttuğu bir fotoğraf. Yakışıklı yüzünde geniş, yayvan bir sırıtış var. Saçları kısa ve dikenli, yüzü genç ve özgür. Florida State spor şortu giyiyor ve tişört giymiyor. Göğsü bir sanat eseri gibi, karın kasları parlıyor.

You were trashed, Gönderiyorum.

We'd just won the national championship over Alabama.

Did you have a serious college girlfriend?

No. I was too focused on football.

Hmm, Divina onun ilk ciddi ilişkisiydi. Yıllarca sürmüş. Ve sonra onu aldattı.

Send me a pic of you from the past, gönderiyor.

Fotoğraflarım arasında gezinirken kitapçıdaki bir doğum günü yemeğinden bir fotoğrafımı gönderiyorum. Fotoğrafı her kim çektiyse, muhtemelen Babs ya da Terry, Gran'in pişirdiği dört katlı hindistan cevizli pastanın mumlarını üflemeye çalışırken beni göz devirirken yakalamış. On iki ve on üç yaşlarındaki Andrew ve Jane iki yanımda oturmuş gülüşüyorlar, büyükannem de arkamda, yüzünde dingin bir gülümsemeyle duruyor.

I dig the pink streaks in your hair. See you soon, o cevaplar.

Telefonumu bir kenara koyup çayımı bitirdikten sonra aynada saçlarımı kontrol ediyorum. Yine yukarı kalkmış, uzunlamasına örülmüş ve arkada bir topuzun etrafında bükülmüş. Yanlardan küçük kıvrıcık tutamlar sarkıyor. Kırmızı rujumu tekrar sürüyorum. Anons sistemini açıp Jane'in ofisine gelmesini istiyorum.

Vals yaparak içeri girdi ve ben gergin bir şekilde gülümsedim. "Vakit geldi. Bana yardım eder misin?" Başımı duvardaki aplikten sarkan elbiseye doğru uzatırken soruyorum.

Brody'nin dün almam için ısrar ettiği çay boyu elbiseyi giyip pantolonumu ve bluzumu çıkarmamda bana yardım ederken başını sallıyor, yüzü ifadesiz. O ve Cas dün kapanış saatinde mağazaya geldiler. Jane ve ben de onlarla birlikte Tribeca'daki bir gelinlik mağazasına gittik. Orası sadece randevulu bir yerdi ama Brody ailesinin tasarımcıyı tanıdığını ve mesai saatleri dışında bize bir tane bulabildiğini söyledi.

Bir kanepeye uzandık ve modellerin çay boyu gelinlikleri sergilemesini izledik. Ben şampanya renkli, vücudu saran bir slip elbise seçtim. Küçük ışıltılı boncuklar elbiseyi süslüyordu. En sevdiğim kısmı, arkadan bağlanan ipek kurdeleli korse bedeni. Maliyet konusunda tereddüt ettim ama Brody, Graham'ın yeni bir elbisem olması konusunda ısrar etti. Sadece birkaç dakika süren birkaç sonra butikten ayrıldık.

Jane fermuarı çekti, sonra beni çevirdi. "Hazır mısın?"

Aynada kendime bakıp kumaşı düzeltirken, "Bu elbise sivil bir tören için çok fazla," diye mırıldanıyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise.

"Bu mükemmel. Şimdi, onunla evlenmemen için seni ofisine kilitlemeden önce git buradan."

"Babs beni bırakırdı."

Yanağıma bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar. Ben yukarı çıkıp rafları düzenleyeceğim. Kendimi meşgul tutacağım."

Dışarı çıktığımda rotunda müşterilerle doluydu, ama kimse aşırı giyindiğimi fark etmedi. Kitaplar insana bunu yapıyor.

"Emmy?" diyor tanıdık bir erkek sesi. Keskin bir nefes alarak, rotunda'daki manuel daktiloda okuduğum mesajlardan başımı kaldırıyorum.

Onun burada ne işi var?

Kapının yanında duran Kian'ın üzerinde spor salonundan yeni gelmiş gibi bir eşofman ve Nike tişört var. Mavi gözleri benimkilere lazer tutuyor. "Selam."

"Burada olamazsın," diye tıslayarak . "Sana yanıma gelmemeni söylemiştim. Buna kitapçı da dahil."

"Arayacaktım ama numaramı engellemişsin. Seninle konuşmam gerekiyordu."

Kavgamızı, onun beni boğuşunu, aklımın alamayacağı kadar korktuğumu hatırlarken kalbim göğsümde çarpıyor. Aceleyle toparlanışımı, ellerimin titreyişini, damarlarımda dolaşan yoğun adrenalini hatırlıyorum.

Babam bana fiziksel olarak zarar vermemiş olabilir ama onun istismarı ve annemin beni terk etmesi ruhumda bir yara açtı. Bu acı, bu korkunç yara, kendimi kimseye gerçekten vermemi engelledi.

"Senin. İhtiyacın. Gitmen. Gitmelisin," diye sesleniyor Jane son birkaç basamağı aceleyle inerken merdivenlerden. Gözlerinden öfke fişkırıyor. Sesi dükkânda yankılanıyor ve birkaç müşteri açıkça bize bakıyor.

Sanırım onunla göğüs göğüse çarpışacaklar, bu yüzden onu tutmak için bir elimi omzuna koyuyorum. "Bu kadar yeter," diyorum nefesimin altında.

"Hadi, Emmy, lütfen. Bana bir dakika ver. Dışarıda," diye ekliyor. "Uzun sürmez."

"Neden?" Ben soruyorum.

Ağır ağır nefes veriyor. "Sana dün gelen bir ziyaretçiden bahsetmem gerekiyor. Önemli, yoksa gelmezdim."

Tamam, ilgimi çekti.

"Sen ve Graham hakkında." Neredeyse adını tükürüyor.

Nefes veriyorum. "Numara yok, Kian."

Ellerini yatıştırıcı bir tavırla havaya kaldırıyor. "Yok. Ben ayıgım. Haftalardır bir şey içmedim."

Ha. Bunu daha önce de duymuştum ama gözleri kan çanağı değil ve sakın görünüyor. Ama görünüş aldatıcı olabilir. Benim babam da bir dakika sakın davranır, sonra canavara dönüşürdü.

"Cidden onu dinleyecek misin?" Jane sorar, sesi kuşkuludur.

Evet, merak ettim. Ayrıca, bir sürü insan dışarıda, kaldırımında dolaşıyor. Onunla yalnız kalacak değilim. Ve eğer Graham ve benim hakkımda *gerçek* bir şey biliyorsa, Graham'ı koruyabilmem için bilmem gerek.

"Pencereden izliyorum," diye sesleniyor onu kapıya kadar takip ederken, "ve eğer sana en ufak bir yanlış *bakarsa*, baltayla dışarı çıkarım."

Korkutucu olan, mutfakta yangın söndürücünün yanında bir balta olması. Büyük değil ama biraz zarar verebilir.

Kian benim için kapıyı tutuyor ve dükkândan çıkıyoruz. Pencereye bakan bir banka oturuyor ve sadece sırttan Jane'e alaycı bir el sallıyor. Yanına oturuyorum ve eskiden hissettiğim o çekiciliği bekliyorum, ama pişmanlığın acı tadından başka bir şey yok.

Dudaklarından uzun bir nefes çıkarken eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koyuyor. "Bu sefer seninle işleri gerçekten berbat ettim."

"Evet."

Bana asık suratlı bir bakış attı. "Telefonuna bir takip cihazı yerleştirdim çünkü seni beceriyordum."

Şüphelendiğim gibi. Sezgilerim nadiren yanılır. Güvensizlik ve korkuyla büyüdüm ve erken yaşta aşırı bilinçli olmayı öğrendim.

"Seni incittim, sonra da bana geri dönmeye ikna etmek için çöl boyunca peşinden koştum."

"Hepsi doğru."

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğini düşünürken birkaç dakikalık sessizlik olur. "Ben gerçek bir pisliğim, Emmy, ve özür dilerim."

Ses tonunda samimiyet var, doğru ve bunu takdir ediyorum ama ...

"Zambak demetleri bırakmak hiçbir şeyi düzeltmez, Kian."

Sonra bir sonraki sözleri beni ürkütüyor.

"Missy sizi aradığını ve motelinize geleceğimi söylediğini itiraf etti. Kaçmak için çaresiz kalmış olmalısın. Benden kaçmak için Graham Harlan'ın arabasını çaldın." Gözlerini bana dikip tepkimi inceledi.

"Ben mi? Pek sayılmaz." Masumca göz kırpyorum.

"Olay şu. Bu adam evime geldi ve sen ve Graham hakkında sorular sormaya başladı. Gazeteci olduğunu iddia etti ama ben bir özel dedektifi gördüğümde tanırım. Bu arada nişan mesajını gördüm. Tebrik ederim. Futbol dünyasında büyük bir heyecan yarattı. "Kian Adams'ın eski sevgilisi Graham Harlan'la evleniyor. Ama her neyse. Seni hak etmedim ve her şeyi berbat ettim. Çok fazla içtim. Çok fazla para. Şöhret. Kariyerimde bazı zor dönemler yaşadım ve kendimi kaybediyordum."

Gerginim. "Yaptığın şeyin hiçbir mazereti yok." Ağzı buruştu.

" sen sorumlusun," diye ekliyorum. "Zarara sebep oldun. Bunu başkasına yapma. Missy'ye zarar verme."

"Boş ver onu. Çok güzel görünüyorsun," diyor bakışlarıyla beni okşayarak. Hiçbir şey söylemeden dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Biraz daha yaklaştı. "Her neyse, bu adamın bana Graham'ın arabasını çaldığını söylediğini bilmen gerektiğini düşündüm. Ayrıca bana aileni sordu. Bu yüzden geldim. Ne kadar özel biri olduğunu biliyorum ve seni uyarmak istedim."

Graham benim hakkımda bir ihbarda bulunmadığını, sadece arabasının çalındığını söyledi, bu yüzden özel dedektif resepsiyondaki görevliyle konuşmuş olmalı.

Boğazından bir ses çıkarıyor, acı dolu bir ses. "Söyle bana Emmy, Graham'la ilk görüşte aşk mıydı?"

Boncuklu ayakkabılarıma bakıyorum. "Evet."

Parmağımdaki yüzüğe baktığını hissediyorum.

"Daha yeni ayrıldık ve senin daha üzgün olacağını ya da en azından biriyle çıkmadan önce bir süre bekleyeceğini düşünmüştüm. Tanıdığım biri olduğu için incindim." Başını öne eğdi. "Onunla çöldeki motelde buluşmayı mı planlıyordun?"

Pencereden Jane'e bakıyorum. Baltayı tutuyor. Tanrım.

Ona ne kadar az anlatırsam o kadar iyi. "Seni hiç aldatmadım, Kian. Bazen doğru kişiyi bulmak için yanlış kişiyle tanışmak gerekir."

Yüz hatlarımı incelerken ayağa kalkıyor. "Bebeğim. Bu saçmalık hiç sana göre değil. İyi bir şey yaşadık."

Gözlerimi kısıyorum. "Birbirimiz için doğru kişi değildik, yoksa telefonumu takip etmezdin. Bana daha fazla saygı duyardın.

Ve sen beni asla boğmazdın. Ayrıca, çiçekleri burada bırakma. Beni sokakta takip etme. Biz bittik. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Graham biliyor."

"Seni hâlâ seviyorum bebeğim. Onunla evlenme," diyor elimi tutarken hararetle. Omurgamda dans eden korkunun zıplamasıyla geri çekiliyorum. Sanırım onunla karşılaştığımda hep orada olacak.

Jane elinde baltayla dükkândan çıkar. "Bırak onu, orospu çocuğu."

"Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum!" Bana özlem dolu son bir bakış atıyor, sonra elimi bırakıp uzaklaşıyor.

Benim yanıma kayıyor, köşeyi dönerken ikimiz de onun arkasını izliyoruz.

Jane iç çekti. "Şu anda onunla konuştuğun için bile sana kızgıyım." "Umarım beni baltalayacak kadar değildir?"

Omuzları taşıdığı gerginliği serbest bıraktı. "Meh. Sanırım olmaz. Bugün senin düğün günün ve o gelinliğe kan bulaştırmak istemem; ayrıca bana düzenli bir iş verdin. Aslında gerçekten açım. Kendini Graham'a bağlamadan önce bir kurabiyeye ne dersin?"

"Bu elbisenin içinde dikkatli olmalıyım."

"Yulaf ezmeli kuru üzüm. Fırından yeni çıkmış."

"Anlaştık." Kollarımızı birleştirdik ve mağazaya geri döndük.

"Ee," diyor mutfığa doğru giderken, "bu gece çubuğunu daldırmasına izin verecek misin?"

"Affedersiniz?"

O sırtıyor. "Teknik olarak, sen değil gerçekten evli kadar Birleşmeyi tamamlayacaksın. Size bir şema çizmemi ister misiniz?"

"I Biliyorum nasıl seks çalışıyor, ukala, ama Bu a EVLİLİK kolaylık sağlamak için."

"Seni parmaklamasına izin vermen çok uygun oldu, o yüzden ..." Ona ters ters baktım. "O farklıydı. Bir anda oluverdi. Bir daha olmayacak." "Uh-huh."

"Ne?"

Kurabiyesini bırakıp ellerimi tutarken bana ciddi bir bakış atıyor. "Bize göz kulak olmak senin kimliğin ve bu da onun bir parçası -anlıyorum, gerçekten- ama eğer bir trol olduğu ortaya çıkarsa eve geri dön."

Bölüm 18

GRAHAM

Brody evimdeki giyinme odamda kravatımı düzeltirken, "Sivil törenler çok sıkıcı," diye homurdanıyor.

Son rötuşları yaparken suratını asıyor. Saçımı düzeltmeye çalışıyor ve ben parmaklarını tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Saçımı yapmayacaksın."

Başını eğiyor. "Biraz rimele ne dersin?" "Bugün olmaz." Sırıttıyorum.

"Peki. Gelemeyeceğime emin misin? Gerçekten orada olmak istiyorum. Çok iyi olacağım. Bir bitkinin arkasına geçeceğim ya da köşede duracağım. Çıtımı çıkarmayacağım. *Lütfen*," diye yalvarıyor beni yatak odasına kadar takip ederken, ben de elbise ayakkabılarımı giyiyorum.

Boy aynasının önünde duruyorum ve üç parçalı takım elbisemin tüylerini fırçalıyorum. "Hayır."

Yatağıma çöküyor, onaylamadığını homurdanırken bir denizyıldızı gibi yayılıyor. "Tek söylediğin hayır. Çok kabasın. Prada giyiyor olmalıydın. Sana bir katedral lazım. Ya da bir plaja. Adliye dışında herhangi bir yere."

Onu görmezden geliyorum.

Saatimi takarken beni izleyebilmek için başını çeviriyor. "Hâlâ evlilik sözleşmeni inceliyorum. İnanamıyorum -tamam, belki de inanabilirim çünkü sen cömertsin- ama lanet olsun, büyük boşanmadan sonra ona gerçekten para veriyorsun. Ve dürüst olalım. O dükkânı onun için aldın. Kendine bunun iyi bir yatırım olduğunu ya da benim isteyebileceğimi söylemiş olabilirsin ama ben o kadar emin değilim." Yataktan sıçırıyor, her saç teli yerine otururken inanılmaz derecede sakın görünüyor.

"Drama yaratmaya çalışmayı bırak."

Ellerini kalçalarına koydu. "Şaşkınım çünkü ona çok iyi davranıyorsun." Yüzünde sinsi bir ifade beliriyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ağabey ama küçük hırsızı önemseydiğini düşünmeye başlıyorum."

Kaşlarımı çatıyorum. "Lütfen."

Beni koridora ve mutfak alanına kadar takip ediyor. "Bu doğru. Ben söyledim. "Önemsiyorum. Ondan hoşlanıyorsun. Seksi olduğunu düşünüyorsun. Onun kişiliğini seviyorsun. Onunla evlenmek istiyorsun-"

"şeyleri aldın mı?" "Yaka çiçeği
tezgahın üzerinde." "Şakayıkları aldın
mı?"

Başını sallıyor. "Hmm. Ben yaptım. Neden kadar ısrar ettiğini de merak ediyorum."

Bir yuhalama sesi duyuyorum ve döndüğümde resmi salonda durduğunu görüyorum. Çita duvar kağıtlı. Bir noktada bakıma ihtiyacı olacak odalardan biri. "Sana inanamıyorum," diye sesleniyor kıs kıs gülerken.

"Ne? Oda bu şekilde geldi. Eninde sonunda yeniden yapacağım."

"Korkunç duvar kâğıdı değil, sevgili kardeşim, *kedi kumu kutusu*." Bana vahşi bir bakış gönderdi. "Sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?"

"Önemli bir şey değil. Sihir burada uzun süre kalmayacak. Ve burası kedi odası gibi bir şey. Duvar kağıdına bak."

"Ve sen onun adını biliyorsun!"

"Yani?" Ellerimi kalçalarıma koydum.

"Sen sekiz yaşındayken ve ben beş yaşındayken, mahalleden büyük bir erkek kedi okuldan sonra taş binanın merdivenlerinde bizi pusuya düşürdü. O kedi tam bir saldırı modundaydı - düz uçak kulaklarından bahsediyorum, pençeleri dışarıda, hırlıyor ve tıslıyor, tüm vücudu titriyordu. Lanet bir kaplan gibi etrafınızda dolaşıyor, vuruyor ve saldırıyordu. Kuduz olabilirdi. Neredeyse altına işeyecektin."

"Abartıyorsun."

Uzun bir ısıklık çalıyor. "Ondan *gerçekten* hoşlanıyorsun. Vay be. Vay canına. Yani, beni yanlış anlama, onunla evleniyorsun, yani belki de, sadece belki de, o *bir*-"

Sözünü keserek ihtiyacım olan eşyaları alıyorum ve "Dışarı çık parti için bizi almayı unutma" diyorum.

"Merak etme, her şeyi planladım. Mutlu bir düğün günü. Onu çok iyi öp. Dilinle," diye sesleniyor ben kapıyı çarparken.

Bölüm 19

EMMY

Gazete kadrosuna giremediğim zaman ya da üniversitedeki erkek arkadaşımın beni aldattığını öğrendiğimde olduğu gibi, şeyler dağıldığında, büyükannem bana her zaman nefes almamı, hayatımın bu bölümünün sadece bir önsöz olduğunu ve daha gidecek birçok bölümüm olduğunu söyledi. Ailemin kim ya da ne yaptığından bağımsız olarak, hikayemde beni iyi şeylerin beklediğine dair bana söz verdi. Nihayetinde, bunun bana bağlı olduğunu söyledi. Umutlarımla ilerlemek, yapmamam gerekirken evet demek ve son günümmüş gibi yaşamak.

Büyükannem harika bir ruhtu. Ben de onun gibi olabilecek miyim? Umutla ilerlemek, yedek bir plan olmadan her şeyi yapmak? Belki de. Gerçek şu ki, bu evlilikle bilinmeyen bir bölgeye giriyorum. Graham'la boyumu aşan bir işe kalkışmaktan korkuyorum.

Sonsuzluk gibi görünen bir süredir katibin ofisinin lobisinde volta atıyorum. Koridor, gelip giden insanlardan oluşan bir bulanıklığa dönüştü. Kian'ı gördüğümünden beri enerji seviyem düştü.

Graham asansörden indiği anda bu değişiyor. Takım elbisesinin içinde nefes kesici görünüyor. Dalgalı saçları ehlileştirilmiş ve geniş omuzları ceketinin kumaşını genişletiyor gibi görünüyor.

Beni gördüğünde durdu ve yüzündeki kararlılıkla beni içine aldı, sanki önündeki zorluklarla yüzleşmeye hazırmış gibi.

"Merhaba," diyorum zayıfça.

Bakışlarını üzerimde gezdiriyor, küçük elektrik kıvılcımları izlediği yolu tutuşturuyor. "Merhaba."

Dudağımı ısırdım.

"Güzel elbise. İnanılmaz görünüyorsun," diyor bakışları yüzümde, dudaklarımda, sonra da elbisemin korsesinde gezinirken.

"Sen de öyle."

Gülümsüyor. "Ve işte başlıyoruz."

Randevumuzla birlikte Graham'ın hızlı bir şekilde ayarlayabildiği evlilik cüzdanımızı da imzalayıp veriyoruz. Bekleme odasında, kıkırdayan ve el ele tutuşan diğer birkaç çiftin yanında oturuyoruz. Biz oturmadık. Onun yerine yakasına küçük beyaz bir şakayık iliştiriyorum ve o da bir buket şakayık uzatıyor. İlahi kokuyorlar, tatlı kokuları havada uçuşuyor.

"Bunun için hazır mısın?" Her beş saniyede bir kravatını düzelttiğini, ceketini çektiğini ya da bir elini saçında fark ederek soruyorum.

Homurdanıyor.

Ondan uzağa bakıyorum. Belli ki bundan korkuyor.

Resepsiyondaki asistan adımızı söylüyor ve odaya giriyoruz. Oda soğuk ve sade ve gerginliğim artıyor. Nikâh memuru bizi bir masanın arkasında, hâkim cübbesi giymiş halde bekliyor. İki tanık, belli ki çalışanlar, hazır bekliyor. Fotoğrafçı yok, aile yok, arkadaşlar yok. Bu bana çok uygun. Değil mi?

Tören ben farkına varmadan başlıyor, ya da belki de sersemlemiş durumdayım.

Nikâh memuru konuşuyor, sesi duvarlarda yankılanıyor. Aşk, bağlılık ve evliliğin gücü hakkında konuşuyor. Ama ben sadece göğsümde çarpan kalbimin sesini duyuyorum.

Graham ve ben birbirimize dönüyoruz ve o yeminini tekrarlıyor. Kırpikleri sanki kelimeleri bastırmak istermiş gibi titriyor.

"Ben, Graham Harlan, seni karım olarak kabul ediyorum, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, zenginlikte ve fakirlikte sana sahip olacağım ve seni elimde tutacağım. Seni seveceğime ve sana değer vereceğime söz veriyorum."

Yakasındaki çiçeğe bakıyordum ama son sözlerinde gözlerim onunkilerle buluştu. Orada hiçbir duygu okumadım, sadece şiddetli bir kararlılık.

Elimi tuttu ve sıktı. "Emmy, sıra sende."

Gözlerimi kırıştıyorum, dalmış olduğumu fark ediyorum. Yutkundum. "Ben, Emmy Darling, seni kocam olarak kabul ediyorum, iyi günde kötü günde, hastalıkta sağlıkta, zenginlikte fakirlikte sana sahip olacağım ve seni elimde tutacağım. Seni seveceğime ve sana değer vereceğime söz veriyorum." Kelimelerin ağırlığını her hecenin içinde hissediyorum.

Yargıç başını sallar. "Bugün iki insanı en kutsal törenlerden birinde birleştiriyoruz. Bağlılığınızın nişanesi olarak ne seçtiniz?"

Midemde bir düğüm oluşuyor.

"Yüzükler, Sayın Yargıç," diye mırıldanıyor Graham. "Lütfen yüzükleri değiştirin," diye yanıtlıyor.

Graham ince bir bandı parmağıma geçirip tektaşın yanına yerleştiriyor.

Yargıç bana bakıyor, ben de Graham'a sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

"Aldım," diyor bana verirken ve ben de kayışı parmağına geçiriyorum.

İşte, oldu.

"O halde, bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Öpüşebilirsiniz."

Graham dudaklarını bir saniyeliğine benimkilerin üzerinde gezdiriyor ve sonra iş bitiyor.

Adliyeden çıkıp merdivenlerden inerken parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. Aşağıda bir insan kalabalığı ve ESPN'den bir ekip var. Karnım zonkluyor. Hâlâ düğünü sindirmeye çalışıyorum.

"Senin için mi geldiler?"

İçini çekti, gri gözlerinde teslimiyet vardı. "Adliyeden çıkarken birkaç fotoğrafımızın olmasının iyi bir fikir olacağını düşündüm. Sana söyleyecektim ama ..."

"Sen de düzgün düşünemiyor gibisin."

Ondan küçük bir kahkaha geliyor. "Çok gergindim. Ya sen?" "Kesinlikle dehşete düşmüştüm. Hâlâ da korkuyorum. Biz gerçekten evliyiz." Göğsüm kabardı.

"Ben farklı hissetmiyorum, ya sen?"

"Sen olduğun için mutluyum, Emmy. Bunu biliyorsun, değil mi?" Gazetecilere bir bakış atıyor. "Yara bandını yırtıp atsak iyi olur, yoksa haftalarca fotoğraf için peşimizde dolanırlar. Bu şekilde aradan çıkarabiliriz. Halledebilir misin?"

Yüzümü okullaştırdım ve elimi kalbimin üzerine koydum. "Efendim. Altın İguana'da Akademi Ödülü kazandım. Elbette idare edebilirim."

Gülüyor, gamzeleri ortaya çıkıyor. "Güzel."

"Graham, Graham!" diye sesleniyor boynunda ESPN kordonu olan bir muhabir.

Ona gülümsüyor. "Merhaba, Shelly."

Bize biraz daha yaklaştı. "Herkes bilmek istiyor. Bu sonbahar oynayabilecek misin?"

İlk sorunun evliliğiyle değil de futbol kariyeriyle ilgili olmasına şaşırdığımı gizliyorum. Bu bana onun New York için ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor.

Etrafımızda toplanan kalabalıktan tezahüratlar ve alkışlar yükselirken "Evet," diye anons ediyor. Elllerinde telefonları olan birkaç sıradan insan fark ediyorum.

dışarıda video çekiyorlar. Heyecan yüz hatlarını çiziyor. Bu onların kahramanı, Super Bowl'u kazanan, ölen ve geri gelen adam.

Gülümserken bakışları üzerimde geziniyor. "Nişan mesajını hepimiz gördük ve görüyorum ki elinde bir buket var. Bu evli olduğunuz anlamına mı geliyor?" Soruyu bana yöneltiyor ve ben de Graham'a hayranlıkla bakıp kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Evet, inanılmaz bir adama."

Gülümsemesi aydınlanıyor ve bir yanım bu sözlerde ciddi olduğumu anlıyor, gerçekten, diğer yanım ise kulağıma kalbimin etrafına daha fazla zırh koymamı fısıldıyor.

"Eğitim kampı başlamak üzere. Tüm bu işlerin arasında bir balayı planlanıyor mu?" diye soruyor.

Graham ve ben bu konu gündeme gelirse, çoğunlukla ailesinin önünde, nasıl ele alacağımızı konuştuk bile. Shelley'e gülümsüyor. "Birlikte kaliteli zaman geçirebilmek için sezonun bitmesini bekliyoruz. Açıkçası size bu hafta sonu nerede balayı yapacağımızı söyleyemeyiz, çünkü bunun özel bir mesele olmasını istiyoruz."

Başını sallıyor. "Anlat bize, olanlardan sonra tekrar sahaya çıkmakla ilgili bir çekincen var mı?"

Graham desteğe ihtiyacı varmış gibi elimi daha sert sıkıyor, ben de başımı omzuna yaslayıp onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Oyuna güveniyorum. Benim başıma gelenler benzersizdi ve bir daha olmayacak."

"Kian Adams, Graham'la evliliğiniz hakkında ne söyleyecek?" diye sesleniyor bir adam, öne doğru ilerleyerek. Kaşlarımı çatıyorum, onu günlerdir evimin etrafında dolanan orta yaşlı adam olarak tanıyorum.

Graham gözle görülür bir şekilde gerilirken, gözleri yarıklara dönüşürken yüzümü boş tutuyorum. "Ona sormalısın," diye homurdandıktan sonra beni merdivenlerden aşağı indirip adamdan uzaklaştırıyor.

Adam kalabalıkla birlikte bizi takip ediyor. "Bugün Kian ile konuştuğunuz doğru mu?"

Graham kafasını çevirdi. "Hayır."

"Karıyla konuşuyordum," diye cevap veriyor küçümseyerek. "İnternette Bayan Harlan'ın düğünden hemen önce Kian'la birlikte bir kitapçının önünde çekilmiş fotoğrafları var. Seninle tanışmadan önce bir çift oldukları sır değil."

Graham kaskatı kesiliyor ve büyük bir çabayla bana dönüp gülümsemeye çalışıyor ama gözlerindeki öfkeyi görüyorum. "Brody burada. Gidelim, sevgilim."

Adamı ve kalabalığı geride bırakarak beni merdivenlerden aşağı indiriyor ve siyah bir Mercedes'in arka koltuğunun kapısını açıyor.

"Tebrikler, yeni evliler!" Graham arkada benim yanıma binerken Brody sürücü koltuğundan sesleniyor. Cas ön tarafta Brody'nin yanında el sallıyor ve gülümsüyor.

Ben bir şey demiyorum. Graham da öyle.

Brody gözlerini kısarak bana baktı, sonra Graham'a. "Çok mu erken kaplumbağalarım?"

Graham camdan dışarı bakarken "Sadece sür," diye mırıldanıyor, kesinlikle bana bakmıyor.

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyor Brody arabayı trafiğe çıkarırken. Sonunda sessizliği bozmadan önce üç blok ilerledik.

"Sana Kian'dan bahsedecektim ama zamanım yoktu." Tam olarak doğru değil. Bir mesaj gönderebilirdim ama düğünün bir an önce bitmesini istiyordum ve sonra ona söyleyecektim. Özel dedektifin adliyenin merdivenlerinde olmasını beklemiyordum. "Kızgınsın," dedim.

"Evet," diyor telefonunu çıkarıp dokunarak ve sonra bana bir web sitesindeki fotoğrafları göstererek.

Nefes veriyorum. Kian elimi tuttuğu anda özel dedektif bizi yakaladı. Kian'ın yüzü ciddi ve özlem dolu, benimki ise biraz silik.

"gibi değil," diyorum usulca.

Brody kırmızı ışıktaki bana baktı. "oluyor?"

"Kian dükkâna beni görmeye geldi. Bana bir adamın sorular sorduğunu söylemek istedi." Graham'ın granit profiline bakarak duraksıyorum. "Birinin fotoğraf çektiğini bilseydim dışarı çıkmazdım ama dükkânın içinde konuşup olay çıkarmaktan daha iyi bir seçenek gibi geldi."

Graham burnunun kenarını çimdikler. "Onunla konuştuğuna inanmıyorum. Onu göndermeliydin."

"Eğer mesele gizlilik anlaşmasıysa, ona asla söylemem. Onunla sadece seni korumak için konuştum."

Merhametli gri gözler beni çiviliyor. "Bu Gizlilik Sözleşmesi'yle ilgili değil. Onu senin yanında istemiyorum, Emmy. Sen benim *karımsın* ve sana zarar vermesi beni endişelendiriyor. Anlamıyor musun?" Bakışları yüzümü arıyor. Sonsuza kadar. Dudaklarıma gelmeden önce yüz hatlarımı izlemeye devam ediyor. Burnu alevleniyor.

Gerginlik havayı kıvılcımlandırır, onu güçlü kılar.

Gözlerini indiriyorum. "Jane'in baltası vardı. Kendimi tamamen güvende hissediyordum," diye mırıldanıyorum Brody sokaktaki bir apartmanın önüne park ederken.

Brody bize gülümsemek için arkasını döndü. "Pekâlâ, benim küçük aşk kuşlarım, hadi öpüşüp barışalım ya da iğneyi batıralım. Evlilik bitti ve ailenin karşısına çıkıp yasal olduğunuzu kanıtlamalıyız. İçecekler ve parmak yiyecekler yapacağız. Çok dağınık olmamalı. Balayınız sahilde bir hafta sonu, eğer soran olursa. Bavullarını bagaja koydum. Şimdi. Hazır mısınız?"

Cas yumruğunu sıkıyor. "Alkol için hazırım." Aynen.

Graham iniyor ve yanıma gelip kapımı açıyor, sonra da elimi tutuyor. Beni göğsüne doğru çekiyor, ani hareketle nefesimi kesiyor. Ellerimi gömleğinin ipeksi kumaşında gezdiriyorum, ellerim saçlarında son buluyor ve bir kısmını yüzünden süpürüyorum.

"Sana Kian'dan bahsetmeliydim. Özür dilerim. Hâlâ kızgın mısınız?" Çenesi titriyor. "Şimdilik bir kenara koyuyorum."

Brody evin merdivenlerinden sesleniyor: "Eğer ikiniz konuşmanızı bitirdiyseniz, bekliyoruz."

Bölüm 20

EMMY

Brody buranın büyüdüleri ev olduğunu açıklarken, kapının her iki yanında süslü sütunları olan dört katlı bir kahverengi taşa yaklaşıyoruz.

Kapı açıldığında bir uşak çıkıyor ve bizi evin fuayesine götürüyor. Koridorun ihtişamı karşısında yutkunuyorum. Karmaşık oymalar her duvarda ve köşede sıralanıyor, bu da evin orijinal özelliklerinin bir işareti. Koridor boyunca uzanan şevron parke zemin, ayaklarımızı yastıklayan pelüş Türk halılarıyla süslenmiş. Odaları deri koltuklar, şık sehpa ve parlak büfeler gibi üst düzey mobilyalar dolduruyor. Güzel kemerli pencereler her yerde. Öğleden sonra güneşi içlerinden süzülerek mekânı yumuşak bir ışıltıyla aydınlatıyor.

Yani, daha önce de lüks evlere girmiştım. Kian'ın harika bir dairesi var ve güven fonu bebeği olan Mason beni birkaç kez ailesinin sahil evine davet etti, ama bu - şey, söyleyecek sözüm yok. Şimdiye kadar bulunduğum en zengin ev. Birdenbire kendimi bir fakir gibi hissettim ve çok yabancılaştım.

Brody ve Cas barı bulacaklarını söyleyip bizi yalnız bıraktılar. Sinirlerim geriliyor.

Graham, güzel bir kadının çerçeveli büyük bir tablosunun önünde durur. Fotoğrafçı onu kahkahanın ortasında, siyah bir bebek kuyruklu piyanosu çalarken başını arkaya eğmiş halde yakalamış. Kırmızı bir elbise giymiş, kum sarısı saçları omuzlarına dökülmüş ve mavi gözleri kameraya sevgiyle bakarken bilmiş bir parıltıya sahip. Bu ... olmalı.

"Annem," diyor huysuzca. Garsondan aldığı bir şampanya kadehini bana uzatıyor. "Babam geliyor."

Uzun boylu, geniş omuzlu, siyah saçlarının şakaklarına gümüş rengi serpiştirilmiş bir adam bize yaklaşıyor. Gözleri sakın, içe dönük bir gri,

ve kaşları Graham'ınki gibi düz.

Onu içeri alırken Graham'a tereddütle başını sallar. "Oğlum ..." Durur, sesinde bir ağırlık vardır. "Seni görmek çok güzel. Evliliğini bizimle kutlamaya geldiğin için mutluyum."

Graham onun elini sıkar. "Merhaba baba. Bu benim karım, Emmy."

Babası bana döndü. "Daha önce tanışmamış olmamız çok yazık ama oğlum telefonlarıma cevap vermiyor. Ben Vale."

"Merhaba," diyorum gülümseyerek. Nedense ondan hoşlanıyorum. "Duyduğuma göre bir kitapçınız varmış?"

"Ben müdürüm."

"Graham'la nasıl tanıştınız?"

"Bir yardım balosu." Cesurca yalan söylerken beni sabitleyecek bir şeye ihtiyaç duyduğum için şampanya bardağıma sarılıyorum. "Yakın zamanda yeniden bağlantı kurduk ve her şey yerli yerine oturdu."

Vale gülümser. "Gençlik aşkı en tatlısıdır. Çocuk planınız var mı? Bunu sormanın küstahlık olduğunu biliyorum ama altmış yaşındayım ve henüz torun sahibi değilim."

Çocuklar mı?

Yol göstermesi için Graham'a bakıyorum ama o başka bir içki almak için garsonun yanına gitmiş. Bana dönüp bakmadan sağ taraftaki bir odaya giriyor, orada diğer konukların gürültüsünü ve alçak sesli müziği duyuyorum.

Vale kolumu onun koluna doluyor, onun gözden kayboluşunu izlerken yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade beliriyor. "Seni kendi başının çaresine bakman için bıraktı. Ateşle imtihan sanırım. Beni küçümsediğini belli etmiyor, değil mi?"

"Hmm."

Gözleri çerçeveli portrede oyalanıyor, sesi yumuşuyor.

"Karım," diyor, "bir odayı aydınlatırdı. O benim hayatımın aşkıydı." Duraklıyor, görünüşe göre onun anısında kayboluyor ve ben de sözünü kesmek istemediğim için sessiz kalıyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Graham ergenlik çağındayken ayrıldık ve birkaç ay sonra öldü. Onun ölümü için kendimi suçluyorum ve Graham ile Brody de çekip giden kişinin ben olduğumu unutamıyor." Derin bir nefes veriyor ve bana acılı, araştıran bir bakış atıyor. "Eminim bunu zaten biliyorsundur."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Özür dilerim. Aileler karmaşıktır. Kendi ailem hakkında saatlerce konuşabilirim."

Bana koridorda rehberlik ediyor. "Seni bu konuda tutacağım, ama önce sana evi hızlıca gezdirelim. Gördüğünüz her şeyi o dekore etti. Hazel'in dekor konusunda bir yeteneği vardı. Aslında pek çok yeteneği vardı. Müzik onun ilk aşkıydı ama kitaplara da bayılırdı, bu yüzden size bu odayı gösterebileceğimi düşündüm."

Bir kapıyı açıyor ve duvardan duvara rafları kitaplarla dolu, bazılarının sırtları deri kaplı bir kütüphaneye giriyoruz. Kayar bir merdiven bile var. Köşede meşe bir masa ve yan tarafta kırmızı bir şezlong var. Tepedeki avize tüm odayı ısıltı ısıltı aydınlatıyor.

"Vay canına." *Çavdar Tarlasında Çocuklar'ın* ilk baskısını çıkardım ve rafa geri koymadan önce kapağını hafifçe okşadım.

"Ne zaman isterseniz eve gelebilirsiniz. Graham ve Brody sadece tatillerde geliyorlar ama evin her fırsatta yeniden kahkahalarla dolmasını çok isterim. Yaşadığı onca şeyden sonra mutlu olmayı hak ediyor." Yüzünde ciddi bir ifade beliriyor. "Gerçek şu ki, onlarla ilgili hatalar yaptım. Hazel'den sonra işleri iyi idare edemedim. Korkarım bunu düzeltmek için yapabileceğim fazla bir şey yok. Aşkı bulmasına sevindim."

Rahatsızca yer değiştiriyorum. Bana karşı açık sözlülüğünü takdir etsem de, evliliğimiz Vale'in düşündüğü gibi olmadığı için kendimi suçlu hissediyorum.

Bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Aileye ihtiyacı var, benden esirgediği bir şey. Aslında bu olaydan sonra birini bulabileceğine hiç inanmamıştım." Boğazını temizliyor. "Neyse, bunların hiçbir önemi yok. Ağabeyin ve kız kardeşin gelemediği için hayal kırıklığına uğradım."

"Yakında kendi kutlamamızı yapacağız. Mağazada yoğun bir dönem ve bu bir aile işi. Belki yakında Graham'ın evinde bir araya geliriz."

Bana hızlıca bakıyor, irkilmiş gibi görünüyor. "Bunu çok isterim. Graham'ı yeterince göremiyorum."

Endişeden boğazım düğümleniyor. Az önce Graham'ın ayrı yaşadığı babasını takılmaya mı davet ettim?

"Seni tekeline almak istemiyorum. Hadi diğerlerini bulalım," diye mırıldanıyor bana kolunu uzatırken.

"Önce tuvalete gitmem lazım."

Bana koridorun aşağısını ve merdivenleri işaret ediyor, ben de o tarafa gidiyorum, yolda bir kadeh şampanya daha alıp derin bir yudum alıyorum.

Çatlak bir kapının arkasından alçak sesler kulağıma ulaşıyor ve Graham'ın derin tonunu tanıyarak duruyorum.

Bir tür ofis gibi görünen odanın içine bakıyorum. Gördüğüm şey nefesimi kesiyor. Graham sırtı bana dönük, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını yere sağlamca basmış bir şekilde duruyor. Odanın köşesinde, güzel kumral saçlı ve klasik yüzlü bir kadın şöminenin önündeki sandalyede oturuyor. Ayağa kalkıyor ve Graham'a doğru ilerliyor, yüzünü onun bakışlarını arar gibi yukarı kaldırıyor, ifadesinde özlem var.

"Dünyanın seni kaybedebileceğini, o futbol sahasında ölebileceğini düşündüm..." Yüzünden tek bir damla gözyaşı dökülür.

"Divina . . ."

"Hayır, bana durmamı söyleme," diyor. "Holden'ın şimdiden başka bir ilişkisi var, bu sefer Pia ile. Bunu görmezden mi gelmem gerekiyor? Neden sana sahip olamıyorum?"

"Ondan boşanırsan hiçbir şey alamazsın, yani senin fikrin bizim bir ilişki yaşamamız mı?" Sesi keskinleşiyor. "Holden'dan alacağın intikam için burada değilim."

"Bu intikam değil. *Bu aşk*. Birlikte yıllar geçirdik, Holden'la evli olduğumdan daha uzun süre ve ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlamam için senin neredeyse ölmen gerekti. Seni geri istiyorum."

Demek Divina bu, Graham'ın kalbini kilit altında tutmasının sebebi.

Kalbim küt küt atarken odada bir sessizlik oluyor. Hızlı atışların normal olduğundan emin olmak için göğsüme dokunuyorum.

"Paris'te evlenme teklif ettiğin geceyi hatırlıyor musun?" Divina diyor ki. "Beni sonsuza dek seveceğine söz vermiştin. Beni kollarına aldın ve yemin ettin. Sadece söyle, bana hâlâ değer verdiğini söyle, ben de her şeyi yapayım." Yüzünden bir damla daha yaş süzülüyor ve Graham masanın üzerindeki kutudan ona bir mendil uzatıyor.

"Ben evliyim," diyor Graham sessizce, ona bedenini onunkine bastırırken, gözleri yüzünü arıyor. Parmaklarını Graham'ın saçlarında gezdiriyor, bu onun için samimi ve tanıdık bir hareket.

"Bu düzeltilebilir, G," diye yalvarıyor. "Boşanma davası aç. Benimle birlikte ol.

Paris'e tekrar gidebiliriz."

Neden ondan uzaklaşıyor? Başını

onunkine doğru eğiyor-

Öpüşüklerini görmemek için kendimi geri .

Gerçek bile değilken gerçekten sadakat beklemeli miyim?

Ellerim yumruk. *Bilmiyorum*. Gerçekten bilmiyorum.

Brody yanımda belirliyor ve beni odadan uzaklaştırıyor. Zar zor fark ediyorum. Beynim onların genç ve aşık görüntüleriyle boğuşuyor.

Paris'e. Graham'ın onu sonsuza dek seveceğine söz verdiğini hayal ediyorum.

Merdivenlerden inerken Brody sessizce, "En iyisi onları yalnız bırakmak," diyor. Basamakların dibinde durup yüzüme bakıyor. "Sen iyi misin?"

Başımı salladım.

"Gerçekten mi?"

Gözyaşlarımı

kırıştırıyorum.

Hayır.

Ve bunun nedenini bile anlayamıyorum. "Oh,

Emmy."

Duygularımı bastırıyorum, onları kilitliyorum. Onları daha sonra açacağım ve incinmiş ve kıskanç olmamın ne anlama geldiğini çözeceğim. Derin bir nefes alıp kendimi toparlıyorum. "Ben iyiyim."

Beni duvarları sanat eserleriyle dolu, ortasında ışıltılı bir avize bulunan devasa bir açık odaya götürüyor. Burada yaklaşık yirmi kadar insan var ve hepsi de içkilerini yudumlarken bana bakıyor. Odanın bir tarafında süslü sandalyelerle çevrili ahşap bir masanın bulunduğu resmi bir yemek alanı var. Diğer tarafta ise rahat oturma alanları ve yan masaların bulunduğu resmi bir salon var. Bir arp sanatçısı havayı yumuşak notalarla dolduruyor. Bir sunucunun içki hazırladığı arka taraftaki bara yöneliyorum. Brody beni takip ederken bir kadeh şampanya daha alıyorum.

"Lütfen bana hiçbir yerde düğün pastası olmadığını söyle?"

diye sordum. "Hayır. Graham bunun gösterişsiz olması

konusunda çok titizdi." Bu muhteşem ortamda nasıl gösterişsiz

olabilir ki?

Brody bir martini istedi ve barmen karıştırırken kulağıma eğildi. "Seni bir grup kuzenle ve benzerleriyle tanıştıracam, o yüzden sadece başını salla ve gülümse."

"Tabii ki."

Beni odanın içinde gezdiriyor ve birkaç dakika sonra alkolün etkisiyle az önceki duygularımın hafıflediğini hissediyorum. Tüm doğru yerlerde gülümsüyor ve sohbet ediyorum ve tek tanıdık yüz olan Mina'yı gördüğümde ona sarılıyorum. Bana Graham'ın nerede olduğunu soruyor ama ben cevap veremedim. Graham, Divina ile birlikte odaya giriyor. Herkes nefesini tutmuş gibi görünürken havada bir sessizlik var.

Ofiste ona tam olarak bakamadım ama geniş kahverengi gözleri ve kalın kirpikleriyle inanılmaz güzel, neredeyse kırılğan bir kadın olduğuna şüphe yok. Elbisesi kırmızı ve dar, minyon vücudunu vurguluyor. Kumral saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve uçları nazikçe kıvrılmış.

bir omzunun üzerinden sarkıyor. Odaya titrek bir gülümseme yayıyor, sonra gözlerini Graham'a dikeyor.

Sanki hasta olacaktım gibi hissediyorum.

Brody omzumu sıktı. "Ona karşı hisleri hakkında varsayımlarda bulunma, Emmy."

Graham Divina'ya başıyla selam verip babasıyla konuşmak üzere yanından ayrılırken, "Bana onu hâlâ sevdiğini söyledi," diyorum.

"Unut bunu. Kötü adam yaklaşıyor," diyor Brody komplocu bir tavırla ve başını odanın diğer ucundan bize doğru gelen Holden'a doğru itiyor. "Mesele sadece Holden'ın kardeşimin arkasından Divina'yla yatması değil. Babamızın ilgisini her zaman kıskanmıştır. On dolarına bahse girerim ki Graham'ın şu anda senin yanında olmadığından bahsedecek ya da annemizin yoktan var olduğu gerçeğini ortaya atacaktır."

"Annesi burada mı?" Gözlerim odayı tarıyor.

Brody kıkırdar. "Bu eve adımını atmaz çünkü babamın bizimle birlikte yaşadığı ev bu. Benim teorime göre annem babamı Holden'ın annesinden çaldı."

"Annen diğer kadın mıydı?" Bu Holden'ın hissettiği düşmanlığın bir kısmını açıklar.

Brody başını sallar. "Annem çok daha gençti." Elini sallıyor. "Ve sen, canım, mükemmelsin. Söyle bana, onu moteldeki odana çektiğinde seks yaptın mı?"

Ona sert bir bakış gönderiyorum, o da suratını asıyor.

"O da bana söylemiyor. Bu bir yana, seni önemsiyor." "Nereden biliyorsun?"

"Bir kedi kumu kutusu. Çok bir şey gibi görünmediğini biliyorum ama bir tane aldı.

Küçük evcil hayvanınızı bekliyor."

Holden'ın yaklaşmasını izliyoruz ve insanların gözlerinin onu ve bizi izlediğini hissediyorum.

Brody nefesini bastırıyor. "O bize doğru yürürken sanki bir tür saray entrikasının içindeyiz. Sen kraliçesin ve ben de seni tahtını çalmayı planlayan lordan korumaya çalışan danışmanım."

Kıkırdıyorum. "O açgözlü ve *senin* mirasını çalmak istiyor. Tek ihtiyacı olan beyaz bir hortum, bir kılıç ve içinde tüy olan bir şapka. Belki bir peruk ve yüzüne biraz pudra. Burası Fransız sarayı mı yoksa İngiliz sarayı mı? Fransızca konuşalım mı, *dostum*?"

Brody homurdanıyor. "*Ma chérie*, sana tapıyorum. Ve onunki, *le méchant* ..."

Kötü adam.

Holden bize ulaştığında, "Evliliğiniz için tebrikler," diyor, Gözlerini üzerimde gezdirirken sırtıyor. "Görünüşe göre damadın seni yalnız bırakmış."

"Bingo, on dolar," diye fısıldıyor Brody bana, sonra daha yüksek sesle, "Buradayım sevgili kardeşim. O hiç de yalnız değil." Martini'sini ona doğru uzatıyor.

Holden üstü kapalı bir bakışla onu kovuyor, sonra bana dönüyor. "Peki senin ailen nerede, Emmy? Sen de Brody'nin annesi gibi yetim misin?"

Brody kadehini kaldırırken "Yine Bingo," diyor.

Holden'a sıkıca gülümsüyorum. Öğrendiğim bir şey varsa o da bazen dikenli bir meseleyle başkası yüzleşmeden önce yüzleşmenin en iyisi olduğudur; bu şekilde üzerinizde hiçbir güçleri kalmaz. "Evimin önünde bir fotoğrafçı tuttuğunuz için ailem hakkında her şeyi bildiğinizi sanıyordum. Evet, aile içi şiddetin kargaşası içinde büyüdüm ve sonunda annem babamı vurdu, sonra da bizi terk etti. Hepsi bu kadar. Hakkımda başka bir şey bulamayacaksınız."

"Senin bel kemiğin var. Bazı kadınlarda yok." Dudağı hoşnutsuzlukla kıvrılırken gözleri karısına kayıyor.

"Ne kadar kötü niyetlisin," diyorum.

Holden gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "İyi uyum sağlayacaksın.

Yine de ne kadar konusunda endişeliyim." Midemde bir düğüm oluşuyor.

Çok yakınıma eğiliyor, limonlu kolonyası etrafımda dolaşıyor. "Dürüst ol, onunla evlenmen için sana ne veriyor?"

"Tatlı, tatlı aşkım," diyorum elimi kalbimin üzerine koyarken.

Dişleri parlıyor. "Ortaya büyük bir hikâye çıkacak - Vegas'ta Kian'la yaşadığın sevgili kavgası, Arizona'ya çılgınca gidişin, sonra da Graham'ın arabasını çalman. Elbette bir görgü tanığı da ekleyeceğiz, moteldeki tezgâhtar. Geçmişin ortalığa saçılacak. Sonunda herkes Graham'ın seni onunla evlenmeye zorladığına ikna olacak."

Brody sertleşiyor.

Gülüyorum. "Ve tüm bunları söylediğinde, tek duyduğum korkunç bir eski erkek arkadaş deneyiminden sonra tanıştığı adama aşık olan bir kız hakkında bir Külkedisi hikayesi."

Graham grubumuza katılırken sıkıca, "Rastgele biri arabamı çaldı ve hurdaya çevirdi," diyor. Elimi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor.

Gözleri yüzümü ararken. "Merhaba, sevgilim. Holden seni rahatsız mı ediyor?"
Bakışlarını tam olarak karşılayamıyorum. "Pek sayılmaz. Aile her yerde aynıdır.

Karmaşık."

Graham'ın babası bir kaşığı bardağına vurarak odayı sakinleştirdiğinde daha fazla konuşmaktan kurtuluyoruz.

Herkese gülümsüyor. "Emmy ve Graham'ı kutladığımız bu geceye geldiğiniz için teşekkür ederim." Gözleri Graham'a takılmadan önce benim üzerimde geziniyor. "Tebrikler. İkinize de hayatta ve aşta en iyisini diliyorum." Duraklıyor, kendini toparlamaya çalışırken boğazı düğümleniyor. "Tüm kalbimle annenin bu gece burada olmasını diliyorum. Şeref."

"Benim sıram," diyor Brody boğazını temizleyip martinisini kaldırırken. "Kardeşim ve Emmy için, onların aşkı da benim Cas'a olan aşkım kadar büyük ve harika olsun."

Odanın diğer ucunda Mina'yla birlikte olan Cas ona zekice gülümser.

"Sırada ben varım," diyor Holden kuru bir sesle, Divina'nın üzerinde durmadan önce odaya bakarken. Kadehini kaldırır. "Divina'ya, Emmy'yi bulabilmesi için Graham'dan vazgeçtiği için."

Graham yanımda gerilirken rahatsız edici bir kahkaha gümbürtüsü odaya yayılıyor.

Graham boğazını temizliyor ve bana bakıyor. "Ve son olarak, benim güzel karıma. Hayat size istediğinizi en beklemediğiniz anda verir. Sevgilim, sana."

Herkes kadehini bize doğru kaldırırken, gözlerim odanın diğer ucundaki Divina'nın kileri buluyor ve onun asık suratını inceliyor. Evet, o odada onunla yalnızdım ama bunu daha sonra düşüneceğim.

Bölüm 21

EMMY

Mercedes'in arka koltuğundaki karanlığa gözlerimi kırpıştırarak açıyorum. Şampanyanın etkisi geçtiği için başım biraz zonkluyor. Yanağımın altında sıcak bir şey var ve eğilip Graham'ın kucağında uyuyakaldığımı fark ediyorum.

Yavaşça ayağa kalkarken araba sessiz, Graham'ı uyandırmamak için dikkatlice hareket ediyorum. Başı koltuk başlığına yaslanmış, göğsü derin nefeslerle yükseliyor.

Duraksıyorum, loş ışıktaki yüz hatlarını inceliyorum. Dalgalı saçları dağınık, koltuğun üzerinde bir yumuşaklık halesi gibi yayılmış. Gözleri kapalı ve dolgun dudakları hafifçe ayrılmış. Yontulmuş elmacık kemikleri ve güçlü çenesi rahatlamış. Dikkatim iki yanında duran ellerine gidiyor. Büyük ve güçlüler, kırıp incitebilirler ama içimden bir ses onları öfkeyle asla bana doğrultmayacağını söylüyor.

Ona daha da yaklaşıyorum, bu anı sonsuza dek dondurabilmeyi diliyorum, ta ki ondan neden etkilendiğimi tam olarak anlayana kadar.

O benim kocam, kafamın içinde yanıp sönüyor.

Garip ve gerçek dışı hissettiriyor. Bu yüzden büyülendim.

Kıpırdanıyor ve yavaşça gözlerini açıyor -muhtemelen gözlerimi hissettiği için- ve ben de onu mikroskop altındaki bir böcek gibi incelediğimi bilmesini istemediğim için koltuğuma geri yerleşiyorum.

Aklım Brownstone'daki partiye gitti. Kadeh kaldırma töreninden sonra en az iki saat daha orada konuklarla kaynaşarak geçirdik. Büyük amcalar, büyük teyzeler, kuzenler ve Vale'nin hukuk firmasından birkaç yakın iş ortağıyla tanıştım. En çok da Vale ile konuşmaktan keyif aldım. Bir kanepeye oturduk ve ona ailemden bahsettim. Sempatik ve nazikti.

Pencereden dışarı bakıyorum ve çoğu işyerinin kapalı olduğu şirin, pitoresk bir kasaba görüyorum. Saat neredeyse gece yarısı.

Brody bana dönüp bakıyor. "Yaklaşık iki saattir uyuyorsun. Neredeyse ."

"Orası neresi?" Ben sordum. Brody bize bir sahil evi olduğunu söyledi ama gerisinin sürpriz olmasını istedi. Benim için bir çanta hazırlaması için Jane ile anlaştı ve Graham'inkini de o hazırladı.

Brody küçük çakıllı bir yoldan sağa dönerken "Montauk'tayız," diyor. "Özel bir plajda bungalovu olan bir arkadaşım var. Hafta sonu için mükemmel ve tamamen yalnız olacaksın." Bana bakarken gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Kulağa cennet gibi gelmiyor mu?"

Hayır. Gerçekten işe dönmem gerekiyor ama kutlama için bir şey yapmazsak şüpheli görünür.

Graham homurdanıyor, yüzünü ve gözlerini ovuştururken kıpırdanıyor. "Orada mıyız henüz?"

Brody asma kilitli metal bir kapının kilidini açmak için dışarı çıkarken "Neredeyse," diyor, sonra tekrar arabaya biner. Verandasında rüzgâr çanları asılı olan soluk mavi ahşap zencefilli çörek tipi bir evin önüne gelir. Tek katlı ve şirin ama muhtemelen milyonlar değerinde. Evin iki yanında sık ağaçlar sıralanmıştır.

Park ettikten sonra Brody evin kapısının kilidini açıyor ve anahtarları Graham'a veriyor. "Pazar günü sizi alması için bir şehir arabası ayarladım."

Cas çantaları boşaltıp içeriye, fuayeye taşırken Graham başıyla onaylıyor.

Hava deniz gibi kokuyor ve martıların uzaktan gelen çığlıklarını duyuyorum. Göğsümden uzun bir nefes geliyor. Okyanusa bakmak ve gevşemek iyi gelecek.

Kulübenin içine girip etrafa bakıyorum. Rahat bir yer, geniş bir alanda yemek yiyebileceğiniz bir mutfak ve yıpranmış kanepelerin bulunduğu bir oturma alanı var. Deniz resimleri duvarları süslüyor. Büyük pencereler Atlantik Okyanusu'na bakıyor.

"Bir aksaklık var," diye mırıldanıyor Brody, odanın içinde dolaşıp birkaç mum yakarken, Graham'ın kaşlarını çatmasına neden oluyor. "Sadece bir yatak odası var."

Gerginlik odayı doldurur.

Graham kabaca, "Ben kanepeyi alacağım," diyor ve ben iç çekiyorum. Kanepede simit gibi olacak.

"Nasıl isterseniz," diyor Brody havalı bir şekilde. "Buzdolabı ve kiler sizin için stoklandı. Tadını çıkarın, benim küçük kaplumbağalarım."

"Dikkatli sür," diyor Graham. "Geç oldu."

Birbirlerine sıkıca sarılmalarını izliyorum. Graham, Brody'nin saçlarını karıştırıyor. "İşlerle ilgilendiğin için teşekkürler."

Brody sırtını sıvazlıyor. "Senin için her şeyi yaparım. İyi ol." Bana bir bakış attı ve gülümsedi.

Onlar gittikten sonra çantamı alıp koridordan aşağı iniyorum ve yatak odasını kontrol ediyorum. Buldum, başlarken gözlerim büyüyordu.

"Ne oldu?" Graham arkamdan seslendi ve sanırım bir ses çıkarmış olmalıyım.

"Um . . ."

Graham beni itiyor ve yatağın üzerindeki kalp şeklindeki şakayık yapraklarına bakıyor. Başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor. "Tanrım! Brody'nin o yaprakları doğru şekilde dizerken dans ettiğini görebiliyorum."

Ona baktım. "Bekle, gülüyor musun?"

Yukarı bakıyor, gamzeleri patlarken gözleri kırışıyor. "Evet. Yani, seni rahatsız ediyorsa özür dilerim, ama tipik Brody. Dur, ben yapayım." Eğilip onları bir yığın haline getiriyor, sonra toplayıp kapının yanındaki çöp kutusuna atıyor.

Hayal kırıklığı içinde onlara ama o fark etmemiş gibi görünüyor.

"Üzerimi değiştirecek bir şeyler bulacağım, sonra da bize yiyecek bulacağım," diyor. "Ben koridorun sonundaki tuvaleti kullanacağım."

O gittikten sonra çantamı açtım. İçindekilere bakarken ağzım açık kaldı. "Graham!"

Aynı zamanda şöyle diyor. "Siktir!"

Koridora çıktığımda ellerini kalçalarına dayamıştı. "Pekâlâ. Jane senin için ne paketledi?"

"Bir bikini ve dantelli iç çamaşırı. Kıyafet yok. Biraz . Ne yaptın?"

Anla

dın Spor çantasını bana doğru itiyor, ben de içindekilere .
mı?" Kıkırdıyorum. "Mayo, boxer ve dildo. Vay, bu oldukça
horoz koleksiyonu. Senin mi onlar?"

"Hayır," diyor ters ters bakarak.

Sırıtiyorum. "Bize şaka yaptılar."

"Onlar gitmeden önce çantaları kontrol etmeliydim. Şimdi burada iki gün boyunca kıyafetsiz mahsur kaldık."

Omuz silkiyorum. "Çamaşır makinesi var ve neyse ki elbisemin altında bir slip var."

"Takım elbise giyiyorum. Kuru temizlemeye gitmesi lazım."

"Hmm, sanırım bütün hafta sonu mayo giyeceksin." "Lanet olsun."

"Şimdi gülmüyorsun, ha?"

Parmaklarıyla önce kravatını, sonra gömleğinin düğmelerini çözerken sırtıyor. Gömleğini çıkarıp bir sandalyenin üzerine fırlatırken kaslarının dalgalanışını dikkatle izliyorum.

Kaşlarını çatıyor, ben de göz kırpıp yatak odasına dönüyorum, banyoda hızlıca yüzümü yıkadıktan sonra elbisemi asıyorum.

Mutfağa girdiğimde üzerinde sadece elbise pantolonu vardı. Ocağın başında durmuş spatulayla bir şeyler karıştırırken ayakları çıplak. Gözlerim geniş, bronzlaşmış sırtının belirgin genişliğini, pantolonunun ince bir bele doğru daralmasını yiyor. Nefesim hızlanıyor. Lanet olsun.

O artık tamamen benim. Benim kocam.

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bize peynirli omlet yapıyorum. Meyve de var. Masayı hazırlamak ister misin?"

Ben meyveleri tabağa dizip tabak ve çatal bıçak getirirken boş boş sohbet ediyoruz. Bana su istediğini söylüyor, ben de buzdolabından iki şişe alıyorum. Mutfaktan tavayı taşıyarak omletleri tabaklarımıza koyuyor, sonra tavayı mutfağa geri götürüyor.

Karşılıklı oturduk. İkimiz de partideki parmak yiyeceklerden pek yemedik.

"Ah, yemekten önce ..." Graham ayağa kalkıp ceketini açtı ve küçük bir kutu çıkardı. "Senin için bir düğün hediyesi."

Kutuyu elime alıp tereddütle peçeteyi açıyorum ve içimden huşu dolu bir nefes çıkıyor. İçinde zarif bir iguana bilekliği duruyor. Gözleri zümrüt mücevherlerle parıldıyor ve kuyruğu ışıltılı beyaz elmas çizgilerle kıvrılmış. Kuyruk uçta kalınlaşıyor ve bileziğin dairesel desenine dönüşüyor. "Vay canına. Sadece vay canına. Bu çok güzel. Teşekkür ." Elimden geçirip koluma takıyorum. "Elbiseme uyuyor mu?" Gülümsüyorum.

"Rica ederim," diyor huysuzca. "Sana hiçbir şey almadım," diyorum kıpırdanarak. "Sen geldin, Emmy."

Yemeğimi çiğniyorum. "Jane'in bavul Brody ile aynı fikirde olduğuna inanamıyorum."

"Brody pürüzsüzdür. İnsanları ikna etmede iyidir."

"Senin gibi. . . ." diyorum bir çileği ısırırken. Beni dikkatle izliyor, gözleri çenemden aşağı süzülen meyve suyunu takip ediyor. Onun incelemesi altında aceleyle siliyorum.

"Pek sayılmaz. Benimle evlenmen için bir kitapçı satın almak zorunda kaldım." Ve Divina'yı seviyor. Omletimi acımasızca kestim.

"Her şey mi?" diye soruyor. "Seni Divina ile gördüm."

Çatalını ağzına götürürken duraklıyor, sonra tabağına bırakıyor. Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bakışlarımı çıplak göğsünde değil de yüzünde tutmak için mücadele ediyorum. "Biliyorum."

"Brody mi söyledi?"

"Şöminenin üzerinde bir ayna vardı. Seni gördüm."

Bu durumu daha da kötüleştiriyor. Yüzümdeki kıskançlığı gördü mü? Gözleri parlıyor. "İçeri girer girmez beni buldu ve konuşmamız için ısrar etti. Üzgün müsün?"

Sıkıca yutkunuyorum. "Ne dediğini duydum. Seni geri istediğini."

Cevap vermesini bekliyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

Nefes veriyorum. "Sanırım gerçekten istiyorsan ..."

Çenesindeki bir kas titriyor. "Onun ilişki teklifini kabul etmemi mi öneriyorsun?"

Tabağımdaki yaban mersinine bakıyorum. "Eğer Divina ile birlikte olmak istiyorsan, sana engel olmak için burada değilim."

Masadan ayağa kalktığı anda aniden duruyorum. Elleri masanın üzerinde, bana doğru eğildi. "Ben istemiyorum Divina'yı istemiyorum."

Tekrar ayağa kalkıyor, göğsü hızla yükseliyor, sonra güverte kapısına doğru yürüyor, kapıyı açıyor ve gecenin içinde dışarı fırlıyor.

Neden kızgın? Bana onu sevdiğini söyleyen oydu.

Bir saat geçti, hala dönmedi. Mutfağı çoktan temizledim ve kulübenin etrafını kurcaladım. Kitapları aldım ve tekrar yerine koydum, Graham'dan başka hiçbir şeye konsantre olamadım. Durumu onun tarafından görmeye çalışıyorum. Divina ona üvey kardeşiyle birlikte ihanet etti ve o bunun acısını asla atlatamadı. Artık evli olduğuna göre, kendini ona sunuyor. Belki de şimdi onunla evlenebilir, mirası alabilir ve Holden'dan intikam alabilir.

Koridordaki dolaba doğru yürümeden önce etrafta dolanıyorum. Eski bir hırka bulup üzerime geçiriyorum. Avlu kapısından çıkıyorum ve sahile giden arnavut kaldırımli yolu buluyorum. Ay beyaz ve dolunay, sahile vuran dalgaları aydınlatıyor. Kenara ulaşp ayak parmaklarımın serin suyu hissetmesine izin veriyorum.

Graham yaklaşık elli metre ötede dalgalara bakıyor. Ona doğru yürürken ayaklarım kuma basıyor ve sonra yanında durup gecenin sessizliğinin etrafımızı sarmasına izin veriyorum.

Bir yengeç sudan çıkıp bana doğru yaklaşıyor, ben de ciyaklayarak diğer tarafına geçiyorum.

"Sadece akrepler değil, ha?" diye soruyor.

"Gitmesini sağla," diyorum ve onu bizden uzaklaştırıp sahile sürüyor.

Onu inceliyorum, alnındaki çatlaklara bakıyorum. "Teşekkürler. Burada ne düşünüyorsun?"

Eğer Divina derse, o zaman hallederim. Sakin olurum. Ne olursa olsun kabul ederim. Yani, ben kimim ki *elimizdeki* gerçek olup olmadığını ona sorayım?

Kendimi sarsıyorum. Gerçekten istediğim bu mu? Hayır.

"Futbol, aslında. Eğitim kampı Pazartesi Atlanta'da başlıyor. Bu sana bensiz evime alışman için zaman kazandıracak." Dudakları alaycı bir şekilde büküldü.

"Oynamakla ilgili karışık hisleriniz var mı?"

Bana cevap vermek yerine eğilip bir deniz kabuğu alıyor ve onu dikkatle inceliyor. Bir rüzgâr esiyor, saçlarını karıştırırken kokusu havayı dolduruyor, yoğun kiraz ve deri kokusu. Derin derin içime çekiyorum.

"Graham? Benimle konuşabilirsin."

Elindeki kabuğu sıkıyor ve kabuk paramparça olur. "Bir doktora göründüm, beni CTE konusunda uyardı. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Omuzlarımız yan yana, yürümeye başladık. "Beyin sarsıntısından kaynaklanıyor, değil mi? Pek çok ünlü insanda var. Muhammed Ali'nin geçirdiğine inanılıyor. Brett Favre binden fazla beyin sarsıntısı geçirdiğini itiraf etti ve artık normal olmanın ne demek olduğunu bilmediğini söyledi."

Ezilmiş deniz kabuğunu kuma fırlatırken çenesi patlıyor, yüzünde duygular uçuşuyor. "Evet. Hayattayken teşhis koymanın bir yolu yok; bunun yerine belirtilere göre -kişilik değişiklikleri, öfke sorunları, depresyon, intihar. Bazı oyuncular insanları öldürdü ya da intihar etti. Sonunda bunama ve Parkinson'a yol açabilir."

Kelimeler etrafımıza ağır bir şekilde yerleşiyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve o başlıyor. Duruyor, bana bakıyor ve sonra ellerimize bakıyor. Burada bizi rol yaparken görecektir kimse yok ama umurumda değil. Bana gelebileceğini, benimle konuşabileceğini bilmesini istiyorum. "Ve kötü bir beyin sarsıntısı geçirdiğin için bu konuda endişeleniyorsun."

"Baş ağrılarım ve baş dönmem geçti. Işığa karşı hassasiyetim. Fiziksel olarak harikayım."

"Zihinsel olarak mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Ne ima ediyorsun?"

"Yani yine de arabayı çalan bir kızla mı evlenecektin?" Alay ediyorum.

"Kardeşim için her şeyi yaparım, yani evet." Gözlerini okyanusa dikeyyor.

"Her zaman olduğum gibiyim, sanırım, *tek bir şey* dışında."

"O da ne?"

Dönüp bana bakıyor ve gözleri birkaç dakika boyunca, ben nefessiz kalana kadar benimkileri tutuyor.

"Graham?"

"Yok bir şey. Boş ver."

İçgüdülerim sadece dinlememe ihtiyacı olduğunu seziyor, bu yüzden bana Fransız doktorla randevusu, MR taramaları ve otopsi raporları hakkında daha fazla şey anlatırken sorularımı bir kenara bırakıyorum. Doktoru randevusundan sonra ona, yakın zamanda yetmiş bir yaşında vefat eden ünlü bir oyuncu ve spor analisti hakkında daha fazla bilgi göndermiş. Hastalıkla ilgili farkındalığı artırmak için beynini bilime bağışlamış ve en ileri aşama olan ve ciddi bilişsel ve davranışsal sorunlar olarak ortaya çıkan dördüncü aşama CTE'yi keşfetmişler.

Oyuncunun dul eşi verdiği bir röportajda, hayatının son yıllarında kendisini herkesten, hatta kendisinden bile soyutladığını ve her gün denge, hafıza kaybı, paranoya ve şiddetli depresyonla mücadele ettiğini söyledi. Arkadaşlarıyla futbol maçı izlemekten korkuyordu çünkü artık sahada ne olup bittiğini bilmiyordu. On beş yıllık kariyeri boyunca kaç beyin sarsıntısı geçirdiği sorulduğunda on demişti ama muhtemelen daha fazla, çünkü NFL'in resmi bir sayım tutmadığı bir dönemde oynamıştı.

Graham başka bir kabuk alıyor, parmakları kabuğun üzerinde geziniyor. "Boston Üniversitesi'nin bir CTE merkezi var, burada pek çok araştırma yapıyorlar. İntihar eden beş oyuncu, ki bunlardan biri sadece yirmi yedi yaşındaydı, CTE hastasıydı.

Öte yandan, NFL kaskları daha güçlü hale getiriyor ve çalımlarla ilgili yeni kurallar koyuyor. CTE'yi görmezden gelmiyoruz."

Sorununun büyüklüğü ortaya çıktıkça içimde derin bir huzursuzluk ve endişe yükseliyor. Oynamak istiyor ama aynı zamanda gelecekte, Parkinson'a yakalanmaktan, hafızasını kaybetmekten endişe ediyor.

Profilini inceliyorum, o da fark ediyor ve durup bana bakıyor.

"Ne?" diye sordu.

"Gerçek karın olsaydım, oynamaman için sana yalvarırdım. Sahaya her çıktığında yeni bir beyin sarsıntısı geçirme riskini göze almış oluyorsun."

Kirpikleri yanağına çarpıyor. "Anlamıyorsun."

"İşin özünü anladım. Potansiyel olarak beyninize zarar verebilecek bir oyun oynuyorsunuz."

Kaşlarını çatıyor. "Super Bowl'un son sayılarını ben attım. Pythons bana bir şans verdi ve ben de bunu yerine getirdim. İnsanlar geri dönmem için bana güveniyor ve sadece bu da değil - oyun olmasaydı ben kim *olurdum*? Başka hiçbir şeyim yok."

Brody. Cas. Ben mi?

"Risk alıyorum ama her gün bir risktir. Bu gece okyanusta yüzmeye gidebilir ve boğulabilirim. Araba kazası geçirebilirim. Evet, diz sakatlıkları ve başım için endişeleniyorum ama çoğu profesyonel oyuncu bunu yapar. Bazılarımız dehşete düşer ama bunu bastırır ve devam ederiz. Bir maç kazandığımda mı? En yüksek seviyeye ulaşıyorum. Adrenalin, yaptığım işte en iyi olduğumu bilmek? Bu bana zevk veriyor, aidiyet hissi veriyor. Takımdan, taraftarlardan gelen baskı, bırakırsam sahip olduğum en iyi şeyden, benim için tutarlı ve doğru olan tek şeyden vazgeçmiş olacağım hissi. Ben buyum. Beni ünlü yaptı. Futbol olmasaydı ben kim olurdum?"

"Kendin olurdun," diyorum usulca. "Yeniden başlayabilirsin, istediğin her şeyi yapabilirsin, başka bir şeye ait olabilirsin. Dünya sana açık."

"Öyle misin?"

Ben başlıyorum. "Hayatımda değişime açık mıyım?" Bir kahkaha atıyorum. "Seninle evlendim. Bu bir değişiklik."

Gri gözleri benimkileri yakalıyor, sonra başka tarafa bakıyor. "Kastettiğim bu değildi," diyor benden uzaklaşıp okyanusa bakarken.

Yalnız bir martı uzakta ciyak ciyak öterken gelgit üzerimize doğru geliyor.

Ayaklar.

"Dükkânın mutfağında bana başka birini sevdiğini söylemiştin. Divina'yı kastettiniz."

Cevap vermeyince devam ediyorum. "Önemli olduğundan değil, çünkü bu bir mantık evliliği, ama onunla birlikte olmayı planlayıp planlamadığını bilmek istiyorum."

Ellerini ceplerine sokar. "Beni kandırdığı için pişmanlıktan başka bir şey hissetmiyorum. Ondan kaçabildiğim için ne kadar şanslı olduğumu şimdi anlıyorum. Sadece beni aldatmakla kalmadı, Holden'a hiç sadık olmamasına rağmen onu da aldatmaya hazır."

"O zaman onu sevdiğini söylerken bana yalan söyledin."

"Kalbini bu işe karıştırmak istemediğini biliyordum, bu yüzden benim de istemediğime seni ikna etmek istedim. Ya sen? Düğün günümüzde Kian'la konuşmak?"

Öfkelendim. "Özür dilerim, tamam mı! Bunu sadece seni korumak için yaptım."

İnliyor. "Emmy, beni asla koruma. Her zaman kendi güvenliğini düşün. Onu bir daha asla görme. Bana söz ver."

"Tamam," diyorum sessizce iç çekerek. "Ama sen . . . onu öptün."

"Yani düğün gecemizde kavga mı edeceğiz?" Bana alaycı bir gülümseme gönderiyor.

Ona kum atıyorum. "Şirinlik yapmayı bırak. Bu gerçek bir düğün gecesi değil. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Eğer onu istiyorsan, tamam, becer onu, ama Kian'dan nefret ettiğimden emin olabilirsin."

"Onu istemiyorum," diye mırıldandı. "Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Onu öptüğümü sandın. Etrafta olsaydın, onu görürdün. Bu bana ilk asılması değil, Emmy. Geçen Noel, yemekte yanıma oturdu ve ellerini benden uzak tutamadı. Koluma, bacağıma, her yerime dokunuyordu. O iyi bir insan değil. O sen değilsin."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve göz kırpıyorum. "Oh."

Ben farkına varmadan, kulübenin yoluna ve güverteye geri döndük. Dışarıdaki muslukta ayaklarımızı yıkayıp içeri girerken aramızdaki sessizlik lastik bir bant gibi geriliyor.

Yine mutfakı temizlemekle meşgul oluyorum ve işim bittiğinde dönüp onu boxer şortuyla çalışma odasında görüyorum. Çamaşır dolabından aldığı fazladan bir yastığı kabartıyor. Kanepeye atıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

O muhteşem. Sanki bir Michelangelo tablosundan fırlamış gibi sert, mermer gibi vücut kasları var. Sinirle dudaklarımı yalıyorum, sonra boğazımı temizliyorum. "O kanepeye sığmana imkân yok. Yatak ikimiz için yeterince büyük."

Bir eliyle çenesini ovuşturuyor.

"değil." "Bu bir kral yatak."

Bakışları yüzümde geziniyor, sonra dekolteme iniyor, slip elbisemin içinden bakıyor.

"Eğer o yatağa girersem, seni becermek isteyeceğim, sen de evet diyeceksin ve 'gerginliği azaltmak' için bir bahane uyduracağız; sonra ..." Bir kaşını kaldırarak durdu. "Bunu mu istiyorsun?"

Evet kelimesini söylerken boğazım düğümleniyor. "Hayır."

O kadar hızlı hareket ediyor ki tam önümdeyken gözümü kırkıyorum. "Öyle mi? O zaman bana o güzel yeşil gözlerin neden patladığını açıkla, Emmy."

Başımı ona doğru eğiyorum, bir karşılık vermeye hazırım, ama yüzündeki arzuyu, bakışlarının çölde açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni içine çekişini gördüğümde elimde hiçbir şey yok.

Ellerimi göğsüne bastırıyorum, kollarımı boynuna dolayana kadar yukarı kaydırıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Kocama iyi geceler öpücümü veriyorum." Dudaklarım hafifçe onunkilerin üzerinde geziniyor. Neredeyse bir öpücük bile değildi, yine de geri çekildiğimde nefesimi tutarak izliyorum ve sanki öpücüğümün tadını çıkarıyormuş gibi parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Bir parçam onun kollarına düşmek istiyor ama yapamıyorum. Bir kere oldu, ama . . .

"Yatağına git karıcığım," diyor aç gözlerle.

Koridor boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Kapıyı kapattım ve ona yaslandım, titriyordum. Tanrım. Graham ve bu hisler hakkında ne yapacağım? Geçmelerini mi bekleyeceğim? Aramızdaki bu fantastik bağı görmezden mi geleyim?

Ugh. Kıyafetlerimi çıkarıp duşa giriyorum ve sıcak suyun her şeyi yıkamasına izin veriyorum. Her şeyi. Graham, ailesi, Kian. Jane'in gönderdiği iç çamaşırını giyiyorum ve onu arayıp kıyafetsizliğime kızmayı düşünüyorum ama Londyn'in uyuduğunu fark ediyorum.

Yatağa kıvrılıp uykuya dalıyorum, Graham futbol sahasında bir yığın oyuncunun altındayken rüyalarım kararmaya başlıyor.

Ertesi sabah saat altıda uyandığımda nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum. Sahilde. Dolabın arkasında kabarık beyaz bir bornoz bulduğumda heyecanlanıyorum.

Onu giydim ve parmak uçlarımda çalışma odasına çıktım.

Kanepede değil. Aslında, sanki buraya hiç gelmemiş gibi görünüyor.

Tezgâhın üzerinde üzerinde bir not olan zarfı bulduğumda kahve yapıyordum.

Emmy,

Sen yattıktan sonra çıktım. Bizi hiçbir özel dedektifin takip etmediğinden eminim, bu yüzden kimse bilmeyecek. Plajın tadını çıkar. Zarfın içinde dairenin anahtarları ve ne olursa olsun nakit para var. Atlanta'da olacağım, sonra Seattle'a gidip bazı özel işlerimi halledeceğim. Yakında mesaj atarım.

G

Kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor ve notu bıraktığımda omurgamdan aşağı bir ürperti akarak geriliyorum. Elimi göğsüme bastırarak derin bir nefes alıyorum ve ayırık dudaklarımdan yavaşça nefes veriyorum. Nefes al, nefes ver. Yavaş yavaş sakinleşiyor ve bu olayın Graham'ın beni terk etmesinden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin olamıyorum.

Sadece günün tadını çıkarın. Güneşin tadını çıkar. Tamam, bunu yapabilirim. Tek başıma.

Pazar günü, araba beni öğlen aldı. Saat üçte, evlendiğim elbiseyi giymiş bir halde Wickham apartmanının önünde duruyorum. Brody beni karşılıyor, kapıcılara ve masa çalışanlarına tanıtıyor. Asansöre bindiğimde, gözlerini benden ayırmıyor.

Kendi küçük dairesini gösterdikten sonra bana Graham'inkini gösteriyor. İçeri giriyoruz ve ben yetmişli yıllardan kalma bu gerileme karşısında gözlerimi kırıştırıyorum. Çalışma odasında bir penis heykeli var, yaklaşık bir metre boyunda ve kireç yeşili.

Brody bana "Birkaç bin dolar eder" dedi. "Graham onu alabileceğimi söylüyor ama yere vidalanmış. Görünüşe göre onunla sıkışıp kaldın."

"Burada fazla kalmayacağım," diye mırıldandım. "Sadece mirasın gelene kadar. Tüm bunlara değip değmediğini hiç merak ettin mi?"

Brody'nin yüzü ciddileşir. "Evlilik hiçbir zaman benim fikrim olmadı. Çoğunlukla kardeşimin incindiğini görmek istemediğim için."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Sanırım balayı pek geçmedi?" "O gitti."

Brody bilgece başını sallar. "Yeterince düşünürsen nedenini anlarsın." Yutkunuyorum, başka tarafa bakıyorum.

"Bu tarafa gel, sana yatak odanı göstereyim."

Graham'ın yatak odasının önünden geçiyoruz ve içeri bakıyorum. Çok büyük, beyaz ve lacivert tonlarında dekore edilmiş. Odasının dışında, çalışma odasındakine bağlanan bir balkon var. Brody bana Central Park manzaralı olduğunu söyledi.

Koridorun karşısında benim odam var, bir sonraki en büyük yatak odası. Beyaz metal karyola yeni görünüyor, pelüş beyaz bir yorgan ve krem rengi kadife yastıklar var. Beyaz hasır şifonyer, süslü bir gardırop ve duvara dayalı büyük bir aynaya bakıyorum. Nefesimi kesen şey, duvarda çerçevelenmiş bir kitapçı taslağı. Detaylara hayret ediyorum, dükkânın önündeki kadının bana benzediğini fark ettiğimde içimden bir gülümseme geliyor.

Yastığını kabartan Brody'ye bakıyorum. "Kim yaptı bunu? Ne zaman?"

"Oh, şu. Dün astım. Sanatçı Francesca Avery. Kendisi Süper yetenekli ve takımdaki eski bir oyuncu olan Tuck ile evli. Graham'ın arkadaşı Jasper onu onunla temasa geçirmiş. Binaları çizmek onun uzmanlık alanlarından biri."

"Ama ne zaman?"

"Graham ona mağazanın ve senin Borelli'deki fotoğrafını gönderdi. Hızlı çalışıyor. Senin için harika bir arkadaş olur. Ara sıra çatı katında kalıyorlar." Duraksıyor. "Belki Graham *daha sonra* sende kalmasına izin verir."

"Doğru. Tüm bu yatak odası eşyaları yeni mi?"

"Her şeyi ben seçtim ve Graham onayladı. Keşke tüm evi yeniden dekore etmeme izin verseydi ama bu odayla başlamak istedi."

Buraya sadece bir karyola koyabilirdi ve benim için sorun olmazdı, ama bu küçük dokunuşlar, yeni mobilyalar, eskiz, bileziği, boşandıktan sonra verdiği para, gerekenden fazlasını yaptı. Başka birinin benimle ilgilenmesine alışık değilim.

Mutfakta Brody bana üzerinde program olan bir kâğıt veriyor; kâğıtta her Salı bir market alışverişi gönderildiği ve aşağıdan almam gerektiği ya da burada biri varsa kapıya teslim edecekleri yazıyor. İki haftada bir, pazartesi sabahları temizlikçi geliyor.

Brody, "Buraya taşınmasını istediğin bir şey varsa, örneğin mobilya, bunu ayarlayabilirim," diyor ve ben ona hayır diyorum, banyo malzemelerim ve kıyafetlerim dışında bir şey taşımanın bir anlamı olmadığını görüyorum ve Jane bunları yarın bir spor çantasıyla mağazaya getirecek. İhtiyacım oldukça daha fazlasını alabilirim.

Gitmek için hamle yapar, sonra kapıda duraklar. "Cas ve ben akşamları dairede kokteyl içiyoruz. İstersen bir ara bize katıl."

"Teşekkür . Bekle," diyorum ve sonra dudaklarımı çiğniyorum, kafam çalkalanıyor.

"Öyle mi?"

"Baban kardeşlerimi sordu ve onlarla tanışmak istiyor. Bana kartını verdi. Babanla burada, evde bir akşam yemeğine ne dersin? Aslında yemek yapmayı çok severim ama evimizdeki ocak hep arızalı. Bu babana bir aile olarak birbirimize bağlı olduğumuzu görme şansı verebilir."

Bunu düşünüyor, eli bacağına dokunuyor.

"Çok sıradan," diye ekliyorum. "Sadece Graham için ne kadar deli olduğumu bilmesini sağlıyorum."

"Peki ya sen?"

Ellerim hâlâ tuttuğum kâğıdın etrafında kenetleniyor ve Brody genişçe gülümsüyor. "Tamam, ayarla. Babam buraya davet edilmeyi çok ister. Daha önce hiç gelmedi."

O gittikten sonra daireyi tekrar dolaşıyorum, Graham'ın odası hariç tüm dolaplara bakıyorum. Balkona çıkıyorum ve parkı seyrediyorum.

Derin bir yalnızlık başlar.

Kalbim boş ve boş hissediyor.

Görmezden gelmeye çalışıyorum
ama yapamıyorum.

Keşke Graham burada olsaydı.

Nerede olduğunu merak ediyorum. En çok da kampta güvende olup olmayacağını merak ediyorum. CTE ve hastalığın mutlak bilinmezliği hakkında düşünmeden edemiyorum.

Onun yokluğu varlığımın merkezinde garip bir boşluk bırakıyor. Ondan bir arama ya da mesaj gelmesini umarak telefonuma bakıyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp bir sandalyeye çöktüğümde içimi yadsınamaz bir korku kaplıyor. Gerçek şu ki, varlığımın her zerresiyle onu arzuluyorum ve bunu daha fazla inkar edemem, gülümsediğinde gözlerindeki ışıltıyı, gamzelerini, yanımdayken burnunun hafifçe parlayışını ama bir hareket yapmamasını değil. Şakalarından, hiç beklemediğim bir anda bana açılmasından zevk alıyorum.

Farkına vardığımda midem bulanıyor. Ona aşık oluyorum. Sıcaklığı, kırılganlığı, ne pahasına olursa olsun beni güvende tutmak istemesi, kardeşine olan koşulsuz sevgisi, ne zaman futbolu kaybetmekten bahsetse yüzünde beliren umutsuzluk ifadesi.

Bunu nasıl atlatabilirim ve kalbim sağlam bir şekilde nasıl
hayatta kalabilirim? Kurtulamayacağım. Yapamam.

Tanrım. Bu *hissi* göğsümün tam ortasına saplayıp söküp atmam gerekiyor.

Dikkatimi dağıtmak için önce Jane'i, sonra da diğer arkadaşlarımı aradım.

Birkaç saat sonra, bir ziyafete yetecek kadar Çin yemeği getirdim. Önce Jane, Andrew ve Londyn, sonra Babs, Ciara ve Mason geldi. Magic kum kabını buluyor, işini yapıyor ve sonra kucağımda uyumaya gidiyor.

Londyn'in iyiliği için dev penisin üzerine bir battaniye attım.

Bölüm 22

GRAHAM

İki buçuk hafta sonra, nerede olduğumu anlamaya çalışırken sersemletici bir rüyadan uyanıyorum. Gözlerimi ovuşturdum. Doğru. Manhattan'a geri döndüm. Dün gece büyük bir fırtınanın ortasında geç bir uçuşla geldim. Daireye vardığımda saat gece yarısıydı ve Emmy çoktan kapısını kapatmış uyuyordu.

Spor kıyafetlerimi giyip yatak odamdan çıktığımda ev sessizliğe bürünüyor. Emmy çoktan işe gitmiştir. Bir protein shake'i içerken, karımın burada yaşadığına dair ipuçları görerek dairenin etrafında dolaşıyorum: yan masada bırakılmış yarı sarhoş bir bardak çay, paket servisten kalan birkaç fal kurabiyesi ve dev penisin üzerinde bir battaniye.

Kısa mesajlarla iletişim kurduk ama mesafemi korumak için elimden geleni yaptım.

Onu görmek için kaşınmam yanlış mı?

Her zaman olduğu gibi, kafamın içinde bir uyarı zili çalıyor ve bana ona hayatımda ihtiyacım olmadığını söylüyor. Oyunuma, hayallerime odaklanmalıyım.

Onu bir kenara itip Jasper'ı aradım.

Sersemlemiş bir şekilde cevap veriyor "Biri ölmüş olsa iyi olur Graham. Saat sabahın yedisi ve bugün antrenman günü değil."

"Precious akşamdan kalma mı? Em bakalım. Parkta bir koşuya ihtiyacım var. Katılmak ister misin?"

Uzun bir sessizlik oluyor ve onu dairesini yenilediğinde özel olarak sipariş ettiği devasa yatağında hayal ediyorum. Bir vampirin içinde uyuyacağı bir şeye benziyor, koyu maun, süslü parşömenler ve uçlarda uzun, özenli direkler. Yatağı - bize sevgiyle gösterdiği gibi - siyah ipek şam kumaşından. Yatağın üstünde de aynı renkte bir gölgelik var.

"Daha kadar beklersek, kalabalık ve sıcak olacak."

Bir dizi küfür savurdu. "Evlendin ve ben davet edilmedim bile, şimdi de beni mi ? Sana çok kızgıyım. Tuck benimle paylaştı. Sırlarını anlattı. bir köprü kurdu. Özel hayatına girmeme izin vermezsen sahada gerçek bir bağ . Her neyse. Bu kızla *tanışmadım* bile. Anladın mı beni?"

Kamp sırasında Atlanta'da bundan şikayet etti. Hücum stratejileri dersinde beni görmezden gelerek oturdum. Antrenmanda merhaba dediğimde sadece homurdanıyordu. Otel odası benimkinin yanındaydı ve genellikle birlikte yemeğe giderdik ama zamanının çoğunu antrenman yaptığımız salonda geçirirdi.

"Ah, bana soğuk davranmayı bırak, Değerli. 'Lütfen benimle koşmaya gel' desem yardımı olur mu? Üstünde kirazla?"

"Şerefsiz. Bir milyon kiraza ihtiyacın var."

"Belki sonra biraz Meksika yemeği yeriz? Sağlıklı mı? Fajita düşünüyorum ve tortilla yok. Cips ya da peynir sosu da yok."

"Ama cipslere bayılıyorum. Çok çıtırdıyorlar," diyor inleyerek.

"Cips olsun o zaman. Bu bir evet miydi?"

"Hayır."

"Peki ya daha sonra Emmy ile buluşacağımızı söylesem? Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Biliyorsun, Kian'a yardım edecek bir arkadaş'a ihtiyacı olursa diye ona telefon numaranı verdim."

"Tabii ki ona yardım ederim. Ben harikayım. Tamam! On beş dakika. Lobide buluşuruz." Telefonu yüzüme kapattı.

Beş millik koşumuzdan ve öğle yemeğinden sonra kitapçıya gidiyoruz. Bizi yaklaştıran her adımda kalbim daha çok atıyor. Onun yüzünü görmek istiyorum. O dolgun, lezzetli dudakları.

"Bana Emmy'den bahset. Ekibe anlattığın gibi ilk görüşte aşk mıydı, yoksa daha çok şehvet miydi?"

Kaldırıma park etmiş bir itfaiye aracı ve kitapçının dışında dolaşan itfaiyecileri gördüğümde kaşlarımı çatıyorum, düşünce akışım kesintiye uğruyor ve korkuya kapılıyorum.

Tam içeri dalıp neler olduğuna bakmak üzereydim ki Jasper kitapçının önünde kolumu tuttu. "Dostum. Pencereye bak. Karın sapıkça şeyler yapıyor."

Daha önce orada bulunan bir kadın ve bir erkek manken düşmüştür. Kadın geriye doğru eğilmiş ve duvara yaslanmış, kabarık saçları darmadağınık, erkek mankenin kafası ise elbisesinin altına sokulmuş. için

Adamın kollarından biri kadının belindedir. Elindeki kitap ve yüzük yere saçılmıştır.

Magic erkek mankenin göğsünün üzerine uzanıyor, sinsi gözler bana çevrilirken kuyruğunu sallıyor.

Mağazaya girdiğimizde gülerek "Bu mağazayı şimdiden sevdim," diyor.

Etrafıma bakıyorum ama ateş görmüyorum ya da duman kokusu almıyorum. Nefes veriyorum. Rotunda'da muhtemelen itfaiyeciler yüzünden yerlerin aşınmış olması dışında her şey normal görünüyor.

Manuel daktilonun bulunduğu masada durup hızlıca bir mesaj yazdıktan sonra yoluma devam ediyorum.

Jane müşterileri kontrol ederken tezgâhta çalışıyor, sarı saçları başında toplanmış. İnsan kuyruğu oturma alanlarından birine kadar uzanıyor. Bir kadın adım adım ilerlerken oflayıp pufluyor. Bir adam nefesinin altında homurdanıyor.

Pasta tezgâhının arkasında bir ileri bir geri koşturarak kahve yapan ve kruvasanları poşetlere dolduran Andrew'u fark ediyorum.

Jane bana sırtıyor. "A Likely Story'ye hoş geldiniz. Tam bir enkaz."

"Hâlâ yeterince çalışan bulamıyor musunuz?" Ben soruyorum.

Kontrolünü bitirdiği bir müşteriye gülümsüyor. "Toplam altı kişi kaybettik. Bizi ve iki kişiyi daha işe aldı ve onlar hâlâ işi öğreniyor."

"Ön taraftaki pencereye ne oldu?"

Jane iç çeker. "Magic pençelerini kadın mankenin elbisesine sıkıştırdı. Kimsenin bunu düzeltecek zamanı olmadı. Bütün gün çıldırmış gibiydik."

"Başka neler oluyor?" Ben soruyorum.

"İkinci yazar kasamız bozuldu, bodrumda bir sızıntı var, bu sabah bir çocuk üst kattaki tuvaletlerden birinde kilitli kaldı ve itfaiyeyi aramak zorunda kaldık ve Andrew hamur işlerini yakmaya devam ediyor. Eğer bir parti daha kurabiye yakarsa, ayağımı kışına sokacağım."

Andrew . "Dokun bana ve ne olacağını gör." "Oh, kapa çenen. İşinin başına dön," diye tersler.

Carly Simon'ın "You're So Vain" şarkısının nakaratını söylerken onu tersler.

Dilini ona doğru uzatıyor.

Sıradaki kadın boğazını temizliyor. "Affedersiniz bayan, ama şimdi çıkış yapmak istiyorum."

"Ben de öyle," diye homurdanıyor bir başkası.

Magic, vitrinden fırlayıp birinin bacaklarının arasına dalmak için o anı seçer. Küçük bir çocuk ciyaklar ve kediyi kovalar.

"Vay . Burası harika bir yer," diyor Jasper. "Wahoo!"

Derin bir nefes alıyorum. Tamam, dükkânda işler biraz karışık. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Jane'e soruyorum.

Bana bir bakış attı. Değerlendiriyor.

"Senden hoşlandığını sanmıyorum," diye mırıldanıyor Jasper. "Akli başına geliyor," diye karşılık veriyorum.

Jane başını mutfığa doğru eğiyor. "Git biraz daha kurabiye pişir. Emmy itfaiyecilere birkaç düzine verdiğinden beri kurabiyemiz azalıyor. Buzlukta ve paketin üzerinde tarifler var. Zamanlayıcıyı ayarla, sonra geri gel ve sıranın arkasında çalış. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsan, onlara iyi davranmak ve istedikleri her şeyi bulup bulmadıklarını sormak anlamına geliyor."

Andrew mutfak kapısına dönerken ofluyor. "Tanrım! Graham'a mı soruyorsun? O bir futbolcu! Hey, Jasper, tanıştığımıza memnun oldum. Büyük bir hayranım. Sen harikasin." Andrew kız kardeşine ters ters bakar. "Kurabiyeleri *ben* yaparım. Siz ikiniz Jane'e yardım edin. İnsanlara karşı nasıl nazik olunacağını bildiğinden emin değilim."

"Neandertal," diyor kadın, adam mutfığa girerken nefesinin altından.

Jasper tezgâha doğru eğilir. "Kahramanınız geldi. Senin için ne yapabilirim güzelim?"

"Jane, bu Jasper, benim oyun kurucum."

Jasper ona öldürücü gülümsemesini veriyor ve kirpiklerini kırıştırıyor.

"Hey."

İki metrelik bir kitap yığınına ona doğru itiyor. "Okumayı biliyor musun?"

Sevimli tavrı kaybolur. "Futbol tanrısı olduğum için bana gölge düşürme. Güney Kaliforniya Üniversitesi'nden mezun oldum" -adını unutmuş gibi yaka kartını okuyor- "*Jane*."

"Tebrikler," diyor kuru bir sesle. "Bunları sakla."

Birkaç tanesini eline alıyor. "İnsanlar fikirlerini değiştirip onları burada mı bıraktı?"

Başını sallıyor. "Bazen."

"Geride kalan kitaplar için üzülüyorum. Bak, burada Romanya folkloruyla ilgili bir kitap var. Belki vampir masallarıyla ilgili bir bölüm vardır. O benim kriptonitim. Bunu alacağım." Kitabı kenara koyuyor.

"Bunu mu seviyorsun?" Ben soruyorum. Gotik yatağı açıklayabilir.

"Sen hiç sormadın. Tuck sordu. Bana her türlü şeyi sordu. Bu yüzden bileziği aldı." Bana sert bir bakış attı. "Bölümüm dünya tarihiydi, yan dal olarak da şiir."

"Kimsenin umurunda değil. *Artık* onları rafa kaldırabilir misiniz?" Jane sözümüzü keserek soruyor. "Benden kurtulmak için acele mi ediyorsun?" Jasper kitapları masanın üzerine koyarken Tekerlekli araba.

"Hayır, sadece işin bittiğinde tuvaletleri temizlemeni istiyorum." Sinsice gülümsüyor.

Jasper kekeleyor ve bana bir bakış fırlatıyor. "Asla olmaz. Uh-uh. Karınla tanışmaya geldim, temizlenmeye değil."

Gülümseyerek sırtıyorum. "Arkadaşlar böyle yapar. İşler kötüye gittiğinde birbirimize yardım ederiz."

Bir kitabı eline alırken "Tuvaletlerde sınırı çiziyorum" diye mırıldanıyor.

Tezgâhın arkasındaki Jane'e yaklaşıyorum. "Hey, Kian'ı gören var mı?"

Başını sallıyor. "Sen gittiğinden beri onu beş kez dükkânın önünden geçerken gördüm. Takip ediyorum, merak etme. O pislikten nefret ediyorum."

Yumruklarım sıkılıyor. "Beş mi?"

"Andrew'un bir sabah erkenden geldiğinde bulduğu bir buket zambak daha bıraktı. Onları hiç görmedi. Doğrusu, muhtemelen günde bir kez buradan geçiyor ve ben onu görmüyorum. Bilgin olsun, eğlenmek için balta fırlatılan yere gidiyorum. Eğer gelirse, ben hazırım." Tezgâhın altındaki baltayı işaret ediyor. "Ben de belalı olabilirim."

. "Şaka mı yapıyorsun yoksa yapmıyor musun karar veremiyorum." Bana masumca göz kırpmıyor.

"Hayır."

Nefes veriyorum. "Onun için endişelenme. Ben ." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bir planın var mı?"

"Evet," diyorum acımasızca. "Zamanı geldiğinde sana haber veririm. Sana ihtiyacım olacak."

"Senden eskisinden yüzde yirmi daha fazla hoşlanıyorum." Anons sistemine dokunuyor. "Emmy, lobide kremalı bir durum var. Lütfen gelip onu görün."

Jasper başını eğiyor. "'Krem' mi? O neden bahsediyor?"

"Bilmediğim uzun hikâye-" Emmy beyaz ipek bluzu, siyah kalem eteği ve topuklu ayakkabılarıyla bize doğru yaklaşıırken sözlerim yarıda kesiliyor. Yukarıdan gelen itfaiyecilerden biriyle konuşuyor. İguana bileziğim kolunu çevrelüyor. Saçları gevşek dalgalar halinde dökülüyor ve

yüzünün etrafında. Makyajı dramatik, kaşları kemerli ve dudakları sarkık. Ve
O . . .

Jasper yanımdan, "Çok ateşli," diye mırıldanıyor ve içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Ağzının suyu akan benim karım. Kes şunu."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece söylüyorum. Eğer ikinizin arasında işler yolunda gitmezse-"

Jane'in sesi bıçak gibi kesiyor. "Elbette her şey yoluna girecek. Bu *Emmy*. Tüm kalbiyle istemediği sürece söz vermez."

Magic onun arkasında bir kral gibi kasıla kasıla yürüyor, sonra yoldan sapıp Jane'le birlikte tezgâhın arkasına atlıyor ve boncuk gözlerle müşterileri inceliyor.

Ellerimi şortumun cebine sokuyorum ve itfaiyecinin elini sıkan Emmy'nin yanına gidiyorum. Adam onunla flört ediyor, yaşlıca bir adam, saç sakalı birbirine karışmış ve biraz göbekli. Onunla birlikte gülüyor ama gözlerinin altında gölgeler görüyorum, sanki fazla uyumamış gibi. İtfaiyeci uzaklaşıyor ve kadın kasa kuyruğunun sonundaki insanlara dönerek personel sayısının az olduğunu ve kasalarından birinin eksik olduğunu açıklıyor. Onlara alışverişleriyle birlikte bedava kahve teklif ediyor.

Arkasını döndü ve ben oradaydım.

Dudaklarımdan uzun bir nefes çıkıyor. Çok uzun zaman oldu. Daha erken gelmeliydim.

"Merhaba," diyorum, yüz hatlarını incelerken ses tonum yumuşak. "Seni görmek güzel." Yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Merhaba."

"Personeliniz az görünüyor. Ne ?"

Uzun bir nefes üflüyor. "Ters gidebilecek her şey bu sabah ters gitti. İtfaiyeciler az önce dışarı çıktı. Küçük bir kız kendini banyoya kilitledi. Annesi epilepsi hastası olduğunu söyledi, ben de işleri hızlandırmak için itfaiyeyi aradım. Kilidi kırdılar ve küçük kızın durumu iyi."

"Güzel."

"Ayrıca, bodrumda bir sızıntı var." Yüz hatlarında endişe belirliyor.

"Köpekbalığım bodrumdaydı ve mahvoldu."

"Göster bana."

Asansöre biniyoruz ve bodrum katına indiğimizde sorunu görüyorum. Bir borudan sızan su odanın köşesindeki büyük bir çalışma masasının üzerine dökülmüş. Masanın altında ve üstünde su var. Sanat malzemeleri sıırılsıklam.

"Pencere için kağıttan dev bir köpekbaliğimiz vardı. Mutfaktaki lavabolardan biri sızdırdı ve sorun da bu." O lavabonun suyunu nasıl kapattığını anlatıyor.

"Yarın geldiklerinde *Times*'a gösterecek hiçbir şeyim yok. Beynimin bu günle işi bitti ve ben ..." Bir elini göğsüne koyarken ayaklarının üzerinde sallanıyor.

Onu yakaladım ve kollarıma aldım. "Emmy! İyi misin?"

Derin nefesler alırken boğazı hareket ediyor. "İyiyim. Sadece sabahları çok erken kalkıp geceleri geç yatıyorum."

Yeşil gözlerini arıyorum, onu elimden bırakmıyorum ama o da geri çekilmiyor. "Yani yeni bir vitrine mi ihtiyacınız var? Mankenleri tekrar kuramaz mısın?"

"Yeni olması gerekiyor. Bir okyanus yapacaktık ve köpekbaliğini ortasına asacaktık. Kitaplarımız *Jaws* ve büyük beyazlarla ilgili kurgusal olmayan kitaplardı. Kullandığım ressam kızla bunu haftalarca planladık." Şakağını ovuşturuyor. "Sanırım mankenlerin çıldırdığını gördün?"

"Azgın mankenler. Müşterilerin önünde seks yapmaya çalışıyorlar."

Dudaklarından küçük bir gülümseme geçiyor. "Döndüğüne sevindim." Başını göğsüne yaslıyor, kıvrımları kaslarına değiyor ve ben de onu biraz daha sıkarak çenemi başına yaslıyorum. "Kamp nasıldı?" diye soruyor, ses tonunda belirgin bir endişe var.

"Falcons ile birkaç antrenman yaptık, birkaç ders aldık ve koçlarımızla çalıştık."

Birkaç dakika sustu; sonra: "Yaralandın mı? Baş ağrısı ya da baş dönmesi?"

"Eğitim naziktir. Zorbalık yapmıyoruz. Sadece hazırlanıyoruz ve kimse başka bir oyuncuyu sakatlamak istemiyor."

"Oh."

"Endişeli miydin?"

"Tabii ki hayır," diye mırıldanıyor.

"Hmm."

"Takviminizde sırada ne var?" diye soruyor.

"Eğitim kampı burada, sonra sezon öncesi maçlar. İlki on bir Ağustos'ta, ardından normal sezon yedinci Eylül'de başlayacak."

"Normal sezonda kaç maç oynuyorsunuz?" "On yedi."

Nefes verir. "Kahretsin, Graham. Yaralanmak için çok fazla şansın var."

"Endişelenmenize gerek yok."

"Neden olmasın?" Başını eğiyor ve kocaman gözlerle bana bakıyor.

Duygular boğazımı düğüm düğüm ediyor. "O zamana kadar miras burada olmalı."

Nefes alıyor ve bakışlarımı birkaç uzun an boyunca tutuyor. Şakağına yakın bir damar zonkluyor. "Tabii. Tabii ki. Birlikte bile olmayacağız. Bir daha asla konuşmak zorunda kalmayacağız."

"Bekle. ama, Emmy. Bu iş bittikten sonra arkadaş olabiliriz."

Sözümü kesti ve kollarımdan çekildi. "Sen yokken babanı yemeğe çağırdım, Jane, Andrew ve Londyn'le tanıştı. Umarım onu gerçek olduğumuza ikna etmişimdir, böylece Holden numaralarını çevirmeye çalışsa bile onun desteğini alırız."

Başımı sallıyorum, soğukkanlı sözleri içime pişmanlık saptırıyor. Brody bana akşam yemeği hakkında bilgi verdi. Anlaşılan o ve Jane lazanya yapmışlar. Brody'ye göre babam Darling ailesine, özellikle de küçük Londyn'e bayılıyormuş. Emmy de babasına yetiştirilme tarzıyla ilgili sırlarını anlatmış ve ayrıca Holden'ın onu takip eden bir özel dedektif olduğunu ve bir hikâye yayınlamayış planladığını söylemiş.

"Bunu yaptığın için teşekkürler," diye cevap veriyorum, kendini nasıl tuttuğunu, omuzlarının nasıl kıvrıldığını inceleyerek. "Babam geçen hafta beni aradı. Holden'la konuşmuş. Bizimle ilgili herhangi bir hikaye olmayacak."

Umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, adımın ve ailemin geçmişinin gazetelerde yer almasına üzüleceğimi düşünmüşümdür hep, ama bu benim neredeyse kitapçıyı kaybetmeme kıyasla önemsiz bir şey gibi görünüyor - ya da senin beyin sarsıntına. Babanı seviyorum. Bana seni hatırlatıyor."

Duraksıyor, sözlerini düşünüyor gibi görünüyor. "Sadık demişken, beni sahilde bıraktın. Kamptan sonra neden Seattle'a gittin?"

Ondan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ama aynı zamanda işim de vardı. "Orada hâlâ bir dairem vardı. Satıldı ve ben de onu idare etmek için oradaydım."

"Brody neden gittiğini bilmem gerektiğini söyleyip duruyor. Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Kesin bir şey yok. Yani, kalabilirdin. Birlikte takılabıldık."

Cevap vermeyeceğim.

İç çekiyor. "Occam'ın usturasını duydu mu?"

"Evet. Bu, daha basit bir açıklamanın karmaşık bir açıklamaya göre doğru olma olasılığının daha yüksek olduğu anlamına gelir. Ünlü bir örnek, toynak sesleri duyduğunuzda zebraları değil atları düşünmenizdir."

O Kıpır kıpır, ve renk yükseleniçinde onu yanaklar.
"Yani, ve En basit açıklama, benden uzaklaşmak için
sabırsızlandığındır."

Bir nefes verdim. "Emmy-"

"Hayır, sorun değil." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "İşe dönmek için
yukarı çıkıyorum."

Gitmek için dönüyor ve ben onu durdurmuyorum. Bir yanım onu
rahatlatmak istiyor ama diğer yanım çok yaklaşımdan çekiniyor.

Benimle evlenmek *istemedi*.

İlişkimizin bitmesini istiyor.

Ve gittiğinde kalbimi söküp atmasından korkuyorum. Bu
düşünceyi bir kenara ittim. Planımız buydu. Sadece buna sadık
kal.

Bölüm 23

EMMY

Bodrum olayından bu yana Graham tesisatçıyla ilgilendi, rotundayı süpürdü ve yaşlı bir çiftin asansöre binmesine yardım etti. Hem o hem de Jasper şapka takıyor ve sadece birkaç kişi onları tanıdı.

Graham rahat görünmektedir; ta ki Londyn Andrew'un kollarında kıvranıp Graham'ı işaret edene kadar. Andrew onu Graham'a verir, o da Andrew Londyn'i kalçasına koymasını söyleyene kadar kollarını uzatarak onu vücudundan uzak tutar. Kız mızımızlanmaya başlayınca onu zıplatır ve kısa süre sonra onunla birlikte mağazanın içinde dolaşarak bakması için farklı şeyleri işaret eder. Kız uykuludur ve alnını onun omzuna yaslar.

Jane'in bana daha önce yaptığı ızgara peynirden bir ısırık alıyorum. Bütün gün ilk kez oturuyorum.

"Güzel manzara, değil mi?" Brody masada yanıma öyle diyor. Graham ona mesaj attıktan sonra yaklaşık bir saat önce gelmiş. Cas iş için geride kalmış ama daha sonra uğrayacağını söylemiş.

Çayımдан bir yudum alıyorum. "Ne manzarası?"

"Bebekli Graham. Sana fikir mi veriyor?" Kaşlarını sallıyor. "Küçük bir yeğene bayılırım. Cas ve ben evlat edinmeyi düşündük ama önce işleri yoluna koymamız gerekiyor."

"Spor salonunuz için yine yer mi bakıyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Sanırım Brooklyn'de harika bir yer bulduk. Şehrin eğlenceli bir bölgesinde ve yapmak istediğimiz her şey için bolca alanı var."

"Kurabiyeler fırında pişiyor," diye sesleniyor Jane ona.

Brody sırtıyor ve ayağa kalkıyor. "Kusura bakmayın. Kurabiye görevindeyim. Sana sıcak bir tane getirmemi ister misin? Bu partide çikolata parçacıklı var."

Ona hayır diyorum, kafein yüzünden çikolata yemediğimi soyluyorum, sonra bir mesaj gelince telefonumu kontrol ediyorum. Kpekbalığını yapan sanatçı kızıdan. Ona bu sabah bir mesaj gönderdim, köpekbalığını nasıl onarabileceğimiz konusunda bize bir fikri olabileceğini umuyordum.

Sorry I can't help you fix Mr. Shark. I got hired at Bloomingdales full-time.

İş için onu tebrik ediyorum, sonra telefonu yere atıyorum ve hayal kırıklığı içinde ağlamak istiyorum.

Harika. şimdi ne olacak?

"Yarın vitrinimizin büyük açılışı var," diyorum personele ve rotunda toplanan diğer herkese. Kapanış saati yaklaşıyor ve birkaç müşteri gelip gidiyor ama Jane onlarla ilgileniyor.

"*Times* bir göz atmak için burada olacak. Bir köpekbalığı vitrini planlamıştık ama bu gerçekleşmeyecek çünkü köpekbalığı mahvoldu ve sanatçı da yardım etmek için müsait değil. Hızlı ve kolay fikirlere ihtiyacım var ve bu gece kim müsaitse kalıp bir araya getirmeye yardım etsin. Hepimizin çok çalıştığını biliyorum ama bu pencere yazın en büyük başarısı. Harika bir şeye ihtiyacımız var." Duraklıyorum. "Ayrıca, eğer henüz iyi haberi duymadıysanız, mağazayı satın alan kişi mağazayı açık tutmaya devam ediyor. Kendisi de bugün burada bize yardım ediyor. Personel, Graham Harlan'la tanışın." Görünüşe göre Graham Atlanta'da Terry ile görüşmüş ve resmi olarak evrakları imzalamışlar.

Babs heyecanla alkışlıyor.

Personel ona el sallıyor. Bazıları alkışlıyor. "Graham, eklemek istediğin bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Boğazını temizler. "Herkes iyi alışmalar. Burada olmaktan memnunum."

Andrew yeni işe alınan kızlardan biriyle flört ederken bir yandan da kurabiye yiyor. "Kız kardeşimi sevdiği için aldı. Onlar evli."

Babs gözlerini devirir. "Evli olduklarını hepimiz biliyoruz Andrew."

Graham'ın gözleri benimkileri buluyor ve bir şeyle parlıyor. "Onu kim sevmez ki?"

Brody bana başparmağını kaldırıp alkışlarken kocaman gülümsüyor.

"Bravo, kardeşim! Kitapçı senin yeni büyük maceran."

Jasper Brody'ye dirsek atıyor. "Ülkedeki en iyi sıkı uç olmak onun macerası."

"Bunu hallettikten sonra, yaz sergisi için fikirlerinizi bana iletin," diyorum. "Herhangi bir şey. Sadece bir şey. Lütfen."

Jasper'ın eli havaya kalkıyor ve ben sırtıyorum. "Elini kaldırmama gerek yok, Jasper."

"Oh, şey, sorumlu sensin, yani . . . Bir avuç kuma, dev plaj toplarına, sonra da yazla ilgili birkaç kitaba ne dersiniz?"

Jane kucağında Londyn'le gelirken onun sözünü keser. "Heyecan verici değil."

"Bu harika bir fikir," diye karşılık veriyor masalarına otururken.

Babs boğazını temizler. "Sadece plaj temasıyla devam edelim. . oraya bir sandalye, şişme bir palmye ağacı koyabilir, erkek mankene mayo giydirebilir ve yazlık bir kitap okumasını sağlayabiliriz. Bir de sörf tahtası koyabiliriz."

Düşüncelerini bir panoya not ediyorum.

Jane bakışlarını Graham ve Jasper'ın üzerinde gezdirirken keyifle, "Sahibimizden ya da arkadaşlarından birinden günde birkaç saat plaj sandalyesinde oturmasını isteyebiliriz, bilirsin, sadece heyecan verici olması için," diyor. "Futbol sahasında birbirlerine vurmaktan başka yapacak bir şeyleri olur."

Jasper ona ters ters bakıyor. "Meşgul hayatlarımız var."

"Üniforma giyip etrafta koşturmak çok zor olmalı. Adama bir kurabiye ver," diyor Jane tatlı bir şekilde.

Jasper ona ters ters bakar. "Bir kurabiye alacağım, sonra da daha fazla kitabı rafa kaldıracağım." O uzaklaşıyor ve ben Jane'e bir *dakikalığına sakinleşebilir misin?* bakışı atarken iç çekiyorum.

Omuz silkiyor ve *özür diliyor*.

Brody elini kaldırıyor ve ben inliyorum. "Elini kaldırmak zorunda değilsin."

"Köpekbalığı tamamen mahvoldu mu?" diye soruyor.

"Yarım bir kafası var. Birkaç dişi kalmış. Vücudun geri kalanı kurtarılamaz durumda" diyor Graham.

Brody çenesine vuruyor. "Belki de manken -tabii ki mayosuyla- bir köpekbalığıyla savaşıyordur, ama köpekbalığının çoğunu göremezsiniz, sadece parçalanmış kafasını görürsünüz. Her yer kan içinde. Bacağı gitmiş. Belki bir kolu. Kız manken -belki de bir cankurtaran- onu sudan çıkarmaya çalışıyor. Köpekbalıkları hakkında kitaplara ve deniz destinasyonlarına yönelik seyahat rehberlerine yer verebilirsiniz."

Başımı salladım. "Fikrinizi takdir ediyorum ama kan ve bacak kaybı bazı müşteriler için biraz fazla olabilir. Sergilerimizi küçük tutmaya çalışıyoruz."

Graham, "Evet, insanları korkutup kaçırmak istemiyorlar, Brody," diye ekliyor.

Brody somurtuyor. "Gore'u severim. Eğer bir kitapçı dükkânım olsaydı, korku dükkânı olurdu."

Çalışanlardan biri bahçe işleri gibi yaz hobileri öneriyor. Bir diğeri ise çadır ve sahte bir ateşle bir kamp sahnesi öneriyor. Hiçbiri tutacak gibi görünmüyor.

Omuzlarım çöktü. "Bunu çivilememiz lazım. Başka bir fikrin var mı?"

"Bodrumda bir kutu eski plak olduğunu fark ettim," diyor Graham. "İyi bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Sadece Terry'nin plakları satmaktan aldığı bazı eşyalar. Ne düşünüyorsun?"

"Pek çok pencere kumsal temalı olacak, değil mi? Biz öne çıkmak istiyoruz."

Başımı salladım.

"Plaklara göz gezdiriyordum ve çoğu yetmişli yıllardan kalma. 'Yetmişlerin Disko Yazı' ya da 'Kitapların Elli Yıl Dönümü' gibi bir şey yapabilirsiniz. Bir disko topu alabilirsiniz; aslında benim *dairemde* de bir tane var."

Brody hevesle başını sallıyor. "Dostum, evet! Baloyu asın, mankenlere yetmişli yılların kıyafetlerini giydirin - atletler ve İspanyol paça pantolonlar, , gerdanlıklar, tüylü takılar. Okuldaki tiyatro öğretmenimizle temasa geçebilirim. Bir oda dolusu kostümleri olacaktır."

Mankenlerimiz için depoda tuttuğumuz birkaç kostümümüz var ama yetmişli yıllara ait bir şey yok. "Teşekkürler, Brody. Onları bugün getirebilir misin?"

Telefonuna dokunuyor. "Çoktan hallettim. Bitmiş sayılabilir."

Jasper geri gelir. "Graham, plaklardan bahsetmiştin. Belki vitrinde müzik çalabiliriz, dükkânın içine sızmasını sağlayabiliriz. Buraya gelirken bir antikacının önünden geçtik. Ambiyansa katkıda bulunmak için o eski plak çalarlardan birine sahip olabilirler."

Ona gülümsedim. "Bu çok hoş bir fikir. Pekâlâ. Bir kitap listesi . Yetmişli yıllarla ilişkilendirdiğimiz kitaplar hangileri?"

Herkes telefonunu çıkarır ve Graham ilk olarak "Judy Blume'un *Orada mısın Tanrım? Benim, Margaret.*"

"En sevdiğim," diyorum o gözlerimi dikkatle tutarken ve tenimde karıncalanmalar dans edene kadar.

"*Seks Sevinci*," diye sesleniyor Jasper muzaffer bir edayla. "İşte bundan bahsediyorum, millet! On iki milyon kopya satıldı. Bom."

Jane sırtıyor. "Seksle ilgili bir kitaba gitmen çok tipik. Biraz kendi kendine yardıma mı ihtiyacın var?"

Jasper bakışlarını daraltır. "Bilmiyorum, Joanie." "Adım Jane."

"Kimin umurunda," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla.

"Benim umurumda değil" diyor.

Jasper bakışlarını daraltıyor. "Kitap yakınlığı deneyimlemek ve seksle eğlenmek hakkında. Belki buna ihtiyacın vardır."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldanıyor.

"Tamam, ikinizden de bu kadar yeter. Devam edin," diyorum ellerimi yuvarlayarak.

"*Fear and Loathing in Las Vegas, All the President's Men, Roots, The Shining*," diyor Babs telefonunu ve Londyn'i kucağında dengelerken.

"*The Shining*!" Brody haykırıyor. "Colorado'daki bir otelde ürkütücü bir bekçi, hayalet ikizler, ölü konuklar ve bir balta! Sadece bununla bir pencere istiyorum."

"Bir baltamız var," diye mırıldanıyor Jane.

"Bu kadar balta yeter," diyorum ona sertçe.

"Klasiklerden oluşan iyi bir liste. Harika fikir Graham," diyorum. "Harika bir kitapçı olacaksın."

Telefonuna eğilmiş, notlar alıyor ve bana bakıyor. Uzun bir an geçiyor, ya da belki de sadece ben hayal ediyorum, ama sanki fikirlerden daha fazlasını paylaşıyor muyuz gibi hissediyorum. Hayır, paylaşmıyoruz. Biz sadece profesyoneliz. Profesyonel bir evlilik.

"Bir değil sevgilim," diye mırıldanıyor.

Hayalimden sıyrılıp etrafıma bakıyorum. "Peki bu gece bu işi halletmemize kim yardım edecek?"

Bölüm 24

EMMY

Graham pencerenin içinden aşağı iner, şapkasını çıkarıp saçlarını ovuştururken alnında ter vardır. "Top kalktı ve dönüyor. Ben elektrikçi değilim, o yüzden yarın kontrol ettirmemiz gerekebilir."

"İyi fikir. Hadi, gidip bakalım," diyorum.

Dışarı fırlayıp kaldırımda durduğumuzda hava nemle kaplanmıştı. Neredeyse gece yarısı olmasına rağmen, insanlar durup bizi vitrinde çalışırken izliyor.

Tam etkisi karşısında nefesim kesiliyor. "Çok mükemmel," diye mırıldanıyorum.

Yanardöner top pencerenin üzerinden ısıltılar göndererek altındaki donmuş dans eden çifti öne çıkarıyor. Brody'nin okulunun tiyatro bölümü *Saturday Night Fever* filminin bir parodisini yapmış ve erkek manken için John Travolta tarzı bir yetmişler dans kıyafeti, kadın için de pembe İspanyol paça pantolon ve tığ işi askılı bir bluz bulmayı başarmış.

Jane saç maşası kullanarak saçlarını plaj dalgaları şeklinde şekillendirdi ve tüylü küpeler taktı. Jasper, köşedeki masanın üzerinde duran pikaptan yumuşak bir şekilde "Stayin' Bee Gees'in "Alive" şarkısı. Graham'ın seçtiği çeşitli plaklar masanın etrafına saçılmış.

Depodan iki manken daha çıkardık ve onları dönemin parlak renkleriyle giydirdik. Serginin her iki yanında duvara yaslanmış şekilde duruyorlar. Kızın başı, kostümlerin güvenliğini sağlayan Brody'ye bir saygı duruşu olarak *The Shining*'i okurken eğilmiş durumda. Genç bir kız olan diğer manken ise *Are You There God? Benim, Margaret*. Ciltli diğer kitaplar tavandaki tellere asılmış durumda.

"Çok iyi görünüyor," diye mırıldanıyor Graham.

Etrafımdaki herkese bakarken içimi bir duygu kaplıyor. Bu sabah geldiğimden beri üzerimde taşıdığım stres uzaklaşırken siliyorum. "Çok sıkı çalıştınız. Graham, sen gittin ve aydınlatma armatürünü söktün. Brody ve Cas, Manhattan'da koşturup bize kostümler aldınız. Jasper, pikabı sen aldın. Jane çoktan gitti ama o mankenleri giydirmeden bunu yapamazdım."

Brody omuz silkiyor. "Meh. Zaten yaz için gidiyorum. Ne zaman ihtiyacı olursa baldızıma yardım ederim."

Baldız. Tamam.

Brody, "Sanırım içeride bıraktığımız pizza kutularını ve soda kutularını dışarı çıkarmalıyız," diye düşünüyor.

Cas onları getireceğini söyledi ve içeri girdi. Bize el sallıyor, birkaç disko hareketi yapıyor, sonra dışarı çıkıp bizim olduğumuz yere geliyor.

Kardeşimi yanağından öptüm. "Bizi tok ve susuz bırakmadığın için teşekkürler."

"Ben bir kurabiye makinesiyim anne," diyor.

Babs kolunu benimkine doluyor, ben de onun elini okşuyorum. "Sen de Babs. Kitapları buldun ve astırdın."

"Ah, bize buğulanma. Hâlâ mutfağı temizlememiz gerekiyor," diyor kardeşim.

"Eve gitmen gerek," dedim ona. "Daha fazla kurabiye yapmak için sekizde dükkâna dönmeni istiyorum."

"Hayıır," diye feryat ediyor ve ben onu kovuyorum.

"Graham'a da bu fikir için teşekkür ederim," diyorum mağazanın içine doğru ilerlerken.

Ona bakıyorum ve gözleri zaten bekliyor, orada kabul etmek istemediğim bir sıcaklık var.

Yapamam.

Söz konusu o olduğunda kalbim *taş* gibi olmalı.

Andrew bana sarıldı. "Ben çıkıyorum anne. Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

İçeri girip mutfağa geçiyoruz. Cas hala aç olduğunu söylüyor, ben de kruvasan alıyorum ve atıştırmaları için buzdolabından biraz meyve ve peynir çıkarıyorum. Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra Graham ve onları sohbet ederken bırakıp Babs'i kontrol etmek üzere Terry'nin ofisine gidiyorum.

Kapıyı açtım ve eminim ki sandalyesinde oturmuş, asık suratlı görünüyordu. "Onu özlüyor musun?"

Gözlerini siliyor. "Sadece seks değil. Onun dağınık ofisini, çılgın saçlarını, buluşmalarımızı özleyorum."

"Ara onu. Eminim sesini duymak hoşuna gidecektir, Babs."

O gittikten sonra çantamı almak için ofisime giriyorum ve tam gideceğim sırada masamın üzerinde küçük bir paket görüyorum.

"Benden," diye gürlüyor Graham arkamdan ve arkamı dönüyorum. Kapı pervazına yaslanmış, elleriyle karıştırdığı saçları darmadağın. Gömleği göğsünü ıslatıyor ve ben yutkunuyorum. Klimayı saat beşte otomatik olarak kapanacak şekilde ayarlamıştık ve mağaza yavaş yavaş ısınmaya başladı.

"Bana hediye almaya devam etmene gerek yok. Zaten sonsuza dek sessizliğimi satın aldın."

Kollarını göğsünün önünde kavuşturarak doğruldu. "Bu seni sessiz tutmakla ilgili değil. Bu kişisel bir mesele." Duraksıyor. "Daha önce bodrumda olanlar için özür dilerim. Bu evliliğin ikimiz için de zor olduğunu biliyorum. Bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydım."

Hediyeye bakıyorum. Bir yanım onu yırtıp açmak istiyor ama diğer yanım ne aldığını bilmek istemiyor.

"Aç şunu." Gözleri yüzümü okşuyor. "Seni izlemekten zevk alıyorum."

Derin bir nefes alıyorum. Güzel. Küçük ipi yırtıyorum ve kahverengi kâğıdı açıyorum. Ne olduğunu gördüğümde dudaklarım titriyor. Parmaklarım, bir örümcek ağın üzerinde aşağı sarkarken domuz tutan bir kızın resmedildiği ciltsiz kitabın kapağına nazıkçe dokunuyor. Kitabın içinde, güzel bir ağın olduğu su renkli bir sayfa var. Her bölümde hikâyenin küçük illüstrasyonları yer alıyor.

Gözlerim onunkileri buluyor. "Bana *Charlotte'un Ağı'nın* ilk baskısını almışsın, hem de imzalı." Onu göğsüme bastırıp ağlamak istiyorum. "Almamalıydın."

"Neden olmasın?" Kanepeye uzandı. Çünkü bu beni kırıyor.

Kalbimi parça parça yontuyor. Çok yakında sonsuza dek ona sahip olacak.

"O kitabı hak ediyorsun. Güzel şeyleri hak ediyorsun, Emmy."

Onun yumuşak ses tonuyla kalbim duyguların karışımıyla kabarıyor. Etrafımdaki her şey birdenbire kırılgan ve narin hissettiriyor, sanki en ufak bir hareket her şeyi milyonlarca parçaya ayırabilirmiş gibi.

Bu duygulara teslim olmaya direnmeliyim.

Onu bir kenara bırakıp yoluma
devam etmeliyim. O geçici.

Bizler geçiciyiz.

"Bir keresinde bana en büyük korkumun ne olduğunu sormuştun ve ben sana cevap vermemiştim," diyor öne doğru eğilirken.

"Öyle mi?"

Ondan hırıltılı bir ses geliyor. "Birinin içeri girmesine izin veriyor. Ya sen? O da senin."

Ve benim için çok geç.

Bir hırsız gibi, ben ne anlamadan kalbime sızdı.

Çene çizgisini ovuşturuyor. "Elimizde bir şey var. Onu bir kenara itmeye çalıştım. Kısıtlamayı denedim. İşe yaramadı. Bu sabah seni görür görmez, ben ..." Sözleri yarım kaldı.

Yutkunuyorum. "Çok fazla gerilim."

"Belki de ona teslim olmalıyız." Midem

beklentiyle düğümleniyor.

Kelimeleri sessizce söylüyor: "Ne gerekiyor?"

Neredeyse hiçbir şey.

Gözleri gözlerimi tutuyor, orada bir bilme, bir arzu var. Bakışlarının içine çekiliyorum, ona doğru çekiliyorum, görünmez bir güç uzuvlarımı kontrol ediyor.

Bana biraz daha yaklaştı. "Beni istiyor musun, Emmy?"

Bir tutam saçını yüzümden çekip "Bakalım bu korkuyla birlikte yüzleşirsek aramız nasıl olacak?" dediğinde hiçbir şey söylemiyorum.

"Ya sonu kötü biterse?" Nefesim göğsümde titriyor.

"İyi olana odaklan." Yoğun bakışları açlık ve arzuyla doluyor ve kirpiklerim titriyor.

Onu istiyorum. Bana gerçek olmadığımızı unutturmasını istiyorum.

Nefesini tenimde hissediyorum ve tüm bedenim beklentiyle karıncalanıyor. Elleri kollarımdan yukarı kayıyor, omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor ve sonra boynuma kadar uzanıyor, dudaklarımız sadece bir nefes uzakta olana kadar beni yakınımaya çekiyor.

Dudakları nihayet benimkilerle buluşmadan önce gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyorum. Öpücüğü yumuşakça, küçük tatlarla beni fırçalıyor ve yardım edemiyorum ama zevkle inliyorum. Dillerimiz iç içe geçiyor ve ellerim omuzlarını okşuyor, kaslarındaki gücü ve kuvveti hissediyorum.

Vücutlarımız birbirine bastırırken elleri kalçalarımın doğru hareket ediyor.

Aramızdaki sıcaklık bir ateş gibi yanıyor ve her öpüşte tutku yükseliyor. Elleri bluzumda geziniyor, parmakları ustalıkla düğmeleri çözüyor ve benden inilti çıkarıyor.

Gömleğimi eteğimden çekip çıkarıyor ve kanepeye fırlatıyor. Beni açlıkla öpüyor, dudakları tutkulu bir şekilde büyüyor, ağzı benimkinin girintilerini keşfederken açılıyor. Bir çırpıda sütyenimi çıkarıyor ve piercingimi bulup parmaklarının arasında oynatırken inliyor. Boynumu öperken nefesi kulağımda. "Bu memelerin hayalini kuruyordum."

Nefesim kesiliyor, başım ona daha fazla erişim sağlamak için geriye düşüyor. "Hepsi senin."

"Ve bu tatlı kış." Eteğimi belime kadar iterken iri elleriyle popomu avuçluyor.

Alt dudağını hafifçe ısıyorum ve tıslayarak yüzünü boynuma gömüyor. Bir deri parçasını emiyor ve ben de kalçalarımı şortundaki çıkıntıya doğru döndürüyorum.

"Giysiler. Çıkar." Gömleğini yırtacak kadar duraklayana kadar gömleğini . Aman Tanrım.

Ellerimin altındaki çıplak göğsü, bronz teni, göğüs kaslarındaki siyah kılların tozu, parıldayan sekiz karnı akıllara durgunluk veriyor. Adını haykırıyorum ve beni duvara doğru itiyor, derin nefesler alırken beni içine hapsediyor.

"Soyun."

Sesindeki emirle içim kıpır kıpır oluyor. Onun yanındayken kendimi ne kadar güvende hissettiğime, karşımda beni fiziksel olarak asla incitmeyecek bir adam olduğundan ne kadar emin olduğuma hayret ediyorum. Beni korumak istiyor. Bana kalbime hitap eden hediyeler veriyor.

Gözlerini tutarak eteğimi çıkarıyorum, yavaş hareketlerle fermuarını açıyorum. Sırada dantel külotlarım var, onları da aşağı kaydırıp ayaklarımın dibine düşmelerine izin veriyorum. "Beğendin mi?"

Gözleri benimle bayram ediyor, göz kapakları iniyor. "Sen. Olağanüstü."

Elimi boynumdan köprücük kemiğime, göğsümün ucuna, oradan da göbeğime kadar izlerken boğazım hareket ediyor. Kendimi tadıyorum, dilim parmağımın etrafında dönüyor.

"Siktir." Beni izlerken uzun bir nefes alıp veriyor. "Sen bir sirensin."

"Uzun zaman oldu," diyorum şortunu ve boxer'ını aşağı iterken ve siki serbest kalırken. Uzun ve kalındı, tepesi ağlıyordu. Ağzım sulanıyor ve dizlerimin üzerine çöküp onu ağzıma alıyorum.

Küfrediyor, elleri arkamdaki duvarı tokatlıyor. Kalçalarına masaj yaparken vücudu ellerimin altında sıkılaşıyor, sonra beline ve göğsüne uzanıyorum.

Boyuna öpücükler kondururken, dilim ucunu emerken nazikçe ağzımın içine doğru itiyor.

"Emmy, lanet olsun, dur, dur ..." Beni tekrar yukarı çekiyor ve şehvet dolu gözlerini üzerime dikeyor. "Bir kez sevişmeye başladık mı, durmayacağız. Gerginliği kırmak yok. Birlikte geçireceğimiz her gün sana sahip olacağım."

"Söz mü?"

Sırıttıyor. "Prezervatifim yok ama muayeneden yeni geldim. Sen mi?"

Başımı salladım. "Hap da kullanıyorum." "Yani, bunu yapıyor muyuz?"

Onu öpüyorum ve sonunda bana tekrar dokunuyor, dudakları beni yutarken elleri kafatasımın arkasını avuçluyor.

O ele geçirilmiş bir adam, beni zayıflatan derin, tutkulu, aç öpücükler veriyor.

Onun içinde kayboldum, onun içimde olmasına duyduğum bu derin ihtiyaçta.

Bir parmağı içimde kayarak ıslaklığı test ederken eli tümseğimin tepesine dokunuyor. "Benim için damlıyor."

"Daha fazla."

Beni parmaklıyor ve her çıkışında nefes nefese kalıyorum, daha fazlası için, sonsuz dokunuşlar için kaşınıyorum. Başparmağı klitorisime dokunduğunda ona karşı kıvranıyorum.

Beni kollarının arasına aldı, sırtımı duvara yasladım. Omuzlarına yapıştığımda içime derin ve sert bir şekilde giriyor.

"Emmy," diye nefes alıyor kıcıımı sıkarken. Ağzı piercingimi emiyor, tıraşı tenimde heyecanlı karıncalanmalara neden oluyor.

Onu kabul ettiğimde hiç direnç göstermiyor. Kalçalarını döndürerek yeni bir açı buluyor ve ben de uyum sağlıyorum. Beni kabaca alıyor, rehberlik için gözlerimi kontrol ediyor.

"Seni yüz yüze sikmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" "Hayır," diyorum inleyerek.

"Bir rüya, sevgilim. Lanet bir rüya."

Duygular üzerimde spiral çiziyor, doymak bilmez bir ihtiyaç. Ve klitorisime sürünmek için pelvisini kullandığında, çığlık atıyorum, daha fazlası için, zirveye ulaşmaya çalışıyorum.

"Graham," diyor kapıdan bir ses ve nefesim kesiliyor, Brody kafasını içeri uzattığında gözlerim kocaman açılıyor.

"Get. Al. Siktir. Dışarı," diye bağıyor Graham, ben saklanmak için başımı göğsünün arkasına eğerken.

"ettiğim için özür dilerim. Emmy, canım, çıkmak için kapıdan çıktığımızda arkamızdan kilitleniyor mu?"

"Evet," diyorum, yüzüm utançtan yanıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama kontrol etmek istedim. Güle güle kumrular. İyi eğlenceler." Bir kıkırdama duyuyorum; sonra kapı tekrar kapanıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana şefkatli bir ifadeyle.

Elleri her göğsüme gidip meme uçlarımla oynarken başımı sallıyorum, sonra belimden yukarı çıkıyor, her dokunuş yeni dalgalar yaratıyor. Başım dönene kadar nefesim sığılaşıyor. Bacaklarım onun beline dolanıyor.

Kukumun içinde her vuruşta aşağı doğru bastırarak yumruğumla oynarken ürperiyorum.

Tekrar ve tekrar.

Beni beceriyor.

Daha sert.

Vahşi.

Obur.

Derin itişler.

Sanki girmeye çalışıyormuş gibi.

Sırtımda alçıpanın izi kalana kadar.

Vücudum gittikçe daha sıkı sarılıyor, hisler patlamak üzere olana kadar artıyor. Aşağıya bakıp onun içeri ve dışarı kayışını izliyorum, kalçalarım onunla buluşmak için itiyor. Homurdanıyor, derin bir ses ve bu beni fırlatıyor. Onu öpücük için kendime çekerken ellerim boynunu tırmalıyor ve orgazma doğru dans ediyorum. Yükseliyor ve yükseliyor, sonra güzel parçalara ayrılıyor, derimin altında, damarlarımda ecstasy karıncalanırken amım onun horozunun etrafında kenetleniyor. Adını sesleniyorum ve o da inleyerek titreşimler arasında beni öpüyor.

"Benim sıram, sevgilim." Beni sertçe öpüyor, bizi yeniden konumlandırırken elleri kalçalarıma gömülüyor ve daha hızlı itişlerle içime girerken ritmini artırıyor. Zar zor ayak uydurabiliyorum, parmaklarım boynuna dolanırken ona tutunuyorum.

Boşaldığında adımı haykırıyor. Sonrasındaki etkilerle boğuşurken göğsünden ağır nefesler geliyor, vücudu titriyor.

Belki de sahip olduğumuz tek şey seks, kimya ve ikimizin de karşı koyamayacağı feromonlardır.

Ama belki de daha fazlasıdır.

Geçici olmak istemiyorum. Rol yapmak istemiyorum. *Onu* istiyorum.

Benden ayrılıyor ve ben hâlâ ona sarılmışken kanepeye doğru sendeliyor. Ben ona yaslanıp çenesinin altına sokulurken omzumu öpüyor. Dudaklarının saçlarımı okşadığını hissediyorum.

Kolunu okşadım. "Bu harikaydı, Creamy." Kızgınlıkla ofladığında kıkırdıyorum. "Takma adı kabul edebilirsin. Benimki Darling, seninki de Creamy."

Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürüyor. "Eve gidip bunu tekrar yapmak ister misin, sadece yatakta?"

"Benimki mi
seninki mi?"

"Kimin
umurunda?"

Gülüyorum. "Mağazayı hazırlamak için yedide dönmem
gerekıyor." "Bu bir hayır mı?"

Üzerinden inip yerden giysilerimi alırken, o ağırlaşmış gözlerle beni izliyor. "Bu 'Kıçını kaldır da acele edelim' demek."

Geniş geniş gülümsüyor, bunun etkisi neredeyse nefesimi kesiyor. "Evet, sevgilim."

Bölüm 25

GRAHAM

Evlendikten bir ay sonra bekârlığa veda partisi vermek biraz alışılmışın dışında, ancak profesyonel sporcular için özel bir üyelik kulübü olan Baller'dayız ve burger servis ediyorlar ve harika biraları var.

Teknik olarak, bu bir bekarlığa veda partisi değil. Burada olmamızın bir sebebi var.

Garson bir tur daha tekila shot getiriyor ve benimkini gizlice Cas'a doğru itiyorum. Aklımı başıma toplamam lazım. Yakında özel bir konuk gelecek ve ben her şeyin farkında olmak istiyorum. Onu görme düşüncesi bile ellerimi sıkımda neden oluyor. Benim için sıfır alkol.

Jasper bir patates kızartmasını çiğnerken ve masanın karşısından bana kötü kötü bakarken özel odalardan birindeyiz. Başını Jane, Ciara ve Babs'in olduğu yöne doğru . "Bekârlığa veda partisi vermeyi önerdiğimde, tanıdığımız kızların davet edileceğini bilmiyordum. Ben seksi striptizciler bekliyordum, *kitap kurtları* değil."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," diye mırıldandım. "Striptizcilerden hoşlanmıyorum." Jane onu tersledi. "Seni duyabiliyoruz, et kafa."

Jasper onun selamına karşılık vermek için iki elini de kullanır. "Duymanızı istedim, Bayan Model."

"Sakin olun çocuklar. Kavgaya yok," diyor Brody martinisini döndürüp derin bir yudum aldıktan sonra ayağa kalkıp odaya göz gezdirirken. "Herkese hoş geldiniz, özellikle de bu gece aramızda bulunan hanımlara. Ciara ve Mason, sizi barın dışında görmek çok güzel. Sevgili dostumuz ve kardeşimiz Graham'a evlilik tavsiyesi verme zamanı geldi. Eğer evli değilseniz, eski moda ilişki tavsiyeleri işinizi görecektir. Hadi ona yardım edelim, olur mu?"

Brody oturduktan sonra, River Tate ayağa kalkıyor. Takımdaki en iyi açık alıcı olan oyuncu, seriye üniversitedeki sevgilisiyle evli olarak geldi. Daha önce

Dr. Moreau'yu tavsiye eden kiři, ve biz yakınlaştık. "İlk ben gideceğim. Tuvaleti asla kapı açıkken kullanmayın. Bir kere yaparsan, gizem kalmaz. Sevdieęin birinin ikiliyi dūřürmesini izlemekten daha göz açıcı bir řey yoktur." Sırıtır. "Tabii benim de iki çocuğum var ve değiştirdiğim bezlere inanamazsınız. Armut püresi, dostum, onları bebeğine yedirme. Onları sıçma makinesine dönüştürür."

"Buraya, buraya!" Brody diyor ki. "Aynı fikirdeyim! Bebek maması konusunda değil ama diğer konuda. Cas ve benim ayrı tuvaletlerimizin olmasının bir sebebi var. Yani, onun bombaları ölüm saçıyor." Cas'ı öpüyor. "Sorun değil, bebeğim. Seni yine de seviyorum."

Jasper nefesini dışarı üflüyor. "Birkaç, tamam birkaç ilişkim oldu. En önemli tavsiyem, eğer bir kız tartışmak istiyorsa, soyunmasıdır. Genellikle güzel vücudum her şeyi durdurur. Ayrıca, öfkeli seks en iyisidir."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle eğiliyor. "Ayrıca. Dostum. Benim dört kız kardeşim var. Sana onun regl dönemini takip etmeni söylediğimde bana güven, böylece kucaklaşmaya hazır olabilirsin. Ve onun için tampon al ki zorunda kalmasın. Biraz şeker almak isteyebilirsin. Kız kardeşlerim için Walgreens'ten alışveriş yapıyorum."

"Domuzuna ihtiyacı olabilir," diyor Jane.

Brody'nin yüzü kızarır. "Tanrım, sakın bana domuzu ve kedisi olduğunu söyleme?"

Andrew gülüyor. "Gerçek bir domuz değil. *Charlotte'un Ağı*'ndaki Wilbur. Paylaştığımız pelüş hayvanımız."

"Oh." Brody omuz silkiyor. "Orada bir hikaye var, sanırım."

Andrew, Jasper ile yumruk tokuşturur. "Payıma düşen tamponu aldım."

Nefes veriyorum. "Adet döngülerinden devam edelim."

"Pekala o zaman, hayır dediğinden daha çok evet de," diye yanıtlar Jasper. "Ve geğirdiğinde ya da osurduğunda tiksinişi gibi davranma. Bu iğrenç bir şey ama bunu ona belli etme. Bunları yapman sorun değil. Bu erkekçe bir şey."

"Çok erkeksi," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum.

Zihnim sürükleniyor. Bu gece onu evde bıraktım, kanepeye kıvrılmış kitap okuyordu.

Gizlice telefonumu masanın altına soktum ve ona mesaj attım. **What are you wearing?**

Bana pisi pijamalı ve atletli bir fotoğrafını gönderdi.

Sexy.

Having fun yet? diye soruyor.

River'ı futbol dışında görmek güzel ve Mason'ı çok iyi tanımıyorum ama bana attığı dar bakışları fark ettim. Bana güvenmiyor. Belki bu geceden sonra güvenir.

I need to know when your period is so I can be prepared with chocolate.

Bir duraklama oluyor ve gönderiyorl **enjoy champagne on my period.**
Kendimi kadınsı ürünler ve şampanya alırken hayal ederken gülümsüyorum.

"Dikkatini veriyor musun?" Jasper masanın altına tekme atarak soruyor. Başımı kaldırdım. "Evet, ne kaçırdım?"

"Sana, kıllı bacakları ve sivilceleri olsa bile ona zaman seksi söylemeni söylüyordum. Gerçek aşk budur, dostum."

"Sanki gerçek aşkın ne olduğunu biliyorsun da," diye mırıldanıyor Jane. Saç.

Jasper bardağını yere çarptı. "Seninle yeterince uğraştım. ağız."

Bir kaşını kaldırıyor. "Evet, koca oğlan, bu konuda ne yapacaksın?"

Jasper sandalyesini iterek masanın onun tarafına doğru ilerler.

Masanın alçak sesle konuşması sessizleşir.

"Neler oluyor?" Babs, Ciara ile yaptığı konuşmadan sonra doğrulurken sorar.

Jane, Jasper'ı karşılamak için ayağa kalkıyor ve parmağıyla Jasper'ın yüzünü işaret ederek beni irkiltiyor. Boğaya kırmızı bez sallamak gibi bir şey bu. Adam bezi kapıyor, Jane'i kendine çekiyor ve bir tanesini Jane'in üzerine bırakıyor. Kızın kolları üç saniye kadar Jasper'ın boynuna dolanıyor; sonra Jasper'ı itiyor ve ona bakakalıyor.

"Sen bir pislisin," diye tıslıyor.

Brody bana sırtıyor. "Belki orada biraz sihir vardır, heh?" "Vay canına," diyor Cas. "Onu tokatlayacak mı?"

"Evet," diyor Babs. "Üç, iki, bir ..."

Şaplak. Jane'in eli Jasper'ın yanağına düşer. Jasper yanağını ovuştururken yüzünde kırmızı izler beliriyor, sırtıyor ve sonra vals yaparak yerine geri dönüyor.

"Bu birkaç dakika işe yarar," diyor birasından bir yudum alırken.

Jane homurdanıyor, sonra dengesini kazanmış gibi görünüyor ve odaya bakarken oflayarak tekrar yerine oturuyor. "Neden herkes gülümsüyor?"

Hepimiz normal sohbetimize geri döndük, işimizi bitirirken .

Yem

ek. Ev sahibesi odaya bakıyor ve bana başıyla selam veriyor.

Ayağa kalkarken içimden acımasız bir kararlılık akıyor. "Herkes, teşekkürler

Yemek ve tavsiyeler için. Şimdi yapmamız gereken başka işler var. Beni takip edin."

"Bunun için sabırsızlanıyorum," diyor Jasper ve ardından birkaç sıçrama hareketi yapıyor.

River, Brody ve Cas kendi aralarında fısıldaşırken Babs başını eğiyor. "Neler oluyor?"

Jane gülümseyerek sandalyenin arkasından çantasını alır. "Bir göreve gidiyoruz."

"Casuslar gibi mi?" Babs soruyor.

Jane beklentiyle sırtarak, "Daha çok baltasını taşa vurmuş ninjalar gibi," diye yanıtlıyor.

Elbette erkek arkadaşlarıma neler olacağını anlattım ve Jane'i de bu konuda bilgilendirmek zorunda hissettim. O Emmy'nin kız kardeşi ve bu onun için önemli. Mason, Babs ve Ciara da bizimle birlikte.

Hesabı ve büyük bir bahşişi karşılamak için birkaç büyük banknot atıyorum, sonra yakamı düzelterip boynumu kırıyorum. "Hadi gidelim."

Jasper sırtıyor. "Sonunda hapse girmeyeceğiz, değil mi? Yani, seninleyim ama hemen avukatımı aramam gerekiyor."

"Onu çoktan aramış olmalıydın," diyorum.

"Tabii ki evet! Ben hiç hapse girmedim," diye sesleniyor Cas, kolunu Brody'ninkiyle birleştirirken.

Jasper şaşkın ve biraz da korkmuş Babs'ın ayağa kalkmasına yardım ederken ve ona eşlik etmek için kolunu uzatırken, "Umarım kefaletle serbest kalabiliriz," diyor. Bir şey olursa ona göz kulak olacağına dair güvence veriyor.

Odadan çıkıyoruz ve koridorda Baller'ın bar bölümüne doğru yürüyoruz. Hoparlörlerden hafif bir müzik çalıyor ve duvardaki bir dizi televizyonda farklı spor karşılaşmaları gösteriliyor.

Pazartesi akşamı için burası yarı yarıya dolu. Sıkı uç koçum Marlon, bazı yardımcılarıyla birlikte burada ve ben yanından geçerken sırtıma bir şaplak atıyor. Her masada hücumdan savunmaya Pythons takımının bir üyesi var. Defans oyuncularından Deacon bizi görünce bir çığlık atıyor, sonra da başıyla beni onaylıyor.

Kian fark etmemiş gibi görünüyor.

Barın üzerine eğilmiş, bir bardak viskisini güzel barmenle sohbet ediyor.

Jasper, Babs'i arkamızda bırakıp Cas'la birlikte iki yanıma yerleşiyor. Kian'ın arkasında duruyorum ve omzuna dokunuyorum. "Hey, pislik. Burada istenmiyorsun. Gitmeni öneririm."

Arkasını dönüyor, kim olduğumu anlayınca yüzü geriliyor. "Buranın sahibi sen değilsin, Harlan. Buradaki herkes gibi ben de aidatımı ödedim."

Sıkıca gülümsüyorum. "Kadınları inciten erkeklerin buraya girmesine izin verilmez."

Yanakları kırmızıya boyanırken gözleri yarıklara dönüşür. Alkol kokuyor. "Geri çekil, Harlan. Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Daha iyi. Daha iyi. Senden." Sesim alçak. Tehlikeli.

Bar taburesini itti ve yüzüme baktı. Uzun boylu, altı-dört falan ama ben daha uzunum. Ve o iri bir adam, ama ben daha iriyim. Evet, benden genç ama bu dünyada beni alt edeceği bir gün bile yok.

Bir elimle onu itiyorum ve sendeleyerek geri çekiliyor, bacakları bar taburesine çarpıyor. Bir çınlama sesiyle yere düştü.

Yumrukları sıkılı bir şekilde yaslandı. "Yolumdan çekil, Harlan. Burası benim barım."

"Aslında öyle değil. Sahipler üyeliğinizi iptal ediyor." Tek gereken, karıma yönelik tacizkar davranışları hakkında birkaç iyi yerleştirilmiş telefon görüşmesiydi. Çeneme vuruyorum. "Hadi, bir salla. Sana bedava bir atış vereceğim."

Sertleşiyor, bakışları arkamdaki Emmy'nin arkadaşlarından oluşan kalabalığa takılıyor. Jane ona ölüm hançerleriyle bakıyor. Babs bile gözlüklerini çıkarıp sanki gürelemeye hazırlanıyormuş gibi çantasına sokarken biraz korkutucu görünüyor. Cas kollarını kavuşturmuş, yüzünde ölümcül bir sırıtış var. Mason bile yumruk atmaya hazır gibi görünüyor. Ona bakıyorum ve Kian'ı gösteriyorum. "Seni bu yüzden davet ettim. Seni tanımıyorum, sen de benden hoşlanıyor gibi görünmüyorsun ama ortak bir düşmanımız var. Ona ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Mason başını , "Artık senden hoşlanıyorum Graham," diye mırıldanıyor.

Kian'a dönüyorum. "Hadi ama. Bebek gibi davranma. Vur bana, Kian. Bunu istiyorsun çünkü ben güzel, tatlı Emmaline Darling'le evlendim ve sen ona sahip olamazsın."

Yüzünde öfke büyüyor, elleri seğiriyor. Bana doğru savuruyor ve dudağımın yarıldığını hissederek vurmasına izin veriyorum. Bir şey olmadı.

Ağızındaki kanı silerken gülüyorum. "Futbol oynar gibi vuruyorsun. Tembel."

Bir yumruk daha atmak için arkasına yaslanıyor ve ben yumruğunu yakalayıp boğazından tutarak barın duvarına doğru manevra yapıyorum. Ekibim etrafımda toplanıyor. Mekanın geri kalanı sadece izliyor.

Elim boynunu çevreliyor. "Bu tam olarak Emmy'ye yaptığın şey, dürüst olmak gerekirse sana karşı yumuşak davranıyorum. Nedenini bilmek ister misin? Çünkü Emmy şiddeti sevmez. Şiddetten nefret eder," diyorum burnumu onun burnuna dayarken.

"Ne" demeye çalışıyor, sonra .

Başımı arkamdaki insanlara doğru itiyorum. "Hepsi ne yaptığını biliyor. Ayrıca Emmy'yi takip ettiğini, onun için bir şeyler bıraktığını ve kitapçının dışında sinsice dolaştığını da biliyorlar. Bu iş burada ve şimdi bitecek. Nazikçe. Sana zarar vermeyeceğim. Onun için. Ama bana bir sebep ver, herhangi bir sebep ve seni parça parça yok edeceğim ve bir daha asla futbol oynamayacağından emin olacağım. Eğer bir sebepten dolayı sana zarar vermek için yanında olmazsam, arkamdaki insanlar olacak. Anladın mı beni?"

Parmaklarımı çekmek için mücadele ediyor, ben de onları sıkıyorum. "Koçum ve ekibim beni desteklemek için burada. Burası artık hoş karşılanmadığın özel bir kulüp. Ben sana yumruk atmadım. Sen bana vurdun. O yüzden git buradan. Hayatını yaşa ve Emmy'yi rahat bırak yoksa güzel dudaklarımı ayırdığın için seni tutuklatırım." Brody'ye dönüp bakıyorum. "Ona babamızın kim olduğunu hatırlat."

"New York'ta güçlü bir avukat," diyor acımasızca.

Kian'a dönüp bakıyorum. "Onu arama, yanından geç, ona bak. Eğer geldiğini görürsen, ters yöne koş ve bir daha asla bir kadına elini sürme." Gülümsüyorum. "Öyle diyeceksin, Kian."

"Evet. Bırak gideyim."

Onu fırlatıyorum ve kendini bir masanın üzerinde yakalıyor. Bar sessiz, tökezleyerek yürürken sert bakışlar onun üzerinde. O uzaklaşırken garson kapıyı açıyor. Kapıyı çarparak kapatıyor ve kalabalıktan bir tezahürat yükseliyor.

"Burada olacağını nereden biliyordun?" Jane soruyor.

Biraz plan yapmak gerekti. "Garson kızlardan birkaçı ona bu gece onu görmek istediklerine dair bir mesaj gönderdi. O da gelmeyi kabul etti. Ama geri dönmeyecek."

Herkesin dikkatini çekmek için elimi kaldırıyorum. "İçecek ve yiyecek Ben."

Çıgıllıklar bara doğru yükseliyor. "İşte şimdi lanet bir parti oldu!" Biri bana bir shot tekila uzatırken söylüyorum.

Evin kapısından içeri girdiğimde saat sabahın biri. Oda karanlık, sadece bir lamba etrafı aydınlatıyor.

Emmy kanepede uyuyor, eli çenesinin etrafında kıvrılmış. Bir parmağımı yüzünde gezdiriyorum ve gözleri yavaşça açılıyor.

"vakti geldi," diye mırıldanıyorum oturmasına yardım ederken.

"Tamam," diyor esnerken, sonra onu kollarıma alıp yatak odama götürdüğümde çıgıllık atıyor.

Kitapçıdan beri onunla hayatım seksle bulanıklaştı. Ben uyanıyorum ve antrenmana gidiyorum; o kitapçıya gidiyor. Daha sonra ailesiyle birlikte dükkânda ya da burada akşam yemeği yiyoruz, sonra da gece yatağa giriyoruz.

Geleceği düşünmüyorum.

Düşünemem.

Her seferinde bir gün alıyorum.

Dileğim onun mutluluğu. Onu incitebilecek her şeyden korumak.

"Fıçıya batırılmış gibi kokuyorsun," diyor ben onu rahatlatırken ve atletini ve pantolonunu çıkarıp üzerinde sadece külotuyla yorganın altına giriyor.

Soyunuyorum ve ona sarılıyorum. "Gerçekten yorgunum," diye mırıldandı. "Bu da 'Sevişmek istemiyorum' demek."

"Hmm."

Parmaklarım saçlarını okşuyor, sonra omzuna doğru iniyor. "Zaten çıplak uyuyacağım," diye fısıldıyorum.

"Parti nasıldı?"

"Bir sürü insan. İçecekler. Yemek. Her zamanki şeyler." Sırıtiyorum, sonra dudağım acıyınca irkiliyorum. "Uyumadan önce bana gününü anlat," diye mırıldanıyorum ve o da kucağıma daha da gömülüyor.

"Yeni işe alınanlar harika. *Times*'dan Angela vitrin karşısında orgazm oldu. New York'ta aynı konseptte sahip başka bir kitapçı yok. O kitapların ellinci yıldönümü, bu konsepti daha da anlamlı kılıyor. Siz, Bay Cream, harika fikirleriniz var. Gününüz nasıl geçiyor?"

Omzunun çizgisini okşuyorum, parmaklarım kolundan aşağı kayarak parmaklarımızı birleştiriyor. "Antrenman iyiydi. Kansas City ile ilk sezon öncesi maçımız yaklaşıyor. Gelmen gerekecek."

Kollarımda kaskatı kesildi.

"Merak etme hayatım. Ben iyi olacağım."

Bir şey söylemiyor ama kafasının içinde dönen çarkları duyabiliyorum.

Göğsümden uzun bir nefes geliyor. "Belki de futbol hakkında konuşmamalıyız."

"Tamam. O zaman dudağındaki kan hakkında konuşmak ister misin?"

Başını koluna dayayıp beni izlerken doğrulup komodinin üzerindeki lambayı tıkladıyorum. "Gördün mü? Kulüpte oldukça iyi temizlediğimi sanıyordum."

"Bekârlığa veda partisine gittikten sonra seni tepeden tırnağa incelemediğimi mi sanıyorsun? Morluk ve ruj izi var mı diye bakıyordum, bir de ne göreyim, dudağın patlamış."

Kaşlarımı çatıyorum. "Pardon?"

Hareket edip üzerime oturuyor, dantelli iç çamaşırı sert sikime sürtünerek tıslamama neden oluyor. O bana kaşlarını çatarken ellerim kalçalarına iniyor.

"Jane bir partiye gidiyor ve sizce bana olanları hemen anlatmadı mı? Hem de en ince ayrıntısına kadar. Sonra Kian'ın kitapçının önünden geçtiğini ve yine çiçek bıraktığını itiraf etti."

Gözlerimi kısıyorum. "Minx. Ben içeri girdiğimde gerçekten uyuyor muydun?" "Tabii ki hayır. Dudağını görmeyi bekliyordum, seni pislik! Canını yakabilirdin.

ya da Kian'la uğraşarak kafanı vurdun. Senin için endişelendim! Gerçekten her şeyi onun partiniz sırasında orada olması için mi planladınız?"

Sırıyorum.

"Sen şeytansın," diye .

Yüzünü kavırıyorum ve burunlarımızı birbirine sürtüyorum. "Beni olduğum gibi seviyorsun."

Suratını asıyor. "biraz bakteri kremi sürdün mü?"

"Evet anne. Jane'in çantasında biraz vardı."

Geri çekildi. "Kesinlikle olmaz. Bana anne diyemezsin. Bu pek çok açıdan yanlış."

Sürünerek uzaklaşmaya çalıştığında, "Sadece şaka yapıyordum, gel buraya," diyorum. O surat asarken onu tekrar kucağıma çekiyorum. Bu beni kıkırdatıyor.

"Ciddiyim. Kian'a kendi ilacından biraz tattırdığım için bana kızgın mısın? Göze göz, o çok daha fazlasını hak ediyordu. Onu gerçekten incitebilirdim ama yapmadım. Sadece senin bir ailen olduğunu bilmesini sağladım. Ve arkadaşların. Ve seni sonuna kadar koruyacak belalı bir kocan."

Aramızda sessizlik oluşurken gözlerimiz birbirine kenetleniyor, onun yeşili benim grime. "Sonuna kadar' mı?"

Uzanıp ışığı kapattım. *Bu* konu hakkında konuşmak istemiyorum.

"Sadece sarılabilir miyiz?" Onu yatağa geri yatırırken soruyorum.

"Ne zaman istersen." Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, sonra dikkatle yarılmış dudagımı inceliyor. Her bir özelliğimi sanki daha sonra kullanmak üzere katalogluyormuş gibi incelerken gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor.

"Ne?" Yumuşakça soruyorum.

Konuşmadan önce yutkunurken boğazı nazikçe hareket ediyor. "Daha önce kimse beni korumamıştı. Hiç kimse bana karşı bu kadar iyi olmamıştı."

"Sevgilim, ben seninim. Asla endişelenmene gerek yok."

Gözlerini okuyamamam için yüzünü eğiyor ve boynuma sokuluyor. "En büyük korkumu biliyor musun?"

"Evet," diyorum parmaklarım boş boş omzundan koluna doğru kayarken. "Artık korkmuyorum," diye fısıldıyor. "Bundan."

Sözlerini sindirirken odayı sessizlik kaplıyor. Bana ne söylediğini anlıyorum ve bu kalbimin göğsümde taklalar atmasına neden oluyor. Sanki korkumu hissetmiş gibi eli orada duruyor.

Söyleyemediğim kelimeler boğazımı sıkıyor. Kendi korkum hala bana yapışıyor. Zırhım hala sağlam. Değil mi?

"Bu harika," diyorum başının üstünü öpmeden önce. Sonunda uzaklaşıyor ve sırtı bana dönük olarak dönüyor. Etrafında kıvrılırken dudaklarımdan uzun bir nefes geliyor, elim belini sarıyor.

Bölüm 26

EMMY

Ağustos ayında olmamıza rağmen içimi bir ürperti kaplıyor. Yatağımdayım, içimdeki düğümle boğuşurken ellerim çarşafı büküyor, nereden geldiğini anlamaya çalışıyorum.

Belki de Graham'ın sezon öncesi maçından dolayıdır. Sahalara dönmesine her gün biraz daha yaklaşırken, oynamaması için ona yalvarmak istiyorum.

Belki de yakında doktorumu göreceğim içindir. Elim göğsüme dokunuyor, atışları kontrol ediyorum. Sabit. Normal. Ama son zamanlarda hep böyle değildi. Doğru olmayan bir şeyler var.

Yataktan kalkıp üzerime ince beyaz bir bornoz geçiriyorum ve pencereye doğru ilerliyorum. Central Park'a bakan balkona çıkıyorum. Sabahları Londyn'i görmeyi özlesem de bu manzaraya bayılıyorum. Derin bir nefes alıyorum ve az önceki korku hissini üzerimden atmaya çalışıyorum.

Evde geçirdiğimiz günler haftalara dönüşürken zaman da akıp gitti. Her gün Graham hakkında yeni bir bilgi ediniyoruz. Karpuzu hiç denememiş. Patates kızartmasını mayonezle yiyor. Bunu denememi söyleyene kadar tam beş dakika boyunca kıkırdamama neden oldu ve hiç de fena değildi. Sıcak havayı ve okyanus sesini seviyor. Kalçasında üçgen şeklinde bir doğum lekesi ve her sabah masaj yaptığı, antrenmandan sonra da buz tuttuğu zor bir dizi var. Hâlâ annesinin ölümünün yasını tutuyor. Biliyorum çünkü ondan bebek torununu çalmasını istedim ve bana hazır olmadığını söyledi.

"Hey, uykucu. Sana çay yaptım," diyor Graham balkona . spor şortu ve antrenman tişörtü var ve terden parlıyor. Sabah erkenden koşuya çıkmış. Bugün Pazar ve Babs bugün öğlen açıldığı için daha uzun uyudum. Biraz sonra uğrarım.

Dün kitapçıda yoğun bir gündü; işler gerçekten de artmaya başladı. Elbette bunun nedeni sosyal medyada birkaç Python oyuncusunun dükkâna sık sık geldiği söylentisinin yayılması olabilir. Graham oradayken kasada bile çalışıyor. Müşterilere ihtiyaçları olan her şeyi bulup bulamadıklarını sorarkenki ciddiyetini izlemek eğlenceli. Belki sonbaharda bir futbol vitrini yapabiliriz. Oh, belki de klişeyi değiştirip bir kız topçu ve bir erkek amigo kız yapabiliriz.

"Teşekkürler." durup sırtını balkonun parmaklıklarına yaslarken fincanı ondan alıyorum.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun. Ne pişiriyorsun?" diye soruyor.

Nane çayının kokusunu içime çekiyorum, sonra bir yudum alıyorum. "Dükkân hakkında düşünüyordum. Aklımda bir sürü fikir . Babs bir kitap kulübü kurmak istiyor, ben de ona bunu yapmasını söyledim."

"Romantik mi? Bu onun favorisi gibi görünüyor." Sırıttıyor.

"Hmm, bekârlar için bir etkinlik yapmayı düşünüyordum, en sevdiğiniz kitabı getirdiğiniz ve müstakbel eşlerle bu kitap hakkında konuştuğunuz bir hızlı randevu etkinliği gibi."

"Restoranların bunu yaptığını duymuştum. Kulağa eğlenceli geliyor." "Ayrıca mutfağı kullanabilir ve tapas yapabiliriz."

"Ah, etkinliğin kendisine bir tema eklemeye ne dersiniz, belki pencereye uyacak şekilde, tarihteki bir dönem veya bir kitabın teması gibi, *Gurur ve Önyargı* gibi."

Onun bariz ilgisi karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sadece Darcy gibi giyinirsen."

"Sadece Elizabeth olursan."

Yüzüm kızardı. "Tabii ki. Çocuk bölümü için de daha fazlasını yapmak istiyorum."

Belki ebeveynler çocuklarının doğum gününü orada kutlamak için kayıt yaptırabilir." "*Charlotte'un Ağı*" diyor ve ben gülümsüyorum.

"Belki en güzel ya da en eşsiz kitap ceketlerini sergileyebilirim. Ayrıca daha fazla itici ürün satın almak ve bunları kasanın yanına koymak istiyorum - kitap ayraçları, şekerlemeler, magnetler."

"Belki üzerinde mağazanın logosu olan magnetler." Uzaktan bir korna çalıyor ve manzarayı kontrol etmek için gözlerini benden kaçırıyor.

Profilinin yontulmuş hatlarını inceliyorum, tedirginliğin korkunç sızısı yeniden yükseliyor.

Kaşlarımı çattığımı gördü. "Her şey yolunda mı?"

Alt dudağımı iğniyorum. "Uyandığımda içimde kötü bir his vardı, sanki korkunç bir Şey olacakmış gibi."

Kaskatı kesilir, vücudu alarmdadır. "Ne gibi?" Başımı sallıyorum. "Bilmiyorum."

"Sık sık oluyor mu?"

"Hayır, ama büyükannem öyle derdi. Onun içinden geçen bir hayalet olduğunu ve o gün arkamı kollamam gerektiğini söylerdi. Jane küçük bir çocukken belli bir günde korkunç bir Şey olacağını önceden görürdü ama bunun çoğu büyüdüğümüz ev yüzündendi. Her gün korkunç bir gün olabilirdi. Ben her zaman hazırlıklıydım."

Bana ciddi bir bakış attı. "Maça geliyorsun, değil mi? Kapıda biletleriniz var. Bir sürü eş orada olacak. Babam bile geliyor."

Vale ile vakit geçirdik. Dört Temmuz'da Graham bir tekne kiraladı ve Holden ve Divina dışında benim ailemi ve onun ailesini davet etti. Macy's'in havai fişek gösterisi sırasında Doğu Nehri'nde yelken atık. Yirmi nc ve Kırk İkinci Cadde arasında konuşlanmış dört mavna yirmi binden fazla hava efekti patlattı. Londyn gece gökyüzündeki canlı renkler karşısında hayretler içinde kaldı. Graham ve ben güvertedeki büyük sandalyede birbirimize sarıldık, o bana sarılırken ben de elimi kalbinin üzerine koydum. Bunu asla unutmayacağım.

"Bu kötü his senden kaynaklanıyor olabilir. Ya-"

"İyi olacağım Emmy," diyor sıkıca. "Benim için endişelenme."

"Bana endişelenmememi söylemek işe yaramıyor," diye ısrar ederek çayımı yere bırakıyorum. "Hayat bu Şekilde işlemiyor. O sahaya çıkacaksın ve başına *her Şey* gelebilir. Birkaç gün önce bir alım yüzünden bileğin burkulmuş halde eve geldin. Peki ya Dr. Moreau'nun sana gönderdiği tüm o alışmalar? Onları hiç düşünmüyor musun? Korkmuyor musun?"

"Hayır," diyor sertçe. "şişlikler ve rkler normaldir. Bir ocuk gibi şımartılmak istemiyorum."

"Eğer sadece dinleseydin-"

"Hayır. Buraya sana çay getirmeye geldim, kariyerimi tartışmaya değil. Futbol hakkında ya da nasıl hissettiğim hakkında hiçbir Şey bilmiyorsun. Ben kahvaltı edeceğim." Dönüp benden uzaklaşıyor, omuzları sarmal bir yay gibi gergin.

Nefes veriyorum. Savunmacı çünkü futbol onun için her Şey. Futbol hakkında pek bir Şey bilmediğim doğru ama aldığı riskleri tartışmaktan kaçınan da o.

Birkaç dakika sonra Graham'ın yatak odasındaki geniş fayanslı duşa giriyorum ve ılık suyun tenime değdiğini hissediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve sıcaklığın gergin kaslarıma sızmasına izin veriyorum. Duşun kapısı açıldığında saçlarımı şampuanlıyorum ve Graham da benimle birlikte içeri giriyor.

Ağzım kuruyor. Onun ne kadar muhteşem olduğuna, o sert kasların mükemmel bir şekilde tonlanmış olmasına alışabileceğimden emin değilim. Kalın siki leğen kemiğine doğru zıplıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum, o da omuz silkip muzipçe sırtıyor. "Ne? Sen buralardayken hep böyle olur. Senin için saçını yıkayayım."

"Buna hayır diyemem," diye mırıldanıyorum beni sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde rahatlatırken.

Önsezilerimi ve endişelerimi bir kenara itiyor, onları bu andan çok uzaklara gömüyorum.

Tek kelime etmeden beni kendine çekiyor, vücutlarımız ıslak ve kaygan bir şekilde değişiyor. Vanilyalı şampuanımı döküp saçlarımda gezdirirken, kendimi dünyadan uzakta, güvende hissederek ona yaslanıyorum. Parmakları kafa derime derinlemesine, hipnotik bir şekilde masaj yapıyor. Suyun buharı etrafımızda yükseliyor, o beni durulamak için başımı arkaya yatırırken tenimizin üzerinde çağlıyor. Saçlarımı omzuma atıyor ve beni öperken dudakları boynuma değiyor. Ona karşı eriyorum, siki kıcımda sertleşiyor.

Elleri omuzlarımı kavırıyor. "Sana karşı kısa davrandığım için özür dilerim. Affet beni.

Ben."

Dönüp kollarımı onun kollarına doladığımda kalbim duygularla kabarıyor.

ve ona bakıyorum. Hissettiklerimi hissedip hissetmediğini, benden yayılıp yayılmadığını merak ediyorum.

Bir an için duygularım gözlerimi yaşartıyor. O küçük sihirli parça, birine karşı hissedebileceğimi hiç hayal etmediğim o dayanılmaz duygu. Onunla savaştım ama duramıyorum. Aşk böyle bir şey işte, bir kenara atıp unutmak imkansız.

Bana gülümsüyor, gözleri kırışırken gamzeleri patlıyor ve birden içimin aydınlandığını hissediyorum. İnsanların aşk için neden çılgınca şeyler yaptığını şimdi anlıyorum; bu duygu bir uyuşturucu gibi, sarhoş edici ve bağımlılık yapıcı. Ve sanki dudaklarımın şeklini ezberliyormuş gibi parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdiğinde, onun kollarında, koruyucumla birlikte güven içinde yüyüyorum.

"Bana çok yoğun bir bakış atıyorsun sevgilim," diye mırıldanıyor.

"Beni öpmeni istiyorum," diyorum saçlarını yüzünden iterken.

"Asla sormak zorunda değilsin." Başını eğiyor ve beni hararetle, ciddiyetle öpüyor, sanki tüm hislerini ve duygularını o tek kucaklaşmada aktarıyormuş gibi. Alt dudağımı ağzına alıyor ve ben kollarımı ona sımsıkı sararken emiyor. Öpücüğünün, dokunuşunun tadını çıkarıyorum. Onunla eğleniyorum, bunun, bizim bitmesini asla istemiyorum. Boynumu öperken, dişleri tenimi ısırıp çekerken ona yapışıyorum.

Parmaklarını piercingimin üzerinde gezdirirken kelekler dans ediyor, meme ucumu hafifçe çekiyor ve beni inletiyor. İçim ısınıyor, ona olan ihtiyacım yanan bir kibrit gibi alevleniyor.

Elleri göğüslerimi okşayıp güçlü elleriyle yoğururken "Graham," diye fısıldıyorum. Üzerime daha fazla öpücük bırakırken başım geriye düşüyor, dili çakıllı bir meme ucunu ağzında emiyor.

"Sana kötü hislerini unutturuyor muyum?" diye gürlüyor tenime karşı ve parmakları klitorisimle hafifçe oynarken konuşmadan olumlu anlamda başımı sallıyorum. Bana hafifçe dokunuyor, sonra nefes alamayana kadar sarhoş edici daireler çiziyor.

"İşte bu kadar," diye homurdanıyor kalçasının üzerine çıkıp sürtünmek için bacağına sürtündüğümde. "Daha ister misin, bebeğim?"

Bir parmak içime dalıyor, alaycı, yumuşak bir şekilde.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, o da kıkırdayarak beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve bacaklarım beline dolanıyor. Buraya taşındığımdan beri yüzlerce farklı şekilde seks yaptık ve bu benim en sevdiğim yol, ben onun yüzüne bakıp gözlerini tutarken o gücünü sergiliyor.

Sırtımı duvara yaslıyor ve bakışlarında özlemle bana bakıyor. Sıkı elleri kıcımlı tutarken, sikinin başı içime giriyor, sonra çıkıyor, sadece ucu, ben onun kucağında kıvrana kadar tekrar tekrar.

Sonunda, daha derine iniyor, omuzları titriyor, hisler onu kırbaçlıyor.

"Sevgilim," diye homurdanıyor ve aleti çelik gibi, daha derine batıyor.

Parmaklarını saçlarını kavırıyor; sonra kaslarını onun etrafında sıkarak nefesini kesiyorum. Vücudu şeytani bir niyetle benimkine sahip oluyor, beni fayansa bastırırken kalçaları içime giriyor. Çok iyi hissettiriyor ve her çıkışında daha fazlası için yalvarıyorum, onun her lezzetli santimini, her damarını ve çıkıntısını hissetmek için ve o da bunu sağlıyor, aleti tekrar tekrar amıma pompalanıyor.

Memnuniyetle inleyerek içime doğru sallanıyor ve ben ihtiyaçla inliyorum, göğüslerimi baştan çıkarıcı bir şekilde göğsüne sürterek onu daha sert olmaya davet ediyorum,

Sanki onsuz yaşayamıyormuş gibi beni becermek için.

Çıkardığımız seslerde, inlemelerde ve zevk iç çekişlerinde, vücutlarımızın sudaki ıslak sesinde kayboluyorum. Beni gözünü kırpmadan alıyor, bana bakarken gözleri şişiyor ve büyüyor.

Yavaşlıyor, ritmi uzun, durgun vuruşlara dönüşüyor, yoğunluğu ve benim serbest kalmak için yalvarışımı ortaya çıkarıyor. Parmakları her hamlede klitorisimin etrafında dönerken derin bir öpücükle ağzımı kapıyor.

Aniden, hiçbir uyarı olmadan boşalıyorum, keskinliği ihtişamıyla neredeyse acı veriyor ve bu şimdiye kadarki en iyi orgazm, vücudumu kıvrandırıyor, sarsıyor ve titretiyor. Ben çığlık atarken yüzüm boğazına gidiyor, kaslarım kasılıyor ve tekrar tekrar spazm geçiriyor. Derin ve kalbimden gelen duygular beni boğuyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum boynuna, dudaklarım teninin tadına bakıyor, eşsiz kiraz ve deri kokusunu kokluyor.

Uzun bir an duraklıyor, sonra devam ediyor, elleri beni sıkıca tutuyor, öncekinden daha sıkı; sonra kendi mutluluğuna doğru uçuyor.

Kendini toparlarken çıkan tek ses ağır nefeslerimiz oluyor. Sonra popomu okşayarak beni indiriyor, suyu kapatıyor ve giyinip stadyuma gideceğini söylüyor.

Gözlerime bakmadan beline bir havlu sarıp bana uzatıyor ve odadan çıkıyor.

Gözyaşlarım göz kapaklarımı dikeyyor. O sözleri söylemek istememiştim. Söylemedim. Onlara cevap vermedi. Onları kabul bile etmedi.

Boğazım gözyaşlarıyla ve onlarla savaşıyorum. Sorun değil.

Ben iyiyim.

Sadece başka bir gün.

Ve kötü bir şey olmayacak.

Ya da belki de itirafım başıma gelen kötü şeydir.

Bölüm 27

EMMY

Vızıldayan seyirci kalabalığının arasından ilerlerken stadyum heyecanla dolup taşıyor. Kapıdaki güvenlik görevlisi kordonumu kontrol ettikten sonra başıyla tribünlere doğru işaret ediyor. Parlak güneşe karşı gözlerimi kısıyorum ve elli metre çizgisinin yakınındaki tıklım tıklım koltuklarda Vale'nin figürünü seçiyorum. Dikkatimi çekmek için elini sallıyor.

Patlamış mısır, hamburger ve bira kokusunu içime çekerek, sıkışık bedenlerin arasından kanatlanıp Vale'nin bana yer ayırdığı noktaya ulaşıyorum. Bana bir kaşını kaldırıyor. "Bunun için hazır mısın? Gösteri maçları her türden taraftarı bir araya getirir. Gerçek maç günü çılgınlığına alışmak için iyi bir yol."

Başımı sallayarak onaylıyorum, altın ve siyah formalı oyuncular antrenman yaparken ya da taraftarlarla konuşurken sahneyi izliyorum. İnsanlar imza ve fotoğraf için sıra bekleyerek etraflarında pervane oluyor. Etrafımdaki herkes heyecanla konuşuyor; havadaki heyecanı neredeyse tadabiliyorum. Bu oyunu neden sevdiğini anlıyorum. Ne yazık ki, sakatlığıyla ilgili haberleri okumaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Sinirlerim tepemde, midem düğüm düğüm. Graham'a koşup oynamaması için yalvarmak istiyorum.

"Güzel forma," diyor Brody elinde sosisli sandviç, patlamış mısır ve birayla bana doğru gelirken.

"Teşekkürler. Graham benim için bir tanesine numarasını yazdırdı," diyorum gülümseyerek Vale'in yanına otururken.

Graham koşmaya başlıyor, kaskını çıkarırken bize doğru koşuyor. Yaklaşmamı ve tribünlerin geri kalanından bantla ayrılmış olan ilk sırada ona katılmamı işaret ederken saçları rüzgârda çılgınca savruluyor.

"Hey," diyor ona ulaştığımda. "Geldiğine sevindim. Geleceğinden emin değildim."

Sözleri karşısında göğsüm sıkışıyor. "Tabii ki isterim." "Bana bir öpücük ver," diyor usulca, "şans için."

Ona ne kadar değer verdiğimi görmesini isteyerek eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda nefesim boğazımda düğümleniyor. Parmaklarını boynumun arkasına dolayarak öpüşmemizi yoğunlaştırıyor.

Yavaşça uzaklaşıyor, bakışları yüz hatlarımı inceliyor, sonra biri tarlanın öbür ucundan onun adını haykırıyor. Arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Oyun başladığında ve düdük , ellerim sıkıca toplanıyor. Vale omzumu okşadı. "Onu izlemek çok zor, değil mi?"

Başımı sallıyorum, yeniden odaklanırken kendimi rahatlamaya zorluyorum. "Andrew beni oyunlar ve pozisyonlar konusunda test ediyor. Neler olup bittiğini bilmem gerektiğini düşünüyor."

Gülümsüyor. "Harika bir ailen var, Emmy. Beni onları tanımaya davet ettiğin için teşekkür ederim."

Başımı salladım.

Dudaklarımı çiğneyerek sahaya bakıyorum.

Bu sadece bir oyun.

O iyi olacak. Oynamak istiyor.

Bunu istiyor.

Arizona'da çölün kenarında durduğum, uçsuz bucaksızlığın büyüüne kapıldığım ve yine de dehşete düştüğüm, bütünüyle yutulmaktan korktuğum sabahı hatırlıyorum. Hayat tarafından. Bir adama olan aşk tarafından.

Bu sabah beni sevdiğini söylemedi. Çekip gitti. Bu duyguları bir kenara itip oyuna odaklandım.

İlk birkaç oyunu izliyoruz ve ben sahada Graham'ın seksen yedi numaralı formasını arıyorum. Belki de koç onu bugün oynatmayacak. Birkaç dakika sonra Pythons orta saha civarında üçüncü hak ve beşinci hakla karşı karşıya kalıyor. Hücumları birkaç oyuncu değiştiriyor ve Graham sahaya koştuğunda midem bulanıyor. Kalabalık tezahürat yapıyor.

Hücum toplanma düzenini bozuyor ve Graham blok pozisyonuna geçiyor. Jasper savunmaya bakıyor ve bağırıyor. Graham birkaç adım sola kayarken bir defans oyuncusu değişiyor ve tam önünde hizalanıyor.

Atış anında Graham ve defans oyuncusu çarpışıyor. Graham adamı iterek uzaklaştırır ve sahanın ortasına dalar. Jasper zar zor

Yakalanmadan önce topu atıyor. Graham sallantılı pası yakalıyor ve doğrudan hücum eden takımın üzerine koşuyor. Güvenlik görevlisi kaskını Graham'ın açıkta kalan göğsünün ortasına yerleştirip onu yerden kaldırdığında vuruluyor.

"Hayır!" Çarpmanın sesi stadyumda yankılanırken ayağa fırladım. Graham geriye doğru düşüyor ve topu tutarak çime çarpıyor. İkisi yere düştüğünde kalabalıktan bir anlık sessizlik oldu.

Sahayı izlerken Vale'nin eli benimkini sıkıca tutuyor.

Graham'ın için içimden yalvarırken nefes alamıyor gibiyim.

Lütfen, lütfen.

Güvenlik görevlisi ayağa kalkıyor ve hala yerde olan Graham topu ölümcül bir şekilde kavırıyor.

Hakem ilk işaretini veriyor.

Graham güçlkle ayağa kalkıyor, biraz sendeliyor gibi görünüyor, ardından topu hakeme atıyor ve kaskını düzelttikten sonra çılgınca tezahürat yapan ev sahibi kalabalığa doğru bir yumruk kaldırıyor.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Arkamdaki bir taraftarın sesini duyuyorum. "Ligdeki en sert sıkı uç geri döndü! Geçen yıl neredeyse ölüyordu ve korkusuz! YEAAAHH!"

Ayaklarının üzerinde sallanıyordu ve evet, anlıyorum, futbol budur, sert vuruşlar ve topu yakalamak, ama ya kafasını çok sert vurduysa? Ya beyin sarsıntısı geçirdiyse ve henüz bunun farkında bile değilse?

Vale, Brody ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturuyoruz; sonra Graham bir sonraki oyun için sıraya girerken daha fazla endişe yükseliyor.

Savunmayı alt etmeye hazır bir şekilde duruşunu sıkılaştırırken içimde mide bulantısı dönüyor. Top geniş bir alıcıya atılıyor ama bir savunma oyuncusu ona doğru koşarken gözlerim Graham'da kalıyor. Graham'ın üzerine atlıyor ve onu tekrar yere indiriyor. Yere çarpıyorlar.

Kusmak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Bir şekilde kendimi tutuyorum.

Bir sonraki oyunda, Jasper yine Graham'a atıyor. Yan hakemler onu kovalıyor, gol için son bölgeye koşarken neredeyse yakalıyorlardı. Dudaklarımdan boğuk bir rahatlama sesi geliyor.

Kalabalık Graham'ın adını haykırarak zafer atıyor.

Vale elimi tuttu. "Oyun daha yeni başladı canım. Yaklaşık iki saatimiz var. Başarabilecek misin?"

Olumlu anlamda başımı sallarken boğazımdaki duyguyu yutuyorum. Graham beni burada istiyor, sahte evlilik için. O yüzden kalacağım.

Graham röportaj sonrası takımın stadyumda sahipleriyle birlikte yediği yemekten eve döndüğünde saat akşam sekizi geçiyordu. Kapıdan içeri girdiğinde elimde bir kitap ve kucağında Magic , üzerinde bir eşofman ve tişört vardı.

Magic ona doğru dürtüyor, tıslıyor ve . "Hey. Oyunu kazandığın için tebrikler." Ayağa kalktım ve ona uzun uzun sarıldım.

Bana sırtıyor. "Hey. Bak, bugün kötü bir şey olmadı." "On yedi maçta çok fazla fırsat var." Sözlerim olmasını istediğimden daha keskin. "Şişliklerine ve çürüklerine bakayım. Büyük olan var mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Zaten buzlanmıştım. İyileşiyorlar." "Göster bana."

Gömleğini kaldırıyor ve yan tarafında, göğüs kafesinden kalçasına kadar uzanan dev sarı-mor çürüğe bakıp yüzümü buruşturuyorum.

"Tanrım. Kırılan bir şey var mı?"

"Hayır. Doktor beni kontrol etti. Sen sormadan söyleyeyim, beyin sarsıntısı da geçirmedim." Mutfağa gidiyor ve buzdolabından bir bira alıyor. "Bir şey ister misin?"

"Ben iyiyim. Maçtan sonra Jane ve Londyn ile mağazada yemek yedim."

Uzun boynundan bir yudum alır, gözlerini dikkatle siper ederek sorar: "Maçı izlemekten keyif aldın mı?"

Sertleştım. "Vale ve Brody'den

hoşlandım." "Yani eğlenmedin mi?"

"Graham. . ." "Ne?"

Dudaklarımı yaladım. "İnternete bakıyordum. Yakın zamanda yeni bir makale yayınlandı. Boston Üniversitesi, 345 eski NFL oyuncusuna CTE teşhisi koymuş.

376. Ateşle oynuyorsun. Şu anda sahip olmayabilirsin, ama-"

Bana sırtını dönüyor. Göğsü hızla inip kalkıyor. "Derse ihtiyacım yok, Emmy."

Bunu bir kenara itip devam ediyorum. "Seni oynarken izlemek yaşadığım en korkunç deneyimlerden biriydi. Futbola tutkuyla bağlı olduğumu biliyorum. Sevdiğin şeyin bu olduğumu biliyorum ama sahaya her çıktığında kelimenin tam anlamıyla Rus ruleti oynuyorsun." Ellerim yumruk oldu, duygularım daha da yükseldi. Korkuyla. Aşkla.

Dönüp bana bakıyor, dudakları birbirine sıkıca yapışmış. "Senin fikrini hiç sormadım. Maça gitmeni istedim çünkü bu *sahte* bir evlilik ve bu senin görevlerinin bir parçası. Bu gerçek değil. Söylediğin hiçbir şeyin önemi yok, değil mi? Yakında işimiz bitecek."

Sanki bana tokat atmış gibi hissediyorum. Birlikte geçirdiğimiz onca zamanı nasıl küçümseyebilir? Miras geldiğinde gerçekten gidebilir mi? Yüzümdeki duyguyu fark etmesin Magic'i sevmek için eğilerek gözyaşlarımı akıtmaya çalışıyorum.

Tezgâhın üzerindeki bazı postalara bakmak için uzaklaşıyor, duygularını bastırıyormuş gibi hareketleri kısa ve kıvrımlı. "Seni tutmayacağım. Ben çöküyorum."

"Graham. . ."

"Hmm?" Birasını boşaltıp koridorda ilerliyor, görünüşte umursamaz ama üzgün olduğunu biliyorum.

Aşkımı ilan etmem, futbol korkumla birleşince bizi uçurumdan aşağı mı yuvarladı? "Hiçbir şey."

Uzun bir süre gözlerimi tutuyor, o gri irislerde duygular dönüyor, öfke ve hayal kırıklığı. Ellerini spor ayakkabılarının içine soktu. "Bu arada, oradaki maç için sabah Los Angeles'a gidiyorum."

"Ne? Maçın bir hafta sonra olduğunu sanıyordum." Çok uzakta olduğu için katılmayı planlamadığım bir maçtı.

"Bazılarımız erken gidiyor. Jasper şehirde takılmak istiyor. Brody henüz okula dönmedi, eğer yardıma ihtiyacınız olursa o da buralarda olacak."

Çoktan yatak odasının kapısına varmış, cevap vermemi beklerken oyalanıyor.

Gidiyor.

Dudaklarımdan sert bir kahkaha dökülüyor. Ondan gerçeği istiyorum ve bazen bunu elde etmenin tek yolu her şeyi ortaya koymaktır. "Benden uzaklaşmak için sabırsızlanıyorsun. Sana seni sevdiğimi söyledim ve sen . . . Konuştuğumu bile kabul etmedin. Futbol sadece bir süreliğine, ama

Aşk ve aile... bunlar kalıcıdır. Ruhunuza kazınırlar. Tek gereken bunu kabul etmektir."

"Bu konu hakkında konuşamam."

İçimden bir ses öfkeleniyor. "Doğru. İncitmekten o kadar korkuyorsun ki hiç sevmemeyi seçtin. Bundan söz bile edemiyorsun. Vazgeçmişsin. Ama o zaman, belki de sevme yeteneğine sahip değilsin. Belki de geçmişin yüzünden o kadar durumdasın ki asla bir şans vermeyeceksin. Ben seni seviyorum. Evet, bunları sana itiraf etmek karmaşık ve karmaşık, ama ben buradayım ve bunu seninle denemeye, nereye gittiğini görmeye, tüm çılgın korkularımızla birlikte yüzleşmeye hazırım. Ben Divina değilim. Aslında, daha önce tanıştığın hiç *kimseye* benzemiyorum. Değerimi biliyorum ve bu inanılmaz. Ben senin için doğru kişiyim. *Senin kişinim.*"

Duraklıyorum, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Seni asla terk etmem. Sana asla bilerek zarar vermem Graham, ama seni oynarken izlemek beni korkutuyor." Sadece onun için tehlikeli olmakla kalmıyor, aynı zamanda onu oynarken izlemenin stresi kalbimi deli gibi çarptırıyordu. Belki de normal bir kalp sorunuydu ama sanmıyorum.

Neredeyse ona söyleyecektim ama . Fark edeceğinden emin değilim.

Kirpikleri titrerken irkiliyor, sonra yatak odasında kayboluyor ve beni orada, kalbimle baş başa bırakıyor.

Göğsüm ağrıyor ve onu ovuyorum. Her şeyi anlattım ve o çekip gitti. Tekrar.

Bölüm 28

EMMY

Ertesi gün kağıt önlüğü çıkarıp sütyenimi ve bluzumu tekrar giydim. Kalp cerrahım Dr. Shultz içeri girdiğinde doktorun muayenehanesindeki koltuğa henüz yerleşmiştim. Kırk yaşlarındaydım, kel ve zayıf, nazik bir yüzü var. Elinde kağıtlar tutuyor, sanırım son EKG'nin sonuçları.

Ameliyatımdan bu yana buraya ilk gelişim değil. Ameliyat sonrası randevumu ve bir başka kontrolümü burada yaptım. Kalbim plajda garip bir şey yaptıktan sonra, daha fazla test, kan tahlili, idrar tahlili, röntgen, ekokardiyogram ve efor testi için tekrar geldim.

Karşıma oturdu ve ben de ellerimi sıktım. "Daha önce de bahsettiğimiz gibi, sol atriyumdaki kalp dokunuzda birkaç hassas değişiklik yapmak için kriyotermal enerji kullandık. Bu kesikler, yara dokusu haline gelen bir çizgiler ağı oluşturdu. Bu yara izi, kalbinizden gelen düzensiz elektrik sinyallerini engellemek için çalışıyor. İlk prosedürde yerleştirdiklerimiz yeterli değildi. Teşhisinizi iyileştirdi, bu doğru, ama gözden kaçırdığımız birkaç yer var. Bu alışılmadık bir durum değil. Mini labirentlerin sadece yüzde elli ila yetmişi tamamen başarılıdır."

Başımı sallıyorum, haberler içime işlerken alt dudağımı çiğniyorum. Yutkunuyorum. "Peki sırada ne var?"

"İlaçları deneyebiliriz ama daha önce işe yaramadılar."

"Doğru."

"Bazı hastalar daha başarılı olan ikinci bir mini labirente ihtiyaç duyuyor. Beklemenizi tavsiye etmiyorum. Her gün yaşadığınız bir atak kalbinizi zayıflatır. Şu anda sadece birkaç kısa atak geçirdin, ancak kırk sekiz saatten daha uzun süre A-fib durumunda kalmak istemezsin. Seni uzun süre yanımızda görmek istiyoruz Emmy."

"Evet." Beynim ameliyata hazırlanmak için yapılması gerekenlerle dolup taşıyor. Babs ve Jane'i dükkânda hazırlamam gerekecek. Peki ya Graham? Futbol sezonu yaklaşıyor. İsteyeceği son şey sakat bir eş olur. Çok da önemli değil.

Ellerimi kucağında bükerek inceliyorum.

"İkinci bir prosedürün başarı oranı daha yüksektir, bu yüzden buna odaklanacağız, değil mi?" Duraklıyor. "İyi misin, Emmy? Başın dönüyor mu?"

Yukarı baktım. "Hayır. Ben iyiyim. Sadece hayatımda başka şeyler oluyor."

"Anlıyorum. Duymak istediğin haber bu değildi. Stresten kaçınmanız gerekiyor. Şu anda bu mümkün mü?"

Ha. "Denerim."

"Daha önce olduğu gibi, göğsünüzün her iki yanında, kaburgalarınızın etrafında ve göğüs bölgenizin altında üç ila altı adet anahtar deliği şeklinde kesik açacağız. Kalbinize ulaşmak için cihazı bu deliklerden sokacağız. Kalbinizin atışı asla durmayacak."

"Hatırlıyorum." Durması ve bir daha toparlanamaması benim korkularımdan biriydi.

"Ameliyat yaklaşık üç saat sürecektir ve ardından sizi gözlem için yoğun bakıma alacağız. Her şey yolunda giderse normal bir odaya çıkacaksınız ve üç gün içinde taburcu edilebileceksiniz. Riskleriniz kanama, enfeksiyon, felç, zatürre ve kalp krizi."

"Geçen sefer birkaç gün evde kaldıktan sonra işe döndüm. Bir şekilde batırdım mı?"

Kaşlarını çattı. "Hayır, ama yapmamalıydın. Bazen anestezinin etkisinin tamamen geçmesi birkaç gün sürer. Bekleyip nasıl hissettiğinizi görmenizi öneririm, ama işe gitmeden önce en azından bir hafta bekleyin. Hemşire size yapmamanız gereken şeylerin bir listesini verecektir, örneğin kaldırma, kesiklerin bakımı vb. Ayrıca ameliyat tarihini de belirleyecek, tamam mı?"

"Bunlardan kaç ? Eğer bu işe yaramazsa?"

"Bazı insanların hayatları boyunca birkaç tane olur. Bu sefer doğru yapacağız, Emmy." Yanıma gelip beni rahatlatmak için omzuma vuruyor ama az önceki korku iliklerime kadar işlemiş durumda. Çünkü kötü önsezim gerçek olmuştu: Graham ve ben bittik.

Bölüm 29

EMMY

Mağazanın üçüncü katında gezinirken arkamda bir adamın boğazını temizlediğini duyuyorum. Kim olduğunu görmek için döndüğümde anons sistemi açıldı. "Emmy, bir durum var. Sana doğru geliyor. Uzun ve kaygan, tekrar ediyorum, uzun ve kaygan."

Boğazına bir kolye gibi sarılmış dev sarı bir yılanla adamı süzerken nefesimin altında "Siktir," diye mırıldanıyorum. Yılanın gövdesi uzun, çapı bacağım kadar kalın. Başını kaldırıyor, sürünüyor, dili havayı tatmak için dışarı fırlıyor.

Kolumdaki tüyler diken diken oluyor ama elimdeki kitabı ona fırlatıp çılglık çılgılla kaçmak istesem de yüzümü soğukkanlı tutuyorum. Bunu yapmıyorum çünkü bir, yılan beni kovalayabilir ve iki, diğer müşterileri korkutmak istemiyorum.

Adam benden daha yaşlı görünüyor ve kaba bir şekilde oldukça yakışıklı, dolgun bir sakalı ve at kuyruğu şeklinde arkaya topladığı tel tel saçları var. New York Pythons forması giyiyor. Bir taraftar.

"Efendim, o yılanı dükkana sokamazsınız."

"Sorun yok. Dişleri yok ve zehirsiz." Bunu sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi söylüyor, sonra yılanın derisini sevgiyle okşuyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Belki sadece bir kitap istiyordur ve ben de fazla dikkat çekmeden ona eşlik edebilirim.

"Olabilir. Sadece etrafı kontrol etmek, Harlan'ın bazen çalıştığı dükkânı görmek istedim. O benim favori oyuncum." Kocaman sırıtıyor. "izledin mi? İnanılmaz bir oyun. Takımımız bir Super Bowl daha kazanacak. Küçük Veronica da maçı benimle birlikte izledi."

Gözlerimi küçük Veronica'dan alamıyorum. Acaba beni hipnotize mi ediyor? Sanki bir avmışım gibi. "Gerçekten."

Babs geldi ve yanımda durdu, tüm vücudu titriyordu. Eğildi ve fısıldadı: "Çalışanların söylediğine göre, hiç önemli bir şey yokmuş gibi içeri girmiş ve merdivenlerden yukarı çıkmış. Ben program üzerinde çalışıyordum ve onu görmedim."

"Onu nasıl göndereceğiz?" Adam kitap raflarının arasında dolaşırken ve tüm bu süre boyunca Veronica ile konuşurken nefesimin altında söylüyorum.

"Polis mi? Hayvan kontrolü?"

Başımı salladım. "Kimseyi tehdit etmiyor. Kibar biri."

"Üzerinde piton var, Emmy. Burası evcil hayvan çiftliği değil," diye tıslıyor. "O yılanlar seni boğulup ölene kadar sıkar."

"Yılan peşimizden gelmiyor. Çoğunlukla, sadece bacaksız bir kertenkele, değil mi? Tamam, bir şey deneyeyim," diyorum adama yaklaşırken ve Babs beni takip ediyor. "Merhaba efendim. Umarım dükkânı beğenmişsinizdir."

Geniş geniş sırtıyor. "Bu harika. Bakacak çok şey var."

"Harika. Mesajınızı Graham'a ileteceğim ama ne yazık ki yılanların mağazaya girmesine izin verilmiyor. Veronica olmadan gelmenizi çok isteriz."

Yüzü parçalanıyor. "Ama o bir maskot gibi. Harlan buna bayılırdı." "Bak ne diyeceğim," diyorum, "burada bir fotoğrafını çekip ona. Kulağa nasıl geliyor?"

Omuzları hayal kırıklığıyla çöküyor; sonra gözleri Babs'ın üzerinde geziniyor, sonra geri dönüyor.

"Babette?" diye bağırır. "Bu sen misin? Tanrım, benim! Bu Hank, biliyorsun, Highstreet Prep'ten. Her sınıfta beraberdik." Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Tribünlerin altında eğlenceli zamanlarımız oldu, değil mi?"

Hızla göz kırpıyor. "H-Hank Westbrook? Yıllar oldu." Gülüyor.

"Sakalını ve at kuyruğunu sevdim. Şimdi ne yapıyorsun?"

Birinden diğerine bakıyorum, Babs'ın yanaklarındaki kızarıklık ve onun yüzündeki çapkın gülümsemeyi fark ediyorum.

"Hâlâ her zamanki gibi güzelsin," diyor. "Freddy'nin başına gelenleri Facebook'ta duydum. Başınız sağ olsun."

"Teşekkür . ? Hâlâ Wall Street'te misin?"

"Hayır, artık emekliyim, Brooklyn'de yaşıyorum. Hâlâ Kırk Yedinci Cadde'de misin?"

Evet diyor ve sonra da Veronica'yı sevmesini teklif ediyor. Şaşkınlık içinde Babs yaratığın başını okşuyor, sonra da cildinin ne kadar sıra dışı olduğunu anlatıyor.

Konuşmalarına devam etmelerini izliyorum. Başka bir müşteri yanımdan geçiyor, yılanı görüyor ve merdivenlere doğru koşuyor. Alnımı ovuşturuyorum.

"Bu küçük buluşmayı böldüğüm için üzgünüm ama Hank, gitmen gerekiyor ki diğer insanları korkutmayalım." Babs'e sırtıttım. "Bunu sen halledebilir misin? Belki onu ve Veronica'yı asansöre bindirip bodruma indirirsin, orada hasret giderebilirsiniz. Ayrıca Graham için bir fotoğraf çek. Mağazada bir hayran görmek onu çok mutlu edecektir."

Gülümsüyor ve kirpiklerini cilveli bir şekilde Hank'e fırlatıyor, yüzü ışıltılı. Buna sevindim. Terry gittiğinden beri yalnızdım. "Hadi bir gezintiye çıkalım. Bodrumda daha çok konuşabiliriz. Molalar için aşağıya bir masa ve sandalyeler ekledik." Bana elini sallıyor. "Andrew'a bize çay ve çörek getirmesini söyler misin, hayatım?"

"Elbette," diyorum eğlenerek, asansöre binmelerini izlerken.

Bir saat sonra, Jane kafasını kapıdan içeri soktuğunda ofisimdeydim. Yüzünde endişeli bir ifade vardı ve ben de kaşlarımı kaldırarak ne olduğunu merak ettim. "Hey, David Spencer diye biri seni görmek istiyor. Graham'ın avukatı olduğunu söylüyor."

Koltuğumda doğruluyorum, midemde bir batma hissi var. Rujumu kontrol ediyorum ve başımdaki topuzu sıkılaştırıyorum. "Pekâlâ, içeri gönderin."

Sürpriz bir şekilde David tiki şortu, polo tişörtü ve bot ayakkabılarıyla içeri girdi. Kahverengi saçlarını bir kasket örtüyordu. Onu ofisinde son gördüğümde üzerinde pahalı bir takım elbise vardı.

Kanepeye oturuyor ve deri çantasını yanına koyarken gülümsüyor. "Seni görmek güzel, Emmy."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Oluyor?"

"Graham'la son görüştüğümde, boşanma evraklarını miras geçer geçmez sana teslim etmemi istedi," diyor çantasını açıp karıştırmaya başlarken. "Tebrikler canım. Bu sabah vasiyetin mütevellileriyle konuştum ve her şey onaylandı."

Sözlerini işlerken göğsüm korkunç bir şekilde sızlıyor, göz kırpmıyorum. Sesim nefes nefese çıkıyordu. "Bu beklediğimden daha erken oldu."

Sıkıntımı umursamadan sırtıyor. "Evet, bunun için Vale Harlan'a teşekkür edebiliriz. Mütevellileri Graham için gerekli fonları hızlandırmaya teşvik etti."

"Graham'a söylediğini varsayıyorum?"

Onunla konuşmadım ama bana mesaj atarak Los Angeles'a vardıklarını, yerleştiklerini ve antrenman tesislerinden birinde çalıştıklarını söyledi. Cevap vermedim.

"Eminim çok heyecanlanacaktır," diyor. Başımı salladım. Evet, sevinecek.

"Bu hafta Los Angeles'ta sezon öncesi maçı var," diye mırıldanıyorum ellerimi birbirine kenetlerken, bir dayanağa ihtiyacım var. "Onu akşam antrenmandan sonra aramak daha iyi olur."

Ayağa kalkıyor ve bana bir tomar kâğıt getiriyor. Onlara bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden bakmıyorum, bunun yerine gözlerimi David'den ayırmıyorum. "Mesele de bu. Ailemle tatile çıkıyorum. Şu Disney yolculuklarından birini yapacağız. Bir sürü karakter ve yemek. Dört çocuğum var, hepsi de altı yaşın altında. Ne kadar müsait olacağımdan emin değilim, o yüzden şimdiden her şeyle ilgilenmeye çalışıyorum. Bu yüzden buraya geldim." İşaret parmağını kâğıtların üzerine koydu. "Boşanma için her şey burada. New York'ta çekişmesiz bir boşanma için, katibin ofisinde dosyayı açtıktan sonra üç aya kadar bir süreye bakıyoruz. Evrak işlerini halletmemizi öneririm ama kimsenin bilmesine gerek yok. İkinciniz de çeki aldıktan sonra yeterli zamanın geçtiğini düşündüğünüzde başvurabiliriz. Sadece senin ve onun imzasına ihtiyacım olacak; sonra ofisim onları hazır tutacak."

Kalbim küt küt atıyor. "Anlıyorum."

"İyi misin?" diye soruyor, alnı endişeyle kırışıyor.

Atışlarım iyi. Sorun aritmim değil; sadece kalp kırıklığı. Gerçek şu ki, David'i bu kâğıtlarla buraya o gönderdi. Graham böyle olmasını istedi. Ve bunu bitirmem gerek.

"Anlaşmayı hazırladığımızdan bu yana değişen bir şey oldu mu?" diye soruyor.

Jane kapıyı çalmadan kafasını içeri soktu. "Merhaba!" diyor, belli ki iyi olduğumdan emin olmak istiyor. "Bir şeye ihtiyacınız var mı diye bakmaya geldim."

Jane'e bakar ve ona bir kahve söyler. Jane içkisini almak için ayrılır.

Kâğıtları elime alıyorum ve gerçekten görmeden onlara bakıyorum. Kırılgan duygulara bağlı öfke içimde yükseliyor. "Aslında, evet, bir şeyler değişti. İmzaladığım evlilik sözleşmesine geri dönmek istiyorum. Graham'ın parasını istemiyorum. Hiçbirini." Onunla gözüm açık ve bize son bir veda, cümlelerin sonunda bir nokta istiyorum.

David'in şaşkın sessizliği karşısında boğazımı temizliyorum. "Emin misin?" diye soruyor. "Bu çok para."

Onsuz da idare ederiz. "Bunu gerçekleştirebilir misin? abucak?"

Başını sallıyor. "Elbette. Anlaşmaya bir ek yapacağız. Ofisi arayıp bugün imzalamanız için göndermelerini isteyeceğim."

"Güzel."

Jane elinde kahvesiyle içeri giriyor ve çantasını alıyor. Bize başıyla selam veriyor. "Pekâlâ. Orlando'ya gidiyorum. Graham'a ayrıntıları bildirin, imzasını alın, sonra ofisime gönderin, biz de hazır olalım. Mütevelliler eki bugün gönderiyor olmalı. Görünüşe göre evlilikle olan işimiz sona erdi."

Graham ve ben birlikte olamayız. Sihir falan yok. Onun için değil. En azından.

David'e başımı salladım. "Evet. Bitti."

Bölüm 30

GRAHAM

Los Angeles güneşi stadyumun kenarından ateşli bir alevle batıyor ve ben diğer sıkı uçlarla birlikte esneme hareketlerimi bitirirken sahaya uzun gölgeler düşürüyor. Hava bu akşamki sezon öncesi maçının beklentisiyle dolup taşıyor. Isınma hareketleri başlamadan önce yakalama çalışması yapmak için son bölgeye doğru ilerliyorum, adrenalinin damarlarımda saldırmaya hazır bir kaplan gibi pompalandığını hissediyorum.

"Hey, G, düşünüyordum da," diyor Jasper koşarak yanıma gelirken, bakışlarında muziplik dans ediyor. "Hamamböceği ya da sıçan olabilseydin hangisi olurdun?"

"İkisi de değil. İkisi de iğrenç." Biraz Gatorade içmek için kaskımı çıkarıyorum.

"ama. Beni şımart. Birini seçmek zorundasın."

"Güzel. Bir sıçan. Sert piçlerdir, özellikle de New York'ta."

Suyunu alırken homurdanır gibi bir ses çıkarıyor. "Bence bu hamamböceği. Yani örümceklere ve böcek ilaçlarına dikkat etmeniz gerekir ama nükleer bombalar düşmeye başladığında tüm şehir size kalır."

"Belki fareler hayatta kalabilir. Hamamböceklerini yerler." Geri çekildi. "Bok yok mu?"

Sahaya geri dönerken başımı sallayıp kıkırdıyorum. Onun önünde hızlı bir rota çiziyorum ve attığı pası yakalayıp tekrar yanına diziliyorum.

Topu atmak için geri gider, sonra kısa keser. "Şuna ne dersin? Ölüm gününüz gibi herhangi bir şey hakkında size gerçeği söyleyebilecek kristal bir küreniz olsaydı, bilmek ister miydiniz?"

Sonunda topu attı, ben de yakaladım, topu Koç Marlon'a geri attım ve sonra tekrar Jasper'ın yanında sıraya girdim.

"Soyunma odasında kristal küren var mı?"

"Hayır, göt herif, bunlar varsayım. Ben düşünen bir adamım. Hayatı düşünmeyi severim. Ama böyle bir şey olsaydı, geleceğimi bilmeye hayır derdim. Cehalet mutluluktur. Hiçbir şey bilmek istemiyorum. Sadece hayatı dolu dolu yaşamak, elime geçen tüm fırsatları değerlendirmek ve mutlu olmak istiyorum."

Sırtına bir tokat attım. "Sanırım bunu hallettin."

Düdük çalışıyor ve ben de takımı soyunma odasına kadar takip . Tanışma için dışarı çıkmadan önce bir moral konuşması daha yapacağız.

Oyun için heyecanlıyım, vücudum titriyor ama aynı zamanda omurgamda dans eden bir endişe de var. Sahaya her çıktığımda bir risk aldığımın tamamen farkındayım. Rüyalarımındaki mesajın bir parçası da bu değil miydi, oyuncular üstüme yığıldıkça boğulma hissi? Ve evet, bana bir şeyler söyleyecek kristal bir kürem olsaydı, sakatlığımı sorardım.

Dolabımı açarken başım dönüyor. Hayır, siktir et, Emmy'yi soracaktım. Aklım ona gidiyor, konuşmamızdan beri dönüp duruyor. Şu anda ne yapıyor? İyi mi? Mutlu mu?

Göğsümden uzun bir nefes çıkıyor ve hayal kırıklığı içinde yüzümü ovuyorum. Sanırım -tamam, siktir, biliyorum- buraya gelmek için ayrılmadan önce onu incittim.

Benden *daha fazlasını*

istiyor. Peki ya ben?

Ona hayranım. Ona ihtiyacım var.

O her zaman aklımın bir köşesinde dolaşan bir imge. Doğal ve komik. Farkında olmadan güzel.

Peki ya sadakati ve başkalarına karşı fedakârlığı? Tüm bunları anlamak benim için çok zor çünkü Brody dışında hayatımda hiç böyle biri olmadı.

Ve gerçek şu ki, New York'tan ayrıldığımdan beri göğüs kafesimin içindeki boşluk beni parçalıyor. Bir şeyler ters gidiyor. Geldiğimden beri konsantre olmakta zorlanıyorum. Her şeyi otomatik yapıyor gibiyim. Antrenman, egzersiz, yemek, uyku. Peki ya rüyalarım? O orada, gülümsüyor, beni sevdiğini söylüyor.

Cüzdanımı elime alıyorum ve o gece Old Town'daki motelin karşısındaki lokantadan aldığım falı çıkarıyorum. *Karanlıktan çık ve güneş ışığını kucakla.*

O gün ışığı.

Telefonumu elime alıp mesaj atıp atmadığını kontrol ederken kalbim sıkışıyor ve midem bulanıyor. Ne yapacağım konusunda tereddüt ederken nefesim kesiliyor; onu aramalı mıyım yoksa aramızdaki bu sessizlik duvarını korumalı mıyım? Avuçlarım terden kayganlaşıyor ve yumruğum o kadar sıkılıyor ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Göğsümde yoğun sızı başlıyor ve ona ulaşma arzusu içime işliyor. Hangi nedenle olduğunu bilmediğim bir korku kaplıyor içimi. Onu konuşmadan bırakmamalıydım. Bırakmamalıydım. Ya ... ya ona bir şey olursa? Ya da bana?

Birkaç rastgele mesajım ve üç sesli mesajım olduğunu fark ettim. Nadiren sesli mesaj alırım.

İlkini dinliyorum:

Graham, ben baban. Sana şans dilemek istedim ve bu gece televizyonda izliyor olacağım. Sadece orada dikkatli olmanı istiyorum.

Kaydet düğmesine tıklıyorum.

İkinci mesaj başlar:

Graham. Ben David. Kontrol etmek istedim. İyi haber: Miras geldi. Geri almaya çalışmalarının tek yolu dava açmak olurdu ve bunun olacağından şüpheliyim, özellikle de Vale seni desteklerken. Ne zaman hazır olursan, Brody'ye devredebilirsin ya da sende kalabilir. Senindir. Bu geldiğinden beri, Emmy'ye boşanma evraklarını bıraktım. Bu gece karım ve çocuklarımla Disney gezisine çıkacağım, o yüzden bunu halletmek istedim. Döndüğümde, onları dosyalayabiliriz. Birkaç gün içinde bizi hangi adaya bırakacaklarsa oradan ulaşırım, başka bir şey olmadığından emin olmak için.

Düşünceler beynimde zikzaklar çizerken korku artıyor. Evet, boşanmak istediğimi biliyordu ama evrakların bu şekilde teslim edilmemesi gerekiyordu. Orada olmak istiyordum. Lanet olsun. Önce düşünmek için zaman istedim.

Üçüncü mesaj Jane'in numarasından:

Pislik herif. En azından gitmesini istediğin konusunda onu uyarabilirdin. Yıllar boyunca bazı aptal erkeklerle tanıştım ve hangilerinin iyi insanlar hangilerinin çöp olduğunu çok iyi anladığımı hissettim. Tebrikler, beni gerçekten kandırdın. Görünüşe göre sen de diğerleri gibisin, kendi banka hesabından ya da hıyarlığından başka bir şey düşünemeyen profesyonel bir narsistsin. Neyse, seni bırakayım da yarın sabah içeri girip eski karına KALP AMELİYATI için iyi şanslar dileyeyim. Zengin ve yalnız olmanın tadını çıkar, orospu çocuğu.

Ne?

Mide bulantısı içimde dönerken zıplıyor. Neden bahsediyor? Ne ameliyatı?

Ne haltlar dönüyor burada?

Emmy'yi arıyorum ve doğrudan telesekretere yönlendiriyor.

Mesaja geçiyorum

Is everything okay? Just got a voice mail from Jane.

Please call me.

Cevap yok, Jane ve Andrew'u arıyorum ama cevap yok.

Boynumun üzerinden uzanarak pedlerimi tutuyorum ve başımın üzerinden çekip yere atıyorum. Eşofmanımı ve tişörtümü kapıp üstümü değiştirmeye başlıyorum.

"Hey, Graham. Dışarı çıkmadan önce sıkı uç toplantısı. Üniformanla ilgili bir sorun mu var?" Marlon soruyor.

"Ne? Hayır, yapamam. Üzgünüm, gitmem gerek." Ayaklarımı spor ayakkabılarımın içine soktum. Sorunları mı vardı? Bu acil bir durum muydu? Neden bana söylemedi? Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor.

Marlon dikkatimi çekmek için omzumu tuttu. "Sen neden bahsediyorsun? sezon öncesi olduğunu biliyorum ama daha fazla canlı temsil almanız önemli. I

."

"Siktir et Marlon, gitmeliyim."

Jasper yanıma geliyor, kaşlarını çatarak yüzümü inceliyor. " oluyor?"

Boğazım o kadar sıkılıyor ki zar zor yutkunabiliyorum. "Emmy. Yarın kalp ameliyatı olacak. Geri dönmem gerek."

Marlon başını sallar. "Eğer bu takımın bir parçasıysan, birinci önceliğin sezon formuna girmektir. Maçtan sonra seni eve bırakacağız. Hâlâ başarabilirsin."

Her şeyi spor çantama tıktırıp etrafımda dönüyorum. "Emmy daha önemli."

Bana anlamayan boş bir bakış attı. Ben de anlıyorum. Bazen oyuncular özel hayatlarında neler olup bittiğine aldırmandan sahaya çıkarlar ama bu sefer öyle değil. Defans oyuncularımızdan biri karısı doğum yaparken oynadı. Güvenlik oyuncumuz babası vefat ettiğinde oynadı.

Kolunu okşadım. "Koç'a üzgün olduğumu söyle. Haftaya görüşürüz çocuklar." "Beni ara ve nasıl olduğunu haber ver!" Jasper ve ben de Kapıdan çıkarken ona bir başparmak işareti yapıyorum.

Ertesi sabah New York'a iniyorum. Dün gece bir uçuş bulabildim ve Los Angeles trafiğinde u a a binmek için kapıya kadar zar zor gelebildim. Aklım sadece Emmy'deydi.

Gitmediğini umarak do ruca daireye gidiyorum. Ailesinden kimse telefonlarıma cevap vermiyor, Babs bile.

Daireye aceleyle girdiğimde yorgunluğun e iğine geldiğimi hissediyorum ve sessizlik sa ır edici. Mutfak tezgahının üzerinde düzgün bir yığın yasal evrak bulduğumda kalbim acıyla sarsılıyor. Boşanma evrakları. Son sayfa onun tarafından imzalanmış ve beni bekleyen boş bir satır var. Çalışma odasında yürürken ba ım dönüyor. Kitapları,  ay fincanları, hatta kedi kumu bile gitmiş. Kahretsin. Yatak odalarına gidiyorum. Benim yatağım yapılmıştı, onunki de  yle. Sanki birkaç gündür burada de ilmiş gibi her yer bombo . Banyo malzemeleri banyoda yok ve kıyafetlerinin dolabından çıktığını görünce midem bulanıyor. Yemek odasına geri dönüyorum, evlilik ve nişan yüzüklerini, iguana bileziğini ve ona verdiğim imzalı *Charlotte's Web kitabını* masanın üstünde bıraktığını görünce irkiliyorum.

Ba ım dönüyor ve oturup yavaşça nefes alarak geçmesini diliyorum. Sorun benim yaralanmam değil. Hayır. Onun hayatımdaki yokluğu. O beni terk etti. E yalarını topladı ve kapıdan çıkıp gitti.

Birkaç dakika sonra Brody'yi arıyorum, halsiz bir şekilde cevap veriyor: "Selam. Saat erken. Neler oluyor?"

"Emmy burada değil. Bütün eşyalarını bırakmış. Masanın üzerinde imzalanmış boşanma kağıtları var. Jane'den Emmy'nin ameliyat olacağını söyleyen bir sesli mesaj aldım. Ona göz kulak olduğunu sanıyordum." Kanepeye oturdum, pişmanlık ve korku içimi kapladı. "Ne yapacağım ben?"

Hışırdayan örtülerin sesi kulaklarıma çarpıyor ve yatakta doğruluyor olmalı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Nerede ameliyat oluyor?"

Kelimelerimi bulmakta zorlanırken  akaklarım hayal kırıklığı içinde çarpıyor. "Sonuncusu Mount Sinai'deydi.  ubat ayında benimle aynı gün oradaydı."

"Tamam, giyinmem için bana bir dakika ver, sonra senin evinde olacağım." "Acele et. Uzun süre beklemek istemiyorum." Dudaklarımı yaladım. "Babamı arayabilir misin?"

Lütfen. İkinize de ihtiyacım var."

Brody  ortu ve kap  onlu ti  rt yle geldiğinde, ikimiz için hazır kahve yapmıştım. Derin bir yudum alır. "Babam hastaneye gidiyor.

ve bizimle orada buluşacak."

Bacağım aşağı yukarı zıplıyor. Mount Sinai'de hasta olduğunu teyit ettim.

Sessiz binadan çıkıp bir taksi tutuyoruz.

Kafamda fikirler uçuşuyor ve hastaneye ne kadar sürede varacağımızı hesaplarken gözlerim Google Maps'ten ayrılamıyor.

Brody profilimi inceliyor. "Oyunu bıraktın mı? Bunun için başının belada olmadığını varsayıyorum?"

Elimi salladım. "Onun olduğunu öğrendiğimde futbola geri döneceğim."

Derin bir iç çekiyor ve ben yüzüne bakıyorum. "Ne?"

"Emmy, ben, babam, sana en çok değer veren insanlar, seni oynarken izlemek çok zor G. Artık bundan zevk almıyorum. Her sıraya girdiğinde ölümüne bir maç oluyor."

Başımı eğiyorum, çenemdeki tik çalışıyor. "Beğenmek zorunda değilsin. Bu benim tutkum."

Alay ediyor. "Belki bir yıl önce, ama şimdi? Sahada ölmeyi, neler görmüş olabileceğini hiç düşündün mü? Belki orada bir mesaj vardı."

"Yüksek bir güçten mi?"

Omuz silkiyor. "Bu dünyada kim her şeyi açıklayabilir ki? Neden burada olduğumuzu, neden öldüğümüzü ve neden sevdiğimizi? Ölüme yakın deneyiminiz gizemli bir kişiyle sona erdi. Elbette, doktorunuz bunun beyninizin kendi deneyimlerinizi kullanarak bölüm bölüm kapanması olabileceğini söylemek istiyor, ama ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü tanımadığın birini gördün. O ben, babam, annem ya da Divina değildi. *Onu* gördün ve o seni geri çekti. Bir düşün Graham, seninle aynı hastanedeydi, onu çölün ortasında buldun, arabayı çaldı ve *ben* onu tanıyordum. Bunlar rastgele tesadüfler değil. Bu lanet olası evren. Belki de bazen her şey gerçekten olması gerektiği gibidir."

Rüyamdaki kızı hatırlıyorum, uzun sarı saçları, iri yeşil gözleri, dingin gülümsemesi.

Şakağımı ovuyorum, boğazımdan sert bir ses geliyor. "Bilmiyorum."

Sözleri beni çekiştiriyor, beni korkutan duyguları ortaya çıkarıyor. Arabadan iniyoruz ve girişe doğru koşarken Brody'yi arkamda bırakıyorum. Babam zaten lobideydi.

Resepsiyondaki hemşire bana Emmy'nin sekizinci kattaki yoğun bakım ünitesindeki oda numarasını bildiriyor. Asansörden inip aile bekleme odasına giriyoruz.

Oda endişeli bir enerjiyle uğulduyor. Antiseptik kokusu havada asılı kalıyor ve bipleyen monitörlerin sesi ziyaretçilerin sessiz konuşmalarına karışıyor.

Bekleme odasının köşesinde Jane'i görüyorum, yüzü solgun ve çizgili. Adım atıyor, ellerini huzursuzca sallıyor, kaşları endişeyle çatılmış. Kalbim çarparak ve avuçlarım terleyerek ona yaklaşıyorum. Bize merhaba derken gözleri şaşkınlıkla açılıyor.

"Demek geldin," diye mırıldanıyor, üzerindeki eşofman altı ve tüylü ceketi toplarken.

"O iyi mi?" diye sordum. "Ne oldu? Ameliyattan çıktı mı?"

Saçını çeviriyor ve dudağını bana doğru kıvrıyor. "Sanki umurunda."

"Umursuyorum. Hem de çok Jane, o yüzden bana neler olduğunu anlat. Lütfen." Sesim yükseliyor ve koridordaki hemşirelerden biri dönüp bize bakıyor. Nefes veriyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Onu görebilir miyim?"

İç geçiriyor ve başka tarafa bakıyor. "Hâlâ ameliyatta. Ne kadar süreceğini kimse bilmiyor." Bana bakıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu. "Mesele şu ki, eğer o ... ne yapacağımı bilmiyorum." Cümlesini tamamlamadan sözünü kesti.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Belli ki bu onun planladığı bir prosedür.

"Neden

... neden bana söylemedi?"

Yüzü gerilir. "Nedenini biliyorsun Graham. Seni rahatsız etmek istemedi. Sen sadece maçına git ve profesyonel sporcuların yaptığını yap, bu seni öldürebilecek olsa bile."

Başımı ellerimin arasına alarak bir koltuğa çöküyorum. "Bilseydim onu asla terk etmezdim. Asla. Milyon yıl geçse bile. Doktor dışarı çıktı mı?"

Başımı sallıyor. "Henüz değil."

Babam bize kahvaltı getireceğini söylüyor ve Brody de onunla birlikte geliyor. Kafeteryadan kekler, meyveler ve kahve ile henüz dönmüşlerdi ki Jane kaburgalarımın sert bir dirsek attı. Birlikte ayağa kalktığımızda "İşte doktor geliyor" dedi.

Mavi önlüğünün üzerine beyaz bir ceket giymiş ufak tefek bir adam bize yaklaşıyor ve Jane'e şefkatle gülümsüyor. Belli ki onunla daha önce konuşmuş. "Herkes'e günaydın." Elimi sıktı. "Graham Harlan, değil mi? Emmy'nin kocası? Büyük bir Pythons hayranıyım."

"Doğru, o nasıl?" "Pythons hayranı" kısmını geçiştirerek soruyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey futbol hakkında konuşmak. Aslına bakarsanız, bu bana oldukça önemsiz geliyor. "Bu konudan biraz uzağım."

Başını sallıyor. "Her şey tam olması gerektiği gibi gitti. Mükemmel bir prosedür. Mini bir labirent ameliyatı yaptık ve kalbinin üst odacıklarını, kulakçıkları soğuk enerjiyle hedef alarak kalbindeki hatalı elektrik sorunlarını düzeltmek için bir yara labirenti oluşturduk. Bizi kalbine yönlendirmesi için kesilerden birinin içinden küçük bir kamera kullandık. Küçük yara dokusu alanları oluşturmak için ikinci bir alet kullanıldı. Yanlarında eriyecek dikişler olacak. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir hafta sonra ameliyat sonrası kontrol için onu tekrar göreceğim."

"Yani geçen sefer işe yaramadı mı?" Soruyorum, ses tonum ısrarcı, bilgiyi zorla almaya çalışıyorum.

"Başka bir prosedürün uygulanması alışılmadık bir durum değil. Emmy dikkatli bir insandır. A-fib'in tekrarladığını hissettiğinde bunun tamamen farkındaydı."

Kaşlarımı çatıyorum, bunun ne zaman olduğunu merak ediyorum.

"Ya bu işe yaramazsa? Ne olur?" diye sordum. Jane

başını salladı, bir kez olsun benimle aynı fikirdeydi.

"Asıl sorunu, A-fib için kullanılan ilaçların çoğunun Emmy'de işe yaramaması. Şu anda ona serum yoluyla sıvı ve ağrı kesici veriyoruz. Ayrıca sıvı birikimini kontrol etmeye yardımcı olacak ilaçlar da verilecek. Bazı derin nefes alma ve öksürme egzersizleri yapacak. Bu, akciğerlerinde sıvı birikmesi riskini azaltmaya yardımcı olacak."

Her ayrıntıyı hafızama kazırken ellerim kenetleniyor.

Doktor bilgisayarına dokunuyor, sonra başını kaldırıp gülümsüyor. "Umarım bugün onu yürüyüşe çıkarabiliriz. Daha çok genç."

"Ve güçlü," diye ekliyor Jane.

Doktor, "Kontroller için düzenli randevularına devam etmesi gerekecek," diye ekliyor. "Her zaman başka ablasyon tedavileri olasılığı var, ancak ne kadar genç ve sağlıklı olduğunu düşünürsek, başarılı bir sonuç almayı umuyorum."

"Onu görebilir miyim?" Jane ve ben aynı söylüyoruz. "Elbette," diyor bize.

Jane ve ben odasına giriyoruz, bipleyen makinelerin ve Emmy'nin koluna takılı bir serumun olduğu büyük ve tek kişilik bir oda. Yatar pozisyonda uyurken saçları yastığın üzerine yayılmıştı.

Köşede bir taburede oturan bir hemşire bilgisayara bilgi . Bize gülümseyerek Emmy'nin henüz uyanmadığını ama bugün her şey yolunda giderse yarın onu normal bir odaya alacaklarını söylüyor.

Jane yanımdan hızla geçiyor, beni geçmek için omzuma çarparken homurdanıyor. Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Geldiğin için teşekkürler ama uyandığında göreceği ilk kişi benim. Onu seviyorum Graham. O tanıdığım en güçlü insan. En güzel ruh. Ve sen bunu göremiyorsun."

Kalbim boğazımda. Görüyorum. Duygular keskin tırnaklarla boğazımı tırmalıyor. Orada yatarken tamamen çaresiz görünüyor.

Gördüğüm tüm o rüyalar, mücadele ettiğim ve nefes alamadığım rüyalar ve sonra o ortaya çıkıyor, beni güvenliğe, aşka çağırıyor. O her şeyimken onu kendimden uzaklaştırmaya çalışacak kadar kördüm. Sadece onunla yüzleşmekten çok korktum.

Emmy'nin yatağının parmaklıklarına tutunurken nefesimin altında "Aradığım kişi o," diye fısıldıyorum.

Jane kaşlarını geri çekiliyor. "bana ağlamaya kalkma."

Onu görmezden gelerek oturuyorum ve Emmy'nin elini tutup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum, sonra da muhtemelen beni duyamayacak olsa da onunla konuşuyorum. "Özür dilerim, sevgilim. Ben seninim, buradayım ve bir yere gitmiyorum. Senin için ölümden döndüm."

Bölüm 31

EMMY

Gözlerim çırpınarak açılıyor, odayı incelerken tepemdeki ışığa uyum sağlıyorum. Daha önce birkaç kez uyanmıştım ama tekrar uykuya dalmadan önce sadece birkaç dakika uyuyabilmişim. Odanın uzak köşesinde, pencerenin yanında küçük bir masa ve üzerinde pembe-beyaz şakayıklardan oluşan bir buket var. Pencereden gelen ışığa bakılırsa öğleden sonra gibi görünüyor. Domuz Wilbur bacağımın yanında. Jane karyolada uyuyor ve diğer yanımda Graham oturuyor, gözlerini kocaman açmış bana bakıyor. Yüzü tıraşsız, saçları dağınık ve kıyafetleri buruşuk. Onu en son uyandığım zamandan hatırlıyorum ama bunun bir rüya olduğunu sanmıştım.

Öne doğru eğilir. "Hey. Uyanmanı bekliyordum. Her şey harika gitti. Nasıl hissediyorsun? Ağrın var mı?" Bakışları yan tarafımda, önlüğümün altında bandajlarımın olduğu bölgeye gidiyor.

"Hey, seni görmeyi beklemiyordum."

"Jane beni aradı. Duyar duymaz eve uçtum."

"Maçın mı? Nasıl geçti?"

O cevap veremeden hemşire hayati değerlerimi kontrol etmek ve bilgisayarına kaydetmek için içeri giriyor. Tecrübeli elleriyle vücudumdaki kesikleri kontrol ediyor. Parmakları dikişlerden birine değdiğinde irkilmemi bastırıyorum. Bana ağrı seviyemi soruyor, ki bu orta düzeyde ve içmem için bir kap içinde haplar veriyor.

Graham bana bir Sprite uzattı. "Uyandığında bir tane istemiştin. Sana birkaç tane getirdim."

Zar zor hatırlıyorum. Yastıklara yaslanıyorum, bakışlarında kaybolmak istemediğim için gözlerimi doğrudan ondan uzak tutmaya dikkat ediyorum. Sprite'tan bir yudum daha alıyorum, soğuk sıvı boğazıma harika geliyor. "Gelmene gerek yoktu. Ben iyiyim."

"İyi değilim Emmy," diyor birkaç dakika sonra çenemi çevirip gri gözleriyle buluşmamı sağlarken. Yüzündeki bitkinliği, gözlerinin altındaki gölgeleri fark ediyorum. "Neler olduğunu bilmiyordum. Kalbinde korkunç bir sorun olabileceğini düşündüm."

Örtülerimle oynuyorum, onları elimden geçiriyorum. "Boşanma belgelerini senin evinde bıraktım. Paranın hiçbirini almayacağım. Darling ailesi için işler yolunda gidiyor. Jane tam zamanlı olarak mağazada çalışıyor ve Andrew da bir yıl ara verip mağazada çalışacak. Bu benim fikrim değildi ama bu onun kararı ve o da katkıda bulunmak istiyor."

Yüzünü ovuşturur. "David önce benimle konuşmadan sana gelmemeliydi. Bunu yaptı çünkü en başından beri planı buydu, mirastan sonra boşanma işlemlerini yapmak, ama şimdi-"

"Gerçekten yorgunum," diyerek araya giriyorum. "Dinlenmem gerek."

Elini benimkinin üzerine koydu. "En azından bana bakar mısın, Emmy?"

Gözlerini tutuyorum ve yüzü o kadar hassas ki neredeyse herhangi bir fiziksel acının yapabileceğinden daha fazla acıyor.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı kayıyor ve avucumu kalbine bastırmadan önce başparmağıyla hızla siliyor. Orada tutuyor. "Özür dilerim. Her şey için," diyor sessizce. "Seninle ilgilenen kişi olmama izin ver."

Duygular beni bir ağırlık gibi çekiyor. Onu böyle görmek her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Gülümsemeyi başarıyorum. "Kendini mecbur hissetmene gerek yok. Çok yorgunum.

Gidebilir misin?"

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Gerçekten mi?" Başımı salladım.

Derin bir nefes alır. "Kendini daha iyi hissettiğinde geri döneceğim."

"Dönme. Yani, Jane, Babs ve Andrew var. Ayrıca, senin de geri dönmen gereken bir hayat."

Yüzünde kısa bir an için savunmasız bir ifade beliriyor, sonra bu ifade boğazını oynatarak kayboluyor.

"Jane'i ara," dedim. "Sana nasıl söyleyecek." "Emmy-"

"Beni biraz yalnız bırakır mısın?"

televizyona bakıyorum, göz ucuyla nefes verişini ve sonra kapıdan çıkışını izliyorum.

Bizi dinlediğinden şüphelendiğim Jane, karyolasından doğruluyor, saçları başına dolanıyor. Abartılı bir şekilde esniyor. "Sabahın beşindeki bu ameliyatlar çılgınca. Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor beni bir ana tavuk gibi kontrol ederken. "Her şey yolunda mı?"

Daha fazla doğrulmaya çalışırken irkildim. "Sana ona söylememeni söyledim ve sen yaptı."

Omuz silkiyor. "Teknik olarak o hala senin kocan, Emmy. Ve ben Sana nasıl baktığına kendim şahit oldum. Bilmesi gerekiyordu." Duraklıyor. "Ve her şeyi bırakıp geldi. Gerçekten korkmuş ve oldukça acınası görünüyor."

Parmaklarım Wilbur'a dokunuyor. "Graham benim için üzülüyor. O böyle biri."

Jane dikkatle beni izliyor, yüz ifademi anladıkça bakışları yumuşuyor. Uzanıp elini omzuma koydu. "Seninle aynı fikirde olduğumdan pek emin değilim ama ameliyat olan sensin, o yüzden sen ne dersen o olur."

Bölüm 32

EMMY

Jane birkaç gün sonra giyinmeme yardım ederken, "Graham bizi eve götürmesi için bir şehir arabası teklif etti, ben de kabul ettim," diyor.

"İyi," diyorum, bir çift joggers'ı kolayca giyerken, ama bol bluz daha fazla hareket gerektiriyor ve kesiklerin acımasına neden oluyor. Ayaklarımı bir çift spor ayakkabının içine sokuyorum ve o da saçlarımı tarayıp yüksek bir at kuyruğu yapıyor.

Ameliyatımdan bu yana Graham'ın yaptığı şeylerle başa çıkmanın en iyi yolu duygularımı kilit altında tutmak.

"Son iki gündür kitapçada çalışıyor," diye devam ediyor Jane. "Sizi burada ziyaret edemeyeceğini söylediğinizden beri onu meşgul edecek bir şeye ihtiyacı vardı."

Fırçayı elinden alıp çantama tıktırıyorum. "Bu harika." Nefes veriyor. "Yemin ederim adam seni gördüğünde neredeyse ağlayacaktı."

Omuz silkiyorum. "Empati yapıyor. Bundan bir şey çıkarma."

"Tanrım, çok sinir bozucusun." Tekerlekli sandalyeyi yuvarlıyor ve koltuğa vuruyor. "Şimdi otur ve buradan kaçalım."

Hemşire geldi ve bizi alt katta bekleyen araçların çıkışına kadar eşlik etti. Bir şoför siyah lüks bir arabadan iniyor ve içeri girmeme yardım ediyor. Jane yanıma kayıyor ve gülümsüyor. "Şık bir şekilde eve dönüyoruz."

Gözlerindeki parıltıya bakışlarımı kısıyorum. "Emin olmak için söylüyorum, evimize gidiyoruz. Büyükanneimin. Değil mi?" Ameliyattan bu yana her ne kadar Graham yanlısı olsa da, arabayı yavaşlatıp beni apartmanın önünde kovup kovmayacağını merak etmeye başlıyorum.

Başını sallıyor. "Evet."

"Bu gülümseme de neyin nesi? Eğer apartmanda bir demet çiçek varsa, Andrew'u ara ve komşulara vermesini söyle. Ben yapamam."

anlaşma."

Gözlerini deviriyor. "Mutluyum çünkü ablam eve dönüyor, Londyn seni özledi ve iyi olduğun için minnettarım. Bu yeterli değil mi?"

"Hmm, sanırım."

Eve vardık ve asansöre yöneldik. Jane dairenin kapısını açıyor ve Andrew ile Londyn koşarak bana doğru geliyorlar. Onu kucağına alıp bana sarılıyor. Bir şey kaldırmamam gerekiyor, bu yüzden onu öpmekle yetinmek zorundayım.

Çalışma odasına girdiğimizde Andrew bana "Graham akşam yemeği gönderdi," diyor. "Cevizli tavuk salatası, kruvasan ve taze meyve. Daha sonra yemek için buzdolabına koydum. Sana bir şey getireyim mi?"

"Sadece biraz çay yapacağım." Çok fazla eğilip bükülmediğim sürece, gayet iyi olacağım.

Mutfığa girdim ve kaşlarımı çatarak durdum. Jane'i arkamda hissediyorum. "Ocağımız hangi cehennemde?"

Jane kolumu okşadı. "Umarım çöplüktedir. Belki birkaç fareye yuva olur. Tansiyonunu yükseltmek istemedik hayatım ama Graham yeni bir tane gönderdi. Eğer burada yaşayacaksan, yemek pişirmek için bir ocağa ihtiyacın olduğunu söyledi."

"Akşam yemeği gönderdi. Yeni ocağı kullanmıyoruz." "Kullanacağız. Graham gibi davranmayı bırak."

Çantamı aldım ve telefonumu aramaya başladım. Jane onu elimden aldı. "Onu arama. Zaten cevap vereceğinden şüpheliyim. Muhtemelen bir şeylerle meşguldür."

Yerdeki telefonuma bakakaldım. "Sen kimsin ve kız kardeşime ne yaptın?"

Onu alıp geri veriyor, sonra da kolunu bana doluyor. "Tesisatı kontrol etmesi için birini gönderdiğinden bahsetmiş ? Sıcak su ısıtıcısını değiştirdi."

"Ugh," diye inliyorum.

", rahatla. Gidip televizyon izleyelim."

Bir saat sonra, Andrew ve Jane çalışma odasına geldiklerinde ben kanepeye uzanmış Londyn'e yüksek sesle kitap okuyordum.

"Televizyonu aç!" Andrew sesleniyor. "ESPN!"

Kumandayı ona fırlattım. "Hadi bakalım."

Ben daha dik oturup Londyn'i yanıma yerleştirirken o da tıklıyor. "Bu kadar önemli olan ne?"

Andrew heyecanla, "Pythons'ın sonbahar sezonuyla ilgili haber toplantısı," diyor ve sonra bana asık suratlı bir bakış gönderiyor. "Umarım bu işi halledersiniz de ben de maçlara gidebilirim."

Londyn'in pelüş oyuncularından birini ona fırlatıyorum ve o da hâlâ televizyon ekranına odaklanmış bir şekilde eğiliyor.

Ekranda birkaç oyuncu ve koçun bulunduğu uzun bir masa gösterilir. Python amblemi arkalarındaki duvarda asılıdır.

Jane, Andrew'a sesini açmasını söylediğinde vücudum geriliyor. Kameraların flaşları etrafı aydınlatırken odadaki enerjiyi hissediyorum. Graham, Pythons polosu ve kot pantolonuyla podyumun arkasında emin bir şekilde duruyor; gülümsemesi bulaşıcı ve kalabalığın beklenenden daha uzun süren tezahüratlara patlamasına neden oluyor. Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor ama alkışları zarafetle kabul ediyor.

"Bu güzel karşılama için teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım," diye mırıldanıyor Graham insanlar sessizleşirken. "New York taraftarları gibisi yok ve Pythons takımındaki çocuklar ve koçlar kadar inanılmaz başka bir yer yok. İlk günden beri burada kendimi evimde hissettim ve geçen yıl Super Bowl'u kazandıktan sonra yaşadığım en büyük mutluluklardan biriydi. Futbolu bırakmak için o galibiyetten daha iyi bir yol olamazdı. Bugün resmen emekli oluyorum..."

Sözlerinin anlamını yitiriyorum, şok kulaklarımı çınlatıyor. Yüzünü inceliyor, bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler arıyorum. Yüz hatlarında korku ya da memnuniyetsizlik arıyorum ama sadece rahatlama görüyorum.

"Geçen sezon ciddi bir sakatlık geçirdim ve bu da bana hayatımın geri kalanını ve bunun neye benzemesini istediğimi düşünmem için bir neden verdi ve bu da sağlık ve aile ile ilgili. Yeni evlendim ve şimdi bir kitapçı dükkânım var. Eskiden A Likely Story olarak bilinen bu kitabevinin adını Darling Bookstore olarak değiştirdik. Bizi Instagram'dan takip edebilirsiniz."

Birkaç kişi alkışlıyor.

Duraksar ve kalabalık bir sonraki sözlerini merakla bekler. Gülümsüyor, alaycı bir ifade yüzünü yumuşatıyor. "Buraya gelmek için uzun bir yol kat ettim," diye başlıyor, "ihtiyacım olan kişiyi bulmak için ve onu bulduktan sonra gerisini anlamak zor değil."

"Senden bahsediyor!" Andrew şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

İçimden "Arghh" diye bir ses çıkıyor. Bu bir kelime değil. Ne olduğunu bilmiyorum. Söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Graham şöyle devam ediyor. "Pythons ekibinin bir parçası olduğum için çok gururluyum ve birlikte yaşadığımız tüm harika anılar için minnettarım. Böylesine inanılmaz bir ekibe katkıda bulunabilmek benim için bir onurdu."

Muhabirler daha fazla bilgi almak için soru sormaya başladılar.

"Böylesine başarılı bir futbol takımından ayrılmak için sizi motive eden neydi?" diye soruyor

Bir muhabir.

"Sadece ailemin yanında olmak istiyorum. Onların tadını çıkarın," diyor Graham ve sonra ekrana bakıyor. Sanki doğrudan benimle konuşuyormuş gibi hissediyorum. "Karıma deli gibi aşığım, eğer anlamadıysan söyleyeyim. Onu tanımadan önce bile seviyordum."

Yüzümden bir damla yaş süzülüyor ve onu fırçayla uzaklaştırıyorum. Ciddi miydi? Bu şov için mi? Zihnim yüzlerce yöne koşuyor. Eğer bu doğruysa, beni mutlu etmek için futbolu bıraktı mı? Bunun iyi olduğundan emin değilim. Onun mutlu olmasını istiyorum. Kendisi için doğru seçimi yapmasını istiyorum.

"Bir kitabevi sahibi olmanın en zor yanı neydi? Siz ve eşiniz birlikte iyi çalışıyor musunuz?" diye soruyor bir kadın.

Graham alaycı bir şekilde güler. "Futbolun vahşi olduğunu düşünüyorsun. Kitapçı hayatı her gün farklıdır. Ayrıca, arkadaşım Hank ve pitonu Veronica'ya da bir selam. İstedığınız zaman dükkâna gelebilirsiniz ama onu evde bırakın, olur mu?" Kameraya göz kırpmıyor.

"Takım arkadaşlarınız kararınıza nasıl tepki verdi?" diye bağıyor biri.

"Bana saygı duyuyorlar ve neden buna ihtiyacım olduğunu anlıyorlar."

"Biz iyiyiz!" Jasper arıyor. "Adamımızı yüzde yüz destekliyorum."

Graham sırtıırken herkes gülüyor. "Sanırım şimdi hepiniz Jasper'dan haber almak istiyorsunuz, haksız mıyım?"

Graham mikrofonu vermek için kenara çekilirken kalabalıktan daha fazla ıslık sesi yükseliyor.

Londyn'i yere yatırıyorum ve banyoya gitmek için ayağa kalkıyorum.

Jane takip ediyor. "Eee? Bu oldukça harika bir şeydi, değil mi? Artık futbol oynamayacak."

Başımı salladım.

"Yani, kitapçının adını Darling olarak değiştirdi. Senin için bir miras yaratıyor."

"Evet. Şimdi izin verirseniz, işlemem lazım." Kapıyı yavaşça kapattım, ama onun hayal kırıklığına uğramış yüzünü görmeden önce değil.

Telefonumu çıkarıp tuvaletin üstüne oturuyorum ve Graham'a bir mesaj
Hey. Saw the news. I hope you're happy, that you did this for you.
gönderiyorum.

Cevap vermiyor, ki bu şaşırtıcı değil, çünkü hâlâ basın toplantısında.

Birkaç dakika orada kalıp cevap verip vermeyeceğini bekliyorum. Cevap
vermeyince çalışma odasına geri dönüyorum, aileme iyi geceler diliyorum ve
yatağa gidiyorum. Yorganı indirip içeri girdiğimde Magic zıplıyor.

Fazladan yastığı kapıp kollarımı sıkıca sarıyorum ve bir ęekilde uykuya
dalıyorum.

Bölüm 33

EMMY

Birkaç gün sonra kitapçıya gideceğimi söyledim, çalışmak için değil, Jane ve Andrew işlerini yaparken takılmak için. Bana yorucu bir şey yapmayacağıma dair yemin ettiriyor. Merdivenlerden yukarı yürüyüp ofisimde dinlenebilir ya da dinlenme alanlarından birinde oturup kitap okuyabilirim. Dairenden çıkmak beni rahatlatıyor.

Graham aradı ama konuşmadık. Graham'ın söylediklerinin gerçekten doğru olup olmadığını anlamak için zamana ihtiyacım var.

Üçüncü kattaki bir adamı fark ettiğimde bir müşteriye yardım etmekten kendimi alamıyorum. Yaşlı bir adam, belki yetmiş yaşlarında, raflardaki kitaplara kararsızca bakarken bir ayağından diğerine kayıyor ve uzun bir nefes üflüyor. Bu bir yardım çağlığı.

"Merhaba, ben Emmy," diyorum oturduğum rahat deri şezlongdan kalkarken. Bol keten pantolonumu ve ona uygun köylü bluzumu düzeltiyorum. "Burada çalışıyorum. Bir şey bulmanıza yardımcı olabilir miyim?" Sırıtiyorum. "Size bir kitap bulabilirsem gerçekten günümü güzelleştirmiş olurum."

Adam yavaş bir güneyli ağzıyla konuşurken ilgi çekici bir şekilde gülümsüyor. "Sizi rahatsız etmek istemem ama minnettar olurum. Ben Carl."

"Sorun değil." Yanına gidiyorum ve bana bir arkadaşını ziyaret etmek için şehirde söylüyor, River Tate, ona mağazadan bahseden bir Python oyuncusu. River'ı sezon öncesi bir maçta izlediğimi söyledim.

Carl gülümsüyor ve bana Ellijay, Georgia'da yaşadığını ve River'ı üniversitedeyken tanıdığını anlatarak hayat hikayesini anlatıyor. Sonra Ellijay'de UFO'lara adanmış bir müze olduğunu anlatıyor. Görünüşe göre, yerel halk Georgia'nın o bölgesinin dünya dışı faaliyetler için sıcak bir nokta olduğunu iddia ediyor.

"Bir keresinde kaçırılmışım ve aynı şeyi yaşamış insanların gerçek yaşam öykülerini anlatan bazı kitaplar bulabileceğimi düşündüm."

İfademi boş tutarak bilgece başımı sallıyorum. "Bende tam da aradığınız şey var. Bir zamanlar hükümet için çalışmış ve hikayeleriyle ortaya çıkmış muhbirlerin röportajlarından oluşan koca bir bölümümüz ve hatta yepyeni bir kitabımız var. Geldiğinde göz gezdirdim ve çok etkileyiciydi. Beni takip edin."

Ona ikinci kattaki sergimize kadar eşlik ediyorum. Benimle büyük gözlü uzaylılar hakkında sohbet ediyor ve ben de doğru yerlerde başımı sallıyorum. Geri dönmelerini ve onu gezegenlerine götürmelerini umduğuna dair uzun soluklu bir hikâyeyi tamamlamak üzereydi ki anons sistemi çaldı.

Graham'ın sesiyle irkildim. "Emmy, rotunda'da kremalı bir durum var. Lütfen benimle orada buluş. Benim. Krema benim. Seni bekliyorum."

Nefesim kesildi.

Carl'a bana müsaade etmesini söyleyip merdivenlerden aşağı iniyorum. Onu rotunda'da manuel daktilonun yanında dururken gördüğümde midemde kelekler uçuşuyor.

Jane ve Andrew tezgâhtalar, gözlerini kocaman açmış sırtıyorlar, Babs ise beni izlemek için Brody ile birlikte masalardan birine oturmuş. Vale'nin tezgâhta elinde birkaç kitapla durduğunu fark ettiğimde irkiliyorum. Bana gülümsüyor, benden Graham'a bakarken yüzünde bilmiş bir ifade var.

Kuru dudaklarımı yalıyorum. Graham muhteşem görünüyor, siyah saçları yontulmuş yüzüne dökülmüş, gri bakışları attığım her adımı izliyor.

"Hey," diye mırıldanıyor ona ulaştığımda, açgözlü gözleri beni yiyip .

"Selam," diye titreyerek cevap veriyorum. "Seni gördüğüme sevindim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim."

"Sana yeterince zaman ayırdım mı?" diyor inkar edemeyeceğim bir ciddiyetle. "Her şeyin çok hızlı geliştiğini biliyorum; senin ameliyatın, benim emekliliğim. Sana düşünmen için zaman vermek istedim. Yine de seni düşünmeden edemiyorum. Seninle ilgilenen kişi olmak istiyorum, Emmy. İster seni rahat bırakmayan eski bir erkek arkadaşın olsun, ister bir sağlık sorunu, ne olursa olsun seni korumak istiyorum."

"Oh," diyorum, kelimelerin içime yerleşmesine izin veriyorum. Göz kapaklarıma batan yaşların düşmesini engellemek için alt dudağımı ısıırıyorum. "Seni çok özledim."

Sıcak eli yanağımı okşuyor. "Bebeğim, seni özledim. Sana bir şey göstermek istiyorum. Bak." El daktilosunu işaret ediyor ve ben de insanların bıraktığı çeşitli mesajları tarıyorum. Üç halkalı bir mektup alıyor.

Yılın başından kalma eski mesajları sakladığımız klasör. Birkaç sayfa geriye giderek Haziran sonundaki bir tarihe ulaştı. "Bu, balayımızdan sonra dükkâna geldiğim gün. On yedi gündür yoktum ve her birinde seni özledim." Mesajı yüksek sesle okuyor. "Sana takıntılıyım, Emmy. O balkona çıktığın andan beri. Bana hapishanedeki erkek arkadaşım dediğin andan beri. Futbol sahasında seni hayal ettiğim andan beri. Sen benimsin. Sen benim kurtarıcım, ödülüm, mutluluğum, sevgilimsin."

"Bunu sen mi yazdın?"

Başını sallıyor, yanağını şefkatle okşarken gözlerinde bir parıltı var. "O gün sana söyleyemedim ama seni sahilde bıraktım çünkü bunların hiçbirinin gerçek olmadığından, tıpkı Divina'ya yaptığım gibi incinip ihanete uğrayacağımdan ya da hiçbir şeyim olmadan yalnız kalacağımdan korkuyordum ama sen o değilsin; asla o olamazsın. Sen iyisin. Nazıksın. Ve benimsin. Seninle evlendiğimde ciddiydim. Kendime sürekli geçici olduğumuzu söylüyordum ama içimde, kalbim gerçeği biliyordu; hayatımda sensiz olamayacağımı anlamam için her şeyin dağılmasına izin vermem gerekiyordu. Duygular söz konusu olduğunda akıllı bir adam değilim. Hiç iyi bir romantik ilişkim olmadı. Çok büyük kusurlarım var. Uzlaşmayı, anlaşmazlıkları çözmeyi, kendimi ifade etmeyi hiç öğrenemedim ama seni seviyorum Emmy."

Mutluluk göğsümde kabarıyor ve o nazıkçe silerken bir damla gözyaşı düşüyor. "Ben de seni seviyorum."

Yumuşakça gülümsüyor. "Seni o hastane yatağında görür görmez her şey yerine oturdu. İyi olup olmayacağımı ya da sağlıklı olup olmayacağımı merak etmeni asla istemediğimi biliyordum. Bir aptal olduğum ve hislerimi anlatamadığım için özür dilerim."

"yok. Seni affediyorum."

"Telafi etmemiz gereken bazı yaşamlarımız var. Yapmak istediğim ilk şey sizi gerçek bir balayına götürmek."

Etrafımızda toplanan insan kalabalığına aldırmadan, kollarım beline dolanırken başımı göğsüne yaslıyorum. "Özleyecek misin? Maçı mı? Oynamamanın sebebi ben olmak istemem."

Kıkırdıyor. "Arkadaşlığı ve yeteneklerimin sınanmasını özleyeceğim. İki günde bir yapılan antrenmanları, çarpma ve çürükleri kesinlikle özlemeyeceğim. Bir sonraki beyin sarsıntısını geçirip geçirmeyeceğim konusunda endişelenmeyi özlemeyeceğim. Hayatın bizim için iyi olacağına inancım var. Hayat bana seni verdi. Seninle tanışmadan önce bile seni hayal ediyordum."

Yüzümü yukarı kaldırıyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Seninle tanışmadan önce istediğim her şeyi bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. Hikâyemizin yeni bir bölümüne başlıyoruz. Mutlu olmanın kitabını yazacağız. Kitapçı bizim, sadece benim değil. Onu sadece senin için aldığımı bilmelisin. Burayı New York'ta gelip kitap alabileceğin ve harika vitrinler görebileceğin en iyi yer haline getireceğiz. Benimle birlikte misin? Beni hâlâ istiyor musun?"

Gülüyorum, bir sevinç seli beni öyle bir çarpıyor ki sarhoş hissediyorum. "Tanrım. Evet." O gülüyor, ben de gülümsüyorum.

"Sadece sıkılmanı istemiyorum."

"Koçlarım ve oyuncularım ile konuşuyorum. TBI ile uğraşan tek kişi ben değilim. Düşünecek çok şey var ama beyin sarsıntıları konusunda daha fazla farkındalık yaratmak, belki de sahada bunları önlemenin yollarını bulmak istiyorum."

"Lüks spor salonumda biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye sesleniyor Brody. "Meyve suyu içeceklerini yapmana izin vereceğim."

Graham gözlerini devirir. "Üzgünüm, peşime takıldılar. Jane beni arayıp bugün geleceğini söylediğinde üçümüz spor salonu için bir yer bakıyorduk. Gelmek için ısrar ettiler."

İrkildim. "Demek baban mantık evliliği olayını biliyor."

"Hmm. O iyi. Endişelenme." Cebinden yüzüklerimi çıkardı. "Bunları yanımda taşıyordum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Sana bir sorum var."

Sinirlerim alevlendi. Bu an çok önemli ve güzel hissettiriyor. Yutkunuyorum. "Öyle mi?"

Daktiloda bir mesaj yazıyor, sonra kulağıma fısıldıyor: "Bunun bizim için olmasını istiyorum, hatırlanacak bir şey. Bak ne yazdım."

Emmy, benimle evli kalacak mısın? Yazdığı kelimeler bunlar. Yüzünü kendime çekip dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Evet," diye nefes alıyorum hava almaya çıktığımızda.

Etrafımızda alkışlar yükseliyor ve Babs'ın sevinçten ağladığını duyuyorum.

Graham bana bakıyor. "Çok güzel bir sihir yapacağız, sevgilim."

Sonsöz

Birkaç yıl sonra

Uykumdan uyanıyorum, uzaktan kıyıya vuran dalgaların yumuşak sesleri geliyor. Gözlerimi açtığımda Karanlıklar Prensi'nin tüylü, mırıltılı bir battaniye gibi göğsüme sarılmış olduğunu görüyorum. Evet, o da bizimle Santorini'ye geldi. Bir yaşındaki kızımız (Hazel Darling Harlan) onu çok seviyor ve Magic iyi seyahat ediyor.

Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Lanet kedi sonunda bana ısındı ve bunun için Hazel'in apartmanda peşimde sürünmesi yetti. Magic de peşimden geldi ve çok geçmeden birbirimize alıştık.

"Hey, dostum," diyorum başını hafifçe kaşıyarak.

Gözlerini bana dikeyyor ve küçük bir miyavlama çıkarıyor. Yavaşça ve dikkatlice, onu çok fazla rahatsız etmemeye çalışarak kendimi oturma pozisyonuna getiriyorum. Göğsümden atlayıp Emmy'yle balayımızdan sonra satın aldığımız villanın serin, fayans döşeli zeminine zıplamadan önce güneş ışığında tembelce geriniyor. Dağların yamacında yer alan villa Ege Denizi'ne bakıyor ve evin altında özel bir mağara ve lagün bulunuyor.

"Pekâlâ Magic" -sırıttıyorum- "dün gece yerde bıraktığım gömleğimi parçalamadığın için sana söz verdiğim ikramı alalım."

Ayağa kalktığımda ışık alyansımı yakalıyor, parlıyor, parmağımın etrafındaki ağırlığı tanıdık geliyor. Santorini'deki balayımızın anılarını, arnavut kaldırımli sokakları izlerken, uzo içerken ve lezzetli yerel yemekler yerken attığımız kahkahaları geri getiriyor. Elimi tutuşunu, bana gülümsediğinde gözlerinin nasıl parladığını hatırlıyorum.

"Al bakalım, seni küçük dolandırıcı," diyorum kediye bir ödül maması atarken. Havaya sıçradı, zarif bir şekilde yere inmeden önce uçuşun ortasında yakaladı.

Yerde. Yarım kuyruğu ödöl mamasına saldırırken gururla sallanıyor, sonra da kasılarak kanepeye geri dönüyor.

"Gösteriş," diye takılıyorum. "Bunları kimin getirdiğini unutma, tamam mı?"

Emmy onları almana izin vermiyor." Yemin ederim bana göz kırpmıyor.

Villanın aydınlık, havadar mekânına göz gezdiriyorum, güneş ışığı içeri süzülüyor ve desenler oluşturuyor. Deniz ve tuz kokusu dışarıda açan çiçeklerin aromasına karışıyor. Emmy bu evi balayımızda, fırsatı olsa beğeneceği bir ev olarak seçmişti, benim bir ev almayı planladığımı bilmeden. O ilk yıl harika bir Noel sürpriziydi.

Memnun bir iç çekişle, küçük meleşimi kontrol etmek için koridordan çocuk odasına doğru yürüyorum. Parmak uçlarımla odasına girdiğimde, Jane ve Andrew'un seçtiği özel Wilbur'unun koluna sarılmış, hâlâ uyuyor olduğunu gördüm. Minik göğsünün inip kalkışını izlerken, hayatımın bu kadar cennet gibi olması neredeyse imkansız görünüyor. Minnettarlık duygusuyla dolup taşıyorum. Beyaz-sarı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırıp kulağının arkasına atarken duygularım beni çekiştiriyor.

"Hayallerini kurmaya devam et meleşim. Baban onları gerçekleştirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Hayatımıza girmesinin üzerinden bir yıl geçtiğine inanamıyorum. Onu dünyaya getirmek için hastaneye koşuşturmamızı, doktorlar Emmy'nin de bebeğimiz gibi iyi olduğunu söylemelerine rağmen Emmy'nin kalbi için duyduğum endişeyi hatırlıyorum. Onu kollarımda tutarken, hayatımın her zaman onun etrafında döneceğini biliyordum. Emmy'nin etrafında. Aile etrafında.

Çocuk sahibi olmak futbolu geride bırakma konusundaki güvenimi pekiştirdi. Futbolun her şeyim olduğunu *sanıyordum*. Benim tutkum olduğunu sanıyordum. Ha. Çok yanılmışım. Bu. İşte. Aile benim tutkum. Beni seven insanlarla birlikte olmak dünyamı döndüren şeydir.

Bu çevreye babam da dahil. Emekli olduğundan beri birlikte daha çok zaman geçiriyoruz. Bizi görmek için kitapçıya uğramaktan hoşlanıyor ve hatta Brody'nin meyve suyu barının arkasındaki spor salonunda çalışıyor.

"Seninle ve annenle geçirdiğimiz her gün bir hediye, canım bebeğim."

Monitörün açık olduğundan emin olduktan sonra yatak odamıza gidip üzerime bir çift mayo geçiriyorum. Emmy'yi daha önce lagünde görmüştüm, ılık uzun sarı saçlarında dans ediyor, açık tenini bir tanrıça gibi aydınlatıyordu.

Parlak yeşil çalıların ve güzel çiçeklerin yanından geçerek suya giden patikadan gidiyorum. Yılda birkaç haftamızı burada geçirmeye çalışıyoruz. Kitapçıdaki personelimiz sağlam, özellikle de Jane artık Babs ile birlikte tam zamanlı müdür olduğu için. Andrew NYU'ya giderken yarı zamanlı olarak orada çalışıyor. Okul harcını kendisi ödemeye kararlı ve bunun birkaç yıl sürmesine aldırıyor.

"Hey," diye sesleniyorum ona, güneş gözlüklerini çıkarıp sırtıyor

Ben

"Hey. İyi uyudun mu? Hazel hâlâ

uyuyor mu?" Başımı salladım.

"Arkadaşını getirmişsin."

bakıyorum, Magic bir kayanın tepesinde oturmuş, etrafına bakıyor.

sanki bir kralmış gibi.

"Losyon ister misin?" Yanına uzanıp söğüt gibi uzun bacaklarına ve kırmızı bikinisine bakarken soruyorum.

Başımı sallıyor ve ben de işe koyuluyorum, hindistan cevizi kokulu losyonu döküyorum ve güneşte öpülmüş omuzlarına, omurgasına, sırtının küçük kısmına sürüyorum. Elim poposunun içine giriyor ve kıkına masaj yapıyor.

İnliyor ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini söylüyor, ben de kıkırdıyorum.

"Suya doğru yarışmak ister misin?" Ayağa kalkıp hâlâ sıkı ve formda olan kaslarımı esnetirken ona göz kırparak soruyorum. Neredeyse her gün Brody'nin spor salonunda çalışıyorum.

"Ödül mü?" Hasır şapkasını çıkarıp gülümsüyor.

"Hmm, kim kazanırsa akşam yemeğinde ne olacağını o seçecek."

Beni kontrol . "Yaptığımız son yarışmayı kaybettim. Bu yarışta hile yapmak zorunda kalabilirim."

"Kazanamazsın. Ben her zaman daha hızlı olacağım."

"Gerçekten mi? Peki ya şimdi?" Bikinisinin klipslerini açıyor ve kumaşı başının üzerine atıyor.

Narin yüzüne, o mükemmel göğüslerine, belinin kıvrımlarına özlemle bakarken dilim dışarı fırlıyor ve alt dudağımı ıslatıyor. Kahretsin, o kadar güzel ve seksi ki.

"Gerçekten adil davranmıyorsun. Göğüslerini sevdiğimi biliyorsun!

Hey-" "Çok geç," diye bağırarak suya doğru atılıyor.

Gülerek peşinden gidiyorum, neredeyse onu yakalıyordum, ta ki lagüne düşene kadar.

"Ben kazandım!" diye sesleniyor, saçları arkaya kaymış bir şekilde atlarken.

Kabul ediyorum, kollarımı beline dolayıp onu kendime çekerken hafifçe nefes alıyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve oradaki huzuru görebiliyorum. Aramızda yayılan huzur ve mutluluğu.

"Zafer tatlıdır," diye fısıldıyor ve dudaklarını yavaş, tutkulu bir öpücükle bastırarak tüylerimi diken diken ediyor. "Ve *sizi* akşam yemeğinde istiyorum Bay Harlan."

Sikim bir anda sertleşti. "Acelen varsa, ağaçların yanında bizi kimse görmez."

Mahremiyetimizden emin olmak için etrafına bakıyor. Tamamen yalnızız. "Görünürde kimse yok," diyorum.

Onu kıyıya ve ağaçların altına taşıyorum. Hazel uyanırsa bebek telsizini duyabilecek kadar yakınız.

Plaj havlularını düzenliyorum, ona sahip olduğum ne kadar şanslı olduğuma hayret ediyorum, sevgilimi güneşin altında, palmiye yapraklarının üzerinde süzülürken kucağıma alıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, sesim dalgaların şırıltısından zar zor duyuluyor.

"Aynı," diye nefes alıyor biz ana, aramızda hâlâ bir orman yangını gibi yanan tutkuya teslim olurken.

Biz sevişirken dünya yok oluyor, ben her zaman sahip olmam gereken hayatı yaşıyorum.

Son

YAZARIN NOTU

Sevgili okuyucu,

Southern Living tarafından "2020'nin en iyi aşk romanlarından biri" olarak adlandırılan *Sevgili Ava*, size yapışan ve bırakmayan o güçlü kitaplardan biri. *Sevgili Gelinim*'den sonra sizlerle küçük bir alıntı paylaşmaktan mutluluk duyuyorum. İçerik uyarılarının listesi için lütfen web siteme bakınız.

On sekiz binden fazla yorumla Amazon'da 4,5 puan aldı. Düşmandan aşığa, önce o düşer, çılgın arkadaşlar ve güçlü bir kadın kahramandan hoşlanıyorsanız, bu bir sonraki kitabınız olabilir.

En
iyi dileklerle,
Ilsa Madden-Mills

WSJ'NİN ÇOK SATAN YAZARI ILSA MADDEN-MILLS'TEN SÜRÜKLEYİCİ, DÜŞMANLARIN AŞIK OLDUĞU, GİZLİ HAYRANLIKLARIN OLDUĞU BİR AŞK ROMANI

Prestijli, sarmaşıklarla kaplı Camden Prep'te zengin ve popüler Köpekbalıkları hüküm sürüyor. Bir zamanlar ben de onların dünyasının bir parçası olmak istiyordum, ta ki onlar beni yok edene kadar.

Beklediğim son şey onlardan birinden gelen isimsiz bir aşk mektubuydu.

Lütfen. Bana yaptıkları için o zengin pisliklerin hepsinden nefret ediyorum. Asıl soru, hangi Shark benim gizli hayranım?

Knox, yaralı oyun kurucu. Dane, ikiz kardeşi. Ya da Chance, beni terk eden eski sevgilisi.

Sevgili Ava, gözlerin Karayip Denizi renginde. Bir dakika. Bu çok aptalca.

istediğim, siz bana bakıyorsunuz ve ben GERÇEK bir şeyler hissediyorum.

Buraya geleli on ay oldu ama seni unutamıyorum.

Seni koridorda yürürken görmeyi özledim.

Futbol maçlarımda tezahürat yapmanı özledim.

Saçının kokusunu özledim.

Ve sonra her şey fıçı gecesinde dağıldı. Köpekbalığı olduğum için benden nefret etme.

Sadece seni benim yapmak

istiyorum. Hala.

★★★★★ "Hislerinizin tam ortasına bir yumruk. Bu karakterler sizi mahvediyor. Çok hassas, güzel, inanılmaz derecede mükemmel bir romantizm ile derin bir hikaye. Gah. Ben. Vay canına. Beş yıldız!"

-Angie's Dreamy Reads

SEVGİLİ AVA

ALINTI

Ilsa Madden-Mills Telif
Hakkı © 2020

Eski model Jeep Wrangler'ım Louise'den inip onu biraz okşarken güneş üzerime vuruyor. Sürücü tarafında bir göçük var -bu şekilde gelmiş- ve boyası kaputun kenarlarında ve tekerleklerin üzerinde paslanmış. Onu satın alabilmek için üç yaz Nashville şehir merkezindeki köhne bir lokantada garsonluk yaptım ve o benim dünyadaki tek varlığım. Aldığım her bahşışten özenle bir araya getirdiğim parayla ödedim ve bolca aldım çünkü oradaki en iyi garson bendim, her kamyon şoförü, mavi yakalı işçi ve gece geç saatlerde sarhoş olan kişi için yüzüme geniş, hoş bir gülümseme yapıştırdım. Bazen garsonlar doluyrsa mutfağı temizler, çöpleri çıkarır ya da yerleri paspaslardım. Lou, garsonlarından biri gelmediğinde ya da hastalandığında bana mesaj atardı ve ben de kendimi grup evindeki yatağımdan sürükleyerek kaldırır ve yarı uykulu ama dolarlar için zaman harcamaya hazır bir şekilde iki blok ötedeki lokantaya koşardım.

Louise güzel değil ama o benim.

Yanımda şık siyah bir Porsche, diğer tarafta da kırmızı bir Maserati park etmiş. İç çekiyorum. Burada öğrenci olalı neredeyse bir yıl olmuş ama hiçbir şey değişmemiş.

Gözlerimi önümdeki arazide gezdiriyorum. Camden Prep'e, diğer adıyla benim kişisel cehennemime, ABD'nin en zengin küçük kasabalarından biri olan, senatörlere, country müzik yıldızlarına ve profesyonel sporculara ev sahipliğı yapan Sugarwood, Tennessee'nin ortasında prestijli bir özel okula hoş geldiniz.

Bah. Her neyse. nefret ediyorum.

Sırt çantamı koluma geçirerek otoparka doğru koşuyorum, arabalardan dikkatlice kaçıyorum, bir keresinde yanlışlıkla başka bir arabayı çizen birinci sınıf öğrencisini hatırlıyorum, hem de Shark'lardan birininkini. Daha sonra onu tuvalette köşeye sıkıştırmışlar ve ayakkabılarını yalatmışlardı. Köpekbalığı olmayanlar için en iyi tavsiye onlardan uzak durmaktır. Bakmayın. Dokunmayın. Onlar yokmuş gibi davranın. Bu kurallar birinci ve ikinci yılını atlatmamı sağladı. Üçüncü yıl, oraya hiç girmeyelim ama artık son yılım olduğuna göre yine bu kurallara göre yaşayacağım.

İki kale tarzı gri kulenin çevrelediği sarmaşık kaplı ana girişin çift kapısına yaklaştıkça gerginlik ve endişe kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyor. Dersler için son zil henüz çalmadı ve dolabıma gidip derse girmek için tam beş dakikam var. Geç gelmek planımdı çünkü *benim gibi bir kızın lanet bir planı olmalı*.

Koşarken yeni okul üniformamı çekiştiriyorum, orta boy kırmızı ve altın rengi ekose bir etek, yönetimin var olanlarla olmayanlar arasındaki çizgileri bulanıklaştırmak için oluşturduğu bir şey. Sanki. Herkes zengin çocukların kim olduğunu ve benim gibilerin kim olduğunu zaten biliyor. Şu lanet otoparka baksana. "Seni seviyorum Louise," diye mırıldandım. "Bu pisliklerin sahip olduğu tek şey ailelerinin onlara aldığı bir şey."

Kapıda durup derin bir nefes alıyorum. Bir okul için normal bir cam kapı beklersiniz ama burası sıradan bir yer değil. Buradaki kapı ağır, eğimli camdan yapılmış, eski evlerde gördüğünüz türden. Birinci sınıfta, üst kısmına özenle kazınmış kırmızı ejderha ile güzel olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi ha. Dehşet, kalın ve çirkin, beni emiyor, Nashville şehir merkezindeki Sisters of Charity'den buraya gelirken yirmi dakikalık yolda kendime yüzlerce moral konuşması yapmama rağmen üzerimden çamur gibi kayıyor.

"Kendini hazırla," diye fısıldıyorum. "Bu kapıların ardında cehennem köpekleri ve vampirler yatıyor." Sırıtlıyorum. Keşke gerçekten öyle olsalardı. Bir kazık çıkarıp Buffy gibi işlerini bitirirdim.

Ne yazık ki onlar sadece insan ve onları bıçaklayamam.

Yeni boyanmış koyu renk saçlarımı okşuyorum, omuz hizasında ve ön tarafları arkadan daha uzun, geçen yılki uzun sarı buklelerimden çok farklı. Saçımı kestirmek ve boyatmak bir terapiydi. Bunu kendim için yaptım, bu pisliklere artık o küçük burslu kız olmayacağımı göstermek için. Siktir et. Geçmişimden güç alarak zihinsel gücümü topladım. Evsizlerin barınaklarında oturdum. Annemin kollarına, ayak parmaklarının arasına iğneler batırmasını izledim,

kafayı bulmak için her şeyi yapardı. Kahvaltıda bir şişe votka içtiğini gördüm.

Bu zengin çocuklar benim yanımda çocuk

kalır. Peki neden her yerim titriyor?

Korkma, diyor küçük bir ses.

Kapıları açtığımda serin bir hava ve aydınlık koridorlarla karşılaşıyorum. Dışarıdan bakınca birkaç yüzyıl geriye savrulmuş gibi görünebilirsiniz ama içerisi lüks ve gösterişli, bir milyonerin malikanesi gibi dekore edilmiş.

Para gibi kokuyor, diye düşünüyorum bir an durup her şeyi içime çekerken. Yine de muhteşem, bunu inkar edemem. Sıcak boz kahverengi duvarlar. Beyaz lambri. Taç kalıplama. Deri sandalyeler. Ve bu sadece giriş bölümü. Adımlarım tereddütlü, daha ileriye yürüyorum. Duvarda görkemli portreler asılı, eski müdürlerin yanında mezunların çerçeveli fotoğrafları, son sınıf fotoğraflarında çekilmiş küçük gülümseyen yüzler. Erkekler takım elbise giymiş, kızlar siyah elbiseler içinde. Bu yılın sonunda benim resmim de bir kolajın içine konacak ve sınıf arkadaşlarımla yanına yerleştirilecek. İçimden histeri sınırında küçük bir kahkaha dökülüyor ve onu geri itiyorum.

Etrafta dolaşan öğrenciler -benimki gibi pileli etekler ve beyaz düğmeli tişörtler giymiş kızlar, kırmızı ve altın rengi kravatlı hakiler ve beyaz gömlekler giymiş erkekler- derslerin ilk gününde kimin geldiğini görmek için başlarını çeviriyorlar.

Gözler bana
çevrildi. Nefesler
kesiliyor.

Gerginlikle savaşıyor ve temizleyici bir nefes alıyorum, bir yanım şimdiden bu karardan pişmanlık duyuyor, beni geri dönmeye ve cehennem gibi kaçmaya teşvik ediyor, ama dayanıyorum. Duygularımı yutuyorum, onları dikkatlice uzaklaştırıp bir sandığa kilitliyorum. Geçen yılki anılarıma bir zincir ve asma kilit taktığımı hayal ediyorum. O dehşeti alıp fırtınalı bir okyanusa atıyorum. İşte, birinci sınıf. Git ve öl.

Yüzümde bir haftadır alıştırmaya yaptığım soğuk bir ifadeyle, gözlerim öğrencilerin üzerinde geziniyor, yüzlerde çok uzun süre kalmıyorum.

Doğru, partiden sonra polise giden ispiyoncu/cadı Ava Harris geri döndü.

Ve hiçbir yere gitmiyorum.

Tek ihtiyacım olan bu son yıl ve belki bir devlet okulunda tam burs kazanabilirim ya da Vanderbilt'e bile gidebilirim. *Vanderbilt*. Bedenim özlemle titriyor. Prestijli bir üniversitedeyim. Derslere

Beni tanımayan insanlar. Benim olan bir şeye sahip olmam. Kendi yolumu kendim yapıyorum ve bu yol parlak, düz ve çok pürüzsüz.

Beynimden önce bacaklarım çalışıyor ve koridorda ilerlemeye başladığımda kalabalık bölünüyor, daha fazla öğrenci beni görüp duraklıyor, gözleri açılıyor.

Etrafımdaki hava neredeyse gerginlikten kıllanıyor.

Kötü bir cadı olsaydım, şu anda kıkırdardım.

Yumruklarım sıkılıyor, kararlılığımı zar zor koruyorum.

Piper koşarak geliyor ve kollarını bana doluyor. "O geri döndü! Benim esas kızım geri döndü! OMG, SENİ ÇOK ÖZLEDİM!"

Onun coşkulu ve misafirperver yüzünü görmek tam da ihtiyacım olan şeydi. Uzun çilek sarısı saçlarını iki kelebek toka ile arkaya toplayan güzel kız, birinci sınıfta birlikte koro dersi aldığımızdan beri arkadaşım. O melodi taşıyamaz ama ben şarkı söylemeyi severim. Camden BTN'deki her konserde bir solom vardı. O gecedan önce.

Elimi sıkarken gülümsüyor. "Seni gördüğüme çok sevindim. Ayrıca ailem yakında yemeğe gelmen için ısrar ediyor. Uzun zaman oldu."

Aynen öyle.

Ben daha cevap vermeden biri bize çarpıyor, hızla uzaklaşıyor ama dudaklarından *ispiyon* sesini duymadan önce değil.

Omzunun gücüyle çantam yere düştü. Ve böylece başlıyor.

Çantamı almama yardım ederken başını çeviriyor ve bana çarpan kişinin geri çekilen sırtına vuruyor. "Dikkat et!" Sonra, "Jockass!"

Ayağa kalktım, kim olduğunu görmek için boynumu uzattım. Kızıl saçlı, futbolcu: Brandon Wilkes. Onu çok az tanıyorum.

Yüzündeki kakülleri üfleyerek yüz hatlarını yeniden tatlı bir ifadeye büründürüyor, ancak gözleri sanki bana karşı tek bir kelime söylemelerine meydan okurcasına herkesin üzerinde geziniyor. "Her neyse, geri dönmene sevindim. Çok fazla konuşamadık ve bu senin hatan, ki sorun değil. İstedğin gibi sana biraz zaman verdim."

Yumruklarını hiç çekmedi.

Onu gerektiği gibi arayamadım ama buradan ve buradaki herkesten uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Başlangıçta denedim ama ne zaman okuldan, futbol maçlarından, derslerinden ve Camden'daki günlük olaylardan bahsetse, içimde bir boşluk hissettim, anılardan ve düşünmek istemediğim insanlardan oluşan karanlık bir delik. Ben geçmişte debelenip *dururken* onun hayatı *olması gerektiği gibi* devam ediyordu.

"Ama artık buradasın." Gülümsüyor ama yüzünde titrek bir ifade var. Dahili telefondan adını duyduğunda sıçırıyor, şimşek gibi hızlı konuşuyor. "Eyvah! Koşmam lazım. Annem burada. İlk gün dizüstü bilgisayarımı unuttuğuma inanabiliyor musun? Tam bir aptalım! Sınıfta görüşürüz, tamam mı? İlk dersimiz birlikte, değil mi?" Bana hızlıca sarıldı. "Sen halledersin."

Öyle mi?

Gerçekten de koşup arabama binmek ve burayı sonsuza dek geride bırakmak istiyorum ama sonra küçük kardeşim Tyler'ı düşünüyorum. Hedefler.. onlara sadık kalmalıyım.

Tek kelime edemeden -tipik bir şekilde- gitti ve *Winnie the Pooh*'daki Tigger gibi koridorda zıplamaya başladı.

Onu hemen özlüyorum, herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Buradaki ilk ve ikinci yılımda kimsenin beni fark etmemesi çok komik. Hiç kimse. Başını öne eğen ve olabildiğince iyi uyum sağlayan, yetiştirilme tarzımı radardan uzak tutmaya çalışan bir kızdım . Ta ki üçüncü sınıftan önceki yaz bir kitapçada Chance ile karşılaşana ve o da bana ilgi gösterene kadar. Sonra okul başladığında, amigo kız olmayı kafama koydum. Çoğunlukla kendime bunun üniversite başvurularımda iyi görüneceğini söyledim, ayrıca futbol veya tenisten daha az zaman alacağını varsaydım- ama gerçek şu ki bunu *onun* için yaptım. Chance'i, Cuma gecesi futbol maçlarını ve kalabalık partileri istiyordum.

Ellerim sırt çantamın kayışlarına kenetlenmiş bir halde, beni izleyenlerin arasından geçerken dolaplar milyonlarca kilometre uzakta gibi görünüyor. Öğrencilerden gelen fısıltılar yükseliyor, büyüyor ve okyanustaki bir dalga gibi yayılıyor.

Ve tabii ki . . .

Gördüğüm ilk Köpekbalıkları Grayson kardeşler, duvara yaslanmış birkaç kızla kur yapıyorlar. Knox ve Dane. İkizler.

Bakışlarımı onlara doğru çeviriyorum, dinlenmekte olan orospu suratımı keskin ve sert tutarak iki adamı, birbiriyle uyumlu kaslı yapılarını, uzun boylarını ve geniş omuzlarını inceliyorum. Neredeyse aynı görünüyor olabilirler ama gece ve gündüz gibiler. Knox soğuk olan, asla gülümsemeyen, yanağını ve üst dudağını kesen, ağzının kıvrımını ve yüzünün mükemmelliğini bozan yara izi. Yutkunuyorum. Siktir et onu.

Bu yılı korkarak geçirmeyi reddediyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi dudakları kıpırdıyor, ağzındaki çizgi çarpık bir hareketle kıvrılıyor ve ben ona ters ters bakıyorum.

Beni korkutmuyorsun, yüzüm öyle diyor.

Sırıttıyor.

Kalın maun saçları yakasının etrafında kıvrılıyor ve gözleri delici bir gri, metal gibi, keskin ve yoğun, siyah kirpiklerle çerçevelenmiş. Bakışları pek bir şey kaçırmıyor ve beni tedirgin ediyor; birinci sınıftan beri onu bana bakarken yakalıyorum, sanki garip bir böcekmişim gibi beni inceliyor. Cesaretimi toplayıp ona baktığımda -*Gördüğün şey hoşuna gitti mi?*

-Alaycı bir kahkaha atar ve yürümeye devam ederdi. Ben onun altındayım. Bir zerreyim. Geçen yılki ilk maçımızdan sonra bunu söylemişti.

"Ne istiyorsun?" diyor alaycı bir tavırla, futbol soyunma odasına girdiğimde. Soğuk gözleri amigo eteğimin üzerinde geziniyor, sonra yukarı çıkıp boğazımın çukuruna iniyor. Geceleri süveter formamız için yeterince serin olmadığından bu gece üstümde göğsümde CP işlemeli kırmızı-beyaz V kesim yelek var.

"Chance nerede?"

Kaskatı kesiliyor, sonra bir kahkaha atıyor ve terle kaplı formasını altındaki pedlerle birlikte çıkarıyor.

Omuzları geniş ve yayvan, göğsü seyrek altın sarısı saçlarla hafifçe tozlanmış, güneşten bronzlaşmış, güçlü kaslarla dalgalanıyor, incelmış ve düzgün bir bele doğru iniyor. Görünür bir karın kası var ve bakışlarım kısa bir süre kalçasındaki küçük bir dövmeyle takılıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Atletik yetenekleriyle kutsanmış bir adamdan beklenebileceği gibi kaslı ya da kaslı görünmüyor, ama yontulmuş ve kalıplanmış ve-

Bakışlarımı indirip yere bakıyorum. Onu süzmemeliydim.

Chance benim adamım.

Soyunma odasından ayrılan odalardan birinden, belki de duşlardan, erkek kahkahaları duyuyorum ve Chance'in orada olduğunu tahmin ederek sönüyorum.

Kafamı kaldırıp Chance'e iki golünden dolayı onu tebrik etmeye geldiğimi söylemesini rica etmeye niyetleniyorum ama sesim donup kalıyor. Knox çimen lekeli pantolonunun bağcıklarını çözmüş ve çıkarıyor. Chance'in daha zayıf yapısının aksine bacakları oldukça kaslı ve gergindir. Kaygan iç çamaşırı siyah ve dar, sert kıcını kavırıyor, kasıklarının dış hatları

-

"Gördüğün şey hoşuna gitti mi, hayırseverlik davası? Bakabilirsin ama dokunamazsın."

Öfke yükseliyor, utancımın yerini alıyor. Camden'da sadece burslu bir kız olduğumu biliyorum ama neden bana bunu sürekli hatırlatmak zorunda?

"Bir Őeye dokunacağım diye endiŐelenme. Ćirkinlikten hoŐlanmam." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. Yüzünü değil, üstün tavrını kastetmiŐtim ama donup kaldığı ve yanlıŐ anladığı anı görüyorum.

Yüzüne dokunuyor, Ćenesi açılırken yara izini takip ediyor. "Ćık dıŐarı. Buraya sadece oyuncular girebilir."

Kahkahası beni takip ederken "Pislik" diye mırıldanıyorum.

Söylentilere göre Knox kızları dudaklarından öpmüyormuŐ, ama yara izi yüzünü ne kadar bozarsa bozsun, o yine de baş köpekbalığı.

Bugün, beyaz düğmeli bir ceket giymiŐ, kravatı sanki kravattan rahatsız olmuŐ gibi gevŐek. Spor salonunda Ćok zaman geçirdiğini, kaslı vücudu üzerinde ĆalıŐtıđını ve oyun kurucu statüsünü koruduğunu tahmin ediyorum. BakıŐlarımı birkaç saniye tuttuktan sonra bakıŐlarını indirip telefonuna bakıyor.

Bıyık altından duyuyorum. Bazı Şeyler asla değişmez.

YAZAR HAKKINDA

#Amazon Listelerinde 1 numara, *Wall Street Journal*, *New York Times* ve *USA Today* çöksatan yazarı Ilsa Madden-Mills, endişeli yeni yetişkin ve çağdaş romanlar kaleme alıyor. Eski bir lise İngilizce öğretmeni ve kütüphaneci olan yazar, *Gurur* ve *Önyargı* ile ilgili her şeye bayılır ve tabii ki Bay Darcy onun nihai kahramanıdır. Köpüklü kahve içeceklerine, sevimsiz magnetlere ve tek boynuzlu atlar ile kılıç kullanan kadınları içeren her kitaba bağımlıdır.

Onu takip etmekten çekinmeyin! En son haberleri almak ve kitaplar, şarap ve Netflix hakkında konuşmak için Facebook okur grubu Unicorn Girls'e <https://www.facebook.com/groups/ilsasunicorngirls/> adresinden katılabilirsiniz. Madden-Mills'i ayrıca <http://www.ilsamaddenmills.com> adresindeki web sitesinde de bulabilirsiniz. Ve haber bültenine abone olmayı unutmayın: <http://www.ilsamaddenmills.com/contact>.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.